VINCE FLYNN

virtual-project.eu

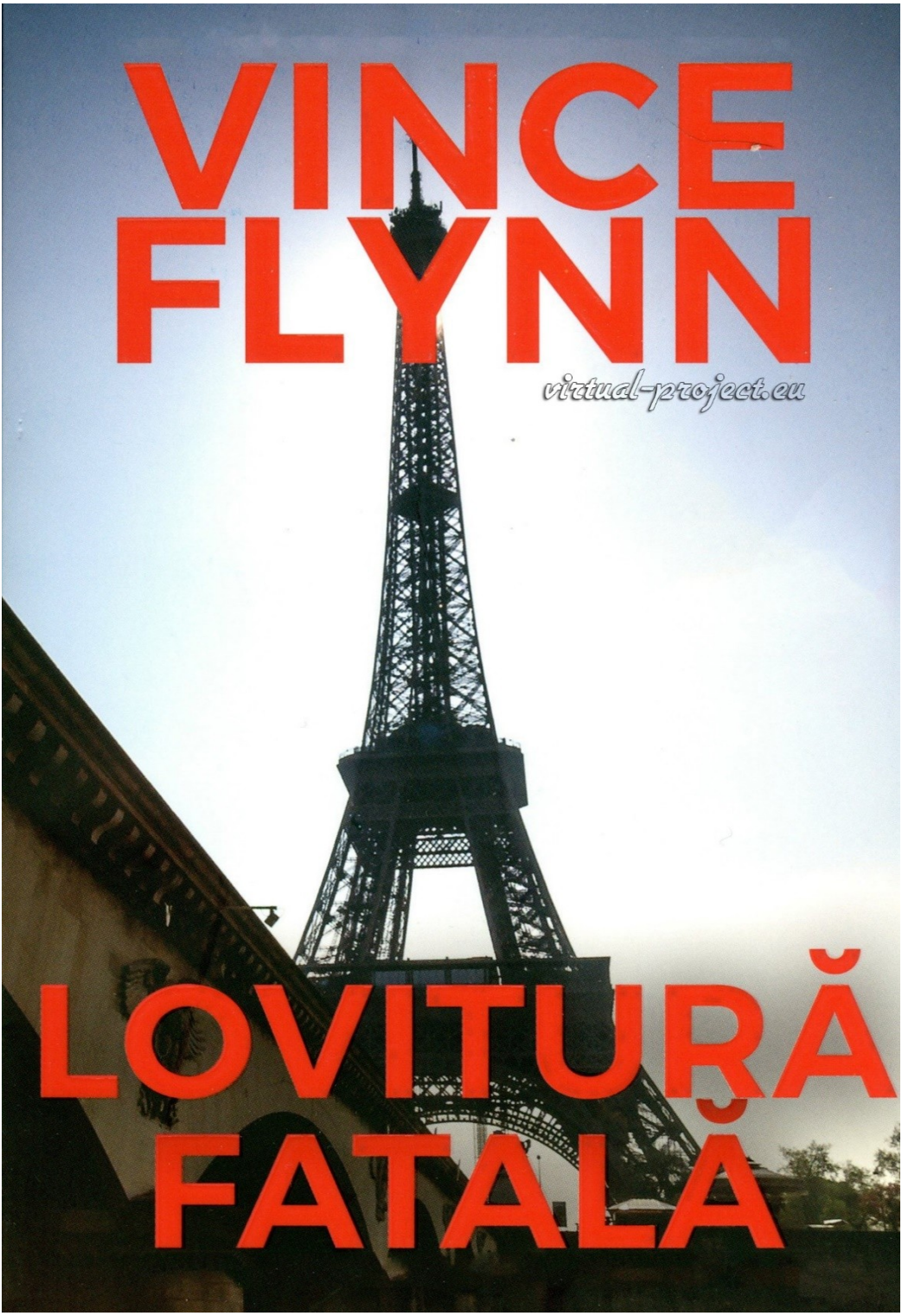

LOVITURĂ FATALĂ

VINCE FLYNN

Seria: Mitch Rapp

Volumul 2

LOVITURĂ FATALĂ

Original: *Kill Shot* (2012)

Traducere din limba engleză și note de:
CRISTINA BARBU

virtual-project.eu

PREDA PUBLISHING

2018

PROLOG

Bărbatul zbură prin aer, propulsat de unul dintre ceilalți recruți. Irene Kennedy, agentul CIA însărcinat cu supravegherea taberei de antrenament, îl privi din interiorul casei cum cade la pământ ca secerat – căzătură grea, fără amortizare, genul de impact dur care îți taie respirația și te lasă cu o coastă sau două fracturate. Kennedy își țuguie buzele, calculând șansele tipului de a încheia cu succes următoarele opt săptămâni de antrenament. Văzuse atât de mulți recruți trecând pe aici, încât acum putea să parieze pe ei cu siguranța unui parior profesionist din Las Vegas. Acestuia îi dădea mai puțin de zece procente.

Dar gândurile nu îi erau îndreptate cu adevărat spre noua grupă de recruți. Era mult mai îngrijorată în privința unui anumit agent, un tânăr care trecuse fără probleme de programul riguros de antrenament, cu un an și ceva în urmă. Mitch Rapp fusese recrutul ei, bobocul adus de ea. Și de un an de zile, de când îi scoseseră lesa și îl trimiseseră la vânătoare de teroriști, omul lăsase o ditamai dâra de cadavre, din Geneva la Istanbul, Beirut și nu numai. Până acum, dosarul lui era perfect, dar asta nu făcea decât să o îngrijoreze și mai mult. Nimeni nu e perfect. Mai devreme sau mai târziu, indiferent cât de talentat ești, tot vei fi lovit de ghinion. Pentru a complica și mai mult lucrurile, Kennedy insistase ca Rapp să fie lăsat să opereze singur. Fără plasă de siguranță, fără echipe de susținere. Doar o avangardă care să verifice informațiile la fața locului și să pregătească terenul. După care Mitch se infiltra singur, pentru a se ocupa personal de treburile murdare. Nici vorbă de colegi care să-l ajute în cazul în care ceva ar fi luat-o la vale. Rapp însuși argumentase că un om, o singură amprentă, reprezintă șanse mai mici de a fi prins.

Instinctiv, Kennedy fusese cucerită de argumentul simplității. Văzuse prea multe operațiuni distruse de organigrame încâlcite și obiective neclare, operațiuni care se prăbușiseră în cap înainte de a decola. Mitch subliniase că, în cazul în care ar fi eșuat, nu era decât un tip cu un pașaport străin, imposibil de

conectat cu Langley. Dar Hurley, spion bătrân și experimentat, pusese punctul pe i: argumentul era valid doar dacă Mitch ar fi fost ucis. Dacă însă puneau mâna pe el viu, mai devreme sau mai târziu va vorbi, la fel ca toată lumea, și atunci expunerea ar fi îngrozitoare. Dar, în definitiv, toți erau conștienți că profesia lor este una riscantă, așa că, în cele din urmă, Thomas Stansfield hotărâse să meargă pe mâna lui Rapp. Tânărul agent operativ se dovedise extrem de ingenios și inventiv, iar Stansfield voia să taie cât mai multe nume de pe lista celor mai vânați teroriști.

Însă misiunea aceasta era diferită, iar miza enormă. Acum nu se mai punea problema să se infiltreze în cine știe ce țară din lumea a treia pentru a-și pune în practică arta. Acum era pe cale să facă ceva foarte ilegal și foarte neautorizat, într-o țară care nu permitea nici cea mai mică greșeală.

Kennedy era atât de adâncită în gândurile ei, încât nu auzi întrebarea bărbatului care stătea la birou.

— Scuze, ce-ai spus? întrebă ea, dându-și o șuviță de păr roșcat după ureche.

Dr. Lewis o studia deja de câteva minute bune. Kennedy era un profesionist complex, sigur pe el și extrem de reținut. Pentru Lewis, ideea de a înțelege cum funcționează mintea ei devenise un fel de obsesie profesională.

— Ești îngrijorată pentru el.

Chipul lui Irene Kennedy rămase impasibil, în ciuda faptului că era iritată de abilitatea colegului ei de a-i citi gândurile.

— Pentru cine?

— Știi foarte bine pentru cine, spuse Lewis, privind-o blând cu ochii lui albaștri.

Kennedy ridică din umeri ca și cum nu ar fi avut importanță.

— Sunt îngrijorată pentru fiecare operațiune de care mă ocup.

— Dar mai mult pentru cele în care este el implicat.

Kennedy se gândi un moment la individul unic pe care-l descoperise în nordul statului New York. Oricât de mult și-ar fi dorit să nege, afirmația lui Lewis referitoare la îngrijorarea ei pentru Rapp era corectă. Irene nu putea decide dacă din cauza omului sau a misiunilor din ce în ce mai periculoase pe care i le repartizau, dar nu conta. Ceea ce conta era faptul că nu voia să discute chestiunea cu Lewis.

— Am descoperit, continuă acesta pe un ton relaxat, că eu sunt mult mai puțin îngrijorat pentru el decât pentru ceilalți. Cred că întotdeauna am fost așa.

Kennedy întoarse comentariul pe toate părțile în mintea ei. Putea să aibă două sensuri, chiar mai multe.

— E mult mai ușor când stai pe scaun, în spatele unui birou, răspunse ea zâmbind. Eu sunt omul lui de legătură. Eu îl pun în aceste situații și eu sunt singurul lui colac de salvare în caz de ceva. În calitate de psiholog, ar trebui să înțelegi asta, continuă ea ridicând o sprânceană, imitând astfel unul dintre gesturile frecvente ale lui Lewis.

Psihologul își puse gânditor mâna sub bărbie și spuse:

— Îngrijorarea pentru cineva sau ceva e normală… uneori chiar sănătoasă. Dar dacă e dusă prea departe… Clar nu e bună.

Lewis dădu din cap și se încruntă.

Hai că începe, își spuse Kennedy în sinea ei. Aceasta nu era o conversație întâmplătoare. Era evident că Lewis se gândea de ceva vreme la ea, pregătindu-și întrebările cu atenție. Irene știa din experiență că încercarea de a fugi de aceste conversații nu făcea decât să complice lucrurile. Lewis era răbdător și perseverent, iar rapoartele sale aveau mare greutate în ochii Directorului Adjunct de Operațiuni. Doctorul știa cum să ajungă la esența unei probleme și te bombarda cu întrebări până cedai. Kennedy hotărî să-i ridice mingea la fileu și să o arunce în terenul lui.

— Deci tu crezi că sunt prea îngrijorată.

— Nu am spus asta, răspunse el relaxat, negând ușor din cap.

— Dar ai presupus.

— A fost o simplă întrebare.

— O întrebare pe care ai pus-o pentru că tu crezi că ai observat ceva la mine. Și din moment ce ai adus subiectul în discuție, aș aprecia dacă ai continua să explici, în loc să tratezi asta ca pe una dintre sesiunile tale de terapie.

Lewis oftă. O văzuse și înainte pe Kennedy enervându-se, dar niciodată pe el. De regulă păstra această atitudine pentru Stan Hurley, care oricum era maestru în a călca oamenii pe nervi. În interacțiunile cu Lewis, Irene fusese întotdeauna calmă și analitică, iar faptul că acum reușise să o irite atât de repede nu făcea decât să-i confirme faptul că îngrijorarea sa era validă.

— Cred că atunci când vine vorba de un anumit agent... te îngrijorezi prea mult.

— Rapp? întrebă Kennedy.

— Corect.

— Te rog, să nu-mi trânteşti vreo prostie de-a ta de psiholog... Să nu îmi spui că tu crezi că sunt îndrăgostită de el, spuse ea, dând din cap. Ştii foarte bine că nu lucrez aşa.

Lewis respinse ideea cu o fluturare din mână.

— Ştiu. Nu asta mă îngrijorează.

— Atunci ce?

— Faptul că nu ai încredere în el.

— Încredere?

— Hai să vedem: omul s-a prezentat aici fără niciun fel de experienţă militară şi i-a pus la pământ pe toţi, inclusiv pe unchiul tău, Stan. Capacitatea lui de a învăţa – într-un ritm incredibil – s-a dovedit a fi peste tot ce am văzut noi până acum. Şi asta în toate domeniile esenţiale, sublinie el.

— Nu în toate domeniile. Notele lui la geopolitică şi diplomaţie sunt minime.

— Asta pentru că vede aceste discipline ca pe o pierdere de timp. Iar eu sunt de acord cu el.

— Credeam că vrem să scoatem agenţi perfecţi de aici.

Lewis ridică din umeri.

— Din punctul meu de vedere, stabilitatea psihică e mai importantă decât perfecţiunea. În definitiv, nu-l trimitem să negocieze tratate.

— Nu, dar vrem să fie conştient de situaţia globală.

— Situaţia globală, se încruntă Lewis. Cred că Mitch ar argumenta că el este singurul care înţelege cu adevărat situaţia globală.

Kennedy era femeie într-o profesie dominată de bărbaţi şi se strâmba ori de câte ori colegii ei o tratau ca şi cum ar fi avut nevoie de explicaţii suplimentare.

— Pe bune, spuse ea sarcastică.

— Omul tău are multe talente. Unul dintre acestea este faptul că nu lasă aspectele minore să-i stea în cale.

Kennedy oftă. În mod normal, nu şi-ar fi dat niciodată frustrarea pe faţă, dar acum era obosită.

— Știu că tu crezi că pot citi gândurile oamenilor, dar astăzi abilitatea aceasta pare să mă fi părăsit. Poți să fii mai concret și să treci la subiect?

— Ai dreptate, astăzi pari mai extenuată decât de obicei.

— Mulțumesc, ce compliment frumos. Și tu pari că ai pus câteva kilograme în plus.

Lewis zâmbi.

— Nu e nevoie să-mi rănești sentimentele, să știi.

— Ești maestru la schimbarea subiectului.

— E treaba mea să observ, spuse el, întorcând scaunul și îndreptându-și privirea spre cei opt recruți și doi instructori care treceau prin noțiunile de bază ale luptei corp la corp. Să observ totul. Și pe toți. Să mă asigur că nimeni nu va ceda nervos și nu o va lua pe arătură.

— Și cine te observă pe tine?

Lewis zâmbi.

— Eu nu lucrez sub același stres, spuse el întorcând scaunul la loc, pentru a o privi pe Irene. Așa cum ai menționat și tu, Mitch e responsabilitatea ta.

Kennedy se gândi o clipă la cuvintele lui. Era de acord cu el, dar își ținu gura închisă.

— Te supraveghez pentru că îmi pasă de tine, continuă Lewis pe tonul său de terapeut. Viața asta dublă pe care o duci nu e sănătoasă. Presiunea și stresul sunt maxime. Știu că tu crezi că le poți gestiona fără probleme, și eu am crezut același lucru până de curând. Dar de-o vreme încoace am început să am dubii.

Irene se încordă, gândindu-se la șeful ei, Thomas Stansfield.

— Și ai mai împărtășit aceste dubii cuiva?

— Nu încă, dar la un moment dat o voi face.

Kennedy se relaxă puțin, chiar dacă știa că nu e decât o mică pauză. Era conștientă că singura modalitate de a evita un raport nefavorabil era să discute cu Lewis.

— Aceste talente pe care zici că le are, vrei să mi le împărtășești și mie?

Lewis ezită, ca și cum ar fi încercat să găsească cel mai delicat mod de a spune ceva brutal.

— Am încercat să intru în capul lui și jur… sunt zile în care cred că e cel mai onest om de pe pământ, și altele…

— Da…?

— Altele în care nu pot trece dincolo de ochii ăia misterioși ai lui și de zâmbetul enigmatic pe care le folosește ca să descurajeze pe toată lumea să-și bage nasul unde nu trebuie.

— Și asta e aptitudinea care te liniștește? Zâmbetul lui enigmatic?

— Nu, se strâmbă Lewis. E mult mai serios decât capacitatea asta a lui de a fi acum deschis, acum impenetrabil… Deși s-ar putea să aibă legătură cu felul în care gestionează situațiile de stres. Dar eu vorbesc de esența personalității sale. Și de ceea ce facem noi aici. De ce suntem aici, care e obiectivul final? De ce am băgat în secret peste 50 de milioane de dolari în operațiunea asta? Vorbesc despre faptul că omul ar putea fi o sursă majoră de risc. Gândește-te că, de peste un an de zile, tipul a reușit să facă mai mult decât am reușit noi, ca agenție, în ultimul deceniu. Și hai să fim brutal de sinceri unul cu celălalt, continuă el ridicând un deget. Vorbim despre faptul că e îngrijorător de bun la a vâna și ucide oameni.

Kennedy încuviință fără să-l privească în ochi. Știa acest lucru, îl știa de câteva luni bune. Era motivul pentru care îi permiseseră lui Rapp să opereze de unul singur.

— Sunt aici, continuă Lewis, pentru a mă asigura că avem oamenii potriviți. Și că mintea lor poate procesa stresul care vine la pachet cu această profesie unică. Și eu sunt stresat, și tu ești stresată, dar mă îndoiesc că stresul nostru se compară cu cel al unui agent care operează singur, de multe ori în spatele liniilor inamice, și care trebuie să vâneze și să omoare un om.

— Deci ești îngrijorat că ar putea să o ia razna.

— Nu acum. De fapt, cred că până acum s-a comportat uimitor de bine în condițiile date. L-am observat cu atenție, să știi. Când se întoarce din misiune, doarme ca un bebeluș. Pune capul pe pernă și după 60 de secunde e în lumea viselor. Nu am văzut niciodată așa ceva.

Irene observase și ea același lucru. Nu toți agenții gestionau situația cu atâta ușurință.

— Deci te întrebi cum reușește… cu tot sângele ăsta pe mâini, spuse ea gânditoare.

— E o creatură liniară, ceea ce înseamnă că nu permite aspectelor irelevante să-i tulbure conștiința. Oamenii ăștia… cei pe care îi vânează… aleg cu bună știință să se implice în operațiuni care ucid civili nevinovați. În mintea lui Rapp – și asta

nu e o supoziție, mi-a spus-o chiar el – oamenii ăștia trebuie pedepsiți.

— Răzbunare, spuse Kennedy, foindu-se pe scaun.

— El îi spune pedeapsă. Diferența e minoră, dar eu înțeleg ce vrea să spună.

— Având în vedere că și-a pierdut iubita în războiul ăsta absurd, nu mi se pare de condamnat. În definitiv, nimeni nu poate face treaba asta fără a avea o motivație puternică.

— Așa este, dar la el lucrurile sunt mult mai profunde. În mintea lui, dacă oamenii aceștia scapă nepedepsiți, nu vor face decât să devină și mai îndrăzneți, să omoare și mai mulți nevinovați, răspunse Lewis.

— Sunt de acord cu el. Și dacă te interesează, să știi că și șeful nostru e de acord.

Lewis zâmbi.

— Și mai e ceva, care adaugă o nuanță unică personalității sale.

— Ce anume?

— Faptul că vrea ca teroriștii să știe că sunt vizați.

— Presupunere sau certitudine?

— Puțin din ambele. Știe că se tem de el. Știe că nu dorm noaptea gândindu-se că, într-o zi, le va bate la ușă. Vrea ca ei să se teamă de el.

— Ți-a spus el asta? întrebă Kennedy surprinsă.

— Parțial. Restul l-am pus eu cap la cap, răspunse Lewis.

— Și de ce nu mi-ai spus până acum?

— Îți spun acum.

Irene se aplecă spre el.

— Da, dar de ce nu mi-ai spus la început, când ai descoperit tendința asta?

— I-am spus lui Thomas, se apără Lewis.

— Și ce-a spus?

— S-a gândit o vreme și apoi mi-a spus că nu e cel mai rău lucru din lume, că nu e așa grav să-i facem pe băieții răi să nu doarmă noaptea.

— Of, Doamne! Și eu fiind omul lui legătură, nu te-ai gândit că ar trebui să mă incluzi și pe mine în conversația asta?

— Nu înțeleg de ce te superi. Nu e nimic grav, nici Thomas nu crede asta.

Kennedy își presă tâmplele cu degetele, încercând să evite durerea de cap pe care o simțea venind.

— Nu suntem în campionat aici. Noi nu dăm din gură, nu aruncăm comentarii răutăcioase la adresa echipei adverse ca să-i facem să-și piardă concentrarea. Oamenii mei trebuie să fie fantome. Să se infiltreze pe furiș într-o țară, neștiuți de nimeni, să-și facă treaba în tăcere și să dispară așa cum au venit.

— Irene, cred că exagerezi. Adversarii noștri știu că se întâmplă ceva. Oamenii lor cad pe capete, într-un ritm complet neobișnuit, și dacă asta îi neliniștește puțin... Ei bine, ridică Lewis din umeri, n-au decât.

— Deci ce mama naibii încerci să-mi spui, până la urmă? întrebă Kennedy suspicioasă. Că nu ai o problemă cu Rapp, dar ești îngrijorat pentru mine?

— Nu am o problemă cu niciunul dintre voi. Însă cred că tu te stresezi prea mult.

— Mă stresez, pentru că e pe cale să ucidă un înalt oficial al unei țări străine, într-una dintre marile capitale europene. De fapt, în capitala unuia dintre cei mai vechi aliați ai noștri. Și dacă o dă în bară, represaliile vor fi atât de urâte, că s-ar putea să ne trezim cu toții în fața unei comisii parlamentare pe Capitol Hill. Sau și mai rău, în pușcărie, spuse ea dând mâhnită din cap. Nu știu ce zic cărțile tale de psihologie, dar în opinia mea, frica de închisoare e un semn de sănătate psihică.

— Ce vreau să spun, Irene, este că Rapp e bun. Poate cel mai bun pe care l-am văzut vreodată. Iar ținta lui e un birocrat leneș și îmbuibat. Operațiunea din seara asta o să meargă bine. Nu asta e îngrijorarea mea.

Kennedy era atât de absorbită de operațiunea Paris, că aproape ratã ultima propoziție. Aproape.

— Și atunci care e îngrijorarea ta?

— Domnul Rapp e un tip unic. A dovedit deja că funcționează mai bine atunci când i se oferă autonomie. Se împotrivește controlului și, până acum, Thomas a fost de acord să ignore această încălcare flagrantă a regulilor și să-l lase liber. Pentru că omul este al naibii de bun la ceea ce face.

— Dar?

— Țara noastră și guvernul ei, mult-iubitul nostru angajator, au o istorie bogată în a arunca genul acesta de oameni sub

roțile trenului, dacă situația devine dificilă. Dacă vor face asta cu Rapp..., spuse Lewis încruntându-se.

— Țara și angajatorul nostru nici măcar nu știu de existența lui.

— Știu asta, Irene. Dar mă gândesc la viitor, pun și eu răul în față... Există pericolul real ca într-o zi să ne pierdem controlul asupra lui.

Kennedy pufni, ca și cum ideea ar fi fost ridicolă.

— Nu am observat nimic care să ne ducă la o asemenea concluzie.

— Irene, spuse Lewis pe un ton grav, dacă dai deoparte toată vorbăria goală, avem un tip care a fost antrenat să ucidă. Sigur, să ucidă teroriști, oameni care au rănit civili inocenți sau au amenințat securitatea națională a acestei țări. În acest moment, misiunea lui e clară. Ucide băieții răi din alte țări. Dar ce te faci dacă, într-o dimineață, se trezește și își dă seama că există băieți răi și aici? Care trăiesc în America și lucrează pentru CIA sau pe Capitol Hill...

— Doar nu vorbești serios, spuse Kennedy, șocată de teorie.

Lewis își încrucișă degetele sub bărbie și se aplecă spre ea.

— Justiția e oarbă... Și dacă antrenezi un om pentru a fi și jurat, și judecător, și călău... ei bine, nu ar trebui să fii surprinsă dacă într-o bună zi va eșua să facă distincția între un terorist și un birocrat lacom și corupt.

Kennedy se gândi o clipă la acest scenariu, după care dădu din cap.

— Nu cred asta.

Lewis ridică din umeri.

— Doar timpul ne va spune dacă am avut sau nu dreptate. Dar un lucru e sigur. Dacă va veni, la un moment dat, vremea să-l neutralizăm, am face bine să nu ratăm. Pentru că dacă supraviețuiește, ne va ucide în chinuri, până la ultimul om.

CAPITOLUL 1

Paris, Franța

Rapp legă coarda de nailon gri de coșul de evacuare din fier și se îndreptă spre marginea acoperișului. Aruncă o privire spre balconul aflat la două etaje mai jos, apoi admiră priveliștea Orașului Luminii. Mai erau câteva ore până la răsărit, iar amatorii de distracții nocturne se mai răriseră. Era acel moment rar de relativă inactivitate sub vraja căruia cădea pradă, o dată la 24 de ore, chiar și o metropolă vibrantă precum Parisul. Fiecare oraș are un aer unic și aparte, iar Rapp învățase să acorde atenție ritmurilor naturale ale fiecărei destinații. Orașele aveau asemănările lor, exact ca oamenii. În ciuda discuțiilor aprinse despre individualitate, puțini înțelegeau că, în mare parte, acțiunile oamenilor se subordonează obiceiurilor. Toți dorm, se trezesc, mănâncă, muncesc, mai mănâncă puțin, mai muncesc puțin, mănâncă din nou, se uită la televizor și apoi merg la culcare. Acesta este ritmul omenirii în toate colțurile lumii, astfel își duc oamenii viețile și își satisfac nevoile elementare.

Sigur, toți oamenii au însușiri unice, dar și acestea se manifestă tot prin intermediul obiceiurilor – obiceiuri pe care Rapp învățase să le exploateze. Ca regulă, cel mai bun moment de atac era miezul nopții, acea oră a vrăjitoarelor când marea majoritate a rasei umane doarme sau încearcă să o facă. Motivele fiziologice sunt evidente. Dacă un atlet de talie mondială are nevoie de ore întregi să se încălzească înaintea unui eveniment major, cum s-ar putea apăra un om abia trezit din somn? Totuși, Rapp nu putea să aleagă întotdeauna ora preferată deoarece, ocazional, obiceiurile țintei lui îi ofereau o deschidere atât de evidentă, încât oportunitatea nu putea fi ratată.

În urmă cu trei săptămâni, Rapp fusese la Atena. Omul pe care-l viza mergea în fiecare dimineață, pe același trotuar aglomerat, de la apartamentul în care locuia spre birou. Rapp luase în calcul ideea de a-l împușca acolo, pe trotuar, întrucât îi

oferea suficientă acoperire și distragere. Nu ar fi fost greu, dar martorii reprezentau întotdeauna o preocupare, iar un ofițer de poliție putea să treacă oricând pe acolo la momentul nepotrivit. Dar pe parcursul filajului, observase încă un obicei al acestuia: după ce ajungea la birou, bărbatul bea o ceașcă de cafea, apoi își lua ziarul și făcea o vizită prelungită la toaletă bărbaților.

Nu doar să îi prinzi pe oameni dormind era un moment bun; următorul cel mai bun era să îi prinzi cu pantalonii în vine. Așa că în cea de-a patra zi, Rapp intră în cabina din mijloc, iar la ora așteptată, tipul intră în cabina din dreapta. Urcându-se pe vasul de toaletă, Rapp se aplecă peste despărțitor, îl strigă pe nume și, în clipa în care ochii li se întâlniră, zâmbi și îi trimise un glonț de 9 mm prin creștetul capului. Apoi îi mai trase unul, tot în țeastă, pentru siguranță, și părăsi calm clădirea. O jumătate de oră mai târziu, era pe un feribot, navigând pe Marea Egee prin aerul cald al dimineții, îndreptându-se spre insula Creta.

Majoritatea misiunilor și asasinatelor lui decurseseră la fel. Nătărăi care nu bănuiau nimic, care se credeau în siguranță după ani întregi în care Statele Unite făcuseră prea puțin sau chiar nimic pentru a-i pedepsi pentru implicarea lor în diverse atacuri teroriste. Unicul scop al lui Rapp era să mute linia frontului pe teritoriul acestor oameni. Să îi bântuie până începeau să aibă îndoieli, până nu mai puteau dormi noaptea, întrebându-se dacă nu cumva ei urmează. Aceasta devenise misiunea lui în viață. Inacțiunea era ceea ce îi încuraja pe acești oameni să își continue comploturile de a ataca civili nevinovați. Convingerea că erau în siguranță în timp ce își răspândeau acest război al terorii le oferise o încredere arogantă. Rapp înlocuia acum acea încredere cu frica.

Până acum, teroriștii deveniseră deja conștienți că ceva nu e în regulă. Prea mulți oameni fuseseră împușcați în cap în ultimul an pentru a fi o simplă coincidență. Omul de legătură al lui Rapp îi raportase zvonurile. Cei mai mulți bănuiau că israelienii își reactivaseră una dintre echipele de asalt, iar lui Rapp îi convenea de minune – cu cât era mai multă dezinformare, cu atât mai bine. El nu căuta recunoaștere pentru misiunile îndeplinite. Dar în ciuda numărului impresionant de asasinate, cel din seara aceasta avea să fie ultimul pentru o vreme. Conducerea din Virginia începea să devină agitată. Prea mulți oameni vorbeau. Prea multe servicii secrete străine alocau

personal valoros pentru a investiga această epidemie de decese printre cei mai cunoscuți teroriști ai lumii și rețelele lor de finanțatori și traficanți de arme. După această misiune, Rapp urma să se întoarcă în SUA pentru puțină odihnă și relaxare. Cel puțin așa îi spusese Irene, omul lui de legătură. Dar deși trecuse doar un an, Mitch știa foarte bine cum merg lucrurile. Odihnă și relaxare însemna că Agenția voia să îl observe. Să se asigure că nicio parte din psihicul lui nu rătăcea pe vreun coridor întunecat, fără să mai poată găsi drumul înapoi. Acest gând aduse un zâmbet pe chipul lui Rapp. Să îi ucidă pe ticăloșii ăștia era cel mai terapeutic lucru pe care îl făcuse vreodată; era mai eficient decât zece ani de psihoterapie.

Își puse mâna peste urechea stângă pentru a auzi mai bine și se concentră asupra micului transmițător care îi reda sunetele din apartamentul luxos aflat la două etaje mai jos. Exact ca în noaptea trecută, și cea dinainte, îl auzea pe libianul corpolent sforăind și răsuflând greoi. Bărbatul era un fumător înrăit – câte trei pachete de țigări pe zi. Poate că, dacă Rapp l-ar alerga un etaj în sus pe scări, și-ar îndeplini misiunea mult mai ușor.

Rapp urmări cu privirea o dubiță care trecea alene pe strada Quai Voltaire. Ceva îl deranja, dar nu își dădea seama ce anume. Cercetă strada în căutarea celei mai mici dovezi că ceva e nelalocul său, apoi își îndreptă atenția asupra aleilor străjuite de copaci care urmăreau malul Senei. Erau pustii. Totul era așa cum trebuie, dar ceva tot îl râcâia. Poate că lucrurile deveniseră prea simple în ultima vreme, crimă după crimă, oraș după oraș, fără să aibă nici măcar o singură problemă. Legea probabilității îi spunea că, mai devreme sau mai târziu, ceva urma să meargă prost, iar el va ateriza într-o încurcătură care l-ar putea arunca într-o închisoare străină sau l-ar putea costa viața. Aceste două gânduri erau mereu prezente în mintea lui și, în funcție de țara în care se afla, Rapp nu știa care dintre opțiuni ar fi de preferat.

În profesia lui nu era loc de teamă și îndoieli. Trebuia să fie precaut și atent la detalii, iar teama și îndoiala ar fi putut reprezenta obstacole majore. Rapp putea să stea aici, pe acoperiș, toată noaptea și să caute scuze pentru care să nu acționeze. Stan Hurley, ticălosul bătrân care îl antrenase, îl avertizase cu privire la capcanele analizei excesive. Rapp se gândi la avertismentul ferm primit de la Hurley și decise că, cel mai probabil, venea din partea omului său de legătură. Acesta îi

spusese că, dacă până și cel mai mărunt lucru pare în neregulă, cel mai bine este să anuleze misiunea. Un american nu putea fi prins făcând genul acesta de treburi murdare în Paris. Niciodată, dar mai ales acum, având în vedere climatul politic actual.

În imaginea de ansamblu, ținta lui Rapp era doar o verigă. Un alt nume pe care să îl taie de pe listă. Doar că, pentru Rapp, lucrurile erau întotdeauna mai personale decât imaginea de ansamblu. Voia să îi facă pe toți ticăloșii aceștia, până la ultimul, să plătească pentru faptele lor. Misiunile aveau să devină din ce în ce mai dificile și mai periculoase, dar pe el nu îl deranja absolut deloc. Lui Rapp îi plăcea provocarea. De fapt, simțea o bucurie sinceră când se gândea că acești ticăloși priveau peste umăr în fiecare zi și mergeau la culcare în fiecare noapte întrebându-se cine îi vânează.

Rapp se întrebă din nou dacă ar trebui să fie îngrijorat de faptul că libianul călătorea fără protecție. Exista șansa ca omul să se simtă în siguranță în poziția lui de Ministru al Petrolului. Ca membru important al comunității diplomatice, probabil că se credea mai presus de jocurile murdare ale teroriștilor și asasinilor. Ei bine, își spuse Rapp în sinea lui, odată ce ai fost terorist, rămâi mereu terorist. Chiar și îmbrăcat în costum, la cravată, și cazat într-un apartament scump din Paris, tot terorist era.

Rapp scană strada cu privirea și îl ascultă pe libian sforăind ca un porc. După 30 de secunde, se hotărî. Bărbatul nu avea să mai vadă răsăritul. Rapp începu să se miște eficient, aproape robotic, în timp ce își inventaria echipamentul pentru ultima dată. Pistolul Beretta cu amortizor era prins într-o teacă de umăr, sub brațul drept; două încărcătoare de rezervă îi erau bine ascunse sub brațul stâng; un cuțit de luptă cu lamă dublă era la locul lui, într-o teacă de la spate; un pistol de 9 mm, mai mic, îi era prins de glezna dreaptă. Mai avea o mică trusă de prim ajutor, un radio reglat pe frecvența de securitate a hotelului, cătușe flexibile și un set de documente perfect false care spuneau că e un palestinian recent imigrat din Amman, Iordania. Și mai avea și vesta antiglonț. Era unul dintre lucrurile care îi fuseseră băgate în cap cu insistență în timpul antrenamentului: să poarte întotdeauna vesta antiglonț.

Rapp își ridică gulerul jachetei negre și își trase o cagulă subțire, neagră, peste față. Trase după el colacul de frânghie,

aruncă o privire peste marginea clădirii și își spuse în sinea lui: *Două gloanțe în cap.* Era puțin redundant, dar aceasta era ideea și esența întregului exercițiu.

Rapp lăsă colacul să se deruleze ușor, se așeză și își lăsă picioarele peste marginea acoperișului. Se prinse cu mâinile înmănușate de coardă și, printr-o mișcare abilă, sări de pe margine și se răsuci la 180 de grade. După ce coborî vreo 4 metri încetini și puse un picior pe balustrada balconului. Ținându-se ferm de coardă, Rapp păși silențios pe grilajul negru din fier. Avu grijă să rămână ferit privirii, în partea laterală a balconului, în ciuda faptului că draperiile erau trase și nimeni din interior nu îl putea vedea. Lăsându-se într-un genunchi, înfășură coarda pe balustradă, astfel încât să o aibă la dispoziție în caz că ar fi fost nevoit să își facă o ieșire urgentă. În urmă cu două zile, dezactivase încuietoarea ușii de la balcon și plantase microfonul în cameră. Dacă era timp, avea să ia și dispozitivul cu el la final, dar nu era nimic special. Rapp se asigura întotdeauna că folosește dispozitive standard, cărora nu li se putea lua urma către unul dintre producătorii folosiți de Langley.

Rapp memorase planul apartamentului. Era o cameră mare, cu o zonă de relaxare în partea stângă și un pat matrimonial în partea opusă. Rapp ascultă sunetele care veneau din spatele ușii. Cel mai probabil prostituata era încă acolo, dar el nu o putea auzi din pricina sforăitului enervant al libianului. Totul era așa cum trebuia să fie. Rapp își scoase Beretta și începu să rotească ușor mânerul din bronz al ușii. Îl răsuci încet și apoi îi dădu drumul, fără niciun sunet.

Rapp trase ușa spre el și o lipi de perete. Puse mâna liberă pe marginea draperiei, se aplecă și intră înăuntru, ținând pistolul pregătit, rotindu-l din stânga în dreapta. De la balcon până în locul unde dormea ținta lui erau șase pași. Patul era atât de sus cocoțat pe o platformă, încât pe trei dintre laturi avea instalată o treaptă. O oglindă masivă și de prost gust servea drept tăblie de pat. Înălțimea patului plasa ținta la nivelul taliei pentru cei 1,85 m ai lui Rapp. Cu amortizorul la doar un metru de capul libianului, Rapp aruncă o privire rapidă în jur, sperând că o va putea localiza pe prostituată. Tot ce putea să facă era să presupună că femeia era undeva pe partea cealaltă a patului, îngropată sub o învălmășeală de perne și pături. Rapp nu ar fi

împușcat-o niciodată, dar s-ar fi putut trezi nevoit să o lovească cu patul armei, în caz că se trezea și începea să țipe.

Rapp făcu jumătate de pas spre pat și își îndreptă arma spre țintă, plasând punctul roșu între ochii bărbatului. Fără să ezite nici măcar o fracțiune de secundă, apăsă pe trăgaci și trimise un glonț în capul libianului. Amortizorul tresări doi milimetri, reveni în poziție, iar Rapp trase al doilea glonț.

Îl privi pe libian. A doua lovitură lărgise puțin gaura de mărimea unei monede. Moartea surveni instantaneu, iar sforăitul încetă. În liniștea încăperii, ochii lui Rapp fugiră spre grămăjoara din partea opusă a patului. După trei secunde de inactivitate, se lăsă într-un genunchi și întinse mâna dreaptă până în spatele noptierei. Cu vârfurile degetelor găsi ceea ce căuta, când deodată, simți podeaua de sub el tremurând. Vibrația era suficient de intensă pentru ca Rapp să își dea seama imediat că nu putea fi provocată decât de un singur lucru. Își retrase mâna, lăsând microfonul unde era, și ridică ușor capul, cât să privească peste pat, spre ușa camerei de hotel.

Acolo, în fâșia subțire de lumină care intra pe sub ușă, Rapp văzu o umbră trecând, apoi încă una. Înjură în sinea lui și tocmai era pe punctul de a fugi spre balcon, când ușa se deschise brusc, inundând apartamentul cu lumină. Rapp își coborî capul, dar înainte să o facă văzu țeava neagră și inconfundabilă a unui pistol-mitralieră și un licăr orbitor.

CAPITOLUL 2

Camera duhnea. Era un amestec de sudoare și alte mirosuri, emanate de oameni care stătuseră prea mult timp înghesuiți în acest spațiu închis. De asemenea, se simțea și mirosul fricii. Acest lucru îl îngrijora foarte tare pe Samir Fadi, deși înțelegea cauza. Vânau o fantomă – pe cineva care, tăcut și consecvent, începuse să le ucidă „frații” în urmă cu aproape un an. Samir nu putea schimba situația în care se aflau. Cu cât oamenii așteptau mai mult, cu atât mai tare se plictiseau, și cu cât se plictiseau mai tare, cu atât mai mult le rătăceau mințile în toate direcțiile. Nu erau greu să vezi pe chipurile lor tinere cum entuziasmul operațiunii se stingea din pricina monotoniei. Fiecare își recalcula sorții de izbândă, iar rezultatele nu erau tocmai optimiste.

Samir nu căzuse pradă acestei slăbiciuni. Era convins că, în cele din urmă, vor riposta împotriva acestei fantome cu o ploaie de gloanțe și astfel își vor scăpa organizația de o problemă majoră. Iar el avea să fie slăvit ca un erou. Acesta nu era un lucru mărunt pentru Samir. Avea de multă vreme senzația că Allah are planuri mărețe pentru el, iar când se va întoarce din această misiune cu capul asasinului, se va scălda în gloria care i se cuvenea din plin.

Samir fusese norocosul care dăduse peste începutul unei soluții. Cu toții fuseseră șocați să afle că asasinatele erau opera unui singur om. Samir pusese întrebarea elementară: „Cum găsești și ucizi un asasin pe care nu îl cunoaște nimeni?” Își activaseră sursele din Europa, din Moscova, dar nu aflaseră absolut nimic. Câțiva membri ai consiliului continuau să spună că e imposibil să fie un singur om; sigur erau mai multe echipe operând simultan. Totuși, spaniolul se ținuse ferm pe poziții. Sursa lui era de încredere. Pe lângă sursă, spaniolul pusese mâna pe câteva dintre rapoartele oficiale ale poliției. Toate indicau faptul că era opera unui singur om. Sigur, cu o rețea de sprijin și finanțare în spate, dar de asasinate se ocupa doar un om.

Răspunsul la întrebarea lui Samir fusese la fel de simplu. Spaniolul sugerase consiliului că trebuie să întindă o capcană. Samir fusese exclus din următoarele întruniri. Doar Consiliului Executiv i se permitea să cântărească acea decizie, dar Samir înțelesese ideea principală. Aveau nevoie de o țintă durdulie care să îl atragă pe asasin în spațiu deschis. Acea țintă durdulie dormea acum într-o cameră aflată la trei uși distanță, pe coridor. Lui Samir nu i se dezvăluise identitatea momelii decât în urmă cu șapte zile, când el și oamenii lui sosiseră la Viena. Timp de patru zile, stătuseră înghesuiți într-o cameră de hotel, puțin mai mică decât aceasta, iar apoi, în a patra dimineață, porniseră spre Franța. Călătoriseră singuri, îmbrăcați în costume, dar cu același tren. Când sosiseră la Paris, fuseseră întâmpinați de spaniol și de un frate de încredere, care pregătise camera de hotel cu arme și echipament de supraveghere.

Momeala venise cu avionul în aceeași zi, iar după un prânz scurt la hotel, plecase la cumpărături. Unul câte unul, la intervale neregulate, oamenii lui Samir intraseră în hotel și se cazaseră în camere diferite, la etaje diferite. La căderea nopții, pe când momeala era în oraș, cinând cu o prostituată, se adunaseră cu toții în camera din capătul holului, unde îi așteptau mitraliere cu amortizor. Spaniolul și Samir erau convinși că asasinul urma să atace noaptea. Cel mai probabil în orele dinaintea răsăritului, în camera de hotel, unde putea controla situația. De la apus până la răsărit, oamenii lui erau în alertă maximă. În timpul zilei, doi dintre ei erau întotdeauna la posturi, pentru orice eventualitate. Ceilalți trei se întorceau în camerele lor, comandau mâncare și dormeau.

După patru nopți la Viena și trei la Paris, Samir își dădea seama că oamenii lui începeau să se îndoiască de succesul misiunii. Îl deranja foarte tare ideea că ar îndrăzni să îi pună la îndoială autoritatea. Samir îl alesese pe fiecare dintre ei pentru disciplina și abilitățile sale și, mai presus de orice, pentru supunerea absolută la ordinele lui. Li se spusese din start că această misiune necesita foarte multă răbdare, că e posibil să fie nevoie de mai multe deplasări până să apară asasinul, dar Samir și spaniolul erau neclintiți. Asasinul avea să apară, iar ei vor fi pregătiți de atac.

În decursul ultimelor două luni, Samir începuse să simtă că îl cunoaște pe asasin. Era un bărbat de naționalitate necunoscută,

care le penetrase organizația și începuse să le ucidă metodic finanțatorii, traficanții de arme, frații și intermediarii care permiteau organizației lor și celor înfrățite să se miște liber prin Europa, Orientul Mijlociu și Africa de Nord. Datorită spaniolului, Samir studiase în detaliu cinci dintre asasinate și era convins că înțelege modul de gândire al asasinului. Era pregătit să dea ochii cu el, doar că își dorea ca această confruntare să aibă loc mai devreme decât mai târziu.

Samir se uită la ceas, aruncă o privire în cameră și dădu din cap scârbit. În cele două paturi din încăpere stăteau doi dintre oamenii lui, îmbrăcați în hainele de stradă, sprijinindu-și capetele de tăblii. Amândoi ațipiseră cu armele pe genunchi. Un al treilea om stătea pe un scaun lângă ușă, aplecat cu capul în mâini. Samir nu își dădea seama, dar nu ar fi fost surprins dacă și acesta ar fi avut ochii închiși. Doar cel de-al patrulea membru al grupului stătea atent, cu căștile pe cap, în fața celor două monitoare care supravegheau din două unghiuri camera din capătul coridorului. În primele câteva nopți, cu toții erau nerăbdători să asculte și să privească pe rând cum libianul durduliu întreținea relații sexuale cu o prostituată. După șapte nopți, noutatea se stinsese. Chiar și așa, Samir observase că libianul e foarte viril, în ciuda stării de sănătate aparent precare. Chiar se întrebase dacă el ar putea face același lucru, deși nu avea nici măcar treizeci de ani.

Samir nu era pios când venea vorbea de credință. Era musulman, dar prefera să lase prosternările religioase în seama celor mai evlavioși decât el. Se considera un soldat însărcinat cu lupta împotriva jidanilor și a Occidentului decadent. Pentru a se infiltra printre ei fără să fie observat, trebuia să se poarte exact la fel; iar dacă asta însemna să le bea alcoolul și să se culce cu femeile lor, atunci așa să fie. Din moment ce această infiltrare în cultura lor îi permitea să ucidă mai mulți necredincioși, era convins că Allah îl va răsplăti.

Samir se ridică și își roti capul dintr-o parte în alta. Avea în jur de 1,78 și era foarte mândru de fizicul său. Corpul lui perfect sculptat nu avea pic de grăsime. Își purta părul negru ca smoala dat după ureche, după moda aceea atât de populară printre tinerii francezi. Se opri în fața oglinzii de deasupra patului pentru a-și studia reflexia, apoi își pieptănă din nou părul după fiecare ureche. Își privi pieptul acoperit de tricoul alb, strâmt, și

dădu aprobator din cap. Făcuse mii de flotări pentru a-și menține mușchii tari ca piatra. Astfel îi veni ideea că nu ar fi rău să își trezească oamenii și să îi pună să facă flotări, pentru a le pune sângele în mișcare. Întâmplător, privirea îi trecu peste monitoare și atenția îi fu atrasă de ceva. Merse grăbit lângă ele și îl zgâlțâi pe cel care era însărcinat cu supravegherea lor.

— Muhammad, șuieră el, ai văzut asta?

Pe ecranul alb-negru văzu o siluetă întunecată mișcându-se prin apartament și își simți gâtul încordându-se. Asasinul era aici. Samir se întoarse și îi bătu cu palma pe picioare pe bărbații din cele două paturi. Abținându-se să țipe, spuse:

— Este aici. Treziți-vă, proștilor.

Își luă pistolul-mitralieră cu amortizor și își alinie oamenii, lovindu-i cu palmele și împingându-i la locurile lor. În câteva secunde erau toți la posturi, lângă ușă.

Lui Samir îi bătea inima să îi spargă pieptul. După ochii căscați ai oamenilor săi, își dădu seama că și ei simțeau același lucru. Puse mâna pe mâner și încuviință o dată din cap, apoi deschise brusc ușa. Echipa lui ieși în grabă pe lângă el, în hol, exact așa cum exersaseră, alergând spre apartamentul din dreapta. Samir porni și el în urma ultimului om. Auzi pe cineva din față împiedicându-se și îl văzu pe Jamir menținându-și cu greu echilibrul, dar fără să cadă. Samir se mustră în sinea lui pentru că nu îi trezise și pregătise din timp. Știa că asasinul va ataca în orele dinaintea răsăritului; ar fi trebuit să aibă oamenii pregătiți. Cel puțin doi dintre ei tocmai fuseseră smulși din lumea viselor. Spera ca ei să își amintească să tragă piedicile de siguranță ale armelor înainte să intre în cameră. Samir făcu un pas nesigur și își dădu seama că și el uitase să ridice piedica armei.

Abdul era primul în linie și exersase de multe ori următoarea mișcare; Samir îi spusese să nu ezite absolut deloc.

— Nu îți face griji pentru noi, ceilalți. Dărâmă ușa cu piciorul și apasă pe trăgaci. Noi o să fim chiar în spatele tău.

Samir stătea ghemuit lângă perete, cu amortizorul negru îndreptat în sus. Ținea degetul pe trăgaci și simți un nod în gât când îl văzu pe Abdul făcând un pas în spate pentru a-și lua avânt. Înghiți greoi în sec, apoi ușa fu spartă. Samir așteptă o secundă, apoi îl împinse pe fratele din fața sa să se alăture luptei, încă înaintând pe coridor, auzi armele revărsându-și

gloanțele fatale asupra asasinului și un rânjet diabolic îi răsări pe chip. Ținta lor nu putea supraviețui acestui măcel. După seara aceasta, Samir era convins că va deveni o legendă printre tovarășii săi.

CAPITOLUL 3

Rapp se adăposti în spatele patului și a platformei greoaie. Ploaia asurzitoare de gloanțe sparse oglinda de deasupra patului în mii de cioburi. După aceea, gloanțele începură să sfredelească pereții, mobilierul, salteaua. Rapp se lipi de podea și încercă să numerele focurile. Primei arme care declanșase atacul i se alăturară în curând cel puțin alte două. Mitch aruncă o privire rapidă spre balcon, care era la doar șase pași distanță, și se luptă cu tentația de a o rupe la fugă într-acolo. Oricum nu avea nicio șansă să scape, nu cu tot potopul ăsta de gloanțe. Tencuiala de pe pereți cădea peste el, iar Rapp auzea cum salteaua era ciuruită la doar câțiva centimetri deasupra capului său.

Presându-se și mai tare de podea, își spuse în sinea lui să nu se panicheze. Singura cale de scăpare era blocată, iar el era încolțit și depășit numeric. În timp ce ploaia de gloanțe continua în jur, Rapp își aminti ceva ce-i spusese cândva mentorul său, Stan Hurley. Îi luă o fracțiune de secundă până să își dea seama că era singura lui șansă. Scoțând unul dintre încărcătoarele de rezervă de sub brațul stâng, se concentră asupra zonei de dincolo de piciorul patului și își așteptă oportunitatea.

În ciuda amortizoarelor, zgomotul era năucitor din pricina rafalelor de gloanțe. Deși armele acestea erau mult mai silențioase decât cele normale, ele nu erau sub nicio formă complet tăcute. Rapp bănuia că atacatorii foloseau pistoale-mitralieră MP5, sau o rudă apropiată a lor. Mintea lui analiză posibilitățile într-o fracțiune de secundă. Aproape sigur, încărcătoarele aveau 30 de cartușe fiecare, dar cu rata de tragere la foc automat, acestea puteau fi consumate în doar câteva secunde.

Una dintre abilitățile lui Rapp era aceea de a încetini ritmul lucrurilor în mintea sa, de a vedea acțiunea în slow-motion. Și-o perfecționase pe terenul de lacrosse în timpul liceului și facultății. Putea să anticipeze mișcările și reacțiile celorlalți jucători. Când situația era tensionată, ca acum, Rapp putea bloca frica și informațiile irelevante, concentrându-se asupra

lucrurilor importante și analizându-le cu încetinitorul. Deciziile pripite, provocate de panică, aveau tendința deloc plăcută de a duce la rezultate negative sau, în cazul de față, fatale. Mitch nu putea spera la un unghi mai bun din ascunzătoarea sa, având în vedere că fusese prins cu garda jos. Prin urmare, folosi aceste câteva secunde pentru a analiza situația tactică de la 360 de grade.

O greșeală firească, pe care o făceau mulți, era aceea de a te lăsa atât de absorbit de context și de pericol, încât să nu mai poți analiza obiectivele, manevrele și abilitățile oponentului tău. Obiectivul acestui grup era clar ca lumina zilei – oamenii aceștia voiau să îl ucidă. Cât despre cum aflaseră că va fi aici și cum de evitaseră să fie detectați de avangardă, Rapp știa că va trebui să caute aceste răspunsuri mai târziu. Mintea lui se opri acum asupra unui detaliu critic. Aceasta nu era o trupă SWAT. Echipele tactice practicau atacuri disciplinate, nu dădeau buzna într-o cameră și începeau să o ciuruiască, pur și simplu. Din această informație, Rapp extrase o concluzie foarte liniștitoare – putea să îi ucidă.

Poliția ieșea din discuție. Deși, în caz de nevoie, îi era permis să rănească sau să imobilizeze un om al legii, era complet interzis să ucidă unul. Regulile impuse erau clare, iar Rapp nu le contrazicea. Guvernele mai întorceau uneori privirea, atunci când anumiți indivizi deranjanți erau asasinați pe teritoriile lor, dar uciderea unui spectator nevinovat sau, și mai rău, a unui ofițer de poliție, ar fi putut crea un incident internațional de toată frumusețea, care să atragă genul de atenție nedorită asupra lor. Agenția nu-și permitea așa ceva.

Rapp își dădu seama rapid că tipii aceștia făceau o mare greșeală. Presupuneau că ploaia lor de gloanțe va câștiga bătălia, dar, după cum îi spusese Hurley în repetate rânduri, „nu vrei să îți golești încărcătorul în primele secunde ale unui schimb de focuri. Mai bine te adăpostești și lași oponentul să își golească pistolul”. Hurley și ceilalți instructori completaseră acest sfat astfel: îl învățaseră pe Rapp să catalogheze diferite pistoale doar după sunet și, mai important, să țină socoteala cartușelor trase.

Ultima variantă era imposibilă în această situație. Nu ai cum să numeri cu exactitate cartușele a trei sau mai multe mitraliere la foc automat. Dar la această rată de tragere, faptul că

atacatorii urmau să reîncarce armele în câteva secunde era o concluzie previzibilă. Rapp anticipă ce avea să se întâmple în continuare. Era pe punctul de a-și pierde acoperirea. În loc să aștepte ca primul atacator să avanseze în interiorul camerei și să închidă unghiul asupra lui, Rapp avea să lărgească unghiul primul. Rămase culcat la podea și se târî o jumătate de metru în față. Cu capul aproape de colțul platformei, Rapp putea să vadă acum trei sferturi din cameră. Își văzu prima țintă stând la aproximativ patru metri de el.

Bărbatul era îmbrăcat în blugi și tricou și tocmai își schimba încărcătorul lung și curbat. Rapp îl împușcă o dată în față. Cu pistolul pregătit, plimbându-l dintr-o parte în alta, mai găsi două ținte. Una încă trăgea cu disperare, iar cealaltă își reîncărca arma. Rapp îl împușcă pe cel de-al doilea bărbat în nas și pe al treilea în gât. Înainte să găsească următoarea țintă, gloanțele se năpustiră asupra covorului, aproape de fața lui. Rapp își retrase brațul și porni cu spatele înapoi la adăpost. Trăsese cinci gloanțe, ceea ce însemna că îi mai rămăseseră paisprezece în încărcător și două încărcătoare pline, a câte optsprezece cartușe fiecare, plus pistolul de rezervă.

Acum nu era momentul să stea lipit de podea. Dacă omul sau oamenii care rămăseseră în picioare decideau să îl ia cu asalt, Rapp ar fi terminat. Se sprijini într-un genunchi și ridică pistolul deasupra patului. Trăgând de la stânga la dreapta, scăpă rapid de șase gloanțe. La cel de-al cincilea, auzi un geamăt și știu că lovise pe cineva. Îndreptă pistolul câțiva milimetri spre stânga și mai trase patru focuri. Apoi se lăsă tăcerea. După o pauză scurtă, trase ultimele patru gloanțe spre ușă. Schimbă rapid încărcătorul gol și trase din nou piedica de siguranță. Ridică pistolul și trase cu ochiul peste saltea. Un bărbat uluit stătea în pragul ușii, strângându-și stomacul cu ambele mâini.

Era timpul ca Rapp să se pună în mișcare. Se ridică, iar când făcu primul pas spre stânga, observă mai multă mișcare pe hol. Aplecându-se cu pistolul îndreptat spre ușă, trase un glonț în pieptul primului bărbat, făcându-l să se prăbușească peste prag. Un pistol apăru în spațiul dintre tocul ușii și muribund. Rapp continuă să se miște, trăgând în tocul ușii, care se făcu țăndări. Când ajunse la draperiile grele, mai trase un foc, apoi se strecură printre ele și ieși pe balcon. Coarda era chiar în fața lui,

iar Rapp se năpusti spre ea cu mâna dreaptă, ținând încă Beretta în stânga.

Strânse frânghia în mână și se aruncă peste balustradă. Chiar în acel moment, simți o lovitură puternică izbindu-l din spate. Rapp știu instantaneu că fusese împușcat, iar creierul începu să i se concentreze asupra faptului că o bucată de plumb tocmai își croise drum în corpul lui. Șocul îl făcu să uite de coardă, atrăgându-i atenția la durerea din umărul stâng, iar el începu să cadă în gol. Disperat, întinse mâna dreaptă în căutarea frânghiei, în timp ce, sub cerul înstelat, asfaltul dur venea cu viteză spre el.

CAPITOLUL 4

Abdul continuă să avanseze în cameră, rotindu-și arma cu amortizor de la stânga la dreapta, lansând un potop de gloanțe. Venind în urma lui, Jamir i se alătură, trăgând gloanțele în zigzag. Următorul era Muhammad, apoi fratele lui Samir, Habib.

Samir își simțea picioarele grele, de parcă ar fi mers prin nisip. Se forță să înainteze, dar distanța dintre el și fratele său creștea. În ciuda bravadei lui și amenințărilor violente adresate celorlalți, undeva în adâncul său se temea de confruntarea cu acest asasin. Își controlase și ascunsese foarte bine această teamă de oamenii săi, dar acum îi apăsa greoaie pe umeri. În timp ce echipa sa intra în apartament, el rămânea din ce în ce mai mult în urmă. Ascultă cum ploaia de gloanțe atinge apogeul, obiectele spărgându-se și spulberându-se sub avalanșa de plumb.

Deodată, Samir se simți ametit. Pieptul i se încordă, iar vederea i se încețoșă. *Respiră,* se mustră în sinea lui. Aproape ajunsese la ușă; trase adânc aer în piept de două ori și își privi fratele intrând în cameră. Samir se opri lângă cadrul ușii și ascultă cum rafala de gloanțe ciuruia încăperea. Cu aer proaspăt în plămâni, permise unui zâmbet nervos să îi apară pe chip. Era imposibil ca asasinul să scape de ambuscada aceasta. Vânătorul devenise pradă. Era mantra pe care Samir și-o repeta de luni întregi.

Omul pe care am fost trimis să îl ucid va muri, în sfârșit, iar eu voi fi recompensat regește, își spuse în sinea lui. Samir își derulase acest scenariu în cap nopți la rând, iar rezultatul final era întotdeauna același: asasinul zăcea mort într-o baltă de sânge. Patru oameni cu arme automate împotriva unuia singur cu un simplu pistol; sute de gloanțe împotriva muniției lui reduse. Samir era în rezervă, pentru orice eventualitate, dar era convins că situația se va încheia în favoarea lui.

Tocmai era pe punctul de a intra în cameră, când zarva se stinse brusc. În tăcerea care urmă, Samir auzi un sunet pe care nu reuși să îl deslușească. Aplecându-și gânditor capul într-o parte, încercă să descifreze sursa acelei stranii bolboroseli.

Chiar în clipa în care reuși, își auzi fratele gemând în agonie. Samir încremeni. O secundă mai târziu, fratele lui începu să se retragă pe hol împleticindu-se, fără armă, ținându-și stomacul cu mâinile. La jumătate de metru în fața lui, Samir văzu cum un glonț străpunge pieptul lui Habib, ieșindu-i prin spate și împroșcând sânge pe perete. Îngrozit, Samir se întinse să îl tragă lângă el, dar cadrul ușii explodă brusc în mii de așchii. Se retrase grăbit, simțind o usturime în obraz.

Ochiul drept începu să-i clipească frenetic, în timp ce își privea fratele prăbușindu-se. Apoi, brusc, îi trecu prin minte că asasinul ar putea veni după el, moment în care frica îi puse stăpânire pe toți mușchii. Fără să stea prea mult pe gânduri, Samir își mută mitraliera în mâna stângă, o îndreptă spre interiorul camerei, închise ochii și dezlănțui o rafală de gloanțe la foc automat.

Rămase pe hol și mai trase două focuri rapide în cameră. În liniștea care se lăsă brusc, Samir se uită la fratele lui, care îl privea cu ochii goi. Un junghi de vină îi străpunse pieptul asemenea unui cuțit, iar furia preluă controlul asupra sa. Îndreptă din nou amortizorul negru în interiorul camerei, ținând încontinuu degetul pe trăgaci. Înaintă, rotind cu furie arma în jur, până rămase fără gloanțe.

Se opri în lumina vagă de pe hol și privi dezastrul. Trei dintre oamenii săi zăceau morți la picioarele lui, dar nici urmă de asasin. Samir scoase încărcătorul gol din armă și îl înlocui cu unul nou. În acest timp, ochii îi căzură pe draperiile care acopereau ușa balconului. Picioarele i se puseră în mișcare înainte ca el să ia o decizie conștientă. Trase câteva gloanțe prin draperii, apoi dădu materialul la o parte. Primul lucru pe care îl văzu când ieși pe balcon fu coarda. O urmă cu privirea până jos, unde văzu un bărbat în negru alergând pe stradă.

Samir își puse arma pe umăr și fixă vizorul pe ținta în mișcare. Trase rapid trei focuri, dar nu avea de unde să știe dacă nimerise jos, sus, stânga sau dreapta. Asasinul schimbă direcția, iar Samir se adaptă, de data aceasta ținând degetul apăsat pe trăgaci și revărsând un val de gloanțe pe urmele bărbatului. După câteva secunde, percutorul se deschise brusc, spunându-i lui Samir că rămăsese fără muniție. Îl privi pe asasin dispărând în negura nopții și se luptă din răsputeri să nu țipe.

Se întoarse în cameră și văzu din nou masacrul. Pierduse trei oameni și pe propriul său frate, care era mort în hol. Eșuase lamentabil. Începu să tremure cu un amestec de teamă și furie clocotindă. Ce îi va spune mamei lor? Ce le va spune spaniolului și lui Rafique? Ce mersese prost? Samir dădu din cap scârbit, dar undeva în străfundul minții știa că e norocos că trăiește. Desigur, nu le putea spune acest lucru celorlalți. L-ar ucide dacă ar apărea atât de fragil în fața lor.

Un sunet care se auzi pe hol îi readuse gândurile la actuala situație neplăcută. Trebuia să plece naibii de acolo, și repede, înainte să apară poliția. Înlocui din nou încărcătorul gol cu unul nou și trase piedica. În pragul ușii, ochii îi căzură iar pe fratele său, dar Samir nu putea suporta durerea. Abținându-și lacrimile, începu să traverseze holul, îndreptându-se spre scări. În stânga lui se deschise o ușă, iar din spatele ei apăru o femeie uscățivă într-un halat alb. Samir ridică arma și, fără să se oprească din mers, îi trase cinci gloanțe în piept. Două uși mai în față, pe dreapta, un bărbat ieși pe hol. Samir îl ucise și pe el cu o ploaie de gloanțe. Coborî grăbit scările, apoi o luă pe un coridor scurt și ieși pe aleea din spate, unde dădu nas în nas cu un angajat al hotelului. Tânărul văzu arma și ridică mâinile, dar Samir nu ezită. Apăsă pe trăgaci până la capăt, iar gloanțele îl propulsară pe băiat într-un morman de saci de gunoi.

CAPITOLUL 5

Rapp nu fusese niciodată împușcat, dar nu era genul de lucru pe care trebuia să îl experimentezi pentru a-l recunoaște. Gloanțele zburaseră în jur la foc automat, iar unul dintre ele își găsise ținta. Impactul îl făcuse pe Mitch să își scape pistolul pe strada de jos. Când căzuse peste balustradă, se agățase cu mâna dreaptă de coardă, manevra făcându-l să se rotească la 180 de grade și să se izbească de clădire. Întinsese picioarele înainte la timp și nu se lovise cu fața de zidul din piatră.

Se simțea foarte vulnerabil – senzație care nu îi plăcea deloc – din pricina faptului că se legăna de o coardă, cu o rană de glonț în umăr și cu pistolul căzut la vreo 12 în sub el. Îi trecu prin minte să își scoată pistolul de rezervă, dar deja picioarele îl îndepărtau de perete. Trebuia să plece cât mai repede posibil din locul acesta. Slăbi ușor strânsoarea și mai coborî rapid încă 3 m, după care strânse mâna din nou. Se lovi încă odată cu picioarele de zid și le folosi pentru a se împinge de lângă clădire.

Când ajunse pe trotuar își căută arma, care era la câțiva centimetri de el. Luă pistolul și se uită rapid stânga-dreapta. Nu se zăreau faruri ale vreunei mașini, dar știa că poliția avea să ajungă în curând. Rapp începu să traverseze strada, îndreptându-se spre Sena. Era la jumătatea drumului când gloanțele începură să șuiere în jurul lui. Coti brusc la stânga, se aplecă puțin, apoi o rupse la fugă. Gloanțele îl urmară, iar el o luă la dreapta. După câteva clipe, intră pe o porțiune cu iarbă și copaci. Gloanțele încetară, dar Rapp continuă să meargă spre dreapta încă vreo 15 m, pentru a se asigura că este complet ferit privirii și că poate să pornească în direcția prestabilită.

Banca și aleea erau exact unde se aștepta Rapp să le găsească. Traversă aleea și o luă la stânga, fără ca picioarele lui să scoată vreun sunet pe asfalt. Plămânii și picioarele îi funcționau bine, purtându-l rapid către un loc pe care el îl cercetase cu câteva zile în urmă. Chiar înainte să ajungă la pod, Rapp simți primul val de durere, crescând în intensitate, zvâcnind, apoi domolindu-se. Rezistă tentației de a-și atinge umărul pentru a evalua paguba. Simțea umezeala lipicioasă sub

tricou și îi era suficient. Rana era undeva în umărul stâng, ceea ce însemna că ar trebui să și-o poată îngriji singur – dacă nu cumva îi fusese atinsă artera axilară. În acest ultim caz, cel mai probabil își va pierde cunoștința în următoarele câteva minute, iar hemoragia va fi fatală.

Zări în față podul cu arcade din piatră. Dintr-odată, Rapp realiză că nu-și mai putea aminti numele construcției, creierul lui nu mai primea suficient sânge. Ieși de pe alee și încetini pasul. Își dădu seama după pietrișul care îi scârțâia sub tălpi că găsise drumul corect. Îl urmă încet de-a lungul cheiului, până la piciorul podului. Rapp se opri și aruncă o privire pe toată lungimea acestuia. Luminile orașului erau suficient de puternice cât să vadă că e singur. Coborî pe platforma de sub pod, se aplecă pe sub arcada joasă și merse pe vine până la jumătatea acesteia. Apoi se așeză, lăsându-și picioarele să se legene la câțiva metri deasupra Senei.

Din obișnuință, Rapp dădu să își mute Beretta cu amortizor din mâna dreaptă în stânga, pentru a pune arma în toc, dar mâna stângă nu răspunse așa cum ar fi vrut el. Reuși să o miște câțiva centimetri, dar o durere ascuțită îi spuse că nu era o idee bună. Înjură în sinea lui și puse pistolul pe platformă, lângă el. Folosindu-și dinții, își scoase mănușa din mâna dreaptă, deget cu deget, și o puse lângă pistol. Își descheie jacheta și doi nasturi de la cămașă. Își strecură mâna peste materialul aspru al vestei antiglonț și descoperi că umărul neprotejat era plin de sânge. Un nou val de durere îl copleși, iar Rapp strânse din dinți cu putere. După ce durerea se mai domoli, pipăi cu arătătorul și găsi ceea ce căuta – orificiul de ieșire. Mitch răsuflă ușurat. Glonțul trecuse prin umărul lui, lăsând o gaură cât vârful degetului. Dacă ar fi fost un glonț cu vârf crestat, plaga de ieșire ar fi fost mult mai mare.

Întinzând mâna spre spate, găsi și orificiul de intrare și simți la atingere că acolo era mai puțin sânge, dar era greu să își dea seama cu exactitate. Își desprinse borseta de la brâu și deschise mica trusă medicală. Luă o lanternă creion și o aprinse. Mulțumit că lanterna avea deja fixat filtrul roșu, o prinse cu dinții și lumină cele patru seringi din trusă. O luă pe prima, îi scoase capacul și îl lăsă să cadă în râu, apoi apăsă pistonul pentru a-și spăla umărul cu iod.

Se uită la a doua seringă pentru o secundă și ezită. În teorie știa ce are de făcut, dar acum, stând aici sângerând, începu să își dea seama cât de mult avea să îl doară. Dar înainte de a folosi seringa, trebuia să oprească hemoragia. Desfăcu un pachet de comprese sterile și începu să le îndese în orificiul de intrare, din spate. Durerea era mai suportabilă decât se așteptase, dar aceasta era partea ușoară. Când termină, luă următoarea seringă, aruncând și capacul acesteia în râu. Își prinse încheietura stângă cu cealaltă mână și își ridică brațul inert, pentru a expune rana de ieșire. Nedorind să se gândească la următoarea mișcare mai mult decât era necesar, Rapp decise să acționeze rapid: plasă vârful acului deasupra rănii, trase adânc aer în piept, apoi îl înfipse adânc. Avu nevoie de fiecare fărâmă de autocontrol pentru a nu urla de durere. Corpul i se rigidiză, ochii i se dădură peste cap și, pentru câteva secunde, Rapp se temu că va leșina.

Șocul durerii inițiale începu să se stingă, iar Mitch trase de câteva ori aer în piept. Când se simți pregătit, puse degetul mare pe piston și apăsă. Primele grame de coagulant pudră zburară în rană. Rapp trase acul afară cam doi centimetri și pompă din nou pudră în rană. Repetă procesul de două ori, până goli seringa. După ce scăpă de ea, o luă pe penultima, îi scoase capacul și o înfipse în rană. O înjurătură înăbușită îi scăpă printre buze de data aceasta, iar Rapp gemu când apăsă pistonul și își injectă super glue în rană, pentru a ajuta la oprirea hemoragiei.

Auzea sirenele poliției din toate direcțiile. Aruncă seringa în apă și se lăsă pe spate. Trebuia să plece de acolo. Scoase din trusă ultima seringă, care conținea un antibiotic cu spectru larg. Se ridică în capul oaselor și găsi o porțiune de piele sub vesta antiglonț. Înfipse acul prin materialul cămășii și nu simți mai nimic. Neștiind cum să mai ascundă acum trusa medicală și gândindu-se că făcuse cam tot ce îi stătea în puteri, Rapp aruncă totul în apa tulbure. Privi pistolul pentru o secundă și era pe punctul de a-l arunca, dar se răzgândi în ultima clipă. În locul în care mergea, va avea numeroase ocazii să scape de armă. Luă pistolul cu mâna bună, îl întoarse cu amortizorul în jos și îl îndesă în toc. În clipa în care închise capsa tocului de piele, auzi voci venind din dreapta. Știa care e temperatura apei, viteza curentului și cât ar rezista până să fie ucis de hipotermie.

Vocile se auzeau din ce în ce mare tare, așa că Mitch se trase pe marginea bordurii, se prinse cu mâna dreaptă de aceasta, după care alunecă încet și silențios în apă. Se scufundă lin sub apă, simțind cum hainele îl trag în jos. Știa că nu trebuie să intre în panică. De îndată ce acestea se vor îmbiba complet cu apă, vor deveni o cantitate neutră. Rapp ieși la suprafață cinci secunde mai târziu, curentul împingându-l deja spre vest. Trase aer în piept și ignoră apa rece, spunându-și în sinea lui că avea să îi încetinească fluxul sanguin. Urma să facă o plimbare înot prin inima Parisului și în câteva ore va găsi locul potrivit să revină pe sol.

Rapp se răsuci pe spate și începu să își miște ușor picioarele sub apă. După ce ieși din zona întunecată de sub pod, privi cerul nopții. Pentru o fracțiune de secundă se întrebă câți oameni muriseră oare în acest râu și dacă el va fi doar un alt cadavru adăugat la numărătoare. Gândul acesta îl făcu să zâmbească. Întotdeauna pregătit pentru provocări, Mitch își simți instinctul de supraviețuire activându-se. Era convins că va supraviețui acestei nopți, la fel cum era sigur că soarele va răsări dinspre est a doua zi dimineață. Când va pleca în căutarea unor răspunsuri. Ceva mersese teribil de prost în noaptea aceasta, iar Rapp trebuia să afle cum de ajunsese inamicul pe urmele sale. În ciuda ordinelor primite de la Kennedy și toți ceilalți, Mitch nu avea nici cea mai mică intenție să se întoarcă în State pentru a-și pierde vremea întins pe canapeaua psihologului de serviciu de la Langley.

CAPITOLUL 6

Comandantul Francine Neville, de la Poliția Judiciară Franceză, stătea în mijlocul masacrului cu o cafea într-o mână, dorindu-și cu disperare să fi avut o țigară în cealaltă. Criminaliștii ei cercetau scena măcelului cu mănuși în mâini, prelevând probe. Un fotograf stătea în pragul ușii, imortalizând locul faptei, făcând-o pe Neville să realizeze că nu purta machiaj și că părul îi era atât de ciufulit, încât probabil părea ușor nebună. Dar de-a lungul anilor fusese la suficiente scene ale crimei cât să știe că e o pierdere de timp să își facă griji. Dacă această crimă avea să fie vreodată rezolvată și adusă în fața justiției, va trebui pur și simplu să împartă rușinea fotografiilor nu foarte flatante cu restul echipei, din moment ce toți fuseseră treziți din somn și chemați aici înainte de răsărit. Neville era foarte bună în meseria ei. Avansase rapid în ierarhia Poliției Naționale[1], atât în ciuda, cât și datorită faptului că era femeie.

Presiunile politice inauguraseră noua și curajoasa eră a femeilor în posturi de conducere, dar Neville știa că încă mai erau mulți misogini care credeau că singurul motiv pentru care ea ajunsese comandant la relativ frageda vârstă de 37 de ani era că șefii trebuiau să își atingă norma. Însă Francine ignora bârfele și șușotelile, se concentra pe slujba ei și se consola cu ideea că bărbații cu care lucra știau foarte bine că e perfect calificată pentru poziția pe care o ocupa și o câștigase pe merit. Cu toate acestea, în nopți precum aceasta se întreba de ce alesese să lucreze în poliție.

Neville avea o expresie încruntată în timp ce evalua haosul. Cazul acesta avea să fie un adevărat circ. Un bărbat durduliu și dezbrăcat zăcea în pat, cu o femeie uscățivă lângă el, având probabil jumătate din vârsta lui. Ambii erau morți – ciuruiți de gloanțe. Încă patru bărbați, făcând parte dintr-o grupare paramilitară, după cum arătau, erau împrăștiați pe podea. Pe coridor mai erau două cadavre, lângă uși diferite. Neville se gândi că cei doi erau probabil oaspeți ai hotelului care auziseră zarva, iar când ieșiseră să investigheze, fuseseră uciși de

[1] Echivalentul Ministerului de Interne (n.r.).

ticăloșii scrântiți care erau autorii acestui haos. De asemenea, un tânăr angajat ghinionist al hotelului, care era pe tura de noapte la spălătorie, zăcea pe alee cu cinci gloanțe în piept. Neville făcu inventarul carnagiului – nouă cadavre în total. În cei 16 ani petrecuți în cadrul poliției, cea mai mare investigație în care fusese implicată era o triplă omucidere. Desigur, fusese un triunghi amoros, crimă-sinucidere. Deși un caz senzațional, nu fusese greu pentru presă și public să îl deslușească. Soția își înșală soțul, soțul își ucide soția și pe amantul ei, apoi se sinucide. Nu era prima crimă de genul acela și nu avea să fie nici ultima.

Dar acesta era un scenariu complet diferit. Numărul victimelor o trimise cu gândul în două direcții diferite, dar conectate. Poliția avea o problemă reală cu grupările slave, care dăduseră iama în cartierele sărace de la marginea orașului după destrămarea Iugoslaviei și intrarea ei în război civil. Iar acum bandele rusești erau cele care începeau să se afirme. Ca întotdeauna, Neville trebuia să rămână receptivă și deschisă la minte, dar cele două grupuri erau în capul listei.

Existau, de asemenea, alte două entități care nu îi dădeau pace – superiorii ei de la sediul Poliției Naționale și presa. Știrea avea suficient potențial senzațional: focuri de mitralieră la un hotel de cinci stele din centrul Parisului; mai adaugă la socoteală nouă cadavre și obții garantat un circ mediatic cum nu mai văzuse orașul de la Afacerea Dreyfus[2]. Superiorilor ei le va fi imposibil să nu se amestece, iar Neville știa deja cum aveau să o facă. Unii vor încerca să intre cu picioarele în investigația ei, ceilalți își vor petrece pauza de prânz scurgând informații pe surse către presă.

Anxietatea i se strecură în suflet în clipa în care își dădu seama că tot dezastrul acesta i-ar putea pune capăt carierei.

[2] Conflict social și politic major, izbucnit la sfârșitul secolului al XIX-lea, în jurul acuzației de trădare îndreptată împotriva căpitanului Alfred Dreyfus, francez de origine alsaciană. Afacerea Dreyfus a bulversat societatea franceză vreme de 12 ani, divizând-o în două tabere opuse: „dreyfusarzii” partizani ai nevinovăției lui Dreyfus, și „antidreyfusarzii” partizani ai vinovăției lui. Condamnarea din 1894 a căpitanului Dreyfus – pentru o pretinsă transmitere de documente secrete Imperiului German – a fost o eroare judiciară majoră, într-un context social dominat de antisemitism și ura împotriva Imperiului German, în urma anexării Alsaciei și Lorenei. Această afacere este adesea considerată simbolul modern și universal al nedreptății în numele interesului Statului și rămâne unul dintre exemplele marcante de eroare judiciară reparată cu dificultate, în cadrul căreia presa și opinia publică au jucat un rol. (n.t.).

Atenția îi fu atrasă de bărbatul mort de pe pat. Părea ieșit dintr-un film american cu mafioți. Peste tot erau pene și puf și bucăți de material textil, o bună parte dintre ele zăcând în bălțile de sânge. Se uită la cei patru bărbați cu aspect militar de pe podea. Puteau foarte bine să fie sârbi sau croați; aveau tenul acela măsliniu. Neville tocmai își trimisese unul dintre ofițeri la recepție, pentru a afla sub ce nume e înregistrată camera, când auzi o voce croncănită și stridentă venind din hol. O clipă mai târziu, un bărbat apăru în pragul ușii, se opri și se uită în jos la unul dintre cadavre.

Dacă Neville mai avea nevoie de vreo confirmare că se află în toiul unei furtuni de rahat, aceasta stătea acum în prag. Francine sperase să nu îl mai vadă niciodată în viața ei pe Paul Fournier, și aproape că reușise timp de patru ani, dar norocul o părăsise în noaptea aceasta. Fournier făcea parte din DGSE – Direcția Generală de Securitate Externă a Franței. Era serviciul de informații externe, după cum îi spune și denumirea – extern fiind cuvântul-cheie. Neville avea vaga senzație că Fournier era aici din pricina bărbatului de pe pat. În timp ce își plimba privirea de la unul la altul, unul mort și celălalt viu, Neville realiză că acest caz tocmai devenise infinit mai complicat.

— Francine, strigă Fournier mult prea zgomotos. E o plăcere să te văd. A trecut prea mult timp…

Neville oftă:

— Paul, ce cauți aici?

— Știi cum merg lucrurile la Direcție, spuse el, rânjind larg pe sub mustața căruntă. Mergem acolo unde Republica are nevoie de noi.

— Credeam că te-ai specializat în răsturnarea guvernelor instabile de la sud de noi.

Fournier râse cu poftă și păși atent printre cadavre. Când ajunse la un pas distanță de Neville, întinse brațele, de parcă ar fi fost pregătit să își îmbrățișeze un vechi prieten.

Neville se înfioră la gândul de a-l atinge. Încruntându-se, întinse mâna dreaptă, făcându-i semn să păstreze distanța. Impertinența lui nu se diminuase deloc de-a lungul anilor.

— Ce cauți aici?

Fournier renunță la expresia rănită și începu să își pipăie buzunarele trendului gri, căutând ceva. O clipă mai târziu,

scoase un pachet de țigări și o brichetă. Aprinse o țigară și i-o întinse lui Neville.

Cât tupeu pe tipul ăsta, își spuse Francine în sinea ei. Când îl întâlnise prima dată pe Fournier, în urmă cu nouă ani, fusese atrasă de aerul lui încrezător. În cele din urmă, își dăduse seama că ceea ce părea încredere era, de fapt, fațada unui ticălos rece, calculat, manipulator și egoist. Străduindu-se să își păstreze cumpătul, Neville dădu din cap, refuzând oferta, și spuse:

— De ce e totul atât de dificil cu tine?

— Poftim? întrebă el, prefăcându-se că nu înțelege.

Neville ridică din umeri.

— Eu îți pun o întrebare simplă, iar tu refuzi să răspunzi.

Brusc, Fournier păru jignit.

— Haide, draga mea Francine. Știu că lucrurile nu s-au terminat bine între noi și îmi pare rău, dar asta s-a întâmplat când… acum zece ani? Sunt convins că, într-o situație ca aceasta, putem să ne purtăm ca doi profesioniști.

Neville ignoră faptul că el depășise estimarea cu șase ani și se concentră pe o mie de lucruri pe care i-ar fi plăcut să i le spună ticălosului. Toate ar fi făcut-o să se simtă bine, ar fi fost corecte și adevărate. Dar ar fi fost o greșeală. Corectitudinea și adevărul nu însemnau nimic pentru Fournier. Pentru el reprezentau doar mijloace pe care le folosea pentru a-și atinge scopurile. S-ar eschiva și ar adopta rolul de victimă, indiferent cât de sfruntate i-ar fi fost păcatele. Să îl provoci era exact ceea ce își dorea Fournier.

— Paul, exact asta fac: mă port profesionist. De aceea te-am întrebat ce cauți aici. Aceasta este investigația mea. Direcția de Securitate sau Direcția Agricolă, nu mă interesează de unde vii. Eu trebuie să știu de ce te afli aici.

— Corect, spuse el cu nonșalanță, apoi suflă un nor de fum și se întoarse spre pat. Ai idee cine este domnul?

Deodată, Neville se înfurie pe ofițerul pe care îl trimisese la recepție pentru a afla răspunsul la acea întrebare. Își îndreptă ușor umerii și spuse:

— Nu.

Răspunsul ei aduse un zâmbet pe chipul lui Fournier.

— Păi, să vedem, spuse el, întorcându-se din nou spre cadavrele de pe podea. Patru bărbați cu arme automate cu amortizor, toți morți. Apoi gesticulă spre pat și continuă: Un

bărbat supraponderal, la vreo 60 de ani, și o tânără uscățivă, la mai puțin de jumătate din vârsta lui... cel mai probabil, prostituată.

Neville adoptă un aer plictisit. Concluziile erau evidente. Fu tentată să îi spună acest lucru, dar știa – cu cât dezvăluia mai puțin, cu atât mai bine. Fournier urcase pe propria lui scenă și trebuia să joace acest teatru mărunt pentru a o desconsidera în fața oamenilor ei.

— Numele bărbatului? întrebă ea pe un ton imperturbabil.

— Ajung și acolo, spuse Fournier, ridicând un deget. Șase cadavre. Asta înseamnă mult.

Neville nu se deranjă să îl corecteze și să îi spună despre celelalte trei cadavre. Avea de gând să îi ofere cât mai puține informații cu putință, în speranța că spionul de la Direcția de Securitate va obține ceea ce căuta și va pleca.

Fournier continuă să analizele faptele evidente, iar ochii îi erau ocupați cu observarea aspectelor mai interesante ale scenei crimei. Existau anumite discrepanțe pe care Neville și echipa ei aveau să le observe într-un final, dar momentan era greu să vezi proverbialii copaci de pădure. Fournier se plasă la locul faptei în toiul acțiunii. Privii tăblia patului făcută țăndări, peretele de ipsos ciuruit de gloanțe și cele două cadavre de pe pat, și ele ciuruite. Podeaua era împânzită de tuburi goale de cartușe. Era un miracol că asasinul scăpase. Fournier se uită la cea mai apropiată victimă de pe podea și observă localizarea precisă a găurii de glonț din fruntea lui. Nu se putu abține să nu încuviințeze din cap, în semn de respect pentru bărbatul a cărei țintă rămăsese atât de precisă sub avalanșa de gloanțe.

— Numele bărbatului? întrebă din nou Neville.

Fournier se apropie de pat. Îl privi pe bărbatul corpolent, observă mai mult de zece plăgi de intrare superficiale, apoi ochii îi căzură pe rana aproape perfectă de deasupra nasului ministrului. Aceea sigur era opera asasinului. Fournier trase adânc aer în piept și gesticulă spre pat, cu țigara în mână.

— Acesta, draga mea, este Tarek al-Magariha.

Neville așteptă ca el să elaboreze. Trecu un moment îndelungat, iar când obosi să mai aștepte, întrebă:

— Și cine este Tarek al-Magariha?

— Este Ministrul Petrolului în Libia, iar acești bărbați presupun că sunt, sau ar trebui să spun erau, bodyguarzii săi.

Neville închise ochii pentru un moment și își încleștă pumnii. Gangsteri sârbi și ruși omorându-se între ei erau un lucru – nu unul bun, dar, într-o oarecare măsură, parizienilor nu le păsa, câtă vreme se ucideau între ei. Dar un diplomat străin era cu totul altceva. Un diplomat libian era chiar mai grav, unde mai pui că era Ministrul Petrolului. Neville nu cunoștea cifrele exacte, dar știa că Franța importă o cantitate însemnată de petrol din țara de dincolo de Mediterană.

— Ai vreo idee cine l-a ucis?

Se trezi rostind întrebarea, fără că se poate abține, și regretă instantaneu acest lucru – știa că Fournier este incapabil să spună adevărul.

— Niciuna momentan, dar vom analiza suspecții obișnuiți.

— Suspecții obișnuiți?

— Israelienii… și alți câțiva. Fournier știa mult mai multe detalii, dar nu avea de gând să spună cuiva de la Poliția Națională că al-Magariha își petrecuse aproape întreaga carieră lucrând pentru brutalul serviciu de informații libian, Mukhabarat el-Jamahiriya.

Neville îl privi bănuitoare pe Fournier. Toate instinctele îi strigau că bărbatul îi ascundea informații.

— Cum ai aflat atât de repede?

— Repede?

— Că a fost ucis.

Fournier afișă un zâmbet mândru.

— Am sursele mele.

Neville se întrebă dacă DGSE îl avusese pe libian sub observație. Era pe cale să dea glas întrebării, dar se răzgândi. El nu i-ar oferi niciodată un răspuns sincer. Francine avea să își prezinte bănuielile șefilor ei, iar ei puteau să se dea cap în cap cu mai-marii de la DGSE.

— Încă nu mi-e clar de ce te afli aici.

— Avem un diplomat străin mort, draga mea. Credeam că înțelegi necesitatea implicării Direcției de Securitate.

Neville nu mușcă momeala și nu îi dădu satisfacție.

Fournier ridică din umeri.

— Ei bine, superiorii mei vor ca eu să supraveghez îndeaproape investigația ta, așa că ne vom vedea destul de mult.

Ochii căprui-verzui ai lui Neville erau fixați asupra scrumului lung care se legăna precar din vârful țigării lui Fournier.

— Aceasta este o scenă a crimei. Nu îmi pasă câtă influență crezi tu că ai; dacă scrumul acela atinge covorul, îți pun cătușele și te scot de aici.

— Scuze, spuse Fournier, căscând ochii mari, de parcă abia atunci realizase propria greșeală.

Puse o mână sub țigară și își croi drum spre ușa balconului. Primele raze ale dimineții luminau cerul, astfel că el putu să vadă găurile de gloanțe din draperie. O dădu cu umărul la o parte și ieși pe micul balcon al camerei. Scutură scrumul peste balustradă și îl urmări până ajunse pe trotuar. Gardurile poliției fuseseră instalate, iar câțiva jurnaliști și trecători curioși începeau să se adune lângă hotel. Vestea va continua să se răspândească, iar locul acesta va deveni un circ înaintea prânzului. Ridică privirea spre acoperiș și observă că omul lui luase frânghia de acolo înainte ca poliția să își dea seama de prezența ei. Fournier nu știa dacă putea face mai mult de atât pentru a tulbura apele, dar știa că trebuie să dispară de aici înainte de apariția camerelor de filmat.

Intră înapoi în apartament și își croi din nou drum printre cadavre.

— Francine, ținem legătura. Dacă ai nevoie de mine, știi unde mă găsești.

Neville își întrerupse examinarea câtorva tuburi goale de cartușe de lângă pat și se întoarse spre el. Simți o mare ușurare când îl văzu ieșind din cameră, dar după câteva secunde se întrebă de ce pleca atât de grăbit. Ceva nu era în regulă și, în acel moment, Neville avu certitudinea că Paul Fournier avea să fie o complicație majoră într-un caz deja complicat.

CAPITOLUL 7

Langley, Virginia

Thomas Stansfield era obișnuit să lucreze sâmbăta. Lumea nu se oprea în loc pentru ca Directorul de Operațiuni al CIA să se odihnească, așa că lucra șase zile și jumătate pe săptămână. Dar nu era obișnuit să fie sunat de Secretarul de Stat[3] la ora patru dimineața, într-o sâmbătă. Chiar și în aceste condiții, Stansfield își păstră cumpătul atunci când înaltul oficial îi dădu vestea morții unui diplomat libian la Paris. Reuși să asculte răbdător în timp ce acesta făcea acuzații extrem de dure și neinformate. Stansfield îl asigură că CIA nu are nicio legătură cu cele întâmplate la Paris și, înainte să închidă telefonul, îi promise diplomatului că va avea niște răspunsuri până la amiază.

La ora 8:00 dimineața, Stansfield era deja instalat în Situation Room[4], împreună cu majoritatea membrilor Consiliului de Siguranță Națională. Secretarul de Stat Franklin Wilson conducea întâlnirea, din moment ce Președintele era plecat la golf în Maryland, iar Vicepreședintele era absent nemotivat. După două ore de ipoteze lipsite de temei și amenințări deșarte cu privire la presiunile care ar trebui, chipurile, făcute asupra Israelului, Stansfield reuși într-un final să se sustragă de la întâlnire.

Trecuse deja jumătate din dimineață, iar el era iritat pentru că nu avea nici măcar o singură informație concretă. Întrebările se tot adunau, iar Stansfield știa că, dacă voia să capete răspunsuri, trebuia să scape de la această întâlnire cu elita puterii din Washington. Și să poarte o discuție absolut necesară cu unul dintre agenții săi juniori și cu un vechi coleg, care ar face bine să îl aștepte în biroul de la Langley.

O găsi pe Irene Kennedy stând în anticameră și îi făcu semn să îl urmeze în biroul său izolat fonic. Întotdeauna calm,

[3] Echivalentul Ministrului Afacerilor Externe (n.r.).

[4] Centru de comandă securizat situat la subsolul Casei Albe, utilizat de Președintele SUA și consilierii săi în situații de criză. (n.t.).

gesticulă spre unul dintre scaunele din fața biroului, apoi întrebă:

— Unde e Stan?

Kennedy ridică din umeri. Avea părul prins într-o coadă simplă.

— Umblă pe aici de ceva vreme. A spus că trebuie să discute cu cineva.

Stansfield își desfăcu nasturii sacoului gri al costumului, se dezbrăcă de el și îl puse pe spătarului scaunului din piele. Îl enerva faptul că Stan Hurley umbla liber prin clădire, dar nu își trădă iritarea. Cei doi aveau o istorie îndelungată și palpitantă împreună, iar Stansfield era foarte familiarizat cu abilitățile, dar și cu slăbiciunile sale. Existau câteva motive foarte bune pentru care îl transformase pe Hurley într-un antreprenor privat în urmă cu câțiva ani. Primul pe listă era acela că Stan era complet afon când venea vorba despre politicile interne ale sediului din Langley. Era ca un copil care nu se putea abține să nu atingă vopseaua, deși semnul spunea clar „Proaspăt vopsit. Nu atingeți”. Hurley era un dezastru iminent pe coridoarele ordonate ale sediului central.

Stansfield își privi ceasul Timex. Dacă Hurley nu apărea în cinci minute, avea să trimită pe cineva să îl caute. Îndreptându-și gândurile spre chestiunea care îl preocupa cel mai tare, întrebă:

— Tânărul nostru prieten… s-a prezentat la raport?

Kennedy știa că biroul lui Stansfield e verificat zilnic ca nu cumva să existe dispozitive de ascultare, dar discuțiile acestea o nelinișteau întotdeauna.

— Nu.

— Ai idee de ce?

— Aș prefera să nu tragem concluzii pripite înainte să știm mai multe detalii.

Stansfield o privi cu ochii lui cenușii, așteptând răbdător ca Irene să continue. Expresia de pe chipul lui le era cunoscută tuturor celor care lucrau pentru el. Își plătea oamenii pentru intelectul și părerile lor, nu să aștepte prudenți până când răspunsul era evident.

— Știu că este relativ nou… dar presupun că i-ai explicat clar nevoia de a se prezenta la raport.

— Da, și cu toate că este nou în comparație cu alți oameni de pe aici, într-un singur an a dobândit mai multă experiență de teren decât alți zece agenți la un loc.

Citind printre rânduri, Stansfield înțelese că, prin experiență de teren, Irene se referea la asasinate.

— A mai lipsit vreodată de la raport?

Kennedy se gândi o clipă la întrebare, dar în acel moment ușa se deschise și Stan Hurley intră în birou. Purta un costum albastru cu o croială pătrățoasă și cămașă albă, fără cravată. Mustața îi era tunsă scurt, dar în dimineața aceasta Stan sărise peste bărbierit, astfel că avea o barbă măruntă și țepoasă, care arăta de parcă puteai șlefui lemnul cu ea. Stansfield, cunoscând partea sălbatică a lui Hurley mai bine decât majoritatea oamenilor, fu impresionat că bărbatul se deranjase să-și pună un costum.

— Scuze pentru întârziere, spuse Hurley cu o voce groasă, căpătată după mulți ani în care fumase, băuse și urlase fără încetare.

— Pe unde ai umblat? întrebă Stansfield cu o curiozitate sinceră.

— Mi-am salutat câțiva vechi prieteni.

— Vreau să știu pe cine.

Hurley îi aruncă un rânjet pieziș și spuse:

— Șefu', ai lucruri mai importante pentru care să îți faci griji.

Stansfield avea să afle mai târziu. Acum trebuiau să descifreze ce se întâmplase la Paris și în ce măsură ar putea fi descoperiți. Privindu-l în continuare pe Hurley, întrebă:

— Vreo veste despre ce s-a întâmplat noaptea trecută?

— Nouă cadavre. Ministrul petrolului din Libia și o prostituată au fost împușcați, împreună cu patru dintre agenții lui de securitate.

Stansfield încuviință ușor din cap. Deja primise aceste informații.

— Printre victime sunt și trei civili nevinovați.

Hurley se aplecă înainte și își sprijini coatele pe genunchi. Își netezi mustața cu ambele mâini, apoi și le împreună sub bărbie. Părea să fie într-o continuă mișcare. Chiar și la 53 de ani, avea un aer energic și tineresc.

— Trei civili nevinovați? întrebă Stansfield trădându-și surprinderea doar printr-o sprânceană ridicată. Știai despre asta? spuse în timp ce se întoarse spre Kennedy

— Nu, răspunse ea cu sinceritate.

— Doi oaspeți ai hotelului, adăugă Hurley, la câteva uși distanță de camera lui Tarek, și un angajat pe aleea din spate.

— Nouă cadavre, repetă Stansfield, încă surprins de număr.

— Așa este, spuse Hurley de parcă nu ar fi fost mare lucru.

— Vreo șansă ca unul dintre ele să fie al omului pe care îl căutăm? întrebă Stansfield.

— Nu prea.

Kennedy se întoarse spre Hurley.

— De unde ai informațiile astea?

— Ascultă, domnișoară, izbucni Hurley, nu eu am fost cel care a plănuit operațiunea asta de mântuială.

— S-auzim, spuse Kennedy pe un ton provocator.

— Ce s-auzi?

— Cum ar fi procedat diferit marele Stan Hurley.

— În primul rând, nu l-aș fi trimis singur.

— Asta am făcut în ultimele nouă luni și a avut destul de mult succes... mult mai mult decât ați avut tu cu băieții tăi în ultimii doi ani.

— Poți să mă critici cât vrei, dar te-am avertizat. I-ai lăsat băiatului o lesă mult prea lungă, are prea multă libertate.

Stansfield nu avea starea necesară pentru a arbitra încă o ceartă între cei doi, așa că își drese glasul și întrebă:

— Cine este sursa ta?

— Nu îți face griji pentru sursa mea. Este impecabilă.

— Chiar și așa, spuse Stansfield, aș vrea să știu.

Hurley afișă o expresie iritată. Îl cunoștea pe Stansfield de 30 de ani și știa, după cum i se arcuia sprânceana aia afurisită, când nu avea sens să încerce să îl păcălească.

— Un redactor de la unul dintre ziarele importante de acolo. Ea este cea care mi-a spus că presa e călare pe cazul ăsta.

— Este aceeași „ea” la care mă gândesc eu? întrebă Stansfield.

Hurley știa cât de discret e vechiul său prieten, așa că nu rată ocazia de a traduce grobian ceea ce întreba, de fapt, Stansfield.

— Te referi la redactorul de la *Le Monde,* cu care mă culcam cândva?

Stansfield încuviință din cap.

— Da.

— Și de unde știm că informațiile ei sunt corecte? Putem să presupunem că are dreptate în privința lui Tarek și a prostituatei. Dar celelalte șapte cadavre?

— A făcut deja rost de numele tuturor. Poliția a rugat-o să nu le facă publice înainte ca familiile să fie anunțate, dar niciunul dintre numele primite nu mi-au atras atenția.

— Așadar, putem să presupunem că el trăiește, spuse Kennedy, doar cu o urmă de ușurare în glas.

— Și că a dat-o în bară rău de tot! spuse Hurley, deloc dispus să cedeze.

— Nu știm asta, ripostă Kennedy, adresându-i-se lui Stansfield, nu lui Hurley. Îi cunoștea pe ambii din copilărie. Tatăl ei lucrase cu amândoi, chiar în această clădire. Probabil că Irene era singura persoană sub 30 de ani de la Langley care îndrăznea să îi contrazică. Stansfield o admira pentru acest lucru, dar Hurley era de părere că ar trebui să își țină gura cel puțin încă zece ani.

— Ceea ce știm, spuse Hurley, tonul crescându-i în intensitate, este că civilii nevinovați se situează în afara limitelor. Asta este regula care nu se încalcă.

— Asta înseamnă mult venind din partea ta, spuse Kennedy, dându-și ochii peste cap.

— Ce dracu' vrea să însemne asta?

— Știi prea bine ce înseamnă.

— Nu, nu știu.

— Unchiule Stan, spuse ea fără pic de afecțiune în glas, toată cariera ta s-a bazat pe încălcarea regulilor și cred că motivul pentru care el te enervează este că îți amintește constant că îmbătrânești. Și că el este mai bun decât erai tu în vremurile tale de glorie.

Stansfield știa că vorbele ei îi rănesc prietenul, dar mai știa și că în spatele lor era mult adevăr. Însă discuția era oricum pe lângă subiect. Trebuiau să se concentreze asupra problemei actuale.

— Vreau să mă ascultați amândoi. Nu știm ce s-a întâmplat acolo și, după cum am învățat cu toții din trecut, este un lucru periculos să tragem concluzii pripite.

— Îți spun eu ce e periculos, se răsti Hurley, încă suferind de pe urma comentariilor lui Kennedy. Să dai drumul din lesă unui câine nedresat. Să îl lași să alerge liber, fără să îl controlezi nici măcar puțin. Asta este periculos. V-am avertizat pe amândoi în privința lui încă din prima zi, încheie, lăsându-se pe spate și dând din cap.

Kennedy se întoarse spre el și îi aruncă o privire dură.

— Presupun că te referi la același câine care și-a riscat viața ca să îți salveze fundul încăpățânat și nerecunoscător în Beirut?

Stansfield își dorea cu disperare ca cei doi să ajungă la un armistițiu. Dar, așa cum îi raportase și doctorul Lewis, nu se întrezărea niciun semn că lucrurile aveau să se domolească între ei. Le mai ascultă schimbul de replici încă 30 de secunde, apoi spuse:

— Ați terminat?

Le mai acordă o clipă pentru ca ei să înțeleagă că era sătul să îi asculte, apoi continuă.

— Poate unul dintre voi să îmi ofere vreo informație utilă?

— Am trimis câțiva agenți acolo în dimineața asta, cu primul zbor. Or să înceapă să își bage nasul, să vadă ce pot să afle.

— Bun, îi spuse Stansfield lui Hurley. Te vreau și pe tine acolo. Asigură-te că nu scăpăm din mâini cazul. Află ce se petrece și adu-l înapoi.

— Asta este treaba mea, domnule, protestă Kennedy. Eu sunt omul lui de legătură.

Stansfield dădu din cap.

— Tu ești prea formală și nu ai contactele lui Stan. Am nevoie de tine aici.

Kennedy se întoarse spre Hurley, mijind ochii neîncrezătoare.

— Pe cine ai trimis de dimineață?

— Vreo doi dintre băieții mei.

— Pe cine, Stan?

— Nu-ți face griji, spuse Hurley într-o doară. Știu cum să mă ocup de oamenii mei.

Kennedy îl studie pentru o clipă și întrebă:

— L-ai trimis pe Victor?

— Ce contează dacă l-am trimis?

Kennedy se întoarse din nou spre Stansfield.

— Dacă ați citit raportul despre omul meu, știți că el și Victor au un trecut exploziv.

— Chestia asta e deja fumată, spuse Hurley, dând din cap. M-am săturat să tot fiu criticat.

Kennedy nu își luă privirea de pe Stansfield.

— Dacă îi miroase pe Victor și bătăușii lui, lucrurile vor sfârși prost.

— Exagerezi, bombăni Hurley.

— Întrebați-l pe Tom, spuse Kennedy, referindu-se la doctorul Lewis. El vă va oferi o evaluare sinceră.

Stansfield încuviință din cap.

— O voi face, dar între timp am nevoie ca voi doi să aflați cât de multe puteți despre ce s-a întâmplat noaptea trecută.

Apoi flutură din mână, transmițându-le că întâlnirea se încheiase.

Kennedy se ridică în picioare.

— Înțeleg că situația arată rău, domnule, dar încă sunt multe lucruri pe care nu le știm.

— Sunt de acord cu asta, dar ceea ce știm nu este bine... nouă cadavre, cel puțin patru dintre ele sunt ale unor martori nevinovați. Misiunea asta trebuia să fie o lovitură rapidă. Ținta, cât mai puțini bodyguarzi posibil și atât. Fără civili nevinovați. Regulile au fost foarte clare.

— Știu, domnule, dar poate că există o explicație.

Problema, după cum o vedea Stansfield, era că o explicație ar fi fost inutilă în acest moment. Dar nu avea rost să o facă pe ea cu ou și cu oțet. El acceptase cu bună știință să îl folosească pe Rapp, în ciuda repetatelor avertismente primite de la Stan Hurley.

— Orice e posibil, dar eu am nevoie de răspunsuri.

Hurley se ridică în picioare.

— Nu-ți face griji, îl aduc eu înapoi.

— Fără tâmpeniile tale de cowboy, Stan. Îl vreau înapoi întreg. Hurley plecă fără să mai scoată vreun cuvânt. După câteva secunde, Kennedy porni și ea spre ușă.

Stansfield, privind gânditor câteva documente de pe biroul său, spuse:

— Există posibilitatea să-l fi judecat greșit.

Kennedy se opri brusc, se calmă și apoi se întoarse încet spre omul pe care îl respecta mai mult decât pe oricine altcineva. Dezamăgirea de pe chipul ei era evidentă.

— Nu cred că eu am făcut-o, domnule. Voi, restul, poate... și încă o faceți. Și-a îndeplinit misiunile mai presus de orice așteptări, iar la primul semn de probleme, presupuneți cu toții că a dat-o în bară.

— Nu am sărit la nicio concluzie. Doar că mă aștept ca agenții mei de teren să se prezinte la raport. Mai ales când operațiunile lor se termină prost.

Stansfield luă un dosar de pe birou, dar continuă:

— Te-am avertizat și înainte... nu lăsa sentimentele să-ți întunece judecata în aceste chestiuni. Mergi pe mâna lui Stan de data aceasta și totul se va rezolva.

Deschise dosarul, transmițându-i că discuția se încheiase.

Kennedy clocotea de frustrare.

— Poate ar trebui să aveți această discuție și cu Stan.

— Poftim? întrebă el, privind peste marginea ochelarilor.

Tatăl lui Kennedy îi fusese coleg și, mai important, un bun prieten. Își pierduse în mod tragic viața peste hotare, iar din această cauză Stansfield se simțise întotdeauna protector față de Irene. Înțelegea că devenise o figură paternă pentru ea și se bucura de acest lucru, dar, totodată, era conștient că uneori o proteja prea mult. Poate că din această cauză ajunsese să o creadă mai puțin capabilă decât alții.

— Îmi spuneți să nu las sentimentele să îmi întunece judecata... dar Stan? A avut ceva împotriva lui Mitch încă din prima zi. Mitch i-a salvat viața, iar pacostea asta bătrână și răutăcioasă nici măcar nu poate să spună mulțumesc.

Stansfield își dădu jos ochelarii.

— Sunt perfect conștient de deficiențele lui Stan. Și crede-mă când îți spun că am discutat cu el pe îndelete despre ele.

— Problema, domnule, este că se vede prea mult pe sine în Mitch și îl scoate din sărite faptul că nu îl poate controla.

Stansfield nu putea să o contrazică. Dr. Lewis făcuse referire exact la această chestiune în câteva dintre rapoartele sale.

— Irene, adevărul este că, în meseria noastră, ne pregătim întotdeauna pentru ce e mai rău dar, cel mai probabil, totul va fi bine, îi răspunse el cu o voce liniștitoare.

Kennedy negă din cap.

— Nu cred.

— Știu că nu îți place modul în care se ocupă Stan de lucruri, dar are un istoric de rezultate excelente. Dacă Mitch trăiește, Stan îl va aduce înapoi.

— Nu cred, repetă ea distantă. Dacă îl vreți înapoi, eu sunt persoana potrivită să îl aducă. Dacă vreți și mai multe cadavre, atunci trimiteți-l pe Stan și huliganii lui să încerce să îl prindă. Ascultați ce spun, domnule, treaba asta nu se va încheia bine.

CAPITOLUL 8

Paris, Franța

Rapp plutise în aval aproape două ore. Sena se unduia prin inima Parisului asemenea unui șarpe. Îi era imposibil să măsoare cât călătorise, dar estima că în jur de 3 km. Prima rază de lumină se zări pe cer în clipa în care Mitch începu să simtă hipotermia instalându-se. Într-un fel, apa rece fusese o binecuvântare. Ajutase la încetinirea fluxului sanguin și îi alinase orice hemoragie internă s-ar fi putut declanșa în umărul rănit. Dar Rapp nu voia ca răsăritul soarelui să îl prindă în râu și se temea că, dacă mai stă mult în apă, își va pierde cunoștința. Râul îl trase într-un nou viraj, iar el văzu o platformă industrială cu rezervoare de petrol. Probabil că, într-o dimineață de sâmbătă, erau puțini muncitori prin preajmă, dacă nu chiar niciunul. Rapp hotărî că era un loc bun să iasă din râu.

Înotă până la debarcaderul diform din lemn și găsi o scară alunecoasă din pricina petrolului. Se agăță de ea pentru o secundă, ignorând șobolanii pe care îi auzea chițăind prin crăpăturile debarcaderului. Brațul stâng îi atârna inert, dar Rapp descoperi că măcar își putea mișca degetele și le putea strânge în pumn. Folosindu-și mâna dreaptă, se prinse bine de scară și puse piciorul pe prima treaptă. Cu mușchii încordați, urcă scara până avu o perspectivă clară asupra zonei. Șantierul avea, probabil, 140-150 m lățime. În capătul debarcaderului șubred erau parcate un stivuitor, trei cisterne de petrol și un încărcător frontal. Dincolo de utilaje era un vechi depozit din cărămidă, care se întindea pe toată lungimea curții. Perimetrul era marcat de un gard înalt de 3 m, completat de sârmă ghimpată – totul acoperit de iederă.

Rapp căută cu privirea senzori de mișcare și semne ale prezenței unui paznic de noapte sau, mai rău, a unui câine. Încă mai avea Beretta cu amortizor. Din două în două minute, cât stătuse în râu, se gândise să scape de armă. Nu era genul de lucru cu care voiai să fii prins asupra ta, dar Mitch mai învățase și că nu era un obiect pe care să îl arunci în mod imprudent.

Gândul că un câine de pază turbat ar putea pândi undeva prin preajmă îl făcu să se bucure că păstrase pistolul. Rapp se întoarse și privi spre malul opus al râului. Erau mai multe depozite și, din câte își dădea el seama, nu se zărea nicio lumină nicăieri și nu se auzea vreun sunet care să semnaleze prezența cuiva. Parizienii nu erau tocmai renumiți pentru etica profesională, iar el se îndoia că va apărea vreun muncitor prea devreme în weekend.

Încercând să își dezmorțească membrele, Rapp urcă pe debarcader și începu să își târască picioarele grele de apă spre depozit. Merse cât de drept și de hotărât putu. Își ignoră durerea pulsândă din umăr, căscă ochii și ciuli urechile. Nu avea rost să se aplece și să se furișeze în spațiu deschis – ar putea atrage curiozitatea unui trecător care să cheme poliția.

Reuși să ajungă la colțul clădirii și își trase sufletul. Privind înapoi spre râu, scană din nou malul opus. Mulțumit că nu vede pe nimeni, își continuă drumul hotărât, conștient că, dacă nu găsește repede un loc cald și ceva de mâncare, și-ar putea pierde cunoștința. Temperatura era de aproximativ 10 grade. Nimic grav, dar după câteva ore petrecute în apa rece ca gheața, Mitch simțea că forțele îl părăsesc. Primele uși de acces în clădire nu erau altceva decât rampe de încărcare. Dar puțin mai departe găsi o ușă obișnuită și îi verifică tocul. Nu găsi nicio urmă de cablu de alarmă sau alte dispozitive de securitate, iar ușa părea destul de fragilă cât să poată fi dărâmată cu piciorul. Dar Rapp nu voia să facă zgomot, așa că își scoase cuțitul. Strecurând lama în crăpătura dintre cadru și ușă, găsi yala și mișcă lama în sus și în jos, înainte și înapoi, până reuși să găsească punctul potrivit. Apoi se împinse ușor cu umărul sănătos în ușă și o deschise.

Intră în clădire și închise ușa în urma lui. În loc să aprindă lumina, își scoase lanterna creion și inspectă ușa, căutând fire și cabluri. Mulțumit că nu declanșase vreo alarmă, își îndreptă atenția asupra spațiului vast din dreapta. Întreg locul duhnea a combustibil. Cu lanterna îndreptată spre podea, Mitch lumină primul rând de butoaie metalice cu petrol. La vreo 6 m față, pe stânga, observă o altă ușă. Rapp merse lângă ea și descoperi că era descuiată. Intră pe un coridor și închise ușa în urma lui. Pe stânga erau cinci uși, iar pe dreapta doar două. Prima ușă pe care o încercă era încuiată, la fel și cea de-a doua, dar prima de

pe partea dreaptă era descuiată. Rapp o deschise și văzu un rând de dulapuri, o baie și două dușuri. Gândul unui duș fierbinte îi aduse zâmbetul pe buze, așa că porni spre cabină, dar se opri brusc. Înainte să facă duș trebuia să verifice restul clădirii.

Ieși din vestiar, încercând ușile rămase pe stânga. Toate erau încuiate, dar ultima intrare pe dreapta nu avea deloc ușă – era o cameră de relaxare. Rapp scană cu privirea mai întâi coridorul, apoi intră direct în camera murdară de relaxare. Deschise frigiderul; înăuntru era mucegai și mâncare veche. Nu mai fusese curățat de ani buni. Mitch îl închise scârbit și se întoarse spre automatul cu snackuri. Era pe punctul să spargă geamul, dar se răzgândi – era mai bine să lase cât mai puține semne că fusese aici. Scoase niște bancnote umede și le introduse în aparat. După ce cumpără câteva batoane de ciocolată, porni înapoi spre vestiar, închise ușa în urma lui și o încuie. Apoi intră îmbrăcat într-o cabină de duș și lăsă apa caldă să îl curețe de râul murdar și să îl încălzească. Mâncă batoanele, după care începu să se dezbrace.

Prima privire asupra umărului fu oarecum dezamăgitoare. Orificiul de ieșire nu era mai mare decât o monedă – iar super glue-ul transparent pe care și-l injectase în rană căpătase o tentă rozalie din pricina sângelui. Formase o crustă aspră, care arăta ca o bucată de piele întinsă și arsă. În jurul ei începea să se formeze o vânătaie. Gândindu-se cât de gravă ar fi putut să fie rana, Rapp se simțea foarte norocos. Dacă glonțul ar fi nimerit o arteră, ar fi fost mort de mult. Era posibil să se fi declanșat și o hemoragie internă, dar probabil că fusese domolită de tot rahatul pe care și-l injectase. Se confrunta cu o plagă a țesutului moale, care, deși nu îi punea viața în pericol, durea ca naiba. Dar el învățase demult cum să facă față durerii.

Rapp continuă să își spele corpul și părul de mirosul râului, lăsând apa caldă să îi revigoreze mușchii. Își clăti hainele, le stoarse și le întinse pe o bancă. Era gol-pușcă; purta doar ceasul pentru scufundări și pistolul de rezervă prins de glezna stângă. Cât plutise alene în josul râului, Mitch avusese timp să se gândească la ce naiba mersese prost. Încă nu își putea da seama. Cum de ratase avangarda o echipă de cinci oameni? Cum de îi ratase el însuși? Rapp îl urmărise pe Tarek venind și plecând timp de două zile și nici măcar o dată nu îl văzuse

însoțit de vreun bodyguard, darămite de cinci bărbați înarmați până în dinți. Făcuse totul ca la carte. Îl urmărise de departe, îl urmărise și de aproape și așteptase răbdător să vadă dacă libianul era însoțit. Nu zărise pe nimeni. Nu văzuse nici măcar un singur indiciu, dar avusese constant sentimentul că ceva nu este în regulă. Treptat, începu să îi treacă prin cap că cineva îi întinsese o capcană, iar el picase direct în ea. Faptul că reușise să scape cu viață din potopul acela de gloanțe îi trimise un fior pe șira spinării. Era norocos că fusese nimerit de un singur glonț.

Rapp mai stătu sub jetul de apă câteva minute, apoi simți nevoia să se pună în mișcare. Trebuia să găsească un loc sigur, unde să se poată odihni și să încerce să descifreze toată situația aceasta. În cartierul Montparnasse exista o casă conspirativă a agenției, unde trebuiau urmate anumite protocoale, dar totul se schimbase acum. Cât de bine își cunoștea Rapp omul de legătură și pe ceilalți membri ai echipei? Câtor oameni diferiți dădeau și ei raportul, la rândul lor? Erau de încredere? Până avea să obțină răspunsuri, instinctul lui de supraviețuire îi spuse să facă ceea ce era instruit să facă – să opereze pe cont propriu, sub radarul tuturor, inclusiv al CIA-ului.

Rapp ieși din duș și începu să verifice dulapurile din vestiar. Toate erau încuiate. Își luă Beretta cu amortizor și trase un glonț în primul lacăt cu cifru, care se deschise. Mitch îl puse pe bancă, lângă hainele lui. Fu răsplătit cu o cârpă murdară, nimic mai mult. Mai deschise alte două dulapuri cu ajutorul pistolului și găsi un prosop decent. Se șterse, apoi porni în căutarea unor haine uscate. După ce verifică toate dulapurile, se alese cu o salopetă gri, o pereche de bocanci de muncă, o jachetă din pânză purtată și o căciulă din lână neagră.

Își ascunse toate armele și echipamentul în noile haine, apoi merse din nou în camera de relaxare. După ce mai scotoci prin jur, găsi o pungă de hârtie pentru hainele ude și o cutie cu tăiței japonezi preambalați. Adăugă apă peste ei, îi puse la cuptorul cu microunde pentru un minut și jumătate, apoi îi devoră. După ce își puse hainele în pungă, împreună cu lacătele sparte ale dulapurilor, porni spre ieșire, simțindu-se mai bine decât atunci când sosise.

Scană curtea cu privirea și fu ușurat să vadă că nu era nevoit să dea nas în nas cu un paznic – doar un gard de plasă și sârmă

ghimpată la orizont. În lumina cenușie a dimineții, Rapp văzu poarta destinată angajaților. Ieși din clădire după ce verifică din nou ușa de cabluri, închizând-o în urma sa. Traversă nonșalant curtea, până la poartă, unde scoase din nou Beretta și sparse lacătul cu două focuri. Ascunse din nou arma în buzunarul supradimensionat al hainei, ieși pe poartă și o închise în urma lui. Traversă strada până pe trotuar și porni în direcția opusă soarelui care răsărea. Gândurile îi fugiră din nou la operațiune, iar Mitch se întrebă încă o dată cât de bine îi cunoștea pe oamenii pentru care lucra. Răspunsul fu că nu prea bine și că, până și la cei 25 de ani ai săi, putea recunoaște disfuncționalitatea când o vedea. Iar în grupul lui era majoră. Hotărî să nu se bazeze pe casa conspirativă.

Trei străzi mai departe se trezi traversând râul, într-o stare de spirit mohorâtă și precaută. La jumătatea podului începu să arunce cu nonșalanță în apă lacătele sparte. Nu voia să arunce Beretta, dar știa că trebuie să o facă. Încă mai avea pistolul de rezervă, iar amortizorul se potrivea și la acela, doar că Mitch pierdea capacitatea unui Beretta 92F. Cu mănușile în mâini, scoase arma din toc, deșurubă amortizorul și îl puse în buzunarul hainei. Folosindu-și mâna stângă aproape inutilă, scoase încărcătorul, îl aruncă în apă, apoi începu să dezmembreze pistolul, aruncându-i piesele din mers. Când ajunse pe celălalt mal, gândurile îi erau concentrate asupra lui Irene Kennedy – omul lui de legătură. Din necesitate, ea era persoana care știa cele mai multe lucruri despre el și cunoștea detaliile acestei misiuni. De la ea primea Rapp ordinele. Dacă cineva era în măsură să-i întindă o capcană, ea era aceea.

Rapp se gândi la protocolul pe care trebuia să-l respecte. Absența de la raport era un păcat capital. Toți aveau să o ia razna în D.C. dacă el nu lua rapid legătura cu ei. Dacă mai puneai la socoteală și masacrul nu prea discret de la hotel, era clar că oamenii vor fi foarte furioși. Parcă îl și auzea pe Stan Hurley înjurând din toți rărunchii. Rapp își dădu brusc seama cum se vor desfășura lucrurile. Hurley îl va învinui că o dăduse în bară. Că nu observase echipa de bodyguarzi a libianului. Așa că, pentru moment, decizia era clară. Faptul că fusese împușcat era scuza perfectă pentru absența de la raport – cel puțin în cazul mahărilor din D.C. Dar exista o persoană pe care trebuia să o avertizeze. Mitch nu voia să o dezamăgească, iar dacă nu o

suna, gestul lui avea să fie mai mult decât dezamăgitor. Greta își făcea griji pentru el chiar și în circumstanțe obișnuite, iar situația aceasta era departe de a fi una obișnuită. Cei doi stabiliseră să se întâlnească la Bruxelles, la ora unu în această după-amiază. Întâlnirea lor era bătută în cuie. Dacă Mitch nu apărea, Greta ar fi putut face ceva stupid – cum ar fi să îl sune pe Stan Hurley.

Nimeni nu știa că cei doi erau împreună, iar dacă ea l-ar suna pe Hurley, omul și-ar ieși din minți. Brusc, un junghi de durere îi străpunse umărul, coborându-i în braț. Rapp se opri din mers, își ținu respirația, iar cu brațul drept se sprijini de un felinar. În ciuda aerului răcoros, broboane de sudoare îi apărură pe frunte. Îl izbi un val de greață și, pentru o secundă, crezu că va vomita. Trecură 10 secunde, apoi 20, 30, iar durerea începu în sfârșit să se retragă, asemenea fluxului. Mai întâi îi eliberă degetele, apoi urcă înapoi spre umăr. Rapp trase de două ori aer în piept și porni din nou la drum. Trebuia neapărat să găsească o farmacie și apoi un hotel. Avea câteva în minte, genul de locuri în care s-ar putea amesteca printre turiști. Și trebuia să o sune pe Greta. Nu avea să fie simplu să își curețe rana de unul singur, avea nevoie de ea. O fată pragmatică, care nu se speria așa ușor de ceea ce făcea el. De fapt, o excita, iar alternativa, dacă Mitch nu s-ar fi prezentat la întâlnire, prezenta prea multe necunoscute. Trebuia să găsească un telefon public și să o sune. Dacă avea noroc, putea să o prindă chiar înainte de a pleca din Geneva. În plus, îi era și dor de ea, lucru pe care nu prea voia să îl recunoască. Trecuseră trei săptămâni de când se văzuseră ultima dată, iar el se trezise numărând zilele până la întâlnirea lor din Belgia, asemenea unui licean îndrăgostit.

Râse în sinea lui în timp ce înainta pe strada pustie. Se aventura pe marginea prăpastiei. Lista de lucruri pe care le ascunsese superiorilor lui devenea din ce în ce mai lungă, iar el știa că ei ar privi acest lucru drept o dovadă că nu puteau avea încredere în Rapp. Totuși, el știa mai multe decât credeau ei; nu era singurul care încălca regulile.

CAPITOLUL 9

Washington, D.C.

Secretarul de Stat Franklin Wilson purta o cămașă albă pe sub cardiganul său galben. La 71 de ani, cu păr grizonant din ce în ce mai rar, arăta perfect pentru rolul de politician bătrân și înțelept. Avocat de succes, servise în trei mandate la Casa Albă; primul ca Șef de cabinet al Președintelui, apoi ca Secretar al Apărării[5] și acum ca Secretar de Stat. Banii veneau de la soția sa, a cărei familie avea o afacere profitabilă cu piese auto în Ohio. Dar pentru reputația lui era singurul responsabil.

Absolvent de drept la Harvard, unul dintre primii din generația sa, Wilson se alăturase uneia dintre cele mai prestigioase firme de avocatură din Washington. Între mandatele de demnitar se întorcea la firma de avocatură, la care era acum partener cu drepturi depline. O viață extraordinară, care-l transformase într-unul dintre titanii capitalei – un om respectat de ambele partide, dar și de presă.

Dar în ciuda acestor realizări, Wilson se simțea singur și nu era într-o dispoziție prea bună. Casa părea pustie în această tomnatică amiază de sâmbătă. Secretarul de Stat își instruise angajații să își ia câteva ore libere, astfel încât întâlnirea pentru care se pregătea să fie cât mai privată. Dar adevăratul motiv pentru care se simțea singur era că cea care îi era soție de 47 de ani era dusă – nu fizic, ci psihic. Fusese diagnosticată cu Alzheimer în urmă cu doar doi ani. Deși speraseră cu toții că boala va avansa încet, aceasta progresase într-un ritm rapid. În doar un an, își uitase copiii și nepoții și abia și-l mai amintea pe soțul ei. După încă șase luni era complet ruptă de lume. În urmă cu o lună, Franklin Wilson făcuse ceea ce jurase să nu facă niciodată.

La insistența prietenilor, angajaților și copiilor, își internase soția într-un azil unde putea primi îngrijirea permanentă de care avea nevoie. Acesta era motivul oficial, dar în sinea lui, Wilson nu putea scăpa de senzația că o abandonase. Îl bântuia zilnic.

[5] Echivalentul Ministrului Apărării (n.r.).

Această minunată vilă din Georgetown, care găzduise atâtea petreceri cu elita Washington-ului, devenise acum un mausoleu. Wilson refuza să o vândă, simțind că acesta ar fi un nou act de trădare față de soția sa și de amintirea minunatei doamne care fusese înainte ca această boală perfidă să îi răpească identitatea. Wilson știa că își mai pierduse din concentrare, dar solicitările slujbei sale îl țineau ocupat și îi mai distrăgeau gândurile de la nenorocirea pe care soarta o aruncase asupra sa.

Când auzi soneria, simți cum starea i se mai îmblânzește. Avea treburi importante de gestionat. Wilson se ridică de la birou, traversă foaierul din marmură și deschise ușa de la intrare a vilei cu cinci etaje. Își întâmpină entuziasmat oaspetele:

— Paul, mulțumesc că ai venit așa din scurt.

Paul Cooke, Director Adjunct al CIA, îi întoarse zâmbetul și îi strânse mâna.

— Plăcerea este de partea mea, domnule Secretar de Stat. Întotdeauna mă bucur să am o scuză pentru a petrece puțin timp în Georgetown într-o după-amiază de toamnă.

— Știu la ce te referi. Și spune-mi Franklin când nu suntem la serviciu, zise Wilson în timp ce închise ușa și își conduse musafirul de-a lungul coridorului. Și apropo, să știi că de aceea am cumpărat casa aceasta. Suburbiile nu sunt pentru mine. Prea multă liniște.

Deschise o ușă și arătă spre niște trepte care coborau.

— Îți place să joci biliard?

Cooke ridică din umeri.

— Cărui absolvent de Harvard nu îi place?

Wilson îl bătu pe spate.

— Așa te vreau. Ești din promoția ’65, corect?

— Da.

De îndată ce coborâră scările, Wilson porni muzica și apăsă câteva întrerupătoare din spatele barului. Focul ardea deja în șemineu, iar la televizor era un meci de fotbal din campionatul universitar. Wilson nu se deranjă să își întrebe oaspetele ce ar vrea să bea. Luă două pahare de whisky, puse trei cuburi de gheață în fiecare, apoi le umplu pe jumătate cu scotch single malt. Îi întinse unul dintre pahare lui Cooke și spuse:

— Sper că nu te deranjează că stăm aici, jos, dar am anumite dispozitive instalate în această cameră, care ne ușurează discuțiile de o natură delicată.

Lucrând la CIA, Cooke înțelegea foarte bine. Se întrebă ce furnizor folosise Wilson și când fusese instalat echipamentul. Dispozitivele de ascultare și contraspionaj erau într-o continuă schimbare.

Wilson ridică paharul.

— Pentru Harvard. Cea mai bună instituție din țară.

Cooke zâmbi.

— Pentru Harvard.

În timp ce aranjă bilele, Wilson continuă să vorbească despre lucruri mărunte, la fel și pe parcursul primului joc. După ce îl zdrobi pe Cooke, Secretarul de Stat sparse bilele pentru al doilea joc și mută discuția într-o direcție mai serioasă.

— Paul, îmi permiți să te întreb ceva?

— Sigur.

— Este o chestiune serioasă... ca de la un absolvent de Harvard la altul.

Wilson îl privi pentru o clipă peste masa de biliard, permițându-i lui Cooke să îi proceseze pe deplin cuvintele. Insinuarea era clară: amândoi suntem gentlemani, nu ne mințim unul pe celălalt.

Cooke își înclină respectuos capul, semnalând că a înțeles.

— Ai încredere în Thomas Stansfield?

Paul tocmai lua o gură de scotch, ceea ce era un lucru bun, pentru că îl ajută să își ascundă rânjetul. Adoptă imediat expresia serioasă pentru afaceri și spuse:

— O întrebare interesantă.

Wilson știa că trebuie să înainteze precaut, astfel că spuse:

— Ascultă, îl cunosc pe Thomas de 30 de ani. În timpul Războiului Rece nu îl întrecea nimeni, dar Războiul Rece s-a terminat și mă tem că el nu mai reușește să țină pasul.

Cooke înțelesese de la bun început că există un motiv serios pentru care Secretarul de Stat voia să îl vadă, dar nu se așteptase ca subiectul să fie Thomas Stansfield. Încuviință evaziv din cap.

— Ai încredere în el? repetă Wilson.

Cooke își permise să râdă deschis.

— Dacă l-ați cunoaște așa cum spuneți, nu v-ați deranja să puneți această întrebare. Thomas Stansfield s-a născut să fie spion și este cel mai secretos om pe care l-am cunoscut în viața mea.

Wilson îndreptă paharul spre Cooke și ridică degetul arătător.

— Exact cum spuneam.

Precaut, Cooke adăugă:

— Merge mână în mână cu fișa postului.

— Până la un punct, dar nu este liderul suprem. Încă mai trebuie să răspundă în fața anumitor oameni.

Wilson îi studie chipul bărbatului mai tânăr, căutând un semn că i-ar putea fi aliat. Până acum nu găsise nimic.

— Niciodată nu s-a priceput prea mult să gestioneze omisiunile și mă tem că acum lucrurile s-au agravat, cu postul de director liber.

Directorul anterior demisionase în mod neașteptat cu o lună în urmă, din motive de sănătate, iar Președintele încă nu numise un înlocuitor. Între timp, Cooke conducea agenția.

— Uneori tinde să devină prea posesiv și nu îi pică prea bine când cineva își bagă nasul în treburile sale.

Acum parcă ajungem undeva, își spuse Wilson în sinea lui. Reumplu paharele și continuă să mențină conversația în direcția potrivită pentru obiectivele lui. Mai spunea în treacăt câte ceva despre Stansfield, apoi trecea la bârfe din D.C. sau la vreo poveste amuzantă despre el însuși sau despre cum Președintele îi făcea farse bietului Vicepreședinte. Dar se tot întorcea la subiectul Stansfield. La al cincilea joc de biliard și al treilea pahar cu scotch, Wilson văzu deschiderea pe care o aștepta.

— Paul, trebuie să îți mărturisesc ceva.

Cooke se sprijini de tac, înțelegând că vor ajunge în sfârșit la miezul problemei.

— În regulă.

— Ești pe lista scurtă a Președintelui pentru postul de director.

Vestea îl luă prin surprindere pe Cooke. Sursa lui îi spusese că Președintele e hotărât să numească pe cineva care nu fusese pătat de Agenție.

— Serios?

— Da… și vrei să știi cum ai ajuns pe acea listă?

Cooke încuviință din cap.

— Eu te-am pus acolo. I-am spus Președintelui că ești un om în care putem avea încredere că va face treaba.

— Mulțumesc, domnule.

Cooke rămase cu garda sus. Abia dacă îl cunoștea pe Wilson. Dacă acesta îl recomanda Președintelui pentru postul de director la Langley, atunci sigur voia ceva în schimb.

— Știi cine mai este pe lista aceea scurtă?

— Am auzit câteva nume, răspunse sincer Cooke. Moara de bârfe din D.C. cerne câteva posibilități noi în fiecare săptămână.

— Thomas Stansfield este pe acea listă, spuse Wilson, dând din cap. Un grup de senatori foarte influenți fac presiuni în favoarea lui. Presiuni mari.

Cooke dădu aprobator din cap. Stansfield avea relații pretutindeni și, în plus, știa toate secretele și unde erau îngropate. Cooke nu ar fi recunoscut niciodată, dar întotdeauna se gândise la Directorul Adjunct de Operațiuni ca la un potențial adversar, o persoană care nu trebuie subestimată.

— Ultimul lucru de care avem nevoie este ca Langley să fie condusă de un cowboy de pe vremea Războiului Rece, spuse Wilson însuflețindu-se. De aceea eu te susțin pe tine. Cunoști locul, ai avansat până aici pe merit și deja ai obținut respectul agenților din linia întâi. Tot ce trebuie să știu este dacă îl poți dirija pe Stansfield.

Cu siguranță, Cooke știa locul. Lucra în CIA de aproape 30 de ani. Se ocupase de partea administrativă a lucrurilor și știa cum să conducă o companie cu mână de fier. Cât despre respectul agenților din linia întâi, era cam exagerat spus, dar în mod sigur avea respectul majorității angajaților care lucrau în afara campusului din Langley. Cât despre dirijarea lui Thomas Stansfield, aceasta era o întrebare complicată. Cooke nu era sigur că cineva, oricine, l-ar putea struni pe omul acela. Avea contacte puternice, iar abilitatea de a anticipa mișcările adversarilor îl transformase într-un inamic formidabil. Rușii chiar îl respectau, ceea ce spunea foarte multe despre el. Stansfield vedea deschideri și oportunități acolo unde alții vedeau haos, pericol și probleme cu care nu merită să îți bați capul. Dar și Cooke avea câteva surprize în mânecă.

Luă o gură de scotch și decise să riște tot.

— Pot să îl dirijez pe Thomas. Nu va fi ușor, dar pot să o fac.

— Să îl dirijezi și să îl strunești sunt două lucruri diferite. Am nevoie să îl ții în frâu. Am nevoie să îmi promiți că va respecta regulile. L-am avertizat pe Președinte de ceva vreme că Stansfield este o bombă cu ceas. Mai devreme sau mai târziu, una dintre micile lui operațiuni ne va exploda în față, iar el îl va face de râs pe Președinte. Noi vom sfârși prin audieri ale comisiei, care pot dura ani întregi. E destul de greu să fii ales Președinte, dar e al dracului de greu să fii reales, mai ales dacă ești bântuit de un scandal.

Cooke încuviință din cap. Văzuse asta de multe ori înainte.

— Înțeleg.

— Deci putem conta pe tine?

Cooke nu era convins, dar avea să găsească el o soluție.

— Puteți conta pe mine.

— Bun, spuse Wilson, ridicând paharul și ciocnindu-l de al lui Cooke. Îi voi spune Președintelui că ești omul nostru.

Cooke luă o gură de scotch și se gândi în sinea lui: *Și uite așa, sunt viitorul director al CIA.* Fusese visul lui de-o viață.

— Dar mai întâi vrem să investighezi ceva, continuă Wilson.

Cooke încă nu își coborâse paharul de la gură când gândi: *Acum vine șmecheria.*

— Rahatul ăsta care a avut loc la Paris noaptea trecută.

— Da, spuse Cooke, mascându-și surprinderea față de noua direcție a discuției.

— Președintele este nervos. A vorbit direct cu premierul israelian în această dimineață, iar acesta neagă orice implicare.

— Ca întotdeauna. Așa merg lucrurile.

— Da… mă rog, de data aceasta este diferit. Există anumite lucruri despre care nu pot vorbi, dar crede-mă când îți spun că Președintele bănuiește că Mossadul nu a avut nicio legătură cu situația asta.

Chipul lui Cooke nu trădă nicio emoție.

— Aș vrea să îți spun mai multe, dar nu pot. Pur și simplu, va trebui să ai încredere în mine în acest caz. Poți face asta?

Cooke nu era convins, dar era curios să vadă încotro va merge discuția.

— Am încredere în tine, Franklin.

— Bun.

Wilson își luă tacul și îl sprijini de perete, apoi continuă, hotărând să îi spună pe șleau ce avea de zis:

— Uite unde vor deveni lucrurile puțin mai riscante. Cred că Thomas Stansfield este implicat.

— Există vreo dovadă?

— Nimic concret. Doar câteva lucruri pe care le-am prins din zbor. Ideea este că încalcă regulile Congresului de ani întregi, iar acum chiar cred că a dat de belea.

— Thomas Stansfield nu trebuie subestimat. Dacă vrei să îl țin sub control, va trebui să îmi dai mai multe informații.

— Îți voi da, dar mai întâi am nevoie să faci ceva, spuse Wilson, evitând cerința lui Cooke. Ți-l mai amintești pe ticălosul de Stan Hurley?

Sigur că Paul și-l amintea, dar rămase indiferent.

— Am auzit de el.

— Mă gândeam eu. Se presupune că nemernicul s-a retras, dar tipii ca Hurley nu se retrag niciodată. Se tot amestecă din umbră până în ultima clipă.

Fără să reacționeze în vreun fel, Cooke spuse:

— Avem o mulțime de agenți retrași. Nu toți rămân la fel de activi precum domnul Hurley.

— Deci ești la curent cu isprăvile lui?

— Am auzit zvonuri, dar doar asta sunt: zvonuri.

— Ei bine, spuse Wilson, încuviințând ferm din cap, poți să crezi cel puțin jumătate dintre ele. Tipul este un schizofrenic paranoic și un sadic.

— Era foarte eficient pe vremuri. Cel puțin așa se spune.

— Cuvintele-cheie fiind „pe vremuri”. Acum este o lume nouă. Gata cu Checkpoint Charlie[6] și spionaj à la Berlin, când aveam nevoie de propriul nostru om lipsit de scrupule care să îl înfrunte pe omul lipsit de scrupule al rușilor. Lumea se schimbă, Paul. Sateliții și informațiile dărâmă ziduri. Azi avem nevoie de inteligență și diplomație. Inima și mintea sunt cheia. Președintele are nevoie de cineva în care să se poată încrede la Langley. De cineva care nu doar să îl țină în frâu pe Stansfield, ci să se și asigure că huliganii ca Stan Hurley sunt cu adevărat retrași din activitate. Poți să faci asta pentru noi?

Cooke savura provocările.

— Sunt omul vostru, răspunse el încrezător.

---

[6] Punct de frontieră pe strada Friedrichstraße, creat după ridicarea zidului Berlinului, devenit simbol al Războiului Rece și al confruntării dintre SUA și URSS. (n.t.).

— Bun, zise Wilson și îl bătu pe spate. Află ce naiba s-a întâmplat la Paris noaptea trecută și nu scoate un cuvânt despre asta. Îmi raportezi doar mie. Nu vrem ca CIA-ul să își spele rufele murdare în public și să îl facă de rușine pe Președinte.

— Fără FBI? întrebă Cooke, prefăcându-se surprins.

— Dacă am putea evita implicarea lor, ar fi grozav. Dacă va trebui să îi includem și pe ei, Președintele va fi cel care va lua această decizie.

Doar nu avea să îi spună că inventează toate aceste lucruri din mers. O parte din slujba lui Wilson presupunea să îl țină departe de scandal pe Președinte, și tocmai asta făcea.

— Concentrează-te pe Stansfield și Hurley. Află ce au pus la cale. Raportează-mi mie și ne vom ocupa de ei. Apoi te vei bucura de una dintre cele mai rapide ascensiuni la care a fost vreodată martor acest oraș.

Un zâmbet larg apăru pe chipul lui Cooke. Nu era doar rezultatul încrederii pe care o simțea sau al gândului de a ocupa biroul cel mare de la etajul șapte al sediului central CIA. Era și consecința faptului că, de-a lungul anilor, Cooke își construise un dosar destul de stufos despre Stansfield și vechiul lui prieten, Stan Hurley.

CAPITOLUL 10

Paris, Franța

Paul Fournier ridică privirea spre impunătoarea Bazilică Sacré-Coeur de pe colină – o uimitoare îmbinare arhitecturală a stilurilor roman și bizantin. Biserica era de o frumusețe pură, care, fără îndoială, nu avea să fie apreciată la adevărata valoare de oamenii cu care urma să se întâlnească. Fournier trase lacom din țigară, apoi o aruncă. Chiar și la această oră târzie, turiștii mișunau prin preajma bisericii asemenea furnicilor. Era însoțit de doi dintre oamenii săi. Unul o luase înainte pentru a se asigura că nu pândea nimeni în umbre, iar celălalt îl urma la douăzeci de pași în spate.

Fusese o zi lungă, iar Fournier voia răspunsuri, cu toate că avea o idee destul de clară despre ce anume mersese prost. Ajunse la intrarea în biserică, dar apoi porni pe lângă clădire, de-a lungul unui trotuar. Mulțimea de turiști se rări treptat. Omul lui îi dădu semnalul că drumul este liber, iar Fournier începu să urce câteva trepte, pe sub o arcadă din piatră, și bătu de trei ori la o ușă. Ușa se deschise după un moment, dezvăluind un preot bătrân, adus de umeri și cu ochi încețoșați. Îi oferi un zâmbet cunoscător agentului secret, dar nu scoase niciun cuvânt. Îi făcu semn să intre cu o mână gârbovită, apoi închise și încuie ușa în urma lor.

— Mulțumesc, monsenior, spuse blând Fournier. Cum vă simțiți?

— Viața a fost bună cu mine, tinere Paul, răspunse preotul cu voce stinsă, dar mă tem că zilele mele pe pământ se apropie de sfârșit.

Fournier auzea aceeași replică de cinci ani. Nu cunoștea exact vârsta lui de Fleury, dar preotul părea să aibă cel puțin 90 de ani. Monseniorul era o legendă în comunitatea serviciilor secrete. Când naziștii ocupaseră Parisul în 1940, de Fleury era preot la Biserica Domului, din sectorul Invalides, lângă Turnul Eiffel. Lăcașul fusese punctul central al unui gest măreț al lui Ludovic al XIV-lea, fondat în 1670 pentru a-i onora pe veteranii

răniți și fără adăpost și, desigur, pe el însuși, supranumit Regele Soare. În anii care au urmat, zona din preajma bisericii a devenit un centru administrativ pentru armata franceză, dar renumele și l-a căpătat în principal în 1840, când a devenit locul de veci al Împăratului Napoleon. Însuși Hitler vizitase biserica și adusese un omagiu la mormântul omului și strategului militar pe care îl admira atât de mult. În timpul ocupației, în clădirile din jur fuseseră instalate trupele germane. Mulți dintre soldați erau catolici, iar de Fleury fusese norocos că vorbea fluent germană. Nemții se aliniau săptămânal la confesionalul lui, divulgându-i fragmente de informații, dar acesta fusese doar începutul. De Fleury se infiltrase în compania ofițerilor germani cu grad înalt, care acum conduceau practic Franța. Se dăduse drept un catolic înverșunat împotriva evreilor, care jurase credință doar lui Dumnezeu și Papei. Dumnezeu nu îi vorbise, dar papa îi spusese clar că Biserica e neutră în acest război. Câștigând încrederea nemților, de Fleury transmisese informații cruciale rezistenței franceze, iar după terminarea războiului, Generalul Charles de Gaulle îi acordase în privat medalia Legiunii de Onoare.

Fournier îi fusese prezentat preotului în urmă cu câțiva ani, de către vechiul lui șef, care îl asigurase că Părintele de Fleury e un om de încredere în chestiunile de securitate ale Republicii.

Puse blând mâna pe umărul preotului și spuse:

— Dar ce viață grozavă a fost.

De Fleury îl privi pieziș. Un rânjet vag îi apăru pe buze, iar preotul își spuse în sinea sa: *De-ar ști tânărul acesta.*

— Oaspeții tăi sunt aici.

— Au ajuns devreme, răspunse Fournier, incapabil să își ascundă surprinderea din glas.

El însuși ajunsese cu jumătate de oră mai devreme.

— Și sunt foarte agitați.

De Fleury își ținu privirea plecată pe podeaua tocită din piatră. Târâindu-și picioarele prin umbre, adăugă:

— Și nu sunt cei mai manierați oameni, apropo.

Fournier se înfurie, dar nu ascunse acest lucru. Bătrânul preot era prea orb ca să îi observe furia, și chiar dacă observa, nu era niciun pericol în asta. De Fleury nu mai avea prea mult timp la dispoziție pe lumea aceasta, iar contactele pe care le avusese la DGSE erau toate oale și ulcele. Oftă pentru a se mai elibera de

tensiunea care se tot aduna în așteptarea acestei întâlniri. Idioții ăștia îi puneau răbdarea și determinarea la încercare.

— Îmi pare rău pentru comportamentul lor, spuse Fournier. Le voi atrage atenția.

Bătrânul preot se opri în capul unor trepte și își coborî privirea spre lumina slabă din cripta de dedesubt.

— Te rog să mă scuzi, dar nu mă mai țin picioarele să cobor. Și oricum îmi voi muta domiciliul permanent acolo în curând.

Fournier râse ușor la gluma bătrânului.

— Înțeleg, monsenior.

Îi împinse un plic în mână și spuse:

— Serviciul dumitale în slujba Republicii este admirat de mulți.

— Cu toții ne facem datoria.

De Fleury luă banii și îi strecură într-un fald al veșmintelor sale. Avea să îi numere mai târziu, când va fi singur în camera lui din parohie.

Fournier începu să coboare scările. Aerul deveni greoi și rânced, din pricina unui amestec de tămâie și cadavre descompuse. Când ajunse în criptă, scană încăperea cu tavan boltit și cu alcovurile sale, presărate din șase în șase metri. Înaintă hotărât, ignorând diverse persoane faimoase înmormântate în subsolul acestei renumite bazilici. La capătul culoarului intră într-o capelă mică, privată, și simți prezența bărbaților în stânga. Adoptă o expresie calmă și se apropie de ei. Când ajunse la cinci pași distanță, observă pansamentul de pe fața lui Samir Fadi.

— De ce ne forțezi să ne întâlnim într-un asemenea loc?

— Care mai este problema acum, Samir?

Fournier îl cunoștea pe degeneratul ăsta de mai puțin de o lună și deja era sătul de atitudinea lui tăioasă.

— Este o nenorocită de biserică catolică, izbucni Samir. Un altar construit pentru a-i onora pe revoluționarii care i-au ucis pe strămoșii mei.

— De fapt, se auzi o voce din capătul opus al capelei, această frumoasă biserică este un tribut adus victoriei Franței în războiul franco-german din 1870. Ar trebui să mai citești istorie, Samir. Coranul te face o persoană foarte îngustă la minte.

Fournier răsuflă ușurat. Era Max Vega, sau cel puțin acesta era unul dintre numele lui. Paul mai știa două dintre ele. Spre

deosebire de ceilalți doi bărbați prezenți, Max era un om inteligent și civilizat.

— Nu îmi pasă când a fost construită, mormăi Samir. Este o ofensă la adresa religiei mele.

— Lucrul important, spuse Max calm, e că acesta este un loc sigur pentru întâlnirile noastre.

— Este un loc convenabil pentru el, spuse Samir, arătându-l cu degetul pe francez. Duhnește a moarte.

Max începu să se plimbe cu pași calmi.

— Samir, trebuie să îi arăți puțin respect prietenului nostru și, în caz că ai uitat, creștinismul precedă religia noastră cu vreo 600 de ani.

Samir începu să se vaite, dar Max îl reduse la tăcere mișcând un singur deget.

— Nu l-am auzit niciodată pe Paul să se plângă când tu i-ai cerut să vă vedeți într-unul dintre lăcașurile noastre de cult.

— Asta este diferit. Noi nu ne umplem moscheile cu cadavre, spuse Samir, apoi scuipă pe podea.

Fournier nu era un catolic fanatic, dar nici măcar el nu putea suporta această lipsă de respect. Se întoarse către Max și spuse:

— Eu îi ofer protecție și el așa mă răsplătește.

— Are dreptate, spuse Max dezamăgit. Este posibil, Samir, să fii furios pe tine însuți pentru propriile tale eșecuri?

Comentariul duru.

— Ce vrea să însemne asta? întrebă Samir, ochii devenindu-i sălbatici de furie.

— Aș spune că este destul de evident, zise Fournier, încrucișându-și brațele la piept și lăsându-și toată greutatea pe un picior.

— Nu ai fost acolo noaptea trecută, așa că ai grijă ce concluzii tragi.

— Concluzii? Ce concluzie ar trebui să trag din nouă crime în centrul Parisului? Ai venit aici să ucizi un om, ai dat greș, iar eu trebuie să mă ocup acum de nouă cadavre.

Samir păși furios înainte.

— Îți mai spun o singură dată. Nu ai fost acolo, așa că ar trebui să ai grijă ce ton folosești cu mine.

Fournier râse.

— Folosesc ce ton vreau, rahatule. Ești aici datorită generozității mele. Ți l-am servit pe asasinul ăsta pe o tavă de

argint, iar tu ai dat-o în bară atât de tare, încât am petrecut toată ziua încercând să îți curăț mizeria.

— Mizeria mea? urlă Samir. Cred că mi-ai tras țeapă! Cred că joci pe ambele fronturi. Profiți de ei și de noi cu aceleași informații.

— Vorbește mai încet, idiotule, spuse Fournier cu dinții încleștați.

— De ce… ți-e frică să nu mă audă morții?

— Nu… mi-e că unul dintre preoți o să coboare aici ca să investigheze ce caută un terorist cu gura mare în subsolul preasfintei lor biserici.

Înainte ca Samir să răspundă, Max făcu un pas în față și le făcu semn oamenilor lui să se calmeze. Apoi spuse pe un ton rațional:

— Samir, spune-i prietenului nostru ce a mers prost aseară.

— Îți spun eu ce a mers prost aseară, zise Samir, schimbându-și agitat greutatea de pe un picior pe celălalt. Ni s-a întins o capcană. Asasinul ne aștepta. Când am intrat în cameră, el stătea ascuns și mi-a împușcat oamenii înainte ca ei să aibă vreo șansă să tragă.

Fournier dădu din cap, necrezând o iotă.

— Ești un mincinos, Samir.

— Cum îndrăznești? mârâi Samir.

— Am fost acolo în dimineața asta. Erau urme de gloanțe peste tot. Tuburi goale de cartușe împrăștiate pe podea și am văzut cel puțin trei încărcătoare goale lângă oamenii tăi. Echipa ta nu a fost prinsă în ambuscadă… a fost învinsă.

— Am fost atacați, spuse Samir, ochii arzându-i de furie. Uită-te la fața mea. Abia am reușit să scap. Am așchii în obraz. Aproape am fost orbit.

— Da… ei bine, tu ești într-o stare mult mai bună decât oamenii tăi, așa că ar trebui să te consideri norocos.

Cel de-al treilea bărbat vorbi, în sfârșit. Rafique Aziz îl privi pe Fournier și întrebă:

— De unde știa că venim?

Acesta îl neliniștea pe Fournier. Samir era un fanatic orbit de propria furie, dar Aziz era mai complicat. Și el era furios, dar era mai calculat. Paul mai stătuse în preajma unor criminali înainte, iar Aziz avea aceeași privire rece ca ei.

— Cine spune că știa că veniți?

— Samir.

— Samir, spuse Fournier, râzând.

— Da. Iar eu îl cred pe fratele meu.

Paul făcu un pas înapoi și îl privi pe Max.

— Eu știu un lucru. Lui Samir i s-a oferit o ocazie prețioasă noaptea trecută, iar el a irosit-o. Iar după ce a irosit-o, a reușit să ucidă trei civili nevinovați în drum spre ieșirea din hotel, și acum vrea să îmi pună mie totul în cârcă.

Apoi, întorcându-și privirea spre Samir, adăugă:

— Nu eu sunt cel care ar trebui să dea explicații. De fapt, ai noroc că nu pun să fii aruncat în Mediterană.

Samir își scoase pistolul și îl îndreptă direct spre fața lui Fournier.

— Cum îndrăznești!

Aziz scoase un cuțit de la brâu.

— Poate că noi ar trebui să îți luăm gâtul și scăpăm de-un trădător.

— Puneți jucăriile deoparte, domnilor, le ordonă Max.

Samir o făcu, dar Aziz își ținu cuțitul la vedere, dovedind că nu era tocmai dispus să se supună. Fixându-l pe Fournier cu o privire amenințătoare, spuse:

— Poate ar trebui să vă deturnăm din nou avioanele și trenurile. Poate că frații noștri musulmani din Libia vor începe să își distribuie petrolul unui aliat care ne apreciază prietenia.

— Și poate că eu ar trebui să îl găsesc pe cont propriu pe asasinul ăsta și să îi dau toate informațiile pe care le dețin despre organizația voastră. Să îi dau toate fotografiile drăguțe pe care le avem cu voi și diversele voastre identități. Sunt sigur că ar fi recunoscător și, având în vedere întâmplarea de noaptea trecută, probabil că v-ar trece în capul listei lui.

— Și poate că ar trebui să îi avertizăm pe superiorii tăi cu privire la jocul dublu pe care îl faci, ripostă Samir.

— Samir, nu ești foarte deștept. Superiorii mei știu totul despre această relație.

— Știu și despre banii pe care ți i-am dat? întrebă Aziz.

— Habar nu am despre ce vorbești, răspunse Fournier cu un rânjet viclean.

Max își drese glasul.

— Destul cu prostiile astea. Ce-a fost a fost. Noaptea trecută a fost un eșec. Acum trebuie să hotărâm care va fi următoarea mișcare.

— Următoarea mișcare? întrebă Fournier.

— Cum îl găsim pe tipul ăsta?

— Noi nu facem nimic. Voi doi veți pleca din Franța, cât mai rapid posibil, spuse Fournier, arătând spre Aziz și Samir. Va trebui să găsiți o altă cale de a-l prinde în capcană.

— De ce trebuie să plece ei? întrebă Max.

— Pentru că avem nouă cadavre... întâmplarea face ca unul dintre ele să fie al unui important diplomat. Toate forțele noastre de ordine și toți agenții importanți vor fi puși la bătaie în cazul ăsta, iar presa îl va lua la bani mărunți.

— Dar, spuse Max, reportajele de știri spun că a fost fapta unui singur asasin.

— Poți să îmi mulțumești mie pentru asta, dar, din păcate, povestea n-o să țină prea mult.

— De ce?

— Pentru că anchetatoarea cazului este foarte bună la ceea ce face, iar la un moment dat în următoarele 48 de ore, va primi expertiza balistică asupra victimelor și lucrurile nu se vor potrivi. Deja a observat câteva neconcordanțe.

— Cum ar fi? întrebă Max.

— Cei patru oameni ai tăi uciși au fost răpuși cu unul sau două gloanțe bine plasate. Tarek, prostituata, oaspeții și angajatul au avut piepturile ciuruite și au fost terminați cu gloanțe multiple în cap.

Fournier ridică din umeri și continuă:

— Eu am îndepărtat anumite lucruri de la scena crimei pentru a-i încetini, dar credeți-mă, este doar o chestiune de timp până când anchetatorul-șef își va da seama că doi oameni au scăpat din acel schimb de focuri.

— Cum? întrebă sceptic Samir.

— Pentru că asasinul este profesionist, nu ca voi. El trage în țintă cu foarte puține gloanțe, în timp ce tu și oamenii tăi trageți în orice, mai puțin în ceea ce vreți să nimeriți. Ea va găsi glonțul din capul lui Tarek, care se va potrivi cu cele care ți-au ucis oamenii. Apoi o să scoată o mulțime de gloanțe din pereți, care se vor potrivi cu cele care i-au ucis pe cei doi oaspeți și pe angajatul de pe alee. Apoi va găsi echipamentul de

supraveghere pe care l-am instalat noi și va începe să își bage nasul în locuri unde eu nu vreau să și-l bage.

— Cui îi pasă? spuse Samir nonșalant. O s-o ucidem.

Fournier era sătul să îi mai explice cazul acestui idiot. Se întoarse spre Max și spuse:

— Dacă doar mai sugerează vreodată lucrul ăsta, pun să fie ucis.

— Înțeleg. Întorcându-se spre Samir, Max spuse: Nu mai deschide gura, altfel te omor cu mâna mea.

— Noaptea trecută a fost un masacru, spuse Fournier. Libia va dezlănțui iadul, OPEC[7]-ul este furios, iar guvernul francez este turbat pentru că un alt guvern ar putea fi în spatele acestei băi de sânge. Mulți oameni vor dori brusc să afle cine este acest asasin și pentru cine lucrează.

— Deci ei vor face toată munca în locul nostru.

— Așa sper. Tipul acesta s-a dovedit a fi foarte evaziv, dar până în acest moment, foarte puțini oameni știau măcar că există.

— Acum toată lumea îl va căuta.

— Exact.

— Și anchetatoarea asta? Te temi că va intra peste planurile noastre?

Fournier își petrecuse o mare parte din zi îngrijorându-se în această privință, dar nu avea de gând să le spună acest lucru proștilor ăstora, nu după ce sugeraseră să o ucidă.

— Mă voi asigura că atenția ei este îndreptată asupra serviciilor secrete străine. Pentru moment, avem nevoie ca presa să continue să relateze că există un singur autor al crimelor.

— De ce? întrebă Aziz.

Max înțelese într-un final perspectiva lui Fournier.

— Asasinul a devenit un factor de risc, spuse el.

— Corect… Până acum a fost o fantomă. Și-a ucis doar țintele și câțiva bodyguarzi. Noaptea trecută a fost un dezastru. Oricine ar fi în spatele lui, sigur nu va fi mulțumit că a fost atât de neglijent în acest caz.

— Crezi că cei pentru care lucrează vor scăpa de el? întrebă Max.

— Vom vedea.

[7] Organizația Țărilor Exportatoare de Petrol (n.t.).

Fournier se gândi la ce ar face el însuși în aceleași circumstanțe. Dacă unul dintre oamenii săi ar fi produs o asemenea debandadă, fără îndoială că ar lua în calcul această variantă. Avea nevoie de mai multe informații. Două posibilități îi apărură în minte.

— Pentru moment, trebuie să stăm deoparte și să vedem cine apare.

— Cine apare? întrebă Max, neînțelegând.

— Evenimentele de asemenea amploare atrag atenția diverselor servicii secrete. Britanicii au sunat deja, fără îndoială că Libia și-a trimis deja câțiva oameni aici, iar Israelul și americanii și-au oferit ajutorul. Va fi interesant de văzut cine apare în următoarele zile. Am întărit măsurile de supraveghere în aeroporturi și ambasade. Vom vedea cine va veni să adulmece și, cu puțin noroc, ne-ar putea îndruma în direcția corectă.

Max se gândi pentru o clipă la explicația lui, apoi încuviință din cap.

— Are sens.

Din punctul de vedere al lui Fournier, aceasta era unica lor opțiune. Nu își permitea să atragă mai multă atenția asupra sa. Fusese târât în toată treaba asta din cauza relației pe care o avea cu Max. Spaniolul îi oferise un onorariu de șase cifre și îi bătuse un apropo nu foarte subtil că ajutorul lui ar fi foarte important în încheierea unei înțelegeri conform căreia Hezbollahul și organizațiile înrudite vor sta departe de Franța. În urmă cu șapte săptămâni, păruse un târg foarte simplu. Acum era un adevărat dezastru. Fournier ar fi trebuit să pună mai multe întrebări.

— Dacă vreți să îl prindeți pe asasin, spuse Paul, v-ar fi de folos să știți că profilul lui Tarek se potrivește cu al celorlalte victime ale lui. Există vreo legătură între toți cei uciși? Oare în timp ce lucra pentru Mukhabarat, Tarek a făcut ceva ce l-ar aduce în vizorul vreunei țări?

Desigur că făcuse, dar Max trebuia să se gândească bine dacă poate împărtăși această informație sau nu.

— Voi întreba.

Fournier își dădu seama că Max nu îi spune tot.

— Max, relația noastră a fost una de încredere reciprocă. Va trebui să fii sincer cu mine dacă vrei să te ajut. Dacă asta

înseamnă să îmi spui că Tarek i-a tras pe sfoară pe ruși sau a furat bani de la ei sau de la vreun alt stat, trebuie să îmi spui acum.

— Nu are nicio treabă cu rușii.

— Ești sigur?

— Da.

— Atunci cu cine? Sigur te gândești la cineva.

Max nu se deranjă să îi privească pe ceilalți doi bărbați.

— Avem câteva idei.

— Atunci, te rog să mi le împărtășești, altfel nu îl vei prinde niciodată pe tipul ăsta. După cum stau lucrurile acum, probabil că se bronzează pe vreo plajă la capătul opus al globului. După un asemenea eveniment, va sta ascuns pentru o lungă perioadă de timp, iar pistele noastre vor ajunge într-un impas. Dacă vrem să îl prindem, trebuie să ne mișcăm rapid.

Max nu își făcea iluzii că ar putea avea încredere în Fournier, dar argumentele francezului erau valide. Nu îi putea dezvălui toate informațiile, dar i-ar putea oferi suficient cât să îl îndrume în direcția cea bună.

— Voi aduna ce informații voi putea și ți le voi împărtăși mâine-dimineață.

— Bun, spuse Fournier, dând să plece. Și asigură-te că Samir pleacă din Franța mâine, cu primul avion.

CAPITOLUL 11

Baltimore, Maryland

Decorul barului era de prost gust, cu temă nautică. Frânghii groase erau înfășurate pe grinzi uscate din lemn, menite să arate ca pilonii unui debarcader. Plase de pescuit erau agățate pe pereți, împodobite cu stele de mare, raci, balize și steaguri nautice. Un pirat împăiat, cu un cârlig pe post de mână și o mustață plouată, întâmpina clienții la intrare. Stan Hurley aruncă o privire fugară decorului. Câtă vreme barul avea bourbon și ceva sărat de ronțăit, lui nu îi păsa. Lui Hurley îi plăcea să bea. O făcuse pe șase dintre cele șapte continente, îmbibându-se cu cele mai bune băuturi maronii pe care le puteai cumpăra cu bani, în cele mai elegante localuri din lume. Dar și în cocioabe și baruri improvizate în văgăuni din lumea a treia, unde dăduse pe gât bourbon american contrafăcut, care avea gust de diluant. Sigur, barul The Crab Shack din incinta Aeroportului International Baltimore-Washington era de prost gust, dar băutura era autentică, iar acesta era singurul lucru care conta pentru bătrânul ofițer clandestin al CIA.

Toată situația asta cu Rapp îi dăduse o dispoziție proastă – nu că ar fi fost renumit pentru personalitatea lui pozitivă, dar astăzi era neobișnuit de acru. Hurley era un ticălos morocănos și era primul care recunoștea acest lucru. Dar dezastrul acesta de la Paris chiar îl scosese din sărite. Lichidul maroniu pe care îl agita în pahar îl ajuta să se concentreze în modul acela intens care îl conducea adesea spre o soluție sau o ieșire dintr-un dezastru. Într-o oarecare măsură, Hurley se învinuia pe sine, dar doar pentru că nu își urlase avertizările mai tare și mai des și nu spărsese capete pe la Langley. Nici nu visa să pună vreodată mâna pe Kennedy. Ea era ca un membru al familiei pentru el și, desigur, aceasta era o parte din problemă. Stan supraviețuise exploziei în care murise tatăl lui Irene și trăise cu acea vină în fiecare zi de atunci. Știa că Stansfield e în aceeași situație, dacă nu mai grav, iar asta înrăutățea lucrurile. Nu era vorba că Irene nu avea talentele ei, ci că ei doi aveau o slăbiciune când venea

vorba de ea. De aceea lui Hurley îi era atât de greu. Ăsta era dezastrul ei, iar el o dezamăgise. Stan ar fi trebuit să intervină și să oprească totul în urmă cu câteva luni. Își bău bourbonul și își aminti momentul când îl văzuse prima dată pe Rapp. Instinctul îi spusese tot ce trebuia să știe. Nu îl plăcuse și nu avusese încredere în el. Hurley făcuse tot ce îi stătuse în putere pentru a-l da afară din program, dar Rapp se dovedise a fi o nucă mai tare decât crezuse el. Micul rahat cu ochi îi păcălise, iar Kennedy era prea naivă ca să vadă acest lucru. Rapp se gândea doar la el însuși. Era ca un tăvălug hotărât să ucidă toți teroriștii pe care putea să pună mâna.

Un rânjet larg apăru pe chipul tăbăcit al lui Hurley. Măcar țelul lui Rapp era demn de toată lauda. Stan îi recunoscuse acest merit, dar nu asta era problema. Și el voia la fel de mult ca Mitch să îi ucidă pe toți ticăloșii aceia, dar era mai complicat de atât. Aceasta era o afacere delicată, în care răbdarea e cea mai mare virtute. Da, îți trebuie minte și stomac de fier ca să ucizi și să te murdărești pe mâini, dar ai nevoie și de răbdarea unui vânător. Misiunile nu se numeau „clandestine” degeaba. Era important să nu ieși în evidență și să ții în ceață cât mai mulți oameni posibil. Rapp lăsase o dâră de cadavre în jurul Mediteranei și atrăsese prea multă atenție asupra activității lor. Hurley se certase cu el pe tema asta la Londra, în urmă cu doar câteva luni. Încercase din răsputeri să îl îmbete pe Mitch suficient cât să îl facă să își dea drumul la gură. Tot ce reușise să scoată de la el era că lui Rapp nu îi păsa dacă teroriștii știu că e pe urmele lor. Asta și voia: să doarmă cu un ochi deschis, să știe că cineva vine după ei.

Hurley își ieșise din minți. Dezlănțuise o tiradă asupra lui Rapp, care părea indiferent la tot ce îi spunea el. Când Stan îi ceruse un răspuns, Mitch îi explicase foarte calm impactul psihologic pe care plănuia să îl aibă asupra acestor indivizi și că nu era suficient să îi ucidă, pur și simplu. Voia ca teroriștii să fie terorizați de ideea că cineva e pe urmele lor. Voia ca ei să își petreacă zilele uitându-se peste umăr, verificând fiecare mașină cu care mergeau și fiecare pat în care dormeau. Voia să îi înnebunească. Hurley știa bine că și el are ciudățeniile lui, dar începea să se teamă că lui Rapp îi lipsește o doagă. Apoi Rapp îi explicase motivul lui. Mii de oameni în toată lumea zăceau treji noaptea în pat, poate cu dureri agonizante, plângând pierderea

celor dragi din pricina acestor lași. Rapp voia ca nenorociții să simtă o frică pură. Să fie singuri cu gândurile lor, nevoiți să se confrunte cu ceea ce făcuseră, să își dea seama că propriile fapte le vor aduce moartea.

Hurley își aminti fiorul involuntar care îl străbătuse în noaptea aceea. Își aminti că îl privise pe Rapp în patul lui și își spusese că e un om de temut. Iar Stan Hurley nu se temea de nimeni. Stând la bar acum și sorbindu-și bourbonul, se gândi la noaptea din Londra și se întrebă de ce nu oprise totul atunci. Dacă ar fi mers să vorbească despre acest lucru cu Lewis, psihiatrul, sau cu Stansfield, ei l-ar fi chemat la sediu pe Rapp. Dar unei părți din Hurley îi surâdea ideea de a-l asmuți pe Mitch asupra nemernicilor ăstora. America devenise prea precaută – de prea multe ori întorsese și celălalt obraz, după părerea lui. Avusese o senzație primitivă și satisfăcătoare la gândul de a se retrage și a-l lăsa pe Rapp să își continue șirul de asasinate. Acum știa că fusese o greșeală din partea lui – una groaznică. Această mică operațiune care ar fi trebuit să fie discretă devenise publică într-o manieră foarte gravă și era responsabilitatea lui să se asigure că mizeria e strânsă, înainte de a se înmulți ca ciupercile după ploaie.

Privi lung băutura aurie, de parcă ar fi fost o flacără, și își lăsă mintea să cutreiere pe un coridor întunecat și să ia în calcul o opțiune la care nu îi plăcea să apeleze. Nu ar fi prima dată când ar trebui să își ucidă un frate, dar ceilalți fuseseră trădători. Trei în total în toți acești ani, iar Hurley nici măcar nu clipise când primise ordinul. Își amintea fiecare crimă în parte, ca și cum ar fi fost ieri. Pe primii doi îi împușcase în cap, iar pe cel de-al treilea aproape îl decapitase cu o baionetă lungă. Se întrebă dacă va trebui să îl ucidă pe Rapp. Chestiunea nu fusese discutată, dar în ceea ce îl privea pe Hurley, nici nu era nevoie. Rapp fie se aduna și respecta ordinele, fie Stan nu va avea de ales.

Știa că problema era latura rebelă a lui Mitch. Rahatul acela mic era incontrolabil și foarte inteligent. O jucase pe degete pe Kennedy într-un mare fel. Acesta era dezastrul ei, dar Hurley ar fi trebuit să fie mai convingător. Era ca și cum ei doi erau părinții care se certau, iar Rapp copilul lor. Se certaseră în fața lui, iar el sesizase ocazia și învățase să îi întoarcă unul împotriva celuilalt. Se folosise de acest lucru pentru a obține ceea ce își dorea, iar acum Hurley era chemat să pună ordine în lucruri.

Rapp era încrezut și arogant, un butoi cu pulbere incontrolabil, dar marea întrebare era una singură: era el un trădător?

Lui Hurley îi fugeau gândurile în două direcții în această privință. O parte din el spera ca Rapp să fie un trădător, dar cealaltă parte își dorea cu disperare să se îndepărteze de nebunia aceasta și să lase apele să se calmeze. Tot ce prezisese el se adeverise la Paris, iar acum era responsabilitatea lui să repare lucrurile. De luni întregi îi avertizase pe Stansfield și Kennedy că îi lăsau prea multă libertate de acțiune lui Rapp. Că mai devreme sau mai târziu avea să o dea în bară și să provoace un incident major. Ei îi tot vorbeau despre rezultatele lui bune, de parcă scopul justifica oarecum mijloacele. Dar Hurley știa că nu asta contează. Disciplina e de o importanță capitală în această meserie, iar Rapp era oricum, dar nu disciplinat. Era un cowboy care avea obiceiul de a devia de la planul operativ de parcă ar fi fost ceva firesc.

Hurley luă o gură de bourbon și trase aer în piept. Își dorea cu disperare o țigară. Din păcate, în timp ce el își petrecuse ultimii 30 și ceva de ani alergând în jurul lumii pentru a ucide ticăloși, transformarea Americii într-o nație de pămpălăi se intensificase. Acum, dacă voia să fumeze, trebuia să se întoarcă în zona publică a aeroportului, într-o cameră din sticlă special amenajată, unde fumătorii erau expuși ca animalele la zoo. Hurley intrase în camera aceea o singură dată și fusese atât de enervat de privirile critice și superioare ale trecătorilor, încât jurase să nu mai calce vreodată pe acolo.

— Oi nenorocite, bâigui el. Habar n-au.

— Poftim? întrebă bărbatul din dreapta lui.

Stan nu avea dispoziția necesară, dar afișă un zâmbet.

— Îmi cer scuze, vorbeam cu mine însumi.

Își plecă din nou privirea în paharul cu bourbon și speră ca tipul să nu insiste. Trebuia să își strângă echipa și să se îmbarce în avion. Să snopească în bătaie un om de afaceri oarecare ar complica lucrurile. Din fericire, individul îl lăsă în pace, iar gândurile lui Hurley se întoarseră la țigări și la faptul că abia aștepta să ajungă în Franța. Puteai să spui ce vrei despre francezi, dar măcar te lăsau să fumezi.

O siluetă masivă se apropie și înșfacă scaunul liber din stânga lui Stan. Îl văzu pe Victor în oglinda barului. Acela nu era numele lui real, dar așa îi spuneau toți. Numele lui adevărat era Chet

Bramble și, deși nu era foarte cizelat, era o persoană pe care Hurley se putea baza. Victor nu făcea nimic fără să ceară permisiunea, exact cum îi plăcea lui Stan. Dacă el și Victor ar fi fost în Franța, nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat. Victor știa să respecte ordinele, iar Hurley era prea inteligent ca să nu vadă patru bodyguarzi. Pentru a mia oară de când auzise de dezastru, Hurley se întrebă cum de putuse Rapp să o dea în bară atât de rău.

— Steve și Todd sunt aici, spuse bărbatul masiv.

Hurley îl privi pe Victor. Înfățișarea lui era amenințătoare, ceea ce era un avantaj și un obstacol deopotrivă. Era util să ai bărbați masivi prin preajmă, în caz că aveai nevoie să facă ei munca grea sau dacă voiai să sperii pe cineva. Dar nu erau prea folositori pentru activitățile clandestine – atrăgeau prea mult atenția. Pe lângă statura lui impunătoare, Victor speria oamenii, emanând violență de la o poștă. Dar nu dimensiunea lui era anormală. Avea 1,95 m și cântărea puțin peste 113 kg. Capul lui mare, gâtul gros și umerii lați erau cele care îl scoteau în evidență. Pieptul masiv i se îngusta ușor către o talie relativ subțire și două picioare musculoase. Iar statura nu era singura lui problemă. Cea mai proeminentă trăsătură a sa era fruntea încruntată, care îi ascundea uneori ochii negri, reci. Mulți oameni nu îl plăceau pe Victor. Fusese dat afară din armată pentru că lovise cu pumnul un ofițer. Hurley fusese și el în armată și înțelegea pe oricine considera că aceasta era puțin cam prea monolitică. Văzuse și el câțiva ofițeri care ar fi meritat scatoalce zdravene, așa că îi era ușor să treacă cu vederea greșelile lui Victor.

În plus, lui Hurley îi plăcea să aibă un rottweiler fioros prin preajmă, care să îi țină pe oameni agitați și neliniștiți. Ridică paharul și îl legănă spre barman. Un bărbat subțirel, purtând o cămașă de pirat cu volane, veni grăbit spre el. Hurley comandă încă un bourbon pentru el și o bere pentru Victor. Acesta era un alt lucru care îi plăcea la Victor – ținea la băutură. Nu era unul dintre fătălăii ăia încordați de la academia militară, care trebuia să facă totul ca la carte, nici vreun agent federal bățos. Aceasta nu era o afacere unde lucrurile erau făcute ca la carte. Slujba lor era să încalce legile în stânga și în dreapta și să nu fie prinși.

— Urăsc să călătoresc fără pistol.

Hurley se întoarse spre Victor. Era evident că bărbatul e agitat.

— Calmează-te, mârâi el. De ce dracu' crezi că petrec atât de mult timp învățându-vă, idioților, să vă folosiți mâinile? Un tip puternic nu are nevoie de pistol, spuse Stan din colțul gurii.

— Doar dacă nu cumva sunt prins într-un schimb de focuri.

Victor se încruntă și își mototoli șervețelul.

— Când zburăm, urmăm cu toții aceleași reguli. Fără arme.

— De ce nu am luat un avion al agenției?

Lui Hurley nu îi plăcea să dea explicații subordonaților săi, dar hotărî să îi ofere lui Victor acest răspuns.

— Încercăm să nu ieșim în evidență. Nu îți face griji... Am făcut aranjamente. Ne vom întâlni cu oameni de-ai noștri acolo, iar ei vor avea toate armele pe care le vrei.

Victor luă o gură de bere, își mușcă buza de jos pentru o secundă, apoi întrebă în șoaptă:

— O să mă lași în sfârșit să îl ucid pe rahatul ăsta mic?

Hurley își contemplă noul pahar de băutură și întrebarea în același timp. Lui Victor îi plăcea să vorbească direct, fără ocolișuri.

— Nu am hotărât să te iau cu mine pentru ochii tăi frumoși.

Mulțumit de răspuns, Victor zâmbi și luă încă o gură de bere.

Hurley văzu cât de mult îl încântă răspunsul pe câinele lui de pază, iar acest lucru îl puse pe gânduri. Trădătorii aceia pe care îi ucisese – el urmase niște ordine atunci. Nu fusese nicio clipă bucuros să o facă. Dar Victor părea de-a dreptul entuziasmat de perspectiva de a ucide un coleg de echipă. Hurley știa că între Victor și Rapp nu e dragoste la prima vedere, dar entuziasmul lui părea să depășească o limită.

— Să sperăm că nu se va ajunge la asta.

— De ce? mormăi Victor. Și tu îl urăști pe ticălosul ăla mic la fel de mult ca mine.

— Ce simt eu în privința lui nu te privește pe tine, se răsti Hurley. Îi vom da o șansă să se predea singur.

— Și dacă nu o face?

Hurley își privi băutura un moment, apoi o dădu pe gât din două guri lacome. Puse paharul pe bar, împreună cu câteva bancnote. În timp ce se ridică, spuse:

— Dacă nu o face, s-a terminat totul.

Hurley începu să se îndepărteze. În urma lui, Victor mai luă câteva guri de bere și își șterse gura cu mâna, dezvăluind un rânjet larg. Îl încânta ideea de a pune capăt vieții lui Rapp.

CAPITOLUL 12

Paris, Franța

Monsenior de Fleury mergea cât de repede îl duceau picioarele. Plănuise acest lucru chiar dinainte ca Fournier să sosească. Cei trei musafiri cu tenul închis la culoare aveau o prezență amenințătoare, cel puțin doi dintre ei. Cel înalt și bine îmbrăcat era destul de amabil, dar ceilalți doi erau oameni răi. Duhneau a pericol de la o poștă. Preotul facilitase multe asemenea întâlniri și era obișnuit să aibă de-a face cu bodyguarzi, dar aceștia doi nu făceau parte dintr-o echipă de securitate. Nu aveau aerul acela preocupat și vigilent. Erau preocupați doar de ei înșiși.

De Fleury era un om credincios, dar credința lui era închinată lui Dumnezeu, nu oamenilor. Văzuse de ce erau capabili oamenii răi și, ca preot, era sarcina lui să ajute la protejarea turmei împotriva lupilor. Acești bărbați nu erau oi și, cel mai probabil, nu aveau nici cele mai bune intenții în privința Franței. Erau ucigași. De Fleury mai avusese de-a face cu asemenea oameni înainte și îi cunoscu din privire și din felul în care se mișcau.

Nu știa ce pune la cale vicleanul de Fournier, dar bătrânul preot avea de gând să afle. Biserica era închisă, iar în afară de doi paznici de noapte care patrulau în perimetru, de Fleury era singur. Înainta prin naosul întunecat, și chiar înainte de amvon o luă la dreapta. Trecu pe lângă capelele mai mici și ajunse, într-un final, la confesionalele din lemn. Deschise cu grijă cea de-a treia ușă și intră înăuntru. Lăsă lumina stinsă, făcând totul cu ajutorul simțurilor. După ce se așeză pe scaunul tapițat, își rezemă capul de peretele cu lambriuri din lemn din spatele lui, care se afla deasupra unui grilaj din fier care asigura circulația aerului din capela de dedesubt. De Fleury descoperise acea ciudățenie acustică în urmă cu mulți ani, în timp ce asculta spovedaniile. În capela criptei se ținea atunci o liturghie privată, iar vocile de jos se auzeau atât de clar, că preotului îi fusese greu să se concentreze asupra penitentului aflat de partea cealaltă a paravanului.

De-a lungul anilor, de Fleury își păstrase contactele din serviciile secrete franceze, iar o biserică renumită precum Sacré-Coeur, cu mii de turiști venind și plecând, era locul perfect pentru a întâlni surse și agenți. Acestui individ pe nume Fournier îi plăcea ideea de a-și ține întâlnirile în criptă. Iar de Fleury nu își dăduse silința să îl convingă să nu o facă sau să îi spună că discuțiile de jos puteau fi auzite din confesionalul de deasupra. Preotul era obișnuit să audă secrete și să nu le dezvăluie mai departe, dar nu trăgea cu urechea pentru propria plăcere. Era ceva în neregulă cu acest Fournier. Nimic drastic, dar de Fleury petrecuse o viață întreagă observând oameni. Pe lângă faptul că agentul era absorbit de propria persoană, avea un aer prefăcut, pe care preotul îl observase de la început. Fournier era un actor și un manipulator, iar de Fleury intuise că imboldul lui subliminal era nevoia de a-și hrăni personalitatea narcisistă.

Era șocant pentru el că Direcția nu observase trăsăturile agentului mai devreme în carieră. Părea un lucru foarte periculos să pui pe cineva cu personalitatea lui Fournier la conducerea Diviziei de Operațiuni Speciale. Multe dintre anterioarele întâlniri din criptă fuseseră cu agenți dubli, care lucrau pentru alte guverne. Dar deși de Fleury auzise lucruri destul de interesante în ultimii ani, nu considerase că vreunul era o ofensă cumplită la adresa Republicii. Totuși, în seara aceasta, avea amenințătorul sentiment că cele mai bune interese ale Republicii nu erau luate în calcul.

Pe măsură ce cuvintele începură să se audă din criptă, îngrijorarea lui crescu. Oaspeții erau musulmani, iar lipsa lor de respect era vulgară. Preotul nici nu trecu bine peste șocul inițial al injuriilor la adresa frumoasei sale biserici, că Fournier spuse ceva care îi tăie răsuflarea. Doar nu vorbeau despre crimele sângeroase de la hotel, care zguduiseră Parisul? După câteva secunde, de Fleury primi răspunsul la întrebare, nemairămânând loc de îndoială. Preotul devenea din ce în ce mai îngrijorat de ceea ce auzea. De ce naiba se asocia Fournier cu asemenea oameni? De ce îi ajuta?

Pentru bani, desigur, și vreun aranjament încheiat de DGSE cu animalele acestea. O înțelegere faustiană făcută de oameni neglijenți, fără vreo înțelegere a istoriei. De Fleury văzuse din proprie experiență rezultatele groaznice ale politicii de conciliere. Era o cale aleasă de oamenii lași, incapabili din punct

de vedere moral să confrunte răul. Preotul observase multe paralele între naziști, comuniști și acești jihadiști. Cu toții erau sociopați în adâncul lor – obsedați de propriile dorințe tribale și complet incapabili să acorde dreptate sau compasiune celor din afara tribului. Dacă nu erai de-al lor, erai un om inferior și, prin urmare, meritai să fii tratat în orice fel considerau ei de cuviință. Iar dacă asta însemna să deturneze avioane sau autobuze pline cu civili nevinovați, atunci așa să fie.

La finalul întâlnirii, de Fleury rămase nemișcat. Protocolul obișnuit era ca Fournier și oaspeții lui să plece singuri din diverse locații, la intervale regulate, iar ușile erau încuiate în urma lor. Preotul rămase încremenit pentru un moment îndelungat în confesionalul întunecat, analizând ceea ce aflase și cântărind ce să facă cu acele informații. Contactele lui din cadrul guvernului nu mai erau ce fuseseră cândva. Aproape toate erau fie moarte, fie pensionate. Și nu știa dacă poate avea încredere în cei puțini rămași cu informații de asemenea magnitudine. Bineînțeles, exista întotdeauna și varianta presei, dar de Fleury nu era deloc un fan al ei și nici nu avea de gând să dezvăluie secretele murdare ale Republicii pe primele pagini ale fițuicilor cotidiene. Trebuia să găsească o altă cale.

Precauția era foarte importantă. Un om ca Fournier ar face orice pentru a-și proteja imaginea. Preotul știa cum s-ar desfășura lucrurile. La vârsta lui, nu i-ar fi greu nimănui să îl asfixieze în somn sau să îl împingă pe scări. Dacă ar muri, probabil că totul ar fi atât de plauzibil, încât poliția nici nu s-ar mai deranja să efectueze o autopsie. De Fleury se ridică și ieși din confesional. În timp ce se îndrepta în tăcere spre casa parohială, îi trecu prin minte o posibilitate – un om pe care îl ajutase în urmă cu mult timp. Era străin, dar era un aliat de încredere și încă avea puterea de a mai face ceva cu acele informații. Poate că s-ar ocupa de Fournier și de oamenii aceștia fără să fie nevoie să îi expună public. Bătrânul preot decise că noaptea va fi un sfetnic bun. A doua zi dimineață avea să se roage pentru îndrumare de la Sfântul Duh și, dacă era să fie, va da telefonul la care se gândea.

CAPITOLUL 13

Dimineața de duminică începu cu clopotele bisericii răsunând în depărtare. Rapp deschise încet ochii și făcu inventarul durerilor pe care le simțea. Încleștă pumnul stâng și simți arsura adânc în umăr. Se consolă vag cu faptul că se simțea puțin mai bine decât în ziua anterioară. Ridică mâna dreaptă de sub pătură și se uită la ceas. Era 9:03. Dormise aproape 12 ore – asta după somnul de 6 ore din după-amiaza precedentă. Își aminti că se trezise o dată în timpul nopții pentru a merge la toaletă și a lua încă un pumn de calmante. Întoarse capul spre fereastră și se uită la draperiile încadrate de lumină albă – mintea deja îi gonea prin evenimentele care îl aduseseră la acest hotel, iar gândul îi stătea tot la acea întrebare la care încă nu putea răspunde. În cine putea să aibă încredere?

Dorința de a fugi nu este întotdeauna înțeleaptă. Asta își spusese în sinea lui în timp ce mergea cu metroul în primele ore ale dimineții după măcelul de la hotel. Acum se trezi repetând mantra. Rapp ar fi putut să dispară, dar ce să facă tot restul vieții? Acesta era unul dintre numeroasele lucruri pe care le învățase la noua lui slujbă. Știa că se schimbase foarte mult în ultimul an. Toate simțurile i se ascuțiseră. Nici nu mai putea intra într-o încăpere, pur și simplu. Chipuri, potențiale amenințări și ieșiri trebuiau toate evaluate și categorisite – și într-un mod relaxat, pentru a nu atrage atenția. Tot ce făcea Rapp era planificare strategică la un nivel extrem de înalt. Cum să fii cu un pas în fața adversarului când miza e pe viață și pe moarte. Fiecare mișcare – fiecare variație a fiecărei mișcări – trebuia analizată și riscurile cântărite înainte de a alege calea cu cele mai mari șanse de succes.

După ce plecase de la depozit, nevoia fusese cea care îi dictase acțiunile. Adăpostul, îngrijirea și hrana erau în capul listei și toate trebuiau obținute fără să atragă atenția. Atunci resimțise cel mai puternic impulsul de a fugi. De a merge la cea mai apropiată stație de metrou, de a urca într-un tren și a merge direct la Gare de Lyon, să își ia geanta de urgență din dulap și să plece din țară. Ar fi putut ajunge la granița cu Elveția

în trei ore. Ar fi alergat în brațele Gretei și ar fi existat o șansă bună ca Hurley să afle chiar în aceeași zi. Primul lucru pe ordinea de zi a acestei slujbe era aproape întotdeauna să pleci din țara unde ai comis crima. Lui Rapp i se spusese în mod special, în acest caz, să părăsească Franța imediat după asasinarea lui Tarek.

Evident că lucrurile se complicaseră din pricina faptului că fusese prins într-o ambuscadă și rănit, dar Rapp nu era prea dornic să respecte acel ordin din motive multiple. În mod sigur, poliția era în alertă maximă după schimbul de focuri de la hotel. Probabil că monitorizau porturile și gările, iar agenții de la imigrări și de la vamă verificau totul în detaliu. Cu toate că Rapp se îndoia că autoritățile aveau descrierea lui, avea suficiente dubii cât să îl facă să ezite. Pierduse sânge și avea dureri. Și-ar putea încerca norocul, dar un agent de frontieră vigilent l-ar putea conduce într-o cameră privată pentru o interogare de rutină și un control corporal. De îndată ce și-ar da cămașa jos, nu ar mai exista niciun dubiu că Mitch fusese împușcat.

Vorbind fluent franceza, lui Rapp îi surâdea ideea de a sta cuminte în Paris și de a se amesteca printre cele 10 milioane de locuitori ai orașului. Greta ar putea să cumpere câteva lucruri și să vină la el. Mitch sărise în primul metrou pe care îl găsise și, după ce schimbase magistrala, ieșise din subteran în impunătoarea Gare de Lyon. Traficul era lejer, dar, așa cum intuise, poliția era în alertă. Rapp, cu mâinile îndesate adânc în buzunarele hainei furate, își ținu privirea plecată și indiferentă, de parcă ar fi fost doar un alt muncitor mergând la muncă. Dulapurile erau situate lângă toalete. Cumpără un espresso și un croissant de la un vânzător ambulant, iar cât își aștepta comanda, încercă să își dea seama dacă polițiștii îl observaseră. Nu o făcuseră, așa că Rapp porni către dulapuri, își luă rucsacul și intră într-una dintre cabinele din toaleta bărbaților.

Patru minute mai târziu, ieși purtând o pereche de blugi, bocanci de drumeție, un hanorac albastru și o șapcă cu Montreal Canadiens. Rupsese pașaportul palestinian și îl aruncase în vasul de toaletă, iar uniforma de muncitor o îndesase într-un coș de gunoi. Își lăsase pistolul de rezervă prins de gleznă, dar în afară de acest detaliu, Rapp era doar un alt turist. Ieși din gară și urcă în primul autobuz disponibil, fără să îi pese unde îl va duce, câtă vreme îl ducea rapid departe de acolo. Câteva

minute mai târziu, ajunse în centrul Parisului. Când frânele aerodinamice ale autobuzului pufăiră lângă hidosul Centru Pompidou, Rapp coborî. Știa că trebuie să fie un hotel Best Western chiar după colț – genul de loc care atrăgea turiștii dornici să se cazeze în apropierea marilor muzee ale Parisului.

Pe la jumătatea străzii găsi un telefon public. Era nou-nouț, din oțel inoxidabil – cel mai nou model al France Telecom, funcționând cu cartelă, pentru a-i descuraja pe degenerații orașului, cărora le plăcea să spargă aparatele care funcționau cu monede. Rapp băgă cartela în fantă, ridică receptorul și formă un număr din memorie. Fata răspunse la al treilea apel.

— Bună dimineața, Frau Greta, spuse Rapp în franceză. Ce faci?

— Minunat. Mai ales după ce ți-am auzit vocea.

Ușurarea din glasul ei era evidentă.

— Bun. De-abia aștept să te văd, dar a avut loc o schimbare în plan.

Șansa ca telefonul Gretei să fie ascultat era mică, dar, cu toate acestea, Rapp păstră discuția cât mai vagă, folosind codurile prestabilite.

— Nu pot să plec din oraș. Șeful mi-a pus o grămadă de treburi în cârcă. Crezi că ai putea să vii tu la mine?

— Absolut, răspunse ea fără ezitare, îngrijorarea strecurându-i-se în glas.

— Ai putea să conduci până aici? Poate dăm o tură prin provincie mâine.

Ar fi bine să aibă o mașină, în caz că erau nevoiți să fugă.

— Da, pot să conduc. Este totul în regulă?

Rapp își dădu seama că era îngrijorată.

— Totul este bine, scumpo. Mă rog, nu perfect, dar voi supraviețui.

Mitch își dădu seama că răspunsul lui nu o va calma, așa că adăugă:

— Doar câteva complicații, atâta tot. Când vei ajunge aici, totul va fi bine. Am putea să ne întâlnim mâine-dimineață?

— Nu azi?

Rapp avea nevoie de mâncare și de mult somn. Și de liniște, ca să poată desluși situația.

— Mă tem că astăzi nu pot. Trebuie să mă ocup de niște lucruri, dar îți promit că mâine vom petrece toată ziua împreună.

— Și restul săptămânii?

— Și restul săptămânii, minți el.

Îi va explica lucrurile față în față, în speranța că Greta va înțelege.

— Trebuie să fug, scumpo. Ne putem întâlni mâine-dimineață la ora 10:00?

— Da. Unde? La apartament?

— Nu la apartament, spuse Rapp puțin prea repede. Îți voi trimite prin e-mail toate informațiile, continuă el adunându-se.

Simți un val de durere izbindu-l și se agăță de plafonul cabinei cu mâna dreaptă.

— Trebuie să plec, scumpo, dar abia aștept să te văd.

Rapp aproape își mușcă limba de durere după ce rosti ultimul cuvânt.

— Și eu, spuse Greta. Doar că aș fi vrut să ne vedem azi.

Rapp închise ochii și se agăță din nou de cabină. Durerea continua să crească în intensitate, iar Greta continua să vorbească, întrebându-l dacă totul e în regulă. În cele din urmă reuși să răspundă, destul de încordat:

— Voi fi bine. Trebuie să plec acum, scumpo. Ne vedem mâine.

Rapp tocmai își lua receptorul de la ureche când o auzi spunându-i că îl iubește. Era o premieră pentru amândoi, iar el nu știa sigur dacă nu vrea sau nu poate să răspundă la fel. Închise telefonul, știind că lipsa răspunsului lui avea să fie o problemă. Durerea violentă se domoli treptat. Rapp scoase cartela, trase adânc aer în piept de câteva ori, apoi își găsi echilibrul, suficient cât să pornească înainte pe trotuar.

Tocmai trecuse de ora 7:00 când traversa micul foaier al hotelului. I se adresă în engleză recepționerului care îl asigură că, deși nu aveau o cameră disponibilă în acel moment, urma să se elibereze una într-o oră. Rapp prezentă un pașaport canadian și un card Visa pe numele Bill Johnson. La sfatul unui înțelept bancher elvețian, Mitch obținuse pașaportul și cardul de credit pe cont propriu, fără să le spună șefilor lui de la CIA. Devoră un mic dejun copios, își dădu silința să ignore durerea din umăr și răsfoi ziarele, deși știa că masacrul se petrecuse prea târziu în

noapte pentru a apărea în edițiile zilei. Recepționerul se ținu de cuvânt, iar după o oră apăru la masa lui Rapp.

— Monsieur Johnson, camera dumneavoastră este gata.

În câteva minute, Mitch era în camera lui, stând pe marginea patului, absorbit de televizor. Crimele de la hotel erau subiectul zilei pe fiecare canal de știri local. BBC chiar conturase o poveste, dar singurul lucru care îl surprinse pe Rapp fu numărul morților. La început, crezu că aveau ei informațiile greșite. El ucisese cinci oameni – pe Tarek și cei patru bodyguarzi. Presupuse că murise și prostituata, dar asta însemna șase cadavre. Cine erau ceilalți trei?

Cu umărul zvâcnindu-i, Rapp stinse televizorul și porni în căutarea unor provizii. În geanta de urgență avea un antibiotic cu spectru larg și alte câteva lucruri strict necesare. Dar avea nevoie de ceva cu care să își curețe rana și să o bandajeze și de calmante și alte articole de toaletă. Era aproape ora 10 dimineața, iar turiștii mișunau deja peste tot în număr mare. Rapp merse la trei farmacii diferite în perimetrul a patru străzi, nevrând să atragă prea mult atenția.

De fiecare dată când trecea pe lângă un telefon public, trebuia să reziste tentației de a o suna pe Kennedy. Încă încerca să își dea seama dacă poate avea încredere în ea. La prima vedere, ar fi fost tentat să zică da, dar realitatea profesiei lor neobișnuite era că Rapp nu își cunoștea cu adevărat niciunul dintre colegi. Toți erau mincinoși de profesie, în definitiv era meseria lor. Trecu pe lângă un cuplu tânăr, care studia o hartă și se certa. Dintr-un motiv straniu, Mitch se întrebă dacă ar putea să o ucidă pe Kennedy. Presupunând că ea îi întinsese capcana, desigur. Cu Hurley ar fi simplu, cel puțin în privința deciziei, dar cu Kennedy era diferit. Rapp o plăcea.

Durerea din umăr se agrava și interfera cu abilitatea lui de a se concentra, așa că Mitch se întoarse la hotel și înghiți câteva calmante. Mai făcu un duș înainte de a curăța și bandaja rana. Apoi trase draperiile și se băgă în pat. Rapp era obișnuit cu durerea, dar aceasta era mai acută decât o întindere sau o luxație. Era adâncă, atingând nervi care nu fuseseră niciodată atinși de un obiect extern. Disconfortul aproape că îl împiedica să doarmă, dar după jumătate de oră, calmantele începură să își facă efectul. Rapp stătea întins și se holba la tavan, plutind în neant în timp ce încerca să înțeleagă de unde apăruseră

celelalte trei cadavre. Se întrebă dacă el îl ucisese cumva pe tipul de pe alee. Chiar și astfel, mai rămâneau două victime pentru care nu găsea o explicație.

După ce adormi, visele îi fură violente și fără noimă. O harababură de chipuri familiare și nefamiliare. Când se trezi, ceva mai târziu, chemă room-service-ul și se uită din nou la știri. Nu existau informații noi, în afară de anunțul că patru dintre victime erau bodyguarzii ministrului libian. Rapp râse sfidător. Dacă erau bodyguarzi, de ce nu îl însoțiseră pe Tarek prin oraș? Răspunsul era evident. Nu erau bodyguarzi. Erau o echipă trimisă să îl prindă pe el în ambuscadă, iar Tarek era momeala.

Adormi din nou, mintea lui luptându-se cu implicațiile rezultate din ceea ce părea să fie adevărul. Oare Tarek se oferise voluntar pentru această misiune sau fusese trădat de propria lui grupare? Valoarea lui pentru organizație scăzuse atât de mult, încât îl considerau dispensabil? De unde știuseră că libianul era următorul pe lista lui Rapp? Aceasta era întrebarea la care Mitch se tot întorcea, pentru că implica ceva mult mai sinistru și mai aproape de adevăr.

În timp ce studia camera cu privirea, gândul îi fugi la cercul restrâns de oameni care știau de existența lui. Echipa Orion era o unitate clandestină mică, alcătuită intenționat în afara structurilor oficiale, cu scopul de a vâna teroriști. Între grup și Langley exista un zid protector dintr-un motiv evident – erau prea mulți birocrați în clădire, mulți dintre ei licențiați în drept, care nu înțelegeau natura dușmanului lor. Bărbați și femei care nu serviseră niciodată pe teren, care nu aveau cunoștințe despre planurile letale ale inamicilor și care credeau cu toată convingerea că totul trebuie făcut la lumina zilei, cu aprobarea Congresului și prin canale legale adecvate. De parcă ar fi condus o investigație a poliției.

Rapp se ridică în capul oaselor, iar într-o secundă ajunse cu picioarele pe podea. Aruncă o privire bandajului de pe umăr și fu încântat să vadă că era curat, fără vreo urmă de sânge. Kennedy îi apăru în minte. Ea era cea mai directă conexiune a lui. Mitch o vedea ca pe o persoană cu adevărat dedicată misiunii lor, dar nu era tocmai o carte deschisă. Apoi era Bob Ridley, responsabil cu echipele de avangardă, care ar fi trebuit să îl ajute pe Rapp din umbră, în cazul în care ar fi intrat în belea. Stan Hurley, pacostea aia neobosită, cunoștea practic

toate detaliile misiunii, la fel și Thomas Stansfield, Directorul Adjunct de Operațiuni de la Langley. Câți alții mai știau, Rapp nu avea idee. Kennedy spusese că e doar o mână de oameni, dar nu era greu să te gândești că fuseseră implicați și alții, fără știrea lui Rapp. O cârtiță într-o agenție de spionaj nu era un lucru nou, iar această idee îi trezi la viață acea doză sănătoasă de paranoia.

Nu pierdu mult timp analizând motivele cuiva care și-ar trăda țara. Ură, gelozie, complexul martirului sau vreun justițiar care vede totul doar alb-negru și respectă litera legii – lui Rapp nu îi păsa prea mult. Dar așa cum știa că îi ucisese pe Tarek și pe ceilalți, la fel de bine știa că, dacă îl va găsi pe cel care îi întinsese această capcană, îl va strânge de gât cu mâinile goale. Îl înfuria gândul că cineva din Washington, care probabil stătea într-un birou elegant, cu aer condiționat, îl vânduse pentru bani sau pentru cine știe ce aranjament. Cine ar putea fi acel cineva era o întrebare importantă, iar Rapp se întrebă dacă dispunea de abilitățile și mijloacele necesare pentru a afla răspunsul.

Rămase nemișcat câteva minute, analizând diversele căi pe care le-ar putea aborda, în timp ce durerea din umăr începu să zvâcnească din nou. Încă ar fi putut dispărea, era o opțiune bună și avea abilitatea de a o face – cel puțin pentru o vreme. Oare superiorii lui s-ar deranja să îl caute? Dacă ar ști toată povestea, probabil că nu, dar după cum relata presa știrile, probabil cei de la Langley credeau că Mitch o ucisese pe prostituată și pe cei trei civili nevinovați. Și nu exista nicio garanție că ei știau mai multe detalii decât ceea ce relata presa. Lui Rapp nu îi plăcea acest lucru. Intuiția îi spunea că nu-și putea petrece restul vieții așteptând ca Agenția să-i bată la ușă, aceea nu era viață. Mai important, Mitch credea în misiunea lor și nu avea nicio dorință să o abandoneze. Zâmbi la gândul fugar de a continua misiunea, dar pe cont propriu. Hurley și-ar ieși din minți și l-ar vâna ca pe un animal.

Treptat, Rapp își dădu seama că exista o singură cale bună care îi era deschisă. Trebuia să inițieze contactul și să le observe reacția. El era cel cu o rană de glonț în umăr. Ei puteau să se plângă cât voiau despre protocoalele lor, dar Mitch fusese cel atacat. Avea să o sune pe Kennedy – cu o zi și jumătate întârziere, așa că probabil toți erau cu nervii la pământ. Iar dacă mai credeau și ceea ce spuneau reportajele de știri, exista șansa

să fi autorizat deja un ordin de eliminare pe numele lui. Acea posibilitate îi dădu o idee lui Rapp. În acest moment, el era un ac în carul cu fân. Dacă ei îl căutau, exista un singur loc logic din care să înceapă. Rapp se gândi la pericolul care l-ar pândi dacă ar merge acolo. Frecându-și ochii, încercă să gândească prin ceața indusă de calmate, care îi învăluia mintea. Avea nevoie de toată rațiunea și luciditatea pentru ceea ce urma.

CAPITOLUL 14

Când Rapp se ridică, umărul îi transmise instantaneu că nu e prea mulțumit. Încremeni între pat și baie, nesigur dacă să continue sau să se întindă înapoi în pat. Cu toate acestea, durerea se stinse mai repede decât în ziua precedentă. Fie Mitch se obișnuise cu ea, fie rana i se ameliora. Merse în baia mică și își verifică umărul în oglindă. Nu arăta bine. Vânătăi roșiatice și purpurii se întindeau în toate direcțiile de sub bandajul alb. Nu îi coborau pe braț totuși, iar Rapp văzu acest lucru ca pe un semn bun. Apoi își aminti că stătuse mult timp întins pe spate.

Întorcându-se într-o parte, întinse gâtul cât de mult putu și își privi spatele în oglindă. În loc de roșu aprins, vânătaia era purpurie și aproape neagră în câteva locuri. Rapp se înfioră și se întrebă dacă nu cumva era posibil ca glonțul să-i fi retezat artera toracică laterală. Dădu din cap din pricina propriei întrebări. Dacă artera ar fi fost atinsă, hemoragia l-ar fi omorât de mult. În plus, plaga principală era destul de adâncă. Când își bandajase rana cu o zi în urmă, își dăduse silința să alinieze plăgile de intrare și de ieșire. Glonțul pătrunsese aproape de centrul umărului stâng și ieșise aproape de exterior. Datorită unghiului, glonțul ar fi trebuit să evite arterele și venele care asigurau circulația sângelui în brațul stâng. Cel mai probabil că mai multe vase capilare fuseseră secționate și mult țesut avariat. Probabil că hemoragia internă se oprise, iar sângele se cumulase în timpul somnului. Cel puțin așa spera Rapp.

Își privi imaginea în oglindă. Nici măcar nu încercă să se mintă singur. Ochii negrii care îl priveau înapoi erau ochii unui criminal. Undeva în depărtare auzi din nou clopote de biserică. Se gândi pentru câteva secunde să meargă la liturghie, dar apoi își spuse cu o tristețe greoaie că Dumnezeu nu l-ar vrea în casa Lui. Să nu ucizi era o poruncă importantă. Rapp simți cum începe să alunece spre unul dintre acele coridoare întunecate ale introspecției, care duceau la milă, învinuire și îndoială. După ce își pierduse iubita și 34 de colegi de la Universitatea Syracuse în atacul terorist Pan Am Lockerbie, existaseră momente în care își permisese să se plimbe pe acele coridoare întunecate ale

minții. După râuri de lacrimi și mult timp petrecut plângându-și de milă, Rapp începuse să își dea seama că mintea e un loc periculos, unde se poate rătăci ușor dacă nu exersează o oarecare disciplină. Colțurile negre ale creierului său erau pline de durere și slăbiciune, dar nu și de răspunsuri.

Rânji în sinea lui în timp ce își aminti o altă zicală biblică renumită, cea care îl scosese din starea de autocompătimire – ochi pentru ochi. Cele Zece Porunci erau niște idei principale, scurte trimiteri la cum să îți trăiești viața. Biblia era referința mai detaliată și era plină cu exemple despre cum ar trebui să fie pedepsiți cei răi, mai ales în Vechiul Testament. Să nu ucizi, decât dacă este un terorist nenorocit… sau un trădător, violator sau pedofil… Lista putea continua la nesfârșit.

Pentru moment, Rapp avea probleme mai mari și mai urgente. Trebuia să își amâne pentru altă zi dezbaterea despre propria mântuire. Acum era mai preocupat să afle cum ar reacționa Kennedy la ce avea el de spus. Apoi își va supune colegii câtorva teste, pentru a vedea în cine se poate încrede. Dacă va avea senzația că este dus de nas și păcălit, va trebui să dispară pentru câteva luni. Chiar în timp ce se gândi la asta, realiză că nu era o opțiune. El nu proceda așa, nu se ascundea. Avea să afle cine îl trădase și să îl ucidă.

Bătaia în ușă îl smulse din gândurile de răzbunare. Își luă grăbit pistolul cu amortizor de pe noptieră, apoi își aminti că trebuia să se întâlnească cu Greta. Păstră pistolul drept măsură de precauție și porni spre ușă. Se opri brusc atunci când își văzu reflexia în oglinda din capătul camerei. Arăta exact așa cum se simțea – ca naiba. Părul negru și des îi era zburlit în toate direcțiile și avea o barbă măruntă, de parcă nu s-ar mai fi ras de două zile. Dar nu aceasta era cea mai gravă problemă. Umărul era problema reală. Se gândi să îmbrace un tricou, dar l-ar durea prea tare și i-ar lua prea mult. Greta nu prea se pricepea să aștepte. Rapp știa că va fi furioasă pe el pentru că amânase întâlnirea cu o zi. Dădu din cap, oftă și își spuse că era mai bine să pună capăt situației imediat. Oricum va afla mai devreme sau mai târziu.

Rapp înaintă încet, oprindu-se la vreo jumătate de metru de ușă, și se uită pe vizor. Era Greta – 1,70 m de perfecțiune nordică. Ochi albaștri, pometi proeminenți și un maxilar puternic, care se îngusta spre bărbia cu gropiță. Avea părul

blond prins în coadă, aproape ca întotdeauna. Lui Rapp îi plăcea. Lookul minimalist îi încadra chipul perfect. În anul care trecuse de când o cunoscuse pe Greta, Rapp văzuse bărbați în toată firea, străini, devenind atât de absorbiți de ea, încât se ciocneau de lucruri. Întorcea capete oriunde mergea. La început, Mitch fusese iritat, nevoit să se confrunte cu toți bărbații cărora li se scurgeau ochii după ea când erau în public. Dar după o vreme, hotărâse să o ia ca pe un compliment. Dacă bărbații voiau să se holbeze, n-aveau decât. La scurt timp după aceea, Rapp aflase că Greta e mai mult decât capabilă să își apere onoarea. Își dădea silința să ignore privirile insistente, dar uneori, dacă vreunul dintre bărbați era prea direct sau evident, putea să explodeze.

Rapp o privi țuguind buzele, apoi întinzând mâna pentru a bate din nou în ușă. Greta își pierdea răbdarea. Mitch se aplecă, luă piedica din cauciuc pe care o pusese sub ușă și scoase lanțul chiar în clipa în care ea începu din nou să bată. Rapp deschise ușa și se întoarse ușor într-o parte, pentru ca umărul lui rănit să nu fie primul lucru pe care îl vede. Și nici pistolul, ascuns după ușă.

— Scuze, eram la baie, spuse el, zâmbindu-i.

Ochii albaștri și luminoși ai Gretei se mijiră îngrijorați.

— Nu arăți prea bine.

— Îți mulțumesc, draga mea. Tu arăți fabulos, ca întotdeauna, spuse și o invită înăuntru.

Fata apucă mânerul trolerului și intră. Rapp închise ușa și puse lanțul la loc, în timp ce Greta privi în jur, studiind spațiul restrâns. Își încheie examinarea în același moment în care Mitch fixă piedica înapoi sub ușă. Se aștepta ca ea să reacționeze într-un anume fel, iar Greta nu îl dezamăgi. Nu era genul care să se panicheze și să țipe pentru ceva ce era evident. Ochii îi căzură imediat pe bandajul alb, iar maxilarul i se încleștă de îngrijorare. Merse mai aproape de el și întinse încet mâna. Degetele ei delicate atinseră pielea din jurul bandajului, iar Rapp simți un mic fior de electricitate străbătându-i trunchiul. Greta avusese acest efect asupra lui de prima dată când se cunoscuseră și încă îl mai avea. Avea cele mai delicate și mai feminine mâini pe care le simțise el vreodată. Atingerea ei îi înmuia genunchii.

Greta merse apoi în spatele lui pentru a-i examina umărul, iar Rapp o auzi icnind ușor. Tresări – nu pentru că avea dureri, ci

pentru că se temea de ceea ce ar putea urma. Cel mai probabil, o cascadă de întrebări. În schimb, Greta îl surprinse cu o afirmație:

— Ai fost împușcat.

Brusc, Rapp își simți gâtul uscat.

— Mda, bâigui el.

Fata își plimbă mâna peste umărul lui, în față și în spate.

— Și se pare că nu ai apelat la un doctor.

— Nu a fost tocmai o opțiune, răspunse el, încruntându-se.

Expresia ei rămase neutră.

— Presupun că nu îmi vei spune cum s-a întâmplat.

— Poate mai târziu, zise el, ridicând din umeri.

Greta se încruntă și dădu din cap.

Dacă își încrucișa și brațele la piept, atunci Rapp chiar avea probleme, așa că spuse:

— Încă mai trebuie să descifrez câteva lucruri.

Apoi întinse mâna sănătoasă, cea cu care ținea pistolul, și o trase lângă el.

Greta își puse mâinile pe pieptul lui și își odihni obrazul chiar deasupra lor.

— Mă bucur că ești aici, spuse Rapp, apoi o sărută pe creștet.

Pistolul îl încurca, așa că îl aruncă pe pat.

— Mi-era teamă că se va întâmpla asta, spuse Greta posomorâtă.

Rapp așteptă un moment îndelungat, apoi spuse:

— Mda… nu pot spune că nu eram conștient de riscuri, dar am crezut… Glasul i se stinse.

— Ai crezut că ești indestructibil. Că mereu tu vei fi cel care ucide, iar acum ai aflat că ești om, ca noi toți. Cum te simți știind asta?

— Mă știi pe mine și sentimentele… nu prea ne potrivim, răspunse el, dându-și ochii peste cap.

— Poate că asta este adevărat când e vorba de alți oameni, dar nu în cazul meu. Eu nu te judec. Ar trebui să știi asta deja. Nu știu tot ce știi tu, dar am o idee destul de bună. M-am plâns vreodată?

— Nu.

— Corect. Nu sunt aici ca să te schimb. Respect ceea ce faci, dar mi-ar plăcea să te știu viu.

— Atunci suntem doi.

— Păi… atunci trebuie să ai mai multă grijă. Învață din greșeli.

Rapp se gândi la camera de hotel, la cei cinci ticăloși cu pistoale MP5 cu amortizor, și făcu prima greșeală majoră a dimineții.

— Crezi că rahatul ăsta e simplu?

— Poftim? întrebă ea, retrăgându-se.

Rapp își conștientiză greșeala.

— Îmi pare rău, au fost câteva zile grele. Nu pot să îți spun ce s-a întâmplat, în afară de faptul că alți oameni nu și-au făcut treaba, iar eu m-am ales cu rana asta.

— Stan?

Bunicul Gretei avea legături strânse cu Stan Hurley și Thomas Stansfield. Era un bancher elvețian foarte discret și prosper, ceea ce era destul de util în meseria lor. Dar Mitch nu voia să o implice direct, așa că își păstră teoriile pentru el și spuse:

— Nu sunt sigur, dar nu cred. Suporți foarte bine situația, adăugă apoi, în speranța de a schimba subiectul.

— Ce vrei să spui?

— Credeam că vei fi furioasă.

— Nu sunt tocmai încântată, dar nu văd cum ne-ar ajuta dacă m-aș înfuria… cel puțin nu acum. Avem timp și pentru asta mai târziu, dar momentan trebuie să îți văd rana.

Rapp ezită.

— Ai mai lucrat vreodată cu asemenea răni?

— Nu tocmai, dar am o instruire vastă în tehnicile de prim ajutor și mi-am petrecut copilăria mergând la vânătoare, în caz că ai uitat.

— Normal că nu am uitat. Te-am văzut omorând un elan de la 800 de metri distanță.

— Corect. Și nu văd cum aș putea să fac o treabă mai proastă decât tine, spuse Greta, gesticulând spre bandajul aplicat de Rapp. Mai ai provizii medicale?

— Mda… sunt în baie.

— Bun… treci pe pat.

Rapp zâmbi.

— Ușurel, prințesă. Nu sunt doar o bucată de carne. Ai putea să îmi faci cinste cu micul dejun mai întâi.

Greta îl ignoră și merse în baie.

— Bine, îmi comand singur micul dejun atunci. Tu vrei ceva?

— Nu, răspunse ea în timp ce ieși din baie cu o pungă de plastic și îi făcu semn lui Mitch să se așeze pe pat.

Puse punga jos și își scoase haina. După ce își suflecă mânecile puloverului, Greta se întoarse la baie și începu să se spele pe mâini.

Rapp luă telefonul și comandă micul dejun pentru doi. Dacă Greta nu mânca, avea să mănânce el și porția ei. După ce Mitch dădu comanda, ea se așeză pe pat lângă el și începu să îi dezlipească banda adezivă de pe umăr cât de încet putu. Rapp suportă destul de bine când îi dezlipi bandajul de pe partea din spate a umărului. O crustă aproape uscată rămase prinsă de pansament. Greta luă un prosop cald și șterse blând plăgile de intrare și de ieșire. După aceea, înmuie câteva comprese sterile în iod și le curăță mai bine. Rapp își dădu toată silința să ignore usturimea.

— Cum arată?

— Nu sunt sigură, răspunse Greta. E destul de inflamată. Cum te simți?

— Nu prea rău.

Greta îl apucă ușor de bărbie și îl întoarse cu fața spre ea.

— Nu mă minți. Rana asta sigur doare.

— Nu e grozav, dar sigur e mai bine decât să fiu mort.

Ea îi studie rana de intrare, apoi pe cea de ieșire.

— Ai fost împușcat din spate.

— Așa este. Cum ți-ai dat seama?

— Rana de pe spate este mică, iar cea din față este mai mare. Ai noroc că glonțul nu a nimerit nimic major. Ce fel de glonț – 9 mm?

— Cred că da. De unde știi? întrebă el surprins.

— Ți-am spus, vânez de mică. Aproape toată lumea din țara mea este învățată să tragă cu puști și pistoale, chiar și fetele. Am văzut ce pagube poată să facă un glonț de pușcă. Dacă ai fi fost împușcat cu un asemenea glonț, plaga de ieșire ar fi fost mult mai mare.

— Ai dreptate. Probabil că a fost de 9 mm.

Greta termină de curățat rănile, puse pansamente noi pe ambele părți și îi înfășură bandajul în jurul umărului și pe sub axilă, pentru a se asigura că totul este fixat cum trebuie. După ce termină, merse înapoi la baie și se spălă pe mâini. Lui Rapp

nu îi scăpase faptul că fusese foarte tăcută în ultimele cinci minute. Când Greta reveni în cameră, află motivul.

Fata se propti în fața lui, sprijinindu-se de perete, cu brațele încrucișate la piept, și spuse:

— Ai fost implicat în baia de sânge de la Hotelul Le Fleur de alaltăieri seară.

Rapp rămase mut. Ar fi trebuit să se aștepte la asta, dar analgezicele îi încetiniseră mintea.

— Greta, știi că nu pot să vorbesc despre slujba mea.

Ea își feri privirea și începu să își muște buza de jos.

— Au fost uciși oameni nevinovați. Câțiva oaspeți și un angajat, ca să nu mai spun de prostituată, de Ministrul Petrolului și de gărzile lui.

Apoi întoarse ochii albaștri către el.

— Te rog, spune-mi că nu ai fost implicat.

Rapp încerca să își dea seama cum să îi explice fără să dezvăluie prea multe detalii, dar o bătaie în ușă îl întrerupse. O voce masculină anunță că era room-service-ul. Greta arăta de parcă ar fi putut izbucni în plâns în orice clipă. Rapp luă pistolul și se uită pe vizor. Bărbatul avea cel mult 20 de ani. Rapp scoase piedica, îl lăsă pe chelner să intre și merse lângă Greta, șoptindu-i:

— Îți voi explica totul după ce pleacă el.

Cuvintele lui nu părură să o calmeze, așa că Mitch încercă din nou:

— Greta, nu am ucis niciun civil nevinovat. Ziarele nu redau corect povestea.

O sărută pe frunte, apoi intră în baie și închise ușa. Se uită în oglindă, trase adânc aer în piept și încercă să își dea seama cât de multe detalii i-ar putea împărtăși.

CAPITOLUL 15

Paris, Franța

Neobișnuitul cuplu mergea cu pași lejeri pe trotuarul îngust. Unul dintre ei era înalt, avea puțin sub 2 m, ten foarte deschis la culoare și păr blond, de culoarea nisipului. Celălalt bărbat avea o înălțime medie și o constituție solidă. Avea părul negru și des și arăta de parcă nu s-ar mai fi pieptănat de o săptămână. Barba deasă îi cobora pe gât, unde se unea cu smocuri de păr aspru de pe piept, care ieșeau pe lângă gulerul desfăcut al cămășii de un albastru regal. Bărbatul cel înalt purta blugi, o helancă maro, un pulover arămiu și un sacou din tweed, cu gulerul ridicat. Avea o eșarfă din cașmir cafeniu legată la gât, care îl ajuta să înfrunte frigul. Lui Jones îi era aproape întotdeauna frig, în timp ce prietenul său evita mănușile, căciulile și fularele chiar și în cele mai reci zile.

Astăzi, ca în majoritatea zilelor, Bernstein purta o jachetă descheiată, care flutura în timp ce mergea. Nu o purta de frig, ci pentru că avea obiceiul de a căra multe chestii după el. Buzunarele erau o necesitate în meseria lui de fotograf liber profesionist. Nu pleca niciodată undeva fără cel puțin un aparat de fotografiat – de obicei, Leica M6 cel negru, aparatul de nădejde pe care îl ținea și acum agățat de gât. Buzunarele îi erau întotdeauna pline cu baterii de rezervă, role de film și tot felul de instrumente, inclusiv hărți, diverse acte de identitate și bani, ascunși în buzunare secrete.

Cei doi bărbați se opriră la intersecția străzilor Rue de Tournon și Rue de Vaugirard. Palais du Luxembourg domnea impunător vizavi. Era o clădire atractivă, datând de la începutul secolului al XVII-lea, dar Parisul era împânzit cu asemenea clădiri. Iar după ce locuiseră vreme de 16 ani în Paris, cei doi abia dacă mai observau asemenea detalii. Nori greoi se adunaseră deasupra orașului. Jones privi cerul cenușiu și se înfioră. Credea că ziua se va însenina, nu că vremea se va înrăutăți. Își împinse bărbia în piept și își îndesă mai adânc mâinile în buzunare, bombănind în sinea lui.

— Ți-ai pus izmenele? îl întrebă Bernstein rânjind.

— Normal, e ger.

— Sunt 13 grade, spuse Bernstein, întorcând capul spre prietenul său.

— Și nu este deloc soare, iar vântul bate din ce în ce mai tare. E ger.

Pe Bernstein nu înceta să îl uimească faptul că cineva care crescuse în Minnesota poate să fie atât de afectat de o scădere de temperatură. Zâmbi și dădu din cap.

— Știu la ce te gândești. Dacă m-aș mai îngrășa puțin, poate că nu mi-ar mai fi atât de frig tot timpul, spuse Jones.

— Nu… nu la asta mă gândeam.

— Dar la ce?

Nevrând să se contrazică pentru ceva atât de mărunt, Bernstein răspunse:

— Mă gândeam cât de încântat sunt de ce vrea el să facem.

— Mie mi-e greață din cauza asta, sincer, dar avem de ales?

— Nu prea, dar trebuie să fim precauți.

— Și nu uita… indiferent cât vrea el să ne intimideze, nu trebuie să facem tot ce spune.

Bernstein râse ironic, văzu semaforul schimbându-și culoarea în verde, apoi începu să traverseze.

— El deține toate cărțile, spuse Jones, pornind în urma lui. Ne-a recrutat, ne-a ajutat să ne punem pe picioare și poate, la fel de ușor, să ne încheie carierele… sau cel puțin pe a ta.

— Să nu crezi că n-o s-o încheie și pe a ta.

— Nu spun că nu ar încerca, spun doar că nu-i pasă nimănui cine sunt eu. Dacă fotografiile mele sunt bune și filmele rup gura târgului, toată lumea se va îmbulzi să le cumpere, ca întotdeauna. Cu tine e cu totul altă poveste.

Intrară în parc și porniră spre partea de est a palatului.

— M-am gândit mult la treaba asta în ultima vreme, spuse Jones. Nu sunt atât de sigur că ar face-o. Nu cred că Langley s-ar bucura dacă am fi expuși.

— Tu vorbești de Langley, dar el nu este Langley. Nu mai face parte din Langley de ceva vreme. Îi urăște.

Bernstein se despărți pentru o clipă de prietenul său, permițând unui bătrân cu baston să treacă printre ei.

— Aici greșești, când crezi că el gândește ca toți ceilalți cu care avem de-a face, continuă el, dând din cap. Nu este deloc ca ei.

Chipul lui Jones deveni posomorât.

— Ai dreptate. Lui i-ar plăcea să ne expună și să ne distrugă carierele.

— Înțelegerea aia pentru carte, pe care tocmai ai semnat-o... poți să îți iei la revedere de la avansul ăla de 100 000 de dolari.

Jones se înfurie. Era nedrept. Muncise din greu, își îndeplinise cu vârf și îndesat partea de învoială, dar ei tot nu voiau să îi dea drumul. Ura să recunoască acest lucru, dar știa că Bernstein are dreptate. Vreme de 16 ani lucrase ca un distins jurnalist – primii 10 pentru Associated Press, iar în ultimii 6 fusese corespondentul CBS în Orientul Mijlociu. Un singur zvon că era spion CIA ar fi suficient pentru a-l transforma în cel mai mare paria din domeniul lui. Ar fi concediat, iar odată cu slujba și-ar pierde și cardul de cheltuieli și întregul stil de viață. Apoi ar fi ostracizat de toți colegii lui și urât de aproape toți prietenii pe care și-i făcuse de-a lungul carierei. *Deși e posibil să crească vânzările cărții,* își spuse în sinea lui. Vremurile se schimbaseră, în ciuda a ceea ce spusese întotdeauna omul lui de legătură. Ticălosul ăla bătrân și răutăcios adora să îi descrie în detaliu ce i s-ar putea întâmpla dacă ar fi vreodată expus.

— Nu poți permite situației ăsteia de rahat să te afecteze, spuse Bernstein, încercând să îl facă să se relaxeze. Măcar ascultă ce are de spus.

În timp ce continuau să înainteze pe aleea cu pietriș, Bernstein se gândea la rolurile lor în toată treaba asta. Jones era talentul care dădea bine pe sticlă – chipul drăguț, cu voce joasă și ochi albaștri-cenușii, înțelegători. Părul începuse să i se rărească, însă doar suficient cât să îi ofere aerul unui om care văzuse lumea și cunoștea diferența dintre bine și rău. Din păcate, instabilitatea și nesiguranța veneau la pachet cu meseria. Întotdeauna exista cineva mai tânăr și mai chipeș care să îi sufle în ceafă. Bernstein era șarlatanul. Nu se temea niciodată să meargă undeva, oriunde, dacă asta însemna să obțină cadrul perfect. Amândoi câștigaseră o mulțime de premii. Unde Bernstein era nesăbuit, Jones era precaut. Jones îi salvase pe amândoi de nenumărate ori, refuzând să intre în zone periculoase. Avea un simț straniu, ca un radar, pentru situațiile

care erau pe punctul de a o lua la vale, iar Bernstein învățase să i-l respecte.

Mai merseră aproximativ o sută de metri fără să vorbească, trecând pe lângă lacul octogonal și croindu-și drum spre colțul parcului, unde tineri, bătrâni, minți strălucite sau ciudate se adunau să joace șah. În timp ce ocoleau lacul, Jones decise să facă una dintre previziunile sale:

— Am o presimțire rea.

Bernstein trecuse de mult de etapa în care râdea de premonițiile lui. Își drese glasul, privi în spate și întrebă:

— Despre ce?

— Cred că are legătură cu masacrul de noaptea trecută, de la hotel.

Bernstein digeră răspunsul, făcând câțiva pași gânditor, apoi spuse:

— Nu are rost să ne facem griji pentru asta până nu auzim ce are el de spus.

— Nu sunt atât de sigur. Mai degrabă i-aș spune să se ducă dracului. Aș putea ajunge în Cairo până la lăsarea serii, iar ei să mă pupe în cur. Tot îmi voi scrie cartea și poate că o să-i demasc pe toți nenorociții ăștia.

Bernstein își cunoștea prietenul destul de bine cât să știe că Jones era predispus la afirmații teatrale și pompoase când era nervos.

— Mai bine să ții pentru tine gândul ăsta.

— O, crede-mă… știu. Eu sunt cel la care urlă el, nu tu.

— Asta pentru că eu îmi țin gura închisă, spuse Bernstein, îndesându-și și mai adânc mâinile în buzunare. Tu pui prea multe întrebări.

— Sunt reporter. Așa îmi câștig existența, pun întrebări. Multe.

— Ei bine, azi ai putea s-o lași baltă. Doar stai acolo și ascultă.

Găsiră o masă liberă, cu puțin spațiu între ei și cei care jucau șah. Bernstein scoase o tablă de șah pliabilă din jachetă și două pungi resigilabile – una conținând piesele albe, cealaltă pe cele negre. Ținând pungile sub masă, scoase câte o piesă din fiecare, apoi întinse pumnii spre Jones, care trebuia să aleagă.

Bărbatul din Minnesota atinse mâna dreaptă, iar Bernstein deschise pumnul și dezvălui un nebun negru.

— A, minunat. Tu ești cu albele. Aș putea la fel de bine să renunț de acum, spuse Jones.

Bernstein nu voia să mai audă văicăreli, așa că întinse punga cu piesele albe peste masă.

— Nu vreau mila ta.

— Iar eu nu mai vreau să te aud văicărindu-te… În plus, știm amândoi că nu am nevoie de prima mutare pentru a câștiga.

— Du-te dracului.

— Nu, mulțumesc, răspunse Bernstein în timp ce începu să aranjeze piesele negre.

Cei doi erau atât de concentrați să aranjeze tabla de șah, încât nu îl observară pe bărbatul chel, în pardesiu kaki, așezându-se la masa de lângă ei. Purta ochelari de soare și mănuși de condus din piele subțire. Puse pe masă ziarul pe care îl ținuse sub braț. Cu o voce gravă, șoptită, spuse:

— Deci mai degrabă mi-ai spune să mă duc dracului. Ai fi în Cairo până diseară și să te pup în cur.

Cei doi bărbați deveniră brusc palizi. Bernstein îi aruncă prietenului său o privire care parcă spunea că ar vrea să-i bage pe gât toate piesele de șah. Treptat, întoarseră amândoi capul spre bărbatul care stătea la un metru distanță.

Stan Hurley își coborî ochelarii pe vârful nasului și se uită direct la Jones.

— Ce-ar fi să-ți trag un glonț în ceafă și să spunem că suntem chit?

Reporterul cel înalt rămase cu gura căscată pentru un moment, prea șocat pentru a se gândi la vreun răspuns. Buzele începură să i se miște încet, dar din gură nu îi ieși niciun cuvânt, apoi începu să se bâlbâie de parcă ar fi fost la grădiniță.

— Nu mai bâigui, ce dracu’, se răsti Hurley. De cât timp lucrez cu voi doi?

Din nou, Jones începu să se bâlbâie. Hurley, nerăbdător ca întotdeauna, își răspunse la propria întrebare.

— De 17 ani nenorociți, iar tu așa vrei să mă tratezi, imbecil egoist? Ți-am scos curu’ din beleaua aia din Turcia. V-am ajutat pe amândoi să vă găsiți slujbe și v-am plătit bine de-a lungul anilor. Iar acum te porți de parcă ai fi o victimă afurisită.

— Eu doar…

— Taci. Nu vreau să te aud momentan. Încă încerc să îmi dau seama dacă meriți riscul.

Hurley se lăsă pe spate și își încrucișă picioarele.

— Turcia… Midnight Express. Doi studenți proști decid să scoată niște droguri din țară, apoi să le vândă în Statele Unite și să facă un profit frumușel. Vorbesc despre gardieni turci, mătăhăloși și păroși, violând câțiva absolvenți de jurnalism de pe Coasta de Est. Am crezut că imaginea asta drăguță v-a rămas înfierată în creier, pentru că așa părea când plângeați ca niște copii și mă implorați să vă salvez fundurile în urmă cu atâția ani.

Bernstein îl privi solemn pe Hurley și spuse:

— Eu nu am uitat faptul că ne-ai salvat, și nu o să uit niciodată.

— Nu pentru tine îmi fac griji, Dick. Frumușelul aici de față e problema.

Jones reuși să își umezească gura cu puțină salivă, pentru a nu rosti răgușit cuvintele.

— Eu… îmi pare rău. Nu m-am simțit prea bine și din cauza asta am o dispoziție proastă.

— Dispoziție? spuse scârbit Hurley. Dispoziția nu are nicio legătură cu treaba asta. E o chestiune serioasă și, deși știu că tu crezi că ai făcut un pact cu diavolul, ar trebui să îți deschizi mintea spre posibilitatea că toți acești ani în care te-ai frecat pe burtă cu colegii tăi reporteri te-au transformat într-un comunist.

Hurley se aplecă spre el.

— Statele Unite ale Americii nu sunt personajul cel rău în lupta asta. Nici CIA-ul, iar dacă tu ai deschide ochii și te-ai uita la tot rahatul groaznic la care ai fost martor, ai ști asta. Nu suntem perfecți, dar suntem mult mai buni decât opoziția. Acum… aș vrea să aud de la tine, Brian, ce dracului a fost atât de dificil în mica noastră relație?

Jones coborî privirea pe tabla de șah și își drese glasul.

— Doar faptul că este imoral ca un jurnalist să lucreze pentru tine și organizația ta. Acest lucru pune foarte mult stres pe mine. Dacă s-ar afla vreodată…

Glasul i se stinse, iar Jones începu să dea din cap.

— Imoral, râse Hurley. Cum ar fi, de pildă, să transporți droguri dintr-o țară în alta. Asta ar fi imoral? Ce-ar fi să terminăm cu prostiile și să o încadrăm la o crimă care se pedepsește cu 20 de ani într-o închisoare turcească?

— Eram tineri și proști.

— Iar acum sunteți bătrâni și proști. Cum rămâne cu banii pe care vi i-am dat de-a lungul anilor? Presupun că ți-ai alinat povara morală donând toți banii în scopuri caritabile…

Jones ridică privirea și dădu din cap.

— Știi ce, Brian, trebuie să cobori de pe piedestalul tău. Nu ești singurul jurnalist pe care îl am în mânecă și nici măcar nu am inventat eu jocul ăsta. Au fost mulți înaintea ta și vor exista și după tine. Trebuie să începi să te gândești la mine ca la nașul tău. Crezi că ai fi câștigat Premiul Murrow în urmă cu trei ani dacă nu m-aș fi asigurat eu că nu ești împușcat?

— Nu, spuse Bernstein, de parcă ar fi existat vreun dubiu în privința afirmației.

— Trebuie să îl asculți mai mult, spuse Hurley, arătând spre Bernstein. Problema ta, Brian, este că, deși ești un om bun în principiu, ești mult prea nesigur. Nu îți mai face griji pentru ce cred colegii tăi despre tine. Câțiva dintre ei poate că îți sunt prieteni, dar cei mai mulți ar prefera să dai greș și să îți ia locul. Ai făcut o înțelegere cu mine în urmă cu mult timp, iar eu ți-am salvat curul. Nu ar trebui să uiți niciodată acest lucru. Dacă ai fi dispus să faci un pas în spate și să privești dintr-o perspectivă sinceră această relație, ai înțelege că a fost una foarte benefică pentru noi toți. Dacă nu ești dispus să o faci, atunci să încheiem treaba asta chiar acum. Și crede-mă, eu voi fi cel care te va da de gol și îți va distruge cariera. Într-o lună de acum te vor găsi atârnând de grinzile cabanei pe care o ai lângă Thunder Lake. Vei fi atât de îndopat cu droguri, încât nimeni nu se va îndoi, nici măcar pentru o clipă, că te-ai sinucis.

— De unde știi că am o cabană lângă Thunder Lake? întrebă Jones, căscând ochii mari.

— Of, pentru Dumnezeu, spuse Hurley dând din cap, apoi se întoarse spre Bernstein. Ți-l las în grijă. Aveți un sfert de oră să vă adunați. O să apară un tip masiv, pe nume Victor. Dacă nu sunteți aici, o să presupun că vreți să puneți capăt relației noastre. Ceea ce ar fi de-a dreptul stupid, pentru că voi presupune că îmi sunteți dușmani și voi fi nevoit să pun anumite planuri în mișcare… genul de planuri imposibil de oprit odată pornite.

— Nu trebuie să îți faci griji în privința asta, răspunse rapid Bernstein.

— Bun. Voi renunța la Victor momentan. Presupun că ați auzit de baia de sânge care a avut loc noaptea trecută?

Jones îi aruncă lui Bernstein o privire de genul „ți-am spus eu” și întrebă:

— La hotelul de pe malul Senei?

— Da… Vă ocupați deja de reportaj?

— Biroul a pus pe cineva să se ocupe de caz.

Hurley se gândi pentru o clipă.

— Poate ar trebui să arătați mai multă inițiativă. Să începeți să săpați puțin. Presupun că încă aveți contacte în poliție.

Hurley avea o mulțime de contacte proprii în Paris, dar nu voia să se dea de gol. Pentru moment, tot ce știa se baza pe bârfe și zvonuri. Avea nevoie de informațiile concrete pe care le știa poliția.

Bernstein se scărpină în barbă.

— Avem câteva surse decente, dar suntem în Paris și știi ce înseamnă asta.

Hurley știa, așa că băgă mâna în buzunar și scoase un plic gros.

— Zece mii de franci. Dacă e nevoie de mai mulți, spuneți-mi.

— Chitanțe? întrebă Jones, recăpătându-și puțin simțul umorului.

— Împreună cu rapoartele de cheltuieli în triplu exemplar, spuse Hurley, apoi scoase două dispozitive relativ mici din buzunar și le împărți celor doi. Acestea, domnilor, sunt ultimul răcnet în materie de telefonie mobilă… StarTAC de la Motorola. Numărul meu este deja în memorie. De îndată ce aflați ceva, vreau să aflu și eu.

Hurley le dădu și două încărcătoare.

— Nu credem că francezii pot intercepta chestiile astea încă, dar să fim precauți. Amândoi ați dat suficiente apeluri internaționale cât să știți cum merge jocul.

Ambii bărbații încuviințară din cap. Știau, într-adevăr. Țările lumii puteau să reacționeze foarte urât în privința reporterilor străini care voiau să facă publice anumite atrocități pe care ele le comiteau. Adesea, Jones și Bernstein fuseseră nevoiți să inventeze coduri speciale cu producătorii lor din New York.

— De asemenea, începu Hurley, se poate să am nevoie să supravegheați perimetrul în ture.

Jones oftă, spunând parcă *Cred că glumești.*

— Nu vă faceți griji, spuse Hurley. O să am grijă să fiți recompensați. Puneți-vă din nou mintea la contribuie și aduceți-mi ce am nevoie, iar eu mă voi asigura că veți primi un pumn de bani după misiunea asta.

Acum că Hurley era calm, Bernstein nu avea de gând să aștepte ca prietenul său să îl enerveze din nou.

— Mulțumim. Ne vom apuca imediat de treabă.

— Victor e un tip masiv… nu aveți cum să îl ratați. Doar faceți ce spune el și totul va fi bine.

Hurley se ridică și puse mâna pe umărul lui Jones.

— Brian… nu ești un tip rău… doar ipocrit. Crezi că ești singurul om nobil din joc, spuse el, dând din cap. Crede-mă, e puțin mai complicat decât atât.

CAPITOLUL 16

Stegulețe galbene împânzeau zona cu iarbă aflată vizavi de hotel. Comandantul Neville primise apelul telefonic la scurt timp după ora 10:00 dimineața. Deja făcuse duș și lenevea împreună cu soțul ei și cei doi copii. Renunțase să mai meargă la biserică cu doi copii în scutece, așa că își petrecea diminețile de duminică pe podeaua micului lor apartament. Ea și soțul ei încercau, simultan, să citească ziarele și să îi țină pe copii ocupați cu nenumărate emisiuni enervante, care se presupuneau că îi vor face pe Mark, de doi ani și jumătate, și Agatha, de nouă luni, cei mai deștepți copii din generația lor. Neville nu credea cu adevărat acest lucru, dar era dispusă să încerce orice îi ținea ocupați mai mult de zece minute. După ce primise apelul, Neville își aruncase pe ea o cămașă albă, o pereche de pantaloni negri, pantofi negri și un pardesiu gri. Știind că toate camerele de filmat îi vor urmări fiecare mișcare, se machie puțin și își aranjă părul negru.

Un soare tomnatic și vioi licărea pe suprafața Senei. Neville își ascunse ochii în spatele unor ochelari de soare supradimensionați, marca Chanel, care îi acopereau aproape o treime din față. Îi purta atât pentru a o proteja de soarele sclipitor, cât și pentru a o ascunde de privirile curioase ale reporterilor. Încă nu ținuse o conferință de presă și nu voia ca jurnaliștii să citească vreun indiciu în expresia ei până când nu era pregătită. Stătea în mijlocul zonei cu iarbă și încerca să pună totul cap la cap. Reporterii reveniseră asemenea muștelor, strigându-și întrebările către ea, făcându-i fotografii și, în general, fiind enervanți, ca de obicei. În afară de presă, mai erau și câteva sute de spectatori curioși, care nu puteau rezista atracției morbide a scenei crimei.

Neville își mască îngrijorarea cu o expresie liniștită și calmă. De-a lungul anilor, învățase că e mai bine să pari serios la locul faptei – chiar și furios – dar niciodată nu era în regulă să râzi sau să fii prins glumind cu alți ofițeri. Investigația, ajunsă abia la ziua a doua, devenea o mare încurcătură. Stegulețele astea galbene, de exemplu, fuseseră instalate abia în această

dimineață. Întreaga zonă, de la râu la stradă, era acum izolată cu role întregi de bandă și păzită de alți zece ofițeri, pentru a se asigura că locul nu este contaminat și nu umblă nimeni pe acolo. Neville considera că e o risipă de personal, dar superiorii ei insistaseră. Problema, după cum știa și ea, era că tot spațiul acesta fusese împânzit de oameni cu o zi înainte. Cu toții călcaseră peste dovezi, iar dacă se ajungea la tribunal cu acest caz, vor fi inutile. Cu toate acestea, Neville câștigă un lucru foarte important – o nouă perspectivă.

Privi din nou spre hotel și la balconul de la apartamentul lui Tarek. Se mustră în sinea ei pentru că nu extinsese imediat perimetrul, dar, după cum îi explicase șeful său, numărul dovezilor din hotel era și așa copleșitor. Nouă cadavre, cartușe goale și gloanțe peste tot și, pe deasupra, descoperiseră camera cu tot echipamentul acela de supraveghere. Încă nu își dăduseră seama ce era cu camera aceea. Nimeni din personalul hotelului nu își amintea ca ministrul libian să fi avut gărzi de corp sau orice alte măsuri de securitate. Aveau mai mult de 15 declarații de la angajați, toate spunând că Tarek sosise acolo însoțit de un singur asistent. Acel asistent era acum indisponibil pentru declarații, baricadat în siguranță în spatele ușilor ambasadei Libiei.

Pentru Neville, cel mai greu de digerat era faptul că, deși avea mai mult de 30 de ofițeri repartizați acestui caz, ea aflase de cartușele goale împrăștiate pe trotuar și pe lângă gurile de canalizare din fața hotelului doar cu o seară înainte. Presa ar putea să o mănânce de vie pentru acest lucru. Neville se întoarse la locul crimei, examină cartușele și se întrebă câte fuseseră zdrobite, îndoite și luate în decursul lungii zile. Cele mai multe erau împrăștiate sub balconul apartamentului. Presupunerea logică era fie că cineva stătuse pe balconul lui Tarek și trăsese cu arma în cameră, fie că cineva stătuse pe balcon și trăsese spre ceva sau cineva aflat jos, pe stradă.

Neville urcă în apartament, merse pe balcon și privi de acolo în cameră. Peretele aflat direct în fața ei era neatins, în timp ce peretele din dreapta era brăzdat de găuri de gloanțe. Întorcându-se spre râu, își coborî privirea pe trotuar, unde fuseseră găsite cartușe, și își închipui că trage cu o armă. După un lung moment de gândire, îi ordonă adjunctului ei, Martin

Simon, să împrejmuiască zona, să aducă detectoarele de metal și să înceapă căutarea de gloanțe de 9 mm.

Apoi porni spre casă învinuindu-se pentru omisiune. Se lăsase atrasă spre cea mai plauzibilă teorie – aceea că un om, sau mai mulți, îi ucisese pe Tarek, prostituata, presupușii bodyguarzi, iar apoi, în drum spre ieșire, pe cei doi oaspeți și pe angajatul hotelului. După doar o zi, totul se năruia. Până acum, libienii refuzau să vorbească, spunând doar că cei patru bărbați erau acolo ca să îl protejeze pe Ministrul Petrolului. Ca ofițer de poliție, Neville ura să fie mințită și, ca majoritatea polițiștilor, avea un detector intern de minciuni foarte șlefuit. Cei patru bărbați morți nu erau bodyguarzi. Era posibil să fi fost trimiși să stea cu ochii pe Tarek, dar cu siguranță nu erau bodyguarzi. Va trebui să se intereseze în stânga și-n dreapta, dar, din câte știa ea, nu auzise niciodată de bodyguarzi care să folosească arme cu amortizor.

Îi ignoră pe reporterii care îi strigau numele, alegând să se comporte de parcă modelul format de micile steaguri galbene ar fi ajutat-o să găsească indicii care să ducă la rezolvarea crimei secolului. Martin Simon se apropie din spatele ei și o strigă. Când Neville se întoarse, își dădu seama după expresia lui că acest caz urma să ia o altă întorsătură.

— Ce s-a întâmplat?

— Hai să facem o plimbare, spuse Simon aruncând o privire spre hotel. Trebuie să vezi ceva interesant.

Neville o luă la pas împreună cu el. Deși bărbatul era cu doi ani mai în vârstă decât ea, părul roșcat și pistruii îl făceau să pară cu zece ani mai tânăr. Când se depărtară suficient de mulțimea de reporteri și gură-cască, ea zise:

— Te rog, spune-mi că nu a mai apărut încă un cadavru.

Simon râse.

— Nu. Cred că nouă sunt suficiente.

— Atunci, ai rezolvat crima?

Simon dădu din cap în timp ce intrară în holul hotelului.

— Nu, dar cred că am găsit ceva ce-o să te supere.

Neville își scoase ochelarii de soare de la ochi și îi băgă în geantă. Angajații hotelului îi priveau cu o neliniște de înțeles. Mai mult de jumătate din oaspeți plecaseră din hotel, iar rezervările viitoare erau anulate în ritm alert. Lui Neville îi părea rău pentru ei. Erau suprasolicitați și stresați, iar situația era

departe de a se încheia. Fiecare dintre ei, fie că fuseseră sau nu la datorie, avea să fie interogat de cel puțin încă două ori. Era o procedură care trebuia urmată din două motive. Fie unul dintre angajați văzuse ceva fără să își dea seama, fie unul dintre ei dăduse criminalului sau criminalilor informații despre sosirile și plecările lui Tarek.

Intrară în lift, iar după ce se închiseră ușile, Simon spuse:

— Nu am putut să dorm noaptea trecută.

— Asta pentru că bei prea multă cafea, zise Neville cu nonșalanță.

— Nu începe, șefa, zise el, privind săgeata luminoasă mișcându-se de la stânga la dreapta, indicând urcarea lor. În timp ce stăteam întins în pat, cu ochii pe urmele de apă de pe tavan, mă întrebam de ce ar sta cineva pe balcon și ar trage spre stradă și râu.

— Și?

— Cartușele de 9 mm pe care le-am găsit pe stradă se potrivesc cu cele împrăștiate în apartamentul lui Tarek, pe coridor și lângă cadavrul de pe alee.

Liftul se opri la ultimul etaj și ușile se deschiseră. Neville ieși prima.

— Deci crezi că au fost trase de unul dintre bodyguarzii libieni.

— Poate… dar momentan mă interesează mai mult cel asupra căruia s-a tras, nu cine trăgea.

Buzele lui Neville se schimonosiră ușor, într-o expresie care îi transmise lui Simon că nu reușea să îi urmărească raționamentul.

Simon se opri în mijlocul coridorului și pretinse că ține un pistol în mâini.

— Dacă stau pe balcon și trag în cineva de dedesubt, de ce trag în acel cineva și cum a ajuns el acolo jos?

Neville dădu din cap, de parcă ar fi vrut să își limpezească gândurile.

— Despre ce vorbești?

— Cineva, sau mai mulți oameni, i-a ucis pe acei bodyguarzi, apoi a trebuit să iasă din hotel. Noi am ajuns la concluzia că aceeași persoană sau persoane i-au ucis pe Tarek, pe prostituată și pe bodyguarzi, apoi pe cei doi oaspeți și pe angajat.

— Corect.

— Atunci cine a tras de pe balcon spre stradă și, mai important, în cine?

Neville vizualiză în minte ceea ce spunea el și zise:

— Înțeleg ce spui.

Simon deschise o ușă de serviciu din capătul coridorului, dezvăluind o scară metalică îngustă și abruptă, care ducea pe acoperiș.

— Oricine a fost cel asupra căruia s-a tras, nu este bărbatul care l-a ucis pe angajatul de pe alee. Nu ai pleca pe ușa din spate și apoi ai merge în fața hotelului, unde există o șansă mai mare să dai de cineva.

Simon începu să urce treptele. Trapa care dădea spre acoperiș era deja deschisă.

Neville îl urmă pe acoperiș și îi observă imediat pe doi dintre cei mai buni criminaliști ai ei acolo.

— Deci, stăteam în pat, continuă Simon, și mă gândeam că singura explicație logică este că cineva a plecat noaptea trecută din camera aceea prin balcon. Iar dacă a plecat prin balcon, trebuie să fi avut o frânghie.

Simon se opri lângă un coș de evacuare din fier și se lăsă într-un genunchi. Neville îi urmă exemplul.

— Vezi unde a fost ștearsă funinginea, chiar aici?

Arătă zona, dar nu o atinse.

Neville văzu un cerc în jurul coșului cilindric și încuviință din cap. Simon se ridică în picioare și merse pe marginea acoperișului, unde unul dintre criminaliști făcea măsurători.

— Bernard, spune-i ce ai găsit.

Bărbatul avea în jur de 50 de ani și era uscățiv. Își împinse ochelarii cu rame subțiri pe nas.

— Fibre în locul acesta, chiar aici, spuse el, arătând spre marginea din piatră de lângă coș.

— Ce fel de fibre? întrebă Simon.

— Nu voi ști până nu mă voi întoarce în laborator, dar arată ca cele folosite la fabricarea corzilor de alpinism.

Neville încuviință din cap, privi din nou coșul de evacuare și apoi locul identificat de Bernard. Vedea că piatra e decolorată în locul acela, de parcă ceva s-ar fi frecat de ea și ar fi curățat funinginea. Aruncă o privire peste margine – chiar dedesubt era balconul.

— Presupun că acela este balconul camerei lui Tarek?

— Da, răspunse Simon.

Neville privi din nou coșul de evacuare.

— O coardă?

Simon încuviință din cap.

— Și unde este?

— O întrebare foarte bună. Am început să-i întreb pe oamenii noștri dacă a luat-o vreunul dintre ei. Nimeni, bineînțeles, toți știu procedura. Dar am găsit un ofițer care a ajuns la scena crimei destul de devreme și care spune că își amintește clar că a văzut o frânghie atârnând pe fațada clădirii.

— E convins de lucrul acesta?

— L-am pus să îmi arate locul exact unde își amintea că a văzut-o.

Simon arătă în jos.

— Mi-a arătat unde își parcase mașina, chiar lângă locul de sub noi.

Neville privi clădirile din stânga și din dreapta. Nu aveau aceeași înălțime, dar erau destul de apropiate unele de altele.

— Deci tu îmi spui că a existat un complice pe acoperiș, care, când a venit poliția, a tras frânghia înapoi și a fugit.

Simon privi marea de steguleț galbene de peste stradă.

— Nu sunt sigur. Mai există o posibilitate.

Neville își dădu seama după expresia lui că era foarte îngrijorat dintr-un anume motiv.

— Ce te deranjează?

— Ce nu mă deranjează ar fi o întrebare mai exactă.

Ea avea aceeași senzație prevestitoare de rău.

— Spune-mi.

— Cred că cineva a umblat la funie.

— Adică a luat-o? întrebă Neville.

— Da.

Cazul se complica din ce în ce mai tare.

— Rahat. Avem o listă cu toate persoanele care s-au perindat pe aici în ultimele 30 de ore?

— Lucrez la asta.

— Și oaspeții?

— Acesta era următorul lucru despre care voiam să discutăm.

Simon se îndepărtă de marginea acoperișului, iar Neville îl urmă.

— Cinci oaspeți lipsesc.

— Cum adică, lipsesc?

— S-au cazat mai devreme în această săptămână și nu s-au deranjat să se mai prezinte la recepție pentru check-out. Au bagajele încă în camerele lor.

Neville îl apucă de braț.

— Avem descrierile lor?

— Da, răspunse Simon precaut.

Neville se gândi la bodyguarzii morți.

— Păr negru, ten închis la culoare… toți în jur de 20 de ani?

— Mă tem că da.

— Ai vorbit cu angajații care i-au cazat?

— Da.

— I-ai pus să identifice cadavrele?

— Nu încă. Încercăm să îi ducem pe toți la morgă.

Neville încuviință din cap. Era duminică, iar ei încă încercau să dea de cap cazului. Ea încă încerca să vadă unde se potriveau în puzzle-ul general aceste noi infirmații stranii, când Simon spuse că mai avea un detaliu.

— Camera cu tot echipamentul acela de supraveghere, din capătul holului de pe etajul lui Tarek…

— Da.

— Computerul hotelului arată că era liberă și în renovare.

— Cineva din personal ți-a confirmat că era în renovare?

— Până acum, nu, dar nu am vorbit cu toți.

Neville se gândi la frânghia care lipsea, la oaspeții lipsă, care, cel mai probabil, zăceau pe mesele metalice de la morgă, la comportamentul straniu al ambasadei Libiei și acum la această cameră plină cu echipament de supraveghere.

— Echipa noastră de criminaliști a examinat camera asta?

— Da.

— Spune-le că vreau să ia probe de păr și să le verifice cu cei patru bodyguarzi de la morgă. Bună treabă, Martin.

— Ți-ai fi dat și tu seama, spuse el, încercând să își minimalizeze efortul.

— Poate că da, poate că nu. Hai să vedem dacă îi dăm de cap și să ținem totul între noi, până aflăm dacă avem dreptate sau nu.

Neville porni spre scară.

— Tu unde pleci? o întrebă Simon.

— Îl mai știi pe tipul de la Direcție, care a apărut aici noaptea trecută?

— Fostul tău prieten?

Neville era pe punctul de a-l contrazice, dar se gândi că nu avea rost.

— Am senzația că el și oamenii lui știu mult mai multe decât lasă să se vadă despre ce s-a întâmplat aici.

— De acord, spuse Simon, grăbindu-se să o prindă din urmă. De aceea vin cu tine.

— Pot să mă descurc singură.

— Știu că poți, zise el în timp ce începu să coboare treptele. Dar întotdeauna este bine să ai o pereche de ochi în plus când ai de-a face cu mincinoșii profesioniști de la DGSE.

CAPITOLUL 17

Chet Bramble stătea în spatele dubiței și privea monitoarele aprinzându-se unul câte unul. Ecranele licăreau și arătau imagini alb-negru din interiorul apartamentului. Acum aveau supraveghere audio și video în casa conspirativă. Îi vedea pe cei doi oameni ai săi trecând de la un monitor la altul. Își ajustă microfonul căștilor lângă gură.

— Ați terminat cu prosteala, idioților?

— Încă un minut, răspunse întrerupt o voce. Trebuie să mă cac.

— Foarte amuzant, cretinule.

În mod normal, Chet ar fi râs la un asemenea comentariu juvenil, dar nu astăzi.

— V-am spus că tipul ăsta e un nemernic viclean. Mișcați-vă cururile de acolo. Dacă vă prinde, o să fiți morți înainte să pot intra după voi și să vă salvez pielea inutilă.

Cei doi începură să își strângă echipamentul și porniră spre ușă. Bramble se lăsă pe spate în scaun și oftă, frecându-și brațul drept. Temperatura începea să scadă, iar el resimțea schimbarea. Era un bărbat masiv – 1,92 m de mușchi sculptați și forță brută. Avea o frunte lată, gât gros și picioare care asigurau o bază puternică pentru un obiect altminteri imobil. Emana violență prin toți porii, și încă nu își putea da seama cum de îl bătuse Rapp în urmă cu mai bine de un an. Bramble ar fi trebuit să mănânce podeaua cu tânărul recrut, dar, cumva, ticălosul ăla mic și viclean aplicase o mișcare de care el nici măcar nu auzise vreodată, iar două secunde mai târziu se auzise un sunet asemenea unei ramuri uscate rupându-se. Urmase un moment de liniște totală și apoi durere mistuitoare, urmată de faptul că brațul îi era îndoit într-un unghi în care nu era firesc să se îndoaie vreodată.

Chet Bramble era fiul unui crescător de porci din Georgia. Avea doar un frate, Bob, care petrecuse aproape o oră blocat în colul uterin îngust al mamei sale. În loc să efectueze o cezariană, doctorul de provincie trăsese, îl smucise și îl răsucise pe micul Bob cu un forceps până îl scosese din pântecul mamei.

Rezultatul final fusese că Bob avea capul deformat și era puțin cam încet la minte. Era cu doi ani mai mic decât Chet, dar de la vârsta de 4 ani erau aproape identici la statură. Bob fusese umbra fratelui său pentru o mare parte din copilăria lor. Chet îl iubea și îl apăra cu violență împotriva tuturor care râdeau de el, indiferent de vârstă sau statură. Dar pe măsură ce creștea, Chet ajunsese să îl urască în tăcere.

Mama lor își petrecea zilele gătind, ocupându-se de treburi casnice, ascultând postul de radio creștin și citind Biblia. Tatăl lui, Jacob – sau Jake, cum îi ziceau prietenii – era un bărbat masiv, cu o etică profesională puritană și fără pic de simț al umorului. Îi muncea din greu pe cei doi fii ai săi, dar mai mult pe Chet, din evidentul motiv că el nu avea niciun retard mintal. De îndată ce începuseră să meargă în picioare, copiii își ajutaseră tatăl să hrănească porcii. La scurt timp după aceea, curățau cocinile de rahat. Atât de mult rahat, încât, chiar și după atâția ani, simpla lui menționare îi umplea nările lui Chet cu un miros copleșitor.

Din câte își dădea Chet seama, nicio parte din ADN-ul lui nu provenea din partea mamei sale. Femeia era fragilă și măruntă, iar frații ei, doi avocați și un agent de asigurări, erau papă-lapte. Chet era mare și puternic, precum tatăl lui, care jucase fotbal pentru Universitatea din Georgia. Cu toate acestea, exista o mare diferență între tată și fiu. Jake era un bărbat stoic, care se enerva foarte greu, iar Chet era iute la mânie și predispus să îi sară țandăra din cel mai mic motiv sau chiar din nimic. Exista o excepție – fratele lui, Bob, și nesfârșitele lui întrebări simple. Când venea vorba de Bob, Chet avea răbdarea lui Iov, dar cam aici se sfârșea răbdarea lui. Certurile și încăierările începuseră de timpuriu și continuaseră până în ultimul an de liceu.

Nu era vorba că Chet nu își putea controla temperamentul, ci că alegea să nu o facă. Învățase de la o vârstă fragedă că te simți bine dacă lovești pe altcineva cu pumnii. Prima bătaie adevărată avusese loc în clasa a doua și, ca majoritatea încăierărilor la acea vârstă, începuse în autobuzul școlii. Câțiva copii de-a cincea se luau de Bob, care mergea la grădiniță pe atunci. Pe lângă capul diform și retardul mintal, Bob avea și o dificultate în vorbire, pe care Trevor Smith și Nate Huckster nu se puteau abține să nu o imite. În prima zi, Chet stătuse cuminte pe locul lui și clocotise în sinea sa, îngrijorat că ar intra în belele

și ar fi biciuit de tatăl său dacă ar face ceea ce avea în minte. În noaptea aceea nu dormise bine. Se foise în patul lui, în timp ce fratele său dormea buștean în cel de deasupra. Își închipuise tot ce le-ar face lui Trevor și Nate dacă ar îndrăzni să mai râdă de fratele lui. Chet hotărâse să nu le dea niciun avertisment. Știa din instinct că avertismentele nu ar rezolva nimic, că vorbitul era inutil și că trebuia să trimită un mesaj clar tuturor celor care se gândeau să îl tachineze pe Bob.

Trevor și Nate își începuseră tirada în ziua următoarea din clipa în care urcaseră în autobuz. Chet stătea lângă fratele lui când cei doi măscărici se așezară pe locurile din spatele lor și începură cu râsetele și cu bâlbâielile. Cu fiecare kilometru care trecea, Chet își lăsa furia să fiarbă. Încleștând și descleștând pumnii, făcea timpul să treacă închipuindu-și ce le va face celor doi când vor coborî din autobuz.

Inevitabilul se întâmplă pe trotuarul din fața Școlii Primare Benjamin Lincoln. Cei doi elevi de clasa a cincea îi urmau pe Chet și Bob în timp ce mergeau spre intrare împreună cu ceilalți copii. Continuau să îl sâcâie pe Bob, care, deși mergea la grupa mică, era la fel de înalt ca un elev de clasa a patra. Chet era de departe cel mai înalt puști de clasa a doua și era nefiresc de puternic, datorită genelor tatălui său și muncii grele pe care o făcea la fermă. Mai era un detaliu: Chet era rapid, foarte rapid, datorită faptului că era nevoit să alerge porcii. Fără vreun avertisment, Chet se întoarse spre stânga, ținând strâns în mâna dreaptă cutia pentru prânz cu GI Joe desenat pe ea. O legănă cu atâta forță, încât îi rupse maxilarul lui Nate Huckster, lăsându-l inconștient. Puștiul se prelinse pe trotuar ca o macaroană fiartă.

Trevor Smith încremeni când își văzu prietenul prăbușindu-se. Nici măcar o secundă nu își închipuise că se va întâmpla așa ceva. Propriul lui instinct de supraviețuire nu avu șansa să se declanșeze. Micul și murdarul crescător de porci se năpusti asupra lui asemenea unei furtuni de vară violente. O rafală de pumni și picioare îl luă cu asalt, iar Trevor Smith ajunse ghemuit pe trotuar, lângă prietenul lui, implorându-l pe Chet să se oprească. Un profesor fu cel care îl salvă, luându-l pe Chet pe sus, la propriu.

Urmările fuseseră interesante și îl învățaseră pe Chet o lecție pe care nu o va uita niciodată. Nu îi păsa de ceea ce aveau să îi

facă, bătaia pe care le-o administrase celor doi ticăloși merita toți banii. Chet nu mai avusese probleme înainte, dar știa ce se întâmpla cu elevii care se bat în școală. Erau trimiși în biroul directorului și pedepsiți cu detenție, ceea ce implica aproape întotdeauna spălarea bureților după ore. O pedeapsă ușoară, dar Chet avea senzația că va primi mai mult de atât. Probabil că aveau să îl bată cu paleta, dar el era destul de rezistent. Nimic din ce îi puteau face ei nu se compara cu furia tatălui său. Acela era singurul lucru care îl îngrijora – tatăl său. Dar, pe de altă parte, tatăl îi spusese de nenumărate ori să se asigure că nimeni nu se ia de fratele lui. Tot ce știa Chet era că îi făcea rău la stomac să îl vadă pe fratele lui neputincios fiind batjocorit. Nu putea fi împăcat cu el însuși dacă nu făcea ceva în această privință. Era pregătit să îndure orice pedeapsă. Un alt lucru foarte important se întâmplă în ziua aceea – Chet își dădu seama că îi făcea plăcere să snopească în bătaie alți băieți.

Directorul nu fusese nici pe departe atât de furios pe cât crezuse Chet că va fi. Aparent, era o noutate ca un pușți de clasa a doua să bată măr doi de-a cincea. Din anumite lucruri pe care le auzise în zilele următoare, Chet aflase că Trevor și Nate nu erau prea plăcuți de conducerea școlii. Evident, terorizau școala de ceva ani, iar profesorii abia așteptau ca cei doi să crească și să intre în ciclul gimnazial, urmând să se mute la școala de peste drum. Un alt lucru pe care îl aflase era că, în general, profesorii nu îi priveau cu ochi buni pe copiii care se legau de elevii cu probleme mintale. Dar cel mai mult se înșelase cu privire la reacțiile părinților lui. Tatăl abia dacă spusese un cuvânt, în timp ce mama lui își ieșise din minți. Era obsedată de faptul că Nate Huckster era fiul predicatorului de la biserica lor. În mintea lui Chet, acesta era un motiv în plus să îi tragă o mamă de bătaie pușticului – fiul unui predicator ar fi trebuit să aibă suficient creier cât să nu tachineze un pușți de grădiniță încet la minte. Cu toate acestea, Emma nu vedea lucrurile din această perspectivă. Ceea ce făcuse el era o rușine pentru familie. Cei din familia Huckster erau oameni buni. Stră-străbunica Huckster era membru fondator al organizației United Daughters of the Confederacy, iar bunicul lui Trevor Smith deținea banca la care ferma lor fusese ipotecată.

Tot drumul spre casă, Chet stătuse împreună cu Bob pe bancheta din spate a camionetei Ford a mamei lui și o ascultase

țipând la tatăl lor, spunând o mulțime de lucruri pe care el nu le înțelegea. Când ajunseseră acasă, tatăl lui îl duse în hambar, unde Chet se aștepta să i se spună să își dea pantalonii jos și să adopte poziția. Nu se întâmplase acest lucru. Bătrânul îi pusese mâna uriașă pe umăr și îl împinsese în glumă spre un balot din paie. Nu avusese vreo tentativă de a-l lumina cu privire la ce însemna un paria social, un fermier troglodit sau vreunul dintre celelalte lucruri pe care le auzise de la mama lui în mașină. Îi spusese lui Chet că se va ocupa el de mama sa, că era mândru de el pentru că îi luase apărarea fratelui său. Și că da, fiul unui predicator ar trebui să aibă mai multă minte decât să râdă de un băiat firav ca Bob. Și dacă puștiul nu avea mai multă minte decât atât, atunci merita să fie scos untul din el. Cât despre familia Smith și ipoteca asupra fermei, nu avea de ce să își facă griji. Tatăl lui Trevor fusese un atacant renumit în liga preuniversitară dintr-un motiv anume. Jake Bramble blocase o mulțime de mingi pentru el, în calitate de fundaș dreapta, și nu exista niciun portar în ligă care să îl poată opri. Tatăl lui Trevor era un om bun, iar când avea să afle că fiul său îl șicana pe micul Bob, avea să îi aplice el însuși o a doua bătaie.

Chet nu înțelesese nimic din discuția lor, dar ceva se schimbase înăuntrul lui. Nu îi spusese tatălui său și, sub nicio formă, mamei lui. Îi făcuse plăcere să îi bată pe cei doi băieți, mai mult decât îi plăcuse orice altceva până atunci. Revedea episodul în mintea lui cu o bucurie pură, adesea zâmbind și râzând de unul singur. Așa cum se întâmplă în comunitățile rurale, se dusese repede vorba că Jacob Bramble, de trei ori ales cel mai bun fundaș din ligă de la Georgia Bulldogs, avea un fiu de 7 ani care bătuse măr doi puști de 11 ani. Urmase o perioadă calmă, în care ceilalți băieți îi arătaseră respectul cuvenit, nevrând să fie pocniți în cap de un crescător de porci nebun. Antrenorul de lupte greco-romane al liceului venise să poarte o discuție cu tatăl lui, despre canalizarea talentelor înnăscute ale lui Chet în direcția potrivită.

Chet nu aflase niciodată, dar tatăl său își făcuse griji pentru el cu mult înainte de bătaia din fața școlii. Simțise o răutate în fiul lui care era evidentă când Chet era în preajma animalelor. Lovea porcii și îi scuipa când nu făceau ceea ce voia el și mai fusese și momentul acela când îl prinsese aruncând pisica de pe grinzile hambarului. Jake sperase să fie doar o etapă trecătoare,

iar acum vedea luptele greco-romane drept o modalitate de a canaliza energia fiului său într-un mod disciplinat.

La început funcționase. Chet se dedicase luptelor cu zelul unui misionar. La vârsta de 10 ani era deja campionul statului Georgia la categoria lui de vârstă și greutate. În timp ce continua să exceleze la lupte, începuse să joace și fotbal american. Era o bestie absolută. Juca pe posturile de fundaș și apărător. Alte echipe se temeau să joace împotriva lui, iar când Chet avea mingea, alegea adesea să alerge spre apărătorii adverși, nu să caute câmpul deschis. Până să ajungă la liceu, corpul lui se transformase deja într-o masă solidă de mușchi. Ca boboc, jucase pentru echipa liceului, iar ca junior era convocat în echipa ligii în două sporturi. Fetele îl iubeau, băieții se temeau de el și, din păcate, Bob devenea o rușine din ce în ce mai mare. În timp ce toată lumea avansa, creierul lui Bob părea să rămână captiv undeva între clasele a treia și a patra. În primul an de facultate, jucau cu principalii lor competitori pentru trofeul ligii, iar unul dintre atacanții echipei adverse a început să râdă de fratele lui Chet, spunându-i că este retardat și multe alte insulte la fel de nemiloase. Chet, care era deja cunoscut drept un jucător cu trucuri murdare, răspunse decisiv după câteva meciuri, când cele două echipe se întâlniră din nou. De îndată ce se auzi fluierul de start, Chet îl văzu pe idiot stând lângă grămadă și își împinse casca în genunchiul puștiului, îndoindu-i-l la nouăzeci de grade și rupându-l.

A fost extrem de mândru de sine. Chiar și acum zâmbea când și-l amintea pe grăsanul ăla ticălos zăcând pe teren și plângând ca o fetiță. În anul următor, în același sport, fratele mai mic al grăsanului ticălos îi întorsese favoarea. Efectuase un blocaj din spate și îi spulberase genunchiul lui Chet. În acea perioadă, toate echipele din ligă erau cu ochii pe el și voiau să îl transfere. În săptămâna următoare, absolut toate ofertele au fost anulate, iar cariera de fotbalist a lui Chet s-a sfârșit. Nu avusese niciodată note grozave, astfel că părea o pierdere de timp să meargă la facultate pentru altceva în afară de a juca fotbal. A petrecut șase luni cu piciorul în ghips și apoi încă șase zăcând în pat și devenind din ce în ce mai supărat pe viață, nefăcând eforturi de recuperare prea mari pentru genunchi.

Tatăl lui întrezărea ce avea să se aleagă de fiul său dacă rămâne la fermă pentru tot restul vieții, așa că îl duse la baza de

recrutare a armatei. Jake Bramble trăia deja de ani buni cu o femeie acră, care ignora faptul că el își construia, încet dar sigur, o afacere extrem de profitabilă. Soția lui nu putea să treacă peste rușinea publică de a fi măritată cu un crescător de porci. Bărbatul nu avea de gând să își privească fiul stând degeaba și irosindu-și restul vieții întrebându-se ce-ar fi fost dacă.

Așadar, la vârsta de 18 ani, Chet se înrolase în armată. Doi ani mai târziu era grănicer, iar după trei ani se înrolase în divizia celor mai duri dintre cei duri – Delta Force. Existaseră câteva obstacole pe parcurs, majoritatea implicând încăierări prin baruri sau mustrări din partea unor ofițeri care nu apreciau sarcasmul lui Chet și alegeau să se concentreze asupra lipsei lui de respect pentru ierarhie. Existau toate șansele ca, într-un final, înclinația lui Chet pentru alcool, bătăi și nerespectarea autorității să îl bage în bucluc.

Cum era de așteptat, se întâmplase în afara bazei militare într-o noapte călduroasă de august, într-o dugheană din Fayetteville, Carolina de Nord. Era unul dintre acele locuri cu mese pe o parte și un ring de dans spațios pe cealaltă parte, unde se dansa întreaga noapte pe ritmuri country și rock cu influențe sudice. Fete îmbrăcate sumar, cu tricouri legate în talie și pantaloni scurți, serveau berea rece ca gheața din containere galvanizate, iar restul băuturilor curgeau la prețuri decente. În weekend, locul era plin de personal militar, unii în uniformă, dar cei mai mulți în civil. Chet și colegii lui Delta nu ar fi purtat nici morți uniformele într-un bar, când nu erau la datorie. Astfel, atunci când un grup de ofițeri au intrat împreună cu partenerele lor, purtând uniformele de paradă, Chet nu se putu abține. Totul începu destul de simplu. Lansă câteva insulte în direcția lor, mai mult sau mai puțin acoperite de volumul ridicat al muzicii. Ofițerii îi mirosiră de la o poștă pe băieții Delta, cu părul lor lung, bărbi, mustăți și mușchi umflați cu pompa. Lucrurile luară o întorsătură urâtă atunci când Chet încercă să se bage peste un tânăr sublocotenent, a cărui soție era cea mai atrăgătoare tipă din bar.

Sublocotenentul, care era mult mai firav decât Chet, se simți ofensat. Chet îl împinse, și înainte ca cineva să aibă șansa de a calma lucrurile, un colonel cu medalia de onoare, două distincții Purple Heart și multe alte decorații pe piept sări în mijlocul

acțiunii. Ceilalți băieți Delta avură bunul simț de a se retrage, dar Chet era prea beat și prea furios pentru a-și da seama că e pe punctul de a depăși o limită pe care niciun soldat nu avea voie să o depășească. Colonelul îl informă pe Chet că e bun prieten cu comandantul său, și dacă se întoarce la masa lui chiar în acel moment, colonelul e dispus să închidă ochii și să uite că îl văzuse punând mâna pe un ofițer. Chet încuviință din cap amețit și, pentru un moment, păru să mediteze la oferta colonelului. După care îi spuse să se ducă dracului. Colonelul era treaz, puternic și dur. Se uită la ceilalți băieți Delta și îi sfătui să își scoată naibii amicul de acolo, înainte să fie aruncat după gratii.

Acela fu momentul în care Chet dezlănțui un croșeu de stânga, care trecu razant pe deasupra capului colonelului, care se aplecase rapid. Înainte ca cineva să poată reacționa, colonelul livră doi pumni fulgerători – primul în testiculele lui Chet și al doilea în plexul solar. Când acesta căzu în genunchi, colonelul îi aplică lovitura de grație în ceafă, cu latul palmei, lăsându-l lat.

În ziua următoare, Chet se trezi pe o podea din ciment, iar gâtul îl durea atât de tare, încât nu putea nici măcar să ridice capul pentru a-și studia împrejurimile. Îi luă un moment să își dea seama că era în închisoarea de la Fort Bragg. Apoi auzi voci. Una dintre ele îi era familiară. Era comandantul său. Își aminti ca prin ceață evenimentele nopții anterioare. Auzi încă o voce și i se păru că era colonelul acela umflat în pene, pe care avea de gând să îl snopească în bătaie. Chet se rostogoli pe o parte pentru a-i privi și își dădu seama că vomitase pe el însuși.

— Mike, tu decizi, zise comandantul. N-am nicio problemă dacă vrei să-i trimiți curul ăla prost în fața curții marțiale.

Colonelul purta uniforma verde, de camuflaj, având pantalonii băgați în bocanci și stând cu mâinile împreunate la spate, de parcă ar fi stat pe loc repaus la paradă.

— Sunt tentat să o fac. Cum naiba intră cineva atât de prost în Delta Force zilele astea?

Își înclină capul într-o parte și îl privi pe comandantul Delta, apoi continuă:

— Când am intrat noi doi, chiar ne-au testat să vadă dacă avem creier.

— Da, păi, din păcate, nu îi testăm când sunt beți.

— Poate ar trebui să începeți să o faceți.

Comandantul se întoarse spre ușă și spuse:

— Stan, de ce ai vrea pe unul care este, evident, un imbecil?

Cu mare efort, Chet își lungi gâtul pentru a vedea cu cine vorbește comandantul său. Un bărbat în costum gri stătea în pragul ușii. Avea părul tuns scurt, ca în armată, dar un aer nonșalant, nepăsător. Îl privi pe Chet un moment îndelungat, apoi spuse:

— Îmi amintesc că și eu am vrut de câteva ori să căpăcesc un ofițer. Cred că am și făcut-o odată. Nu sunt sigur, totuși. Și eu eram destul de beat.

Colonelul care îl bătuse măr pe Chet dădu din cap scârbit.

— Nu vreau să îmi pierd timpul cu rahatul ăsta… și Dumnezeu știe, Jim, că băieții tăi Delta nu au nevoie de și mai multă publicitate negativă.

Comandantul răsuflă ușurat în sinea lui. Vechiul lui prieten avea dreptate. Cea mai bună decizie în cazul acesta era să îl zboare pe ticălosul ăsta de aici și să îl lase pe Hurley să se ocupe de el.

— Stan, e al tău.

Stan Hurley își mângâie mustața și încuviință din cap nerăbdător.

— O plăcere să fac afaceri cu voi, domnilor.

— Plăcerea a fost de partea noastră.

Cei doi ofițeri plecară, ușurați să scape de problemă.

— Ridică-te, îi ordonă Hurley.

— Tu cine dracu’ ești? bâigui Chet.

Hurley rânji. Țărănoiul ăsta trebuia să învețe respectul cu forța.

— Nu e treaba ta cine sunt eu. Tot ce trebuie să știi este că tocmai te-am salvat de la a petrece următorii cinci ani în penitenciarul Leavenworth. Acum mișcă-ți curul, Victor.

— Nu mă cheamă Victor.

— Ba da, de acum înainte te cheamă. Să mergem.

Asta se întâmplase în urmă cu trei ani. La început, Chet nu fusese prea sigur de noua lui slujbă. Era recunoscător că evitase închisoarea, dar nu era prea încântat că nu mai făcea parte din cea mai elitistă trupă de comando din lume. Cu toate acestea, nu după multă vreme, Chet își dădu seama că găsise locul

perfect și mentorul suprem. Gata cu saluturile militare și cu regulile. Și cea mai bună parte era că putea să ucidă oameni.

Bramble privi deasupra monitoarelor, la fotografiile lipite pe peretele dubiței. Erau cinci la număr. Prima era un cadru simplu, alb-negru, care îl făcu pe Bramble să îl urască și mai mult pe Rapp. Individul era foarte chipeș. Chet trebuia să alerge femei, dar se părea că lui Rapp îi cădeau direct în brațe. Pentru ca insulta să fie și mai gravă, ticălosul părea să le refuze întotdeauna.

— Te urăsc, imbecil arogant.

Bramble se întrebă de unde luase Hurley poza. Nimeni nu prea iubea fotografiile în meseria asta – mai ales cele făcute fără permisiunea subiectului. Patru dintre cele cinci fotografii erau făcute de camerele de supraveghere, una dintre ele chiar pe această stradă în Paris, în fața casei conspirative. Din nou, cum fusese obținută și de ce îl îngrijora destul de mult pe Bramble. Hurley sau păsărica de Kennedy ordonaseră probabil ca Rapp să fie pus sub supraveghere. *Nu,* își spuse în sinea lui, *îl iubește prea mult. Este micul ei animăluț.* Nu l-ar pune niciodată sub supraveghere.

Sigur fusese Hurley, ticălosul acela inteligent. Uneori, Bramble avea impresia că nemernicul de bătrân îl ura pe Rapp la fel de mult ca el. *Stan vrea ca eu să îl omor,* își spuse Chet. *Vrea să îl scap de problema asta, și o s-o fac bucuros.*

CAPITOLUL 18

Alexandria, Virginia

Irene Kennedy stătea pe terasa casei ei cu două dormitoare din Old Town. Soțul ei era afară, se antrena pentru încă un maraton, în timp ce ea răsfoia al doilea ziar și era la treia ceașcă cu cafea. Căsnicia ei ar fi putut merge mai bine, dar la fel de ușor ar fi putut merge mai rău. Nu existau țipete sau violență, dar exista un armistițiu nerostit și conștientizarea implicită că cei doi nu se iubeau mai mult în prezent decât o făcuseră cu un an în urmă. Kennedy era absorbită de munca ei, iar soțul era absorbit de el însuși. Irene nu se putea hotărî dacă ar trebui să rămână cu el sau își vadă de drumul ei. Divorțul era o luptă urâtă și lungă și, în plus, ea nu era genul de persoană care să renunțe atât de ușor la ceva atât de important.

Se învinuia destul de mult pentru faptul că nu depunea mai mult efort, dar slujba ei nu îi lăsa timp nici să respire. Și, din câte aflase de-a lungul anilor, nici soțul ei nu era genul de persoană care să lase de la sine și să accepte compromisuri. În principiu, era un băiat răsfățat și egoist, care refuza să se maturizeze. Îi scăpaseră toate aceste lucruri negative pe vremea când ieșeau împreună – când lucrurile erau simple. El fusese încântat de faptul că ea lucra pentru CIA, iar ea fusese încântată că el e un bărbat inteligent și chipeș, care o făcea să râdă. Era profesor universitar cu un program foarte flexibil, ceea ce fusese bine pentru ea. Chiar și primii câțiva ani de căsnicie trecuseră frumos. Apoi începuseră nemulțumirile. Karl părea întotdeauna deranjat de ceva. De obicei, era vorba despre o simplă discuție la o petrecere sau la o întâlnire dublă cu unul dintre profesorii titulari din departamentul său. Lui Kennedy i se păreau conversații normale – doi adulți fiind de acord că nu sunt de acord. Dar apoi ajungeau acasă, iar Karl vorbea ore întregi despre cât de nepoliticoasă fusese cealaltă persoană și despre cum el putea să tolereze multe lucruri, dar nu și adulții lipsiți de maniere. Kennedy nu văzuse niciodată aceste lucruri. Ea lucra pe un post în care trebuia să își apere poziția. În fiecare zi era

nevoită să ia atitudine, iar superiorii ei îi spuneau adesea că se înșală. Când se întâmplau atât de multe lucruri, nu era timp și pentru bosumflări. În cele din urmă, Kennedy începu să își vadă soțul ca pe un bărbat foarte nesigur, care nu suporta ideea de a fi eclipsat, cel puțin din punct de vedere intelectual. Ea își spuse că acesta era motivul pentru care el preda filosofie bobocilor din anul întâi de la Universitatea Americană. Slujba aceea îi permitea să se joace de-a Dumnezeu cu o adunătură de puști încântați să nu mai locuiască cu părinții, care nu ar fi îndrăznit niciodată să contrazică un profesor educat.

Când văzuse această parte urâtă a soțului ei, Kennedy se retrăsese instinctiv. El, la fel de instinctiv, văzuse retragerea ei ca pe o trădare. Așa ajunseseră la actuala situație a căsniciei lor. Așadar, în diminețile de duminică, el alerga, iar ea se bucura de timpul liber atât de necesar. De asemenea, se întâmpla să fie singura zi în care nimeni nu se aștepta de la ea să lucreze. Deși, dacă apărea vreo criză, nu conta ziua sau ora, Kennedy trebuia să se implice. Dar nu o deranja acest lucru. Slujba ei era interesantă, solicitantă, frustrantă și, cel mai important, vitală pentru siguranța țării. Ceea ce îi oferea ziua de duminică – atâta vreme cât și inamicul coopera – era un anumit grad de solitudine. Și timpul necesar să se reculeagă dintre miile de date cu care se confruntase pe parcursul săptămânii – diversele operațiuni, nevoile oamenilor ei și planurile puse la cale împotriva țării. Avea nevoie de cel puțin o zi pe săptămână pentru a se detașa de tot și a încerca să capete o oarecare perspectivă.

Tocmai făcea acest lucru la nivel subconștient, în timp ce parcurgea secțiunea Arte din ziarul *Times,* când sună telefonul. Kennedy se enervă. Nu era nici măcar ora 9:00, ceea ce însemna că era prea devreme pentru o dimineață de duminică. Se gândi să nu răspundă, apoi își spuse că ar putea fi mama ei. Puse deoparte ceașca cu ceai și se duse în bucătărie, unde telefonul era fixat pe un perete. Se uită la micul ecran care arăta apelantul și mijii ochii. Era un apel internațional. Kennedy își verificase deja mesageria vocală de două ori de când se dăduse jos din pat și petrecuse o bună parte din dimineață întrebându-se dacă Rapp se târâse într-o gură de canalizare din Paris și murise. Deși îl plăcea, nu ar fi cel mai rău rezultat pentru angajatorul ei.

Faptul că o suna direct acasă era o încălcare majoră a protocolului, dar Rapp dovedise de multe ori că nu prea se pricepe să îi respecte regulile. Curiozitatea învinse, iar Kennedy ridică receptorul.

— Alo.

— Bună dimineața.

Era imposibil să confuzi vocea de la capătul firului. Era Rapp. Kennedy se înroși de furie din pricina metodelor lui nesăbuite.

— Știi că asta nu este o linie securizată, zise ea, incapabilă să își mascheze complet iritarea din glas.

La celălalt capăt se auzi un oftat frustrat și apoi…

— Ascultă-mă bine. În ceea ce mă privește, nimic nu e securizat când vine din partea ta.

Glasul lui era aspru, spunând parcă „Mă doare-n cot de liniile tale securizate”.

— Ce vrea să însemne asta?

— Ești deșteaptă, dă-ți seama.

— Nu am chef de jocurile tale, spuse ea în încercarea de a prelua controlul asupra conversației. Te scalzi în ape tulburi. Există oameni care cred că ai dat-o în bară în cel mai rău mod posibil. Și din moment ce nu te-ai sinchisit să apari la raport, i-ai făcut să se întrebe cât de mult pot avea încredere în tine.

— Mă bucur că voi, șoareci de birou nenorociți, ați descifrat cazul de la 6 000 de km distanță. Parcă îl și aud pe unchiu-tău criticându-mi fiecare mișcare, deși habar nu are ce a mers prost.

— Ascultă… situația asta nu ar arăta mai bine nici de la 2 m distanță. Este un dezastru și este dezastrul tău.

— Normal că este. Singura problemă este că niciunul dintre voi nu are nici cea mai mică idee despre ce s-a întâmplat.

— E greu să știi ce se întâmplă când subordonatul tău nu se deranjează să răspundă la telefon sau să apară la raport.

— Ei bine… în timp ce tu îți beai cafeaua sau ceaiul sau ce naiba bei tu acolo, subordonatul tău plutea într-un râu, cu o rană de glonț în umăr.

Kennedy căscă ochii mari și privi fix peretele pentru un moment. Două imagini îi trecură prin minte. Prima îl înfățișa pe Rapp, rănit, plutind în apa tulbure a Senei, iar a doua era a unei peșteri imense sub Agenția de Securitate Națională în Maryland. Aceasta găzduia super computerele Cray, care, mai mult ca

sigur, înregistrau și procesau acest apel. Înduplecată de veștile lui Rapp, Irene spuse:

— Nu am știut. Îmi pare rău. Ascultă-mă, pot să ajung la birou în 20 de minute. Poți să mă suni acolo?

Rapp râse.

— Nu cred că înțelegi problema. Mi-a fost întinsă o capcană.

— Capcană? întrebă ea, încruntându-se.

— Mă așteptau. Avangarda ta i-a ratat și i-am ratat și eu. Știau că vin. Abia am ieșit viu de acolo.

Kennedy era șocată.

— Nu înțeleg cum s-ar fi putut întâmpla asta.

— Mă gândeam că asta o să spui. O să-ți simplific eu problema. Ai fost compromisă. Nu știu de către cine, dar fie cineva a penetrat micul nostru grup, fie avem un trădător printre noi. Din moment ce eu sunt cel pe muchie de cuțit, va trebui să mă scuzi dacă nu am încredere în niciunul dintre voi până nu găsești o explicație.

Kennedy pășea agitată de la un capăt la altul al bucătăriei, încercând cu disperare să își dea seama ce naiba se petrece. Zeci de întrebări evidente îi veneau în minte, dar vorbeau pe linia ei de acasă. Nu putea risca să rostească ceea ce voia să întrebe. Aruncă o privire ceasului de la cuptorul cu microunde și se întrebă dacă ar putea prinde următorul zbor spre Paris.

— Vin eu la tine. Te aduc eu înapoi.

— Și de unde știu că pot să am încredere în tine?

Kennedy se strădui să găsească un răspuns. Își aminti cum îl recrutase, cum fusese singura care îl susținuse încă de la început. Singura care îi recunoscuse talentul și potențialul. Și apoi se puse în locul lui. Irene fusese pe teren de multe ori, dar niciodată într-o situație atât de gravă precum cea în care se afla Rapp acum. Probabil că senzația de singurătate era copleșitoare. Avertismentul doctorului Lewis o izbi violent. Ei îl creaseră, iar dacă Mitch se întorcea împotriva lor… Kennedy se înfioră la acel gând.

— Poți să ai încredere în mine, și știi asta.

— Nu prea am chef să am încredere în nimeni în acest moment.

— Ți-am păzit spatele la fiecare pas, insistă ea. Ieri m-am certat cu ei pentru tine.

Se gândi la cearta din biroul lui Stansfield și continuă:

— Exact cum ai ghicit, unchiul meu a fost foarte critic.

— Șocant.

Kennedy dădu să spună ceva, apoi se abținu. Trebuia neapărat să vorbească cu Stansfield și să îi spună ce îi dezvăluise Rapp.

— Ascultă-mă, trebuie să ieșim de pe linia asta. Voi veni eu la tine. Verifică-ți mesageria vocală de pe linia securizată și voi avea mai multe informații pentru tine.

— Și de ce ești atât de sigură că vreau să fiu dus înapoi? Știind cum operează unchiul tău, voi sfârși într-o temniță întunecoasă, cuplat la o baterie de mașină.

Kennedy tresări. Rapp avea dreptate, bineînțeles. Asumându-și un mare risc, spuse:

— Vreau să ai grijă. Verifică-ți mesageria… și încă ceva… ieri a trimis câțiva tipi să te caute.

— Cine? întrebă Rapp, îndoiala simțindu-se în glasul lui.

Kennedy ezită, apoi răspunse:

— Victor, vechiul tău prieten, este unul dintre ei. Eu m-am opus.

Ezitarea ei fu întâmpinată cu tăcere. Kennedy și-l închipui la capătul liniei, clocotind, alimentându-și ura pentru Victor.

— Au pus apartamentul sub supraveghere. Să nu te duci acolo, îl sfătui ea. O să ajung cât de repede pot ca să te iau înapoi. Bine? Verifică mesageria. Nu face nimic stupid.

— Mă voi gândi la asta.

Urmă o pauză lungă, apoi Rapp spuse:

— Cinci bărbați ne-au întrerupt întâlnirea. M-am ocupat de patru dintre ei. A mai rămas unul… cel care m-a abordat, înțelegi ce spun?

Fruntea lui Kennedy se încreți, în timp ce ea încerca să îi descifreze cuvintele.

— Nu.

— Am respectat protocolul. Nu am făcut nimic din ce nu eram autorizat să fac.

— Bine, spuse Kennedy, încă încercând să își dea seama ce voia el să îi transmită.

— Nu am fost singurul care a plecat de acolo. Al cincilea bărbat este responsabil pentru ceilalți trei. Eu am ieșit pe fereastră.

— Tot nu sunt sigură că înțeleg…

— O să îți dai seama. Trebuie să plec.

Legătura se întrerupse, iar Kennedy puse încet receptorul înapoi pe perete. Își derulă întreaga conversație în minte, întrebându-se dacă FBI-ul sau Agenția de Securitate Națională puteau folosi ceva împotriva ei. Îl bombăni pe Rapp pentru că o sunase acasă, apoi se gândi la ce îi spusese el, că îi fusese întinsă o capcană. Fără să își dea seama, Kennedy se îndreptă spre ușă. Trebuia să îl pună la curent pe Stansfield imediat. Își luă haina și cheile mașinii din cuierul de după ușă. Spera ca Stansfield să vadă lucrurile din perspectiva ei. Dacă nu, se ruga ca Lewis să nu aibă dreptate. Ultimul lucru de care aveau nevoie era un Rapp furios și în căutarea răzbunării.

CAPITOLUL 19

Paris, Franța

Sedanul Renault negru avea geamuri fumurii, prin care era imposibil să vezi cine stă pe bancheta din spate. Era parcat anapoda, pe două locuri, în fața luxosului Hotel Balzac, la doar câteva străzi de Arcul de Triumf. Un polițist încercase deja să mute mașina, dar fusese refuzat categoric de către șofer, care stătea în siguranță în spatele geamurilor blindate ale sedanului. Șoferul avea o insignă unicat, care îl trimise pe polițist la plimbare. De asemenea, avea și un pistol la șold. Celălalt bărbat de pe scaunul din față avea aceleași insignă și pistol. Avea acces și la un pistol-mitralieră Uzi, care era ascuns în torpedo. Vehiculul era blindat cu o folie de protecție din kevlar. Bărbatul care stătea pe bancheta din spate călătorise în întreaga lume și văzuse mulți oameni fiind împușcați în mașini, așa că lua siguranța personală în serios.

Când Fournier era mai tânăr, obișnuia să poarte pistol. Făcea parte din slujba lui și nu strica nici faptul că anumite femei erau atrase de oțelul rece pe care îl purta la șold. Ucisese fix trei oameni în cariera sa – pe toți în stil execuție. Șefii lui îi ordonaseră astfel, iar el executase ordinele fără să stea pe gânduri. Cei trei erau scursuri ale societății. Într-unul dintre cazuri, ținta era un trădător care vindea secrete de stat; în alt caz, era un agent care instiga la disensiuni în Algeria; cea de-a treia era o femeie siriană. Nu i se spusese niciodată de ce trebuia să o ucidă, dar ea era una dintre cei trei care îl vizitau adesea în vise. Era o femeie uimitoare, la aproximativ 45 de ani, cu un chip perfect oval, păr negru ca smoala și ochi la fel de negri. Se întâmplase într-un hotel din Paris. Ea lua micul dejun îmbrăcată într-un halat alb. Când Fournier intrase în cameră, ea încuviințase resemnată, pusese ceașca cu cafea pe masă, își dăduse părul negru și lung pe spate și îl privise fix. Când Fournier scosese pistolul cu amortizor, ea nu arătase deloc teamă, chiar îi zâmbise vag. Pe cei doi bărbați îi împușcase în cap, dar, din cine știe ce motiv, nu fusese în stare să mutileze

chipul extraordinar dinaintea lui. Coborâse arma câțiva centimetri și îi trase trei gloanțe în sânul stâng.

Zilele în care purta pistol erau duse. Fournier avea acces la absolut orice armă voia, dar i se părea că îi dădeau bătăi de cap. Erau voluminoase și îi făceau costumele să arate strâmb. Fournier cheltuia destul de mult pe costumele sale – nu se cuvenea să nu arate bine. El era un bărbat stilat. În plus, nu mai era în linia întâi. Acum el era cel care dădea ordinele. Armele și protecția puteau fi lăsate în seama bodyguarzilor lui de încredere.

Pierre Mermet își dădu o șuviță de păr castaniu de pe frunte, deschise dosarul pe care îl ținea pe genunchi și scoase primul set de fotografii.

— Mossad… Îl cheamă Efram Bentov. A sosit în această dimineață împreună cu cel puțin alți doi. Au trecut separat de vamă, au luat mijloace de transport diferite până în oraș și, în mod miraculos, au ajuns cu toții la ambasada israeliană.

Fournier se încruntă și luă fotografiile.

— Nu a fost o mișcare tocmai inteligentă.

— De acord.

— Luându-i în calcul și pe cei de ieri, obținem un număr de șase presupuși agenți ai Mossadului.

— Despre care știm.

— Cei trei care au venit ieri… încă se mai ascund la hotelul de pe strada Rivoli? întrebă Fournier.

— Da.

Paul luă și celelalte fotografii.

— Au arme?

— Nu, din câte știm, dar trebuie să presupunem că da.

Fournier încuviință din cap.

— Doriți să-i săltăm pentru interogatoriu?

— Nu încă. Mai întâi vreau să văd ce pun la cale.

Gura lui Mermet se schimonosi, devenind gânditor.

Fournier văzuse de multe ori acea expresie.

— Nu îți place decizia mea?

— Cei trei de la hotel nu dețin documente diplomatice. Am putea forța chestiunea. Dacă au arme în camerele de hotel sau chiar asupra lor, i-am putea reține și interoga.

— Am putea face asta, zise Fournier. Apoi, omologul meu Big Ben Friedman i-ar înhăța pe unii dintre oamenii noștri din Israel și le-ar face același lucru. Unde am ajunge astfel?

— Având în vedere ce s-a întâmplat la hotel noaptea trecută, cred că avem mai multă libertate decât ne-am aștepta în mod normal.

— Așa este, dar Ben Friedman e un urs pe care aș prefera să nu îl împung.

Mermet suportă bine reproșul.

— Spuneam asta doar pentru că ducem lipsă de personal. Avem șase oameni care îi urmăresc pe ruși, opt pe britanici și zece pe americani.

Fournier știa la ce se gândea Mermet. Dacă situația continua astfel, erau nevoiți să cheme mai mulți oameni la datorie și să ceară mai mulți bani. Asta ar însemna că ar atrage atenția guvernului asupra a ceea ce puneau ei la cale.

— Îți înțeleg îngrijorarea. Dacă nu se întâmplă nimic până mâine, vom reevalua situația… poate chiar îi vom ruga cu frumosul pe câțiva dintre domnii aceștia să plece, să nu mai avem atâtea capete de supravegheat.

— Și sigur am și ratat câțiva.

Fournier se gândise la același lucru, dar deținea anumite informații pe care nu era dispus să le împartă cu altcineva.

— Încă o zi și apoi ne vom concentra asupra evreilor, britanicilor și americanilor. Mai ai vești interesante despre prietenii noștri americani?

— Da, răspunse Mermet, aproape uitând că avea noutăți pentru șeful său. Cei trei care au apărut ieri… încă stau înghesuiți în dubița de pe Chaplain. A mai apărut un bărbat în această după-amiază.

Mermet îi dădu fotografia șefului său. Fournier căscă ochii mari, nevenindu-i a crede.

— O, Doamne.

— Ce este?

— Cine, vrei să spui, zise el dând din cap. Este o persoană pe care nu am mai văzut-o de ceva vreme.

Fournier se uită pe fereastră, amintindu-și una dintre primele sale misiuni în Asia de Sud-Est.

— Este foarte periculos, adăugă el.

— Cine este?

— Stan Hurley, CIA. Sau ar trebui să spun „fost” CIA. Auzisem că s-a retras în urmă cu câțiva ani.

— Pare cam tânăr pentru retragere.

Fournier încuviință din cap.

— Hurley este ca un rechin. Știe să facă un singur lucru. Cei ca el nu se retrag... pur și simplu mor, într-o zi. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

— Presupun că a făcut parte din divizia de operațiuni?

— Da.

Fournier dădu din cap în timp ce se gândea la momentul când îl văzuse pe Hurley tăindu-i urechile unui bărbat în Vietnam. Și mai erau și poveștile pe care le auzise de-a lungul anilor, cu sovieticii.

— Era foarte bun la ceea ce făcea, continuă el. I-a înnebunit pe ruși, sau cel puțin așa mi s-a spus.

— Și ce caută în frumosul nostru oraș?

— Aceasta este o întrebare foarte bună. Oamenii tăi l-au urmărit?

— Nu... nu știam cine este și m-am gândit că ar fi mai bine să rămânem cu ochii pe dubița de supraveghere.

Știind că numărul personalului era redus, Fournier nu îl putea mustra pe Mermet.

— Spune-le oamenilor noștri să verifice bazele de date ale vămilor. Să caute numele Stan Hurley și alte nume false ale lui pe care le avem la dosar. Data viitoare când apare, vreau să fie urmărit. Vreau să îi știu fiecare mișcare.

— Presupun că ar trebui să fie foarte prudenți.

— Aceasta este o observație foarte perspicace, Pierre. Hurley se împacă foarte bine cu violența.

— Totuși, ne este aliat?

Ideea îl făcu pe Fournier să zâmbească. Relația Franței cu Statele Unite ale Americii era brăzdată de complicații.

— În mod obișnuit, da, dar nu putem ști pentru cine lucrează în acest moment.

Adevărul era că Fournier nu avea încredere în nimeni, dar știa că această abordare ar suna puțin cam prea paranoică pentru Mermet, care era genul de om care voia să mulțumească pe toată lumea.

— Nu ar trebui să presupunem că este încă în subordinea CIA. Doar găsește-l și anunță-mă când o faci.

Fournier se întinse spre mânerul portierei, presupunând că întâlnirea se încheiase.

— Încă două lucruri, spuse Mermet. Prietenul dumneavoastră, spaniolul.

Paul își puse mâna pe genunchi. Era parcat în fața hotelului Balzac pentru că urma să aibă o întâlnire cu Max Vega.

— Da.

— Ei bine… prietenul lui nu a plecat din țară.

Fournier se gândi la idiotul de Samir. Îi era atât de antipatic, încât nu se deranjă să își ascundă iritarea.

— Ești sigur?

Mermet încuviință din cap.

— Este sus chiar acum, în apartamentul lui Vega.

Fournier înjură în sinea lui. Cretinii ăștia fundamentaliști se dovedeau a fi mai problematici decât era cazul.

Mermet citi frustrarea pe chipul șefului său și sugeră:

— Dacă doriți, pot să fac să fie deportat cu forța.

Fournier dădu din cap vehement.

— Nu trebuie să atragem atenția asupra proștilor ăstora mai mult decât au făcut-o singuri.

Totuși, dacă bărbatul continua să fie la fel de iritant, Fournier putea da ordin să fie ucis.

— Și care este ultima problemă? întrebă el.

— Vechea dumneavoastră prietenă, Comandantul Neville?

Fournier zâmbi în timp ce își aminti partidele lor pasionale de sex.

— Da.

— A avut o echipă de criminaliști pe acoperișul hotelului întreaga dimineață.

— Nu are ce să găsească acolo. Tu te-ai ocupat de problema asta.

— Am luat frânghia, dar sigur au rămas niște dovezi în urmă.

Fournier ridică din umeri. Presupuse că problema era inevitabilă. Mai devreme sau mai târziu, Neville avea să își dea seama că rapoartele balistice nu se potrivesc. Libienii își respectau partea de înțelegere, dar asta nu putea dura la nesfârșit. Neville avea să își dea seama că bodyguarzii nu erau bodyguarzi. Singura întrebare care rămânea era ce fel de dovezi putea strânge pentru a-și confirma bănuielile? Întreg locul faptei era un dezastru, iar Fournier și Mermet interveniseră suficient

cât să o deruteze și mai mult. Întorcându-se către cel mai de încredere om al lui, spuse:

— Eu nu mi-aș face griji pentru ea. Nu o să ajungă foarte departe în rezolvarea acestui caz.

— Ei bine, vă caută și mi s-a spus că, dintr-odată, este foarte interesată să alcătuiască o listă cu toți cei care au fost prezenți la scena crimei în dimineața respectivă. Mai ales un anumit bărbat cu părul de culoarea nisipului, zise el, vorbind despre sine. Ce ați vrea să fac?

— Nu ieși în evidență. Stai departe de birou. Mă ocup eu de ea.

— În regulă.

Fournier se întinse din nou spre portieră, iar Mermet întrebă:

— Altceva?

Cu un picior pe trotuar, Fournier se întoarse spre el.

— Da. Găsește-mi-l pe domnul Stan Hurley. Mi-ar plăcea foarte mult să am o discuție cu el.

CAPITOLUL 20

În general, marile orașe din întreaga lume au aceeași structură. Au centre economice și bancare, centre de afaceri, galerii comerciale de unde poți cumpăra aproape orice, muzee și săli de concerte, sistem feroviar subteran și de suprafață și drumuri care duc din centrul orașului spre suburbii – ca arterele unei inimi. Parcuri și cartiere pentru bogați, pentru săraci și restul. Cartierele înstărite au restaurante elegante, bijutieri de lux, comercianți de artă și magazine cu cele mai costisitoare haine. Cartierele sărace au case de amanet, restaurante murdare, nevoite să îi mituiască pe inspectorii sanitari pentru a rămâne deschise, case de pariuri, bordeluri și, desigur, traficanți de droguri.

Parisul nu era cu nimic diferit. Singura excepția era că parizienii iubeau atât de mult arta, încât aveau mai multe muzee decât majoritatea orașelor. Rapp era convins că se poate descurca în orice cartier, indiferent cât de dur, dar considera că era mai bine să nu complice lucrurile. Ceea ce căuta el putea fi găsit în cotloanele din aproape toate cartierele Parisului. Putea sări în metrou și ieși într-una dintre mahalalele periferice, dar un infractor călit ar pune prea multe întrebări și și-ar putea aduce și câțiva tovarăși, ceea ce ar complica lucrurile în zadar. Rapp nu avea nevoie de un criminal adevărat. Avea nevoie de o persoană care să vrea să câștige câțiva bani. Parisul era plin de suflete chinuite și solitare – bărbați și femei care căzuseră pradă dependenței de heroină, sau hero, sau lapte praf, sau cum naiba îi mai spuneau zilele astea.

În ultimul an, Rapp ajunsese să cunoască multe dintre detaliile intime ale Orașului Iubirii. Parisul fusese baza operațiunilor lui, și în afară de a se menține în formă cu exerciții fizice și de a se da drept angajatul unui importator de software american, nu făcuse altceva, astfel că avusese timp să exploreze și să observe. Între misiuni, se întorcea la apartamentul din Montparnasse și își reîncărca bateriile, încercând să își trăiască viața ca o persoană normală. Nu era un lucru simplu, când trebuia să privești constant peste umăr. Rapp

se născuse cu o vigilență sporită, dar, pentru a supraviețui în această meserie, știa că trebuie să ducă acea vigilență la un alt nivel. În orice moment, trebuia să fie perfect conștient de mediul său înconjurător.

Cea mai simplă modalitate de a face acest lucru era să se antreneze cu ture de alergare și să stea cu ochii în patru în timp ce lua majoritatea meselor la cafenelele din zonă. Nu exista o metodă mai bună de a observa oamenii decât să stai la o cafenea cu o cană de cafea într-o mână și cu o carte în cealaltă. Sau, în funcție de momentul zilei, cu un pahar de vin și o țigară. Era întotdeauna atent la fețele pe care le vedea de prea multe ori sau la persoanele noi din cartier, care ar putea avea mai mult decât un interes trecător pentru venirile și plecările lui. Cea mai mare parte a timpului și-o petrecea antrenându-se. Alerga aproape zilnic și rutele variau întotdeauna, dar de obicei ajungea pe malul Senei, unde nu trebuia să se confrunte cu traficul și semafoarele.

Rapp traversa adesea Cartierul Latin, sediul unora dintre cele mai renumite instituții de învățământ superior ale Franței, precum Sorbona și Collège de France. Pe străzile înguste ale cartierului erau aliniate cafenele și librării care satisfăceau elita literară franceză – poeți, scriitori, teoreticieni și filosofi, care erau tratați cu un respect pe care niciun alt oraș nu îl putea egala. Acești semizei ai culturii pariziene aveau anumite nevoi, pe care publicul le accepta, în general. Pentru a-și accesa geniul și a-și rupe legăturile lumești, mulți dintre ei aveau nevoie de ajutorul anumitor droguri halucinogene. Pe Rapp nu îl interesau acești oameni. Erau prea bătrâni și prea înțelepți pentru ce avea el în minte. Dar cartierul era populat și de mii de studenți – un grup aparte, care voia droguri din simpla dorință de a amâna trecerea la vârsta maturității. Drogurile au un efect puternic asupra anumitor oameni. Creează dependență și costă mult. De-a lungul anilor, acest paradox dur împinsese nenumărate suflete să își vândă trupurile pentru sex și să comită infracțiuni mărunte, precum furtul, sau atroce, precum crima, pentru a-și alimenta dependența. Cu cât trecea mai mult timp între doze, cu atât mai repede se pierdeau logica și rațiunea pe drum.

Un astfel de suflet disperat căuta Rapp când ieși cu privirea plecată din stația de metrou St. Michel. Purta ochelari de soare Persol negri și un trenci negru, trei sferturi, cu gulerul ridicat.

— De ce nu vrei să îmi spui ce plan ai? întrebă Greta.

Era o după-amiază senină, iar trotuarul era aglomerat de parizieni și turiști. Nord-americanii erau ușor de identificat după circumferința taliei, hainele voluminoase, rucsacurile colorate, borsetele și aparatele de fotografiat care li se legănau la încheieturile mâinilor. Asiaticii călătoreau în grupuri compacte, erau mai mărunți de statură și aveau aparate de fotografiat mai drăguțe, pe care le purtau în jurul gâtului. Rușii și est-europenii erau și ei un amestec interesant. Femeile purtau prea mult machiaj, aveau părul decolorat și uscat la vârfuri, cu rădăcini negre. Bărbații lor purtau multe bijuterii și erau îmbrăcați în trening, sau cel puțin hanorace sau bluze de trening, și purtau ochelari de soare supradimensionați – de parcă ar fi fost imitatori ai lui Elvis. Britanicii, nemții și alți europeni erau puțin mai dificil de identificat, dar Rapp îi putea diferenția.

Puse o mână pe mijlocul Gretei. Cu frumusețea ei și cu părul blond, ieșea în evidență de la o poștă.

— Ți-am spus că am o slăbiciune pentru brunete.

— Un fetiș sexual ciudat, fără îndoială.

— Ceva de genul.

Greta scoase limba și se strâmbă la el.

— Dacă mai faci fețe din astea, putem să renunțăm la perucă și să îți facem două codițe copilărești.

Ea îl bătu ușor cu palma pe piept și încercă să se retragă de lângă el. Rapp o ținu strâns.

— Ți-am explicat deja. Dacă vrei să vii cu mine în seara asta, trebuie să porți perucă.

— Nu știe nimeni cine sunt.

Deja purtaseră discuția aceasta la hotel.

— Probabil că nu, deși Stan sigur te cunoaște și este în alertă.

— Nu înțeleg de ce nu poți să te duci la el, pur și simplu. Este un om bun. Te-ar asculta înainte de orice.

— Și apoi m-ar încuia și m-ar trece prin storcător timp de o lună.

— Prin storcător? întrebă Greta, încruntată și confuză.

— Mi-ar lua ceasul și toate hainele și m-ar închide într-o cameră rece și întunecată. Și s-ar juca cu mintea mea cât va fi nevoie pentru a se asigura că stoarce adevărul de la mine.

— Nu cred așa ceva. Îl cunosc de când eram mică.

— Stan are și o parte foarte întunecată, zise Rapp, dar își dădu seama că ea nu îl crede. Greta, știi cum ne câștigăm existența.

— Sunteți spioni.

Mai mult sau mai puțin, gândi Rapp.

— Iar spionii ucid oameni, spuse el. Înșelăm, mințim și conspirăm ca să obținem ceea ce ne trebuie și purtăm tot felul de măști pentru ca oamenii cumsecade, ca tine, să nu vadă omul urât din spatele lor.

Greta reuși să se desprindă de lângă el de data aceasta.

— Îmi spui că așa ești tu?

— Nu, mormăi Rapp. Îți spun că așa este Stan... și poate că așa voi fi și eu într-o bună zi, dar nu pentru că așa plănuiesc să se întâmple.

— Dar ești un mincinos priceput?

— Nu ca Stan Hurley, dar când sunt în misiune, fac orice este nevoie ca să o îndeplinesc.

— Și când este vorba de mine?

Rapp își puse mâinile pe umerii ei.

— Dacă nu mi-ar fi păsat de tine, nu m-aș fi deranjat să te sun. Te-aș fi lăsat să te duci la Bruxelles și ți-ai fi ieșit din minți când eu nu aș fi apărut. Dar te-am sunat. Ai venit la Paris, iar în această dimineață ți-am dezvăluit lucruri din cauza cărora aș putea fi ucis, și tu încă te îndoiești de mine. Greta, nu poți vorbi cu bunicul tău sau cu oricine altcineva despre nimic din tot ce ți-am spus. Îl plac pe bunicul tău. Știu ce a făcut în Al Doilea Război Mondial și după, când rușii au început să se descotorosească de responsabilitate. Dacă ar afla că te-am implicat în meseria mea în vreun fel, nu am niciun dubiu că ar lua telefonul, ar cere o favoare cuiva și eu mi-aș petrece restul vieții uitându-mă peste umăr. Mai devreme sau mai târziu, cineva m-ar prinde cu garda jos, moțăind, și mi-ar trage un glonț în cap.

— Nu cred asta.

— Nu știu ce altceva să îți spun, zise el, începând să devină frustrat. Poți să pleci acasă oricând vrei, Greta. Nu o să stau aici să dezbat fiecare mișcare cu tine.

— Nu mă vrei aici?

— Nu am spus asta, nu îmi pune cuvinte în gură. Am vrut să te văd și am nevoie de ajutorul tău, dar nu suntem la un club de

dezbateri. De fapt, sunt bun la ce fac, în ciuda a ceea ce s-a întâmplat noaptea trecută.

Rapp îi explicase toată situația: bodyguarzii care nu erau bodyguarzi, cu ce se ocupase Tarek înainte de a deveni Ministrul Petrolului. Îi spusese și că el era de părere că totul fusese o capcană elaborată.

— Faptul că încă trăiești este o dovadă că ești bun la ceea ce faci.

— Mulțumesc. Acum vrei să nu mă mai interoghezi și să mergi să cumperi peruca?

Ea încuviință din cap, apoi îl îmbrățișă strâns, îngropându-și chipul în pieptul lui, fără să scoată vreun cuvânt.

— Ne întâlnim înapoi la hotel în câteva ore, spuse el după ce o sărută pe creștet.

Greta încuviință din cap.

— Nu putem să ne întâlnim tot aici, nu la hotel?

— Iar începi. Ți-am spus că nu știu cât va dura totul. Este mai bine să ne întâlnim la hotel.

După expresia ei, Rapp își dădu seama că era agitată.

— Nu îți face griji, scumpo, nu mi se va întâmpla nimic.

Greta se ridică pe vârful picioarelor și îl sărută pe buze.

— Te iubesc.

Mitch trase adânc aer în piept.

— Și eu te iubesc. Acum du-te și cumpără peruca.

O întoarse cu spatele și o trimise în direcția opusă, dându-i jucăuș o palmă la fund. Din doi în doi metri, Greta se uita peste umăr pentru a vedea dacă Rapp mai este acolo. El rămase pe loc, știind că existau toate șansele ca ea să încerce să îl urmărească. Când Greta ajunse la aproximativ 200 m distanță, își făcu și el mișcarea. Porni spre râu, apoi făcu cale-ntoarsă. Cheiul Montebello era aglomerat de turiști și parizieni deopotrivă. Impunătoarea catedrală gotică Notre Dame stătea pe insula ei în mijlocul râului.

Turiștii de pe malul acesta blocau traficul în timp ce fotografiau faimoasa catedrală. Cu privirea plecată, asemenea celorlalți parizieni de pe trotuar, Rapp își croi drum printre turiști fără să încetinească. Avea o destinație precisă în minte, prin care trecuse de multe ori. Un loc unde văzuse narcomani țâfnoși, disperați după ceva care să le aline câtuși de puțin decăderea sau după o doză mai puternică, cu ajutorul căreia să

atingă din nou nirvana. Rapp o luă la dreapta pe Rue du Petit Pont. După alte două străzi, ajunse în fața Bisericii Catolice St. Severin. Acesta era încă un lucru de știut despre Paris. Spre deosebire de Berlin sau Londra, șansele ca aproape fiecare biserică pe care o întâlnești să fie catolică erau copleșitoare. Semănau cu italienii și spaniolii în această privință. Reforma Protestantă nu prea prinsese rădăcini de-a lungul țărmului sudic al Europei.

Foarte puțină lume fotografia biserica. Avea o istorie bogată și era un exemplu perfect de arhitectură gotică, dar nu putea concura cu magnitudinea catedralei Notre Dame, situată la mică distanță spre nord. Rapp observă trei cerșetori. Erau perfect localizați – unul chiar în fața bisericii și ceilalți doi la colțuri. Exista șansa să lucreze împreună, dar cel mai probabil nu era cazul. Cel mai important lucru era că toți trei consumau droguri – era evident după cearcănele negre, ochii supți și comportamentul agitat. Rapp alese una dintre cafenelele de peste drum și se așeză la o masă mică dinspre trotuar, care îi permitea o vedere de ansamblu. Când sosi chelnerița, comandă o cafea și un sandviș într-o franceză impecabilă. Când ea reveni cu cafeaua, o întrebă dacă mai avea vreun ziar disponibil, iar chelnerița apăru după o clipă cu trei.

Prefăcându-se că citește ziarele, Rapp studie diversele chipuri de la cafenelele din vecinătate și încercă să ignore durerea sâcâitoare din umăr. Până când sosi comanda, Rapp avea deja doi candidați potriviți. Unul dintre cerșetorii de lângă biserică strânsese suficienți bani cât să facă o achiziție, așa că porni glonț spre cafeneaua lui Rapp, spre un tânăr care stătea la patru mese distanță. Mitch mai observă un traficant la o cafenea de vizavi, când al doilea cerșetor își atinse norma. În următoarea oră, Rapp îi studie fără grabă pe bărbații și femeile care îi vizitau pe traficanți. Manevrele exersate de a face schimb de lucruri pe sub masă, în timp ce mâinile libere gesticulau pentru a distrage atenția trecătorilor de la afacerea ilegală, făceau parte din cultura drogurilor. Traficantul de peste drum era prea scund și gras pentru scopurile lui Rapp, dar cel de la cafeneaua lui arăta corespunzător. Mitch mai privi câteva tranzacții, lăsă bani pe masă și își luă cafeaua. Se apropie de bărbat zâmbind și gesticulă spre scaunul liber.

Traficantul avea în jur de 1,80, păr negru și o barbă neagră, de două zile. Purta ochelari de soare, o jachetă din pânză, blugi și ghete maro. Îi făcu semn lui Rapp să ia loc.

El se așeză și își puse cafeaua pe masă.

— Vorbești engleză? îl întrebă în șoaptă.

— Da, răspunse nonșalant bărbatul.

— Bun.

Rapp răsuflă agitat și privi în jur. Bărbatul zâmbi. Străinilor putea să le ceară bani în plus.

— Pot să te ajut cu ceva?

— Așa sper, răspunse Rapp, frecându-și palmele pe blugi, continuând să se prefacă neliniștit.

Traficantul începu să bâiguie o scurtă listă de droguri și prețuri. Rapp dădu din cap ferm.

— Nu consum.

Bărbatul zâmbi din nou. Negarea făcea parte din tranzacții.

— Desigur că nu. Cu ce pot să te-ajut?

— Am o propunere pentru tine. O treabă care ți-ar putea aduce mulți bani.

— Și ce ar implica treaba asta?

— Mă implică pe mine dându-ți cheia unui apartament și cifrul unui seif.

Bărbatul trase din țigară și zâmbi.

— Ce e în seif?

— Niște bani.

— Câți?

— Mulți.

Francezul dădu din cap.

— Mult este o cantitate relativă. Ceea ce ar putea însemna mult pentru tine, pentru mine ar putea fi puțin.

— Cel puțin 20 000… și niște bijuterii care valorează mai mult de atât.

Traficantul rămase cu țigara în aer.

— De ce eu?

Rapp clipi agitat și răspunse:

— Pentru că sunt american și nu cunosc nici pe dracu’ în Paris. Adică pe nimeni care să fie dispus să intre în apartamentul ticăloasei ăsteia și să ia ce îmi aparține.

— Banii sunt ai tăi? întrebă sceptic bărbatul.

— Da… i-am câștigat. Am avut o înțelegere. Ea trebuia să mă plătească, dar acum mă trage în piept.

— Ce fel de înțelegere?

— Nu contează asta.

Rapp se uită peste umăr, de parcă femeia respectivă l-ar fi putut găsi în orice clipă, și continuă:

— Scârba mă tratează ca pe un sclav. Îmi ține pașaportul și banii în seif, nu vrea să mi le dea.

— Atunci, de ce nu te duci tu să iei ce îți aparține?

— Ea nu știe că știu cifrul și…, Rapp tăcu, prefăcându-se prea rușinat pentru a continua.

— Și ce?

— Este prietenă cu părinții mei. Sunt prieteni apropiați. Dacă ei ar afla că m-am culcat cu ea, ar ieși nasol.

Francezul își aprinse încă o țigară, suflând un nor de fum.

— Hai să revenim. De ce eu? Cum m-ai găsit?

— Nu sunt un drogat, spuse defensiv Rapp. Adică, nu dependent. Am mai consumat din când în când, dar nu sunt disperat. Am câțiva prieteni la universitate. Toată lumea știe că ăsta este un loc unde poți găsi combinații. Tu și tipul gras de peste drum.

Rapp arătă cu capul în direcția celuilalt traficant. Francezul zâmbi larg, dezvăluindu-și caninii ascuțiți.

— Și ce te face să crezi că aș vrea să te ajut să furi de la femeia asta?

— Vinzi droguri. Încalci deja legea, iar ceea ce faci zi și noapte este mult mai periculos decât propunerea mea. Uite cum facem, zise Rapp, insistând. Nemernica asta e bogată. Nu va simți lipsa banilor sau bijuteriilor. În seara asta trebuie să mergem la o galerie de artă. Vom fi plecați pentru cel puțin două ore. Pot să îți dau cheia, codul de securitate al apartamentului și cifrul seifului. Nu îmi pasă ce iei de acolo. Eu îmi vreau doar banii și pașaportul.

— Spui că sunt multe bijuterii acolo.

— Da.

— Nu e ușor să scapi de bijuterii.

— Când spun bijuterii mă refer la diamante… în pachete mici, zise Rapp, împreunându-și mâinile. Nu știu cât valorează, dar mult, sigur.

Bărbatul încuviință și medită asupra propunerii.

— Dacă accept, iau jumătate din bani și toate bijuteriile.

— Rahat! De ce vrea toată lumea să mă fure? zise Rapp, aproape sărind din scaun.

— Nu vreau să te fur, vreau doar ca osteneala mea să merite.

Rapp trase de câteva ori aer în piept și se liniști.

— Jumi-juma… doar așa o facem, zise el. Dacă tu vrei jumătate din bani, atunci iau și eu jumătate din diamante.

— Nu prea cred. Eu îmi asum toate riscurile.

— Dacă eu îmi retrag propunerea, nu te alegi cu nimic. În momentul ăsta, primești jumătate din foarte mult și tot ce trebuie să faci este să intri acolo în timp ce noi suntem la expoziția de la galerie.

— Și de unde știu că nu e o capcană?

Rapp dădu din cap, de parcă ideea în sine era ridicolă.

— Ce… crezi că lucrez pentru poliție, ce dracu'? Acum angajează americani? Dacă ar fi vrut să te aresteze, ar fi dat buzna peste tine chiar acum. Eu îmi vreau doar banii, pașaportul și câteva diamante.

Bărbatul rămase tăcut pentru un moment îndelungat, timp în care privi absent în depărtare.

— De unde știi că poți să ai încredere în mine?

— Simplu… toți cei de aici te cunosc. Dacă nu vii mâine cu ce îmi aparține, te dau pe mâna polițiștilor. Ei vor ști unde să te găsească.

— Atunci o să fii și tu implicat.

— O să fac pe americanul prost și-o să le spun că m-ai drogat și am leșinat. M-am trezit, iar portofelul îmi dispăruse. Aveam cheia și codurile scrise pe o bucată de hârtie din portofel.

Rapp se opri și dădu din mâini.

— Hei, dar nu trebuie să ajungem acolo. Avem ce împărți, nu e nevoie să te lăcomești. Faci treaba în seara asta, ne întâlnim peste două zile chiar aici și suntem amândoi fericiți.

Luke Auclair era mai mult decât intrigat. Studiase afaceri, cu întreruperi, vreme de cinci ani la Collège de France. Notele nu îi erau tocmai mari și începuse să vândă narcotice pentru a-și plăti facturile. De ce nu își căuta o slujbă decentă era o întrebare pe care Auclair evita să și-o pună. Adevărul este că era leneș, așa fusese întotdeauna și așa va fi până la sfârșitul vieții lui. Dacă existau căi de a evita munca, el le găsea. Acest american era disperat, iar acest lucru era evident. Auclair încercă să își

imagineze cel mai prost scenariu. Să fie prins în apartament – dar va avea cheia asupra lui. Ar putea pretinde că îl invitase americanul. Și apoi îl așteptau banii și diamantele. Se părea că era vorba de multe diamante. Partea lui putea să depășească ușor 20 000 de dolari pentru câteva ore de risc. Îi plăceau câștigurile mari. Auclair încuviință din cap.

— Bine... dar dacă ajung acolo în seara asta și mi se pare că ceva nu este în regulă, am plecat.

— Mi se pare corect.

— Cum ar trebui să-ți spun?

— Frank... Frank Harris.

Rapp se gândi că tipul va vedea numele pe pașaport, așa că putea la fel de bine să îi spună adevărul. De fapt, se îndoia că traficantul va reuși să ajungă măcar la ușa de la intrare. Dacă îl opreau și erau amabili cu el, ar fi fost un semn bun că Rapp poate avea încredere în Kennedy și, posibil, în Hurley. Dacă îl înșfăcau, îi aruncau un sac pe cap și îl îndesau într-un portbagaj, era un semn că avea probleme mari.

— Eu cum ar trebui să îți spun ție?

— Poți să îmi spui Luke.

— Bun, zise Rapp, întinzându-i o bucată de hârtie peste masă, cu numele și adresa unei cafenele. Știi locul ăsta?

Luke încuviință din cap.

— Bun, ne vedem acolo diseară, la șapte. E la câteva străzi distanță de apartament. Atunci îți voi da cheia și codurile și îți voi spune unde este seiful.

Auclair încuviință.

— Și, repet, dacă ceva nu pare în regulă, plec.

— Am înțeles.

Își strânseră mâinile. În timp ce se ridică, Rapp spuse:

— Ne vedem diseară.

CAPITOLUL 21

Langley, Virginia

Thomas Stansfield stătea la biroul său, purtând pantaloni kaki și o cămașă de un albastru deschis. Era uniforma lui de duminică. Fusese la biserică împreună cu soția și câțiva dintre copiii și nepoții lui. Abia aștepta să se întoarcă acasă, pentru o prăjitură și ceva timp petrecut în compania nepoților: Molly, Bert și micul Thomas. Molly avea patru ani, și după părerea părtinitoare a lui Stansfield, dădea deja dovadă de mult potențial. De fapt, era singura persoană din întreaga familie care îndrăznea să facă pe șeful cu el, lucru care îi distra foarte mult pe copiii săi. Stansfield însuși era foarte amuzat de încrederea arătată de blondina de nici măcar un metru înălțime. Bert, fratele ei mai mic, nu făcea mare lucru în afară de a alerga prin casă și a se ciocni de lucruri. Iar micul Thomas era, ei bine, mic. Avea doar trei luni, iar pe Stansfield îl interesau copiii doar când erau suficient de mari cât să poată da glas propriilor lor cerințe. Soției lui îi plăceau sugarii, așa că se împărțeau între nepoți și era foarte distractiv.

Propriii lui copii erau șocați de cât de implicat era Thomas, din moment ce fusese absent o mare parte din copilăria lor. Erau vremuri diferite, desigur. Pe atunci, tații nu erau nici pe departe la fel de implicați în viețile copiilor lor cum erau acum. În ultima vreme avuseseră loc dezbateri interesante pe această temă la cinele în familie, iar Stansfield le permitea copiilor săi să își exprime părerile și să îl critice. Ei știau unde lucrează el. În plus, erau suficient de inteligenți cât să pună lucrurile cap la cap și să extrapoleze. Fuseseră crescuți în mai multe țări și, din nou, nu era un secret pentru cine lucra tati, dar el nu vorbea niciodată despre acest lucru. Era o regulă fermă, pe care nu o încălcase nici măcar o dată în întreaga carieră.

Stansfield era genul de tată care își arăta dezamăgirea prin câteva cuvinte alese cu foarte mare grijă – și poate o privire dezamăgită. Nu ridica niciodată vocea, iar după ce copiii împliniseră vârsta de cinci ani, nu mai pusese mâna pe ei.

Adevărul era că soția lui făcuse o treabă grozavă. Nu strica nici faptul că genetica, în ceea ce privea aptitudinile intelectuale, era în favoarea copiilor. Cu toții absolviseră facultatea, iar trei dintre ei aveau și diplome post-universitare. Nici măcar unul nu avusese probleme cu drogurile sau alcoolul și aveau la activ, în familie, un singur divorț. Una peste alta, nu ajunseseră rău, iar lui Stansfield îi plăcea să le reamintească acest lucru când îi scoteau ochii cu faptul că petrece mai mult timp cu nepoții decât o făcuse cu ei. De asemenea, îi mai plăcea și să sublinieze faptul că încă nu se dăduse verdictul cu privire la ce fel de părinți erau ei, asta trebuia să aștepte până când propriii lor copii vor deveni adulți. Stansfield avea vaga senzație că toată chestiunea asta cu implicarea excesivă în creșterea copiilor avea să se răsfrângă asupra generației viitoare, dar aceasta urma să fie problema lor, nu a lui. Sarcina sa, așa cum vedea el lucrurile, era să se bucure de nepoți și să îi răsfețe din greu.

Se uită la ceasul Timex din aur de la încheietură. Kennedy întârzia, ceea ce nu era deloc un lucru normal, mai ales că ea fusese cea care solicitase această întâlnire de urgență. Când Stansfield ieșise din biserică, își dăduse seama, după expresia bodyguardului său, că intervenise ceva. Le spusese soției și copiilor să se întoarcă acasă și că urma să li se alăture și el cât mai curând posibil. Era obișnuit cu asemenea întreruperi și în mod normal nu l-ar fi deranjat, dar îi era foame și abia aștepta să se bucure de puțin timp liber. Se uită pe fereastră, la frunzele multicolore ale copacilor. Era o amiază frumoasă de toamnă, iar Molly era nerăbdătoare să exploreze pădurea, cu covorul ei luxuriant de frunze colorate. Thomas era pe punctul de a o suna pe Kennedy când auzi o bătaie în ușă.

După cum îi era obiceiul, Stansfield închise dosarul de pe birou și ascunse telegrama care îi fusese trimisă cu o oră mai devreme de către șeful stației CIA din Thailanda.

— Intră, aproape că strigă, forțat de izolarea fonică a camerei.

Ușa se deschise, iar Stansfield fu surprins să îl vadă pe cel de-al doilea om în ierarhia Langley. Paul Cooke era Directorul Adjunct al CIA.

— Paul, nu pe tine te așteptam. Intră.

Thomas se ridică și gesticulă spre canapea și scaunele de lângă fereastră.

— Îmi pare rău că te întrerup, spuse Cooke în timp ce închise ușa în urma lui.

Și el purta o cămașă albastră și pantaloni kaki, dar și un sacou albastru.

— Ce mai faci? întrebă el.

Deși aveau birourile la doar câteva uși distanță unul de celălalt, cei doi bărbați nu vorbeau prea des. Stansfield nu era o persoană vorbăreață, iar slujba îi cerea să fie rezervat în toate conversațiile. Din postura de om care conducea operațiunile secrete ale Americii, avea încredere în foarte puține persoane. Directorul anterior avusese mare încredere în Stansfield și îi permisese să își ia singur deciziile, în mare parte. Iar atunci când se implicase, nu îl consultase și pe Directorul Adjunct. Treaba lui Cooke era să supravegheze operațiunile zilnice de la Langley și pe cei peste 10 000 de angajați. Stansfield se ocupa de departamentul său mic, dar important, iar Marvin Land, Directorul Adjunct de Informații[8], avea un aranjament asemănător. CIA era momentan oarecum în aer, cu Stansfield și Cooke conducându-și fiecare departamentul până la numirea și confirmarea următorului director. Până acum, Cooke nu deranjase acest aranjament.

— Bine, răspunse Stansfield.

— Credeam că ai regula strictă de a sta departe de locul ăsta duminica, spuse Cooke.

Stansfield îi oferi un zâmbet vag.

— Știi cum este… doar pentru că e duminică, nu înseamnă că inamicii noștri își iau ziua liberă.

— Foarte adevărat, spuse Cooke și se așeză pe unul dintre fotoliile cenușii.

Stansfield se așeză pe canapea și se lăsă pe spate.

— Cu ce pot să te ajut?

Cooke își încleștă mâinile în fața bărbiei și păru să se gândească de unde să înceapă. După un moment în care trase adânc aer în piept, spuse:

— Chestiunea asta de la Paris… provoacă o agitație destul de mare.

[8] În limba engleză în original, Deputy Director of Intelligence – este vorba despre National Intelligence, organizație în subordinea căreia se află toate cele 17 agenții de informații de pe teritoriul SUA, inclusiv CIA. (n.t.).

Stansfield încuviință din cap. Nu era vorbăreț și nu avea de gând să detalieze ceea ce era evident.

Trecură câteva momente îndelungate, după care Cooke vorbi din nou.

— Am avut o întâlnire stranie ieri.

Se uită pe fereastră, de parcă nu ar fi știut cum să continue.

Stansfield încuviință ușor din cap, îndemnându-l să vorbească. Dacă Paul Cooke avea ceva de spus, trebuia să o facă de unul singur, fără ajutor.

— Franklin Wilson m-a chemat acasă la el.

Adesea suprasolicitatul Secretar de Stat suferise o oarecare transformare de când starea de sănătate a soției sale se înrăutățise. Din câte știa Stansfield, Cooke și Wilson abia se cunoșteau. Era puțin ciudat ca bătrânul să îl cheme pe Paul la el acasă.

— Într-o după-amiază de sâmbătă?

— Da, știu, răspunse Cooke, intrând în joc și prefăcându-se că și lui i se pare la fel de bizar. E foarte supărat din cauza situației din Paris.

— Mulți oameni sunt supărați pentru ce s-a întâmplat la Paris… nimeni mai mult decât libienii și francezii. De ce este atât de supărat Wilson?

— Pentru că nu crede că ești sincer cu el.

Cooke îl studie pe Stansfield, căutând chiar și cel mai mic semn de agitație, dar bătrânului ticălos din piatră nu îi tresări nici măcar un mușchi.

— Te îngrijorează lucrul acesta? continuă el.

— În urmă cu mult timp, Paul, am învățat că nu pot controla ce spun sau fac oamenii în acest oraș. Franklin Wilson este un om foarte încăpățânat, care se poartă ușor ciudat de când și-a internat soția. Dacă are un motiv să fie supărat pe mine, poate să pună mâna pe telefon și să îmi spună el însuși.

Cooke își încrucișă picioarele, dar apoi se răzgândi și reveni la poziția anterioară. Va trebui să îi spună lui Wilson exact ce spusese Stansfield despre soția lui. Poate chiar să înflorească puțin povestea. Dacă Secretarul de Stat îi purta pică lui Stansfield acum, după ce va auzi aceste lucruri va dori să-l linșeze.

— Motivul este mai complex de atât, zise Cooke, apoi își drese glasul și continuă. Crede că ai fost implicat în ceea ce s-a întâmplat noaptea trecută.

— Noaptea trecută însemnând…

— Paris.

Stansfield îl privi lung, fără să scoată un cuvânt.

— Nu ai nimic de spus? întrebă Cooke.

— Am învățat că este mai bine să nu răspunzi acuzațiilor nebunești.

— Ei bine, zise Cooke, oftând îndelung, eu doar încerc să te avertizez. Omul are parte de toată atenția Președintelui, pentru Dumnezeu, iar dintr-un anumit motiv, crede că ești implicat în asasinarea Ministrului Petrolului din Libia.

— Și cum a ajuns la această concluzie?

— Nu mi-a spus.

— Interesant.

— Acesta este răspunsul tău? întrebă Cooke, fără să încerce să își ascundă frustrarea. Este o acuzație foarte gravă. Nu o vei nega?

Stansfield îl studie pe Cooke pentru un moment îndelungat. Simți ceva ce nu îi plăcea. Cooke „pescuia” informații, iar Thomas avu clara senzație că Wilson îl însărcinase cu această misiune. Cum postul de director era disponibil, cine știe ce iluzii de grandoare pluteau prin mințile oamenilor zilele acestea? Cooke nu avea abilitățile analitice de a conduce Langley, dar sigur era capabil să își dea seama că Wilson îi flutura postul pe la nas pentru a-l convinge să îi facă jocul.

— Paul, ar trebui să îi reamintești Secretarului că suntem cu toții în aceeași echipă și că probabil ar trebui să se gândească de două ori înainte de a arunca acuzații grave în stânga și în dreapta, care ar putea afecta serios țara și politica noastră externă.

— Deci nu ai avut nicio legătură cu ce s-a întâmplat la Paris?

Poate că Paul Cooke nu-și dădea seama de asta în acel moment, dar Stansfield realiză că fusese depășită o limită. Orice angajat Langley care era suficient de prost cât să fie mesager pentru Secretarul de Stat era periculos. Thomas îl privi pe Cooke în ochi și spuse:

— Nu am avut nicio legătură. Ești mulțumit?

Cooke acceptă răspunsul, deși știa că e o minciună.

— Bun, zise el, bătându-se pe genunchi și apoi ridicându-se. Plec la Paris mâine-dimineață. Să văd dacă pot calma apele.

— Ce ape trebuie să calmezi, mai exact?

— Se poate să-mi fi ales greșit cuvintele. Vreau să îi reasigur pe aliați că nu am avut nicio legătură cu asta.

Cooke porni spre ușă, iar când ajunse acolo, se întoarse spre Stansfield.

— Ești binevenit să mă însoțești dacă vrei.

Stansfield primi invitația, încuviințând din cap.

— Mă voi gândi la asta. Ar trebui să reprogramez câteva lucruri, dar s-ar putea să merite drumul. A trecut ceva timp de când nu le-am mai făcut o vizită prietenilor noștri de la DGSE.

— Bun.

Cooke ieși din birou cu un rânjet satisfăcut pe chip, închizând ușa în urma lui.

Stansfield rămase nemișcat pentru un minut sau două, analizând diverse scenarii în minte. Oricum ar privi situația, nu îi plăcea senzația pe care o avea. Forța bătrânului spion stătea în abilitatea sa de a analiza faptele, de a adăuga motivația unei persoane în ecuație și de a prezice ce urmărește aceasta. Cooke punea ceva la cale. Stansfield luă în calcul posibilitatea de a-l fi subestimat. Ajunse rapid la concluzia că era o posibilitate validă. Încruntându-se, hotărî că trebuie să se miște rapid pentru a rezolva situația. Studie o listă cu agenți de încredere la care putea apela. Nu existau dosare cu informații despre acești oameni; cu toții erau retrași, dar încă foarte utili. Stansfield se decise asupra unuia, apoi se întrebă dacă nu cumva ar trebui să poarte o discuție cu Marvin Land. Stansfield și Land își purtau un respect profesional reciproc; luptaseră umăr la umăr împotriva sovieticilor. Se întrebă dacă Paul Cooke încercase deja să îl manevreze pe Land. Ar fi o mișcare interesantă, dar foarte stupidă.

CAPITOLUL 22

Paris, Franța

Era duminică după-amiază, iar restaurantul Hotelului Balzac era aglomerat. Era întotdeauna ca un furnicar din pricina localizării ideale pentru turiști, diplomați și clienții din înalta societate. În Paris exista o mână de hoteluri destinate celor extrem de bogați, iar acesta era unul dintre ele. Șeful de sală era pe statul de plată al lui Fournier, la fel și câțiva dintre chelnerii foarte buni. La ocazii speciale, Fournier nu ezita să-și îmbrace proprii oameni în uniformele angajaților restaurantului, pentru a putea trage cu urechea la anumiți clienți influenți. Nu și astăzi, totuși. Fournier le ordonase oamenilor lui să se asigure că nu există niciun dispozitiv de ascultare la masa din colț și în zona din jurul ei. Unul dintre oamenii săi stătea la un metru și jumătate de ei, despărțindu-i de restul restaurantului. Bărbatul era antrenat să găsească microfoane direcționale, astfel că își schimba subtil poziția cu doi sau trei centimetri, odată la jumătate de minut, pentru a împiedica orice ascultător să aibă linie directă către șeful său.

Fournier avea un cont de cheltuieli generos tocmai din acest motiv. Trebuia să se tragă de șireturi cu persoanele potrivite și, cu rare excepții, acele persoane aveau gusturi costisitoare. Elveția era renumită pentru sectorul bancar, dar Parisul era locul unde oamenii de afaceri internaționali veneau pentru a încheia afacerile. Fournier nu avea o problemă cu a se întâlni cu Max Vega în public. De fapt, era bine pentru el să legitimeze afacerile lor. Spionajul industrial făcea parte din slujba lui Fournier, iar orice informație putea obține despre companiile străine care făceau afaceri în Franța sau concurau împotriva companiilor franceze în străinătate era o prioritate.

Vega făcea parte din consiliul de administrație al uneia dintre cele mai mari companii spaniole de telecomunicații. Era considerat o vedetă în plină ascensiune pe înfloritoarea piață a telefoanelor mobile. Vega era oarecum o contradicție. Mama lui era din Spania, iar tatăl, un bogat prinț saudit. Mamei lui nu îi

picase prea bine când soțul ei, membru al regalității, își luase o a doua soție. Rămăsese alături de el pentru aproape un an, iar când prințul se căsătorise cu soția numărul trei, o yemenită de 17 ani, mândria ei spaniolă nu mai putuse să îndure. Îl părăsise și se întorsese la Madrid. Își luase fiul – pe Omar – cu ea și îi schimbase în mod legal numele în Max Vega, după tatăl ei, care se împotrivise căsătoriei sale cu prințul saudit. Doi ani mai târziu, când avea 10 ani, Max fusese trimis la o școală cu internat din Elveția, iar la 18 ani, la London School of Economics. Apoi pornise pe un nou drum, trecând pe la trei case de investiții și o firmă de fuziuni și achiziții, în tot acest timp descurcându-se de minune și câștigând o sumă frumușică pentru talentele sale.

Fournier îl asculta absent pe Vega vorbind la telefonul mobil. Oamenii lui încercaseră să afle valoarea netă a bărbatului de 38 de ani, dar se dovedise a fi o misiune dificilă. Valora cel puțin 20 de milioane doar prin prisma muncii lui, dar cel mai priceput analist financiar al lui Fournier era de părere că Vega era finanțat și de tatăl său, care avea tendințe radicale bine cunoscute. Douăzeci de milioane era o cifră frumușică, dar Vega nu trăia doar din asta. O teorie spunea că, deși spaniolul era talentat și destul de bogat, tatăl lui fusese cel care îi cumpărase locul în consiliul companiei Telefonica.

Fournier putea doar să ghicească ce anume îl făcuse pe Vega să reia legătura cu tatăl său. Fără îndoială că și curiozitatea avusese un rol în asta, dar Paul era convins că psihologii de la DGSE – unul dintre ei fiind un adept al lui Carl Jung și celălalt al lui Sigmund Freud – ar putea vorbi ore întregi despre cum totul avea legătură cu subconștientul și cu ego-ul lui neîmplinit, cu nesiguranța lui și cu vreo fixație orală pe care o avusese când era copil. Toate aceste detalii îl plictiseau pe Fournier. Pe el îl preocupa mai puțin cum ajungeau oamenii cine erau în prezent și mai mult cine erau. Paul nu avea meseria de a schimba oameni, ci de a obține informații valoroase de la ei, de a-i manevra în folosul Republicii.

Acești islamiști radicali erau cu toții instabili psihic, după părerea lui Fournier. Încă încerca să își dea seama unde se situa Vega în ceea ce privea aspectul religios al chestiunii și ce urmărea, în general. Părea afaceristul european clasic și elegant, dar Fournier se temea că, sub costumul Savile Row de 5 000 de dolari, pândea un fundamentalist care l-ar putea lua

prin surprindere. Lui Paul Fournier nu îi plăcea să nu știe lucruri. El era cel care înșela, făcea cărțile și aranja lucrurile în favoarea sa. Nu putea scăpa de senzația că Vega îl manipula. Această înțelegere pe care i-o oferise spaniolul avea să îi explodeze în față dacă nu reușea să obțină rapid controlul situației, și nu îi plăcea deloc acest sentiment.

Acestea erau gândurile care îi treceau prin cap lui Fournier în timp ce luă o gură din al doilea pahar de vin și privi în ochii negri ca smoala ai lui Vega. Era ușor să îl placi pe Max când îl comparai cu cei doi imbecili: Rafique și Samir. Pe Paul încă îl irita faptul că Samir o dăduse atât de rău în bară. Le dăduse idioților tot ce solicitaseră, iar Tarek, cretinul acela lacom, fusese momeala perfectă. În ceea ce privea Direcția, Fournier avea să omoare doi iepuri dintr-un foc. Avea să scape de Tarek și, de asemenea, să primească asigurări de la acești demenți că își vor ține atacurile sinucigașe cu bombă departe de Franța. Superiorii lui aveau să îi înțeleagă motivele și să îi aprecieze inițiativa. Cât despre banii primiți, Paul îi mutase deja dintr-o bancă din Elveția în alta. Erau imposibil de detectat, iar spre deosebire de alte agenții de informații, DGSE nu era atât de obsedată cu privire la faptul că angajații lor își căptușeau conturile de pensie. Din contră, era considerat un lucru înțelept. Câtă vreme interesele Republicii rămâneau prioritare, era o situație benefică pentru toată lumea.

Cât despre acest asasin necunoscut, Fournier era cât se poate de ambivalent. Văzuse lista cu victimele lui și era clar că niciunul dintre aliații împotriva terorismului nu le va simți lipsa. Cu toate acestea, deși Paul nu era un fan al islamiștilor, misiunea lui principală era să protejeze Franța de represaliile fanaticilor – atât acasă, cât și peste hotare. Dacă Vega și oamenii lui îl voiau mort pe asasin, aceasta nu era treaba Franței. Dar individul nu era mort. Întreg planul eșuase, și într-un mare stil. Fournier apelase la contactele sale, aflase că ministrul libian al petrolului era pe listă și îi ajutase pe islamiști să întindă capcana. La început, Paul fusese izbit de un val de teamă când aflase că acest asasin nu îl lichidase doar pe Tarek, ci și pe patru dintre oamenii lui Samir. Presupusese imediat că era foarte abil, dar o nouă zi adusese cu ea o nouă perspectivă. Samir era un idiot. Acest lucru era incontestabil, iar faptul că nu fusese lichidat, însemna că asasinul nu e chiar atât de talentat.

Fournier mai luă o gură de vin și se întrebă pentru o clipă unde ar putea fi ucigașul. Mai mult ca sigur, părăsise Franța. Paul era convins că rolul lui în masacrul de la hotel nu avea să fie vreodată descoperit, dar existau câteva detalii și piste care puteau fi urmărite. Iar de îndată ce Vega avea să încheie discuția telefonică, Fournier îi va prezenta ferm condițiile sale. Și apoi va reorganiza înțelegerea lor.

În cele din urmă, Vega închise telefonul și îl puse pe masă.

— Îmi pare rău, dar era un apel foarte important.

Fournier învolbură vinul roșu în pahar și spuse:

— Max, mi-a făcut plăcere să lucrez cu tine.

— Asemenea, spuse Vega zâmbind și ridică paharul cu Perrier.

Fournier renunță la expresia binevoitoare.

— Totuși, nu mi-a făcut plăcere să lucrez cu cei doi asociați ai tăi.

Vega zâmbi din nou, de parcă ar fi fost o chestiune minoră.

— Sunt puțin necizelați.

— E puțin spus, zise Fournier, punând paharul pe masă. Sunt sus, în apartamentul tău acum?

Vega avu senzația că francezul știa deja răspunsul, dar nu era pregătit să recunoască.

— Nu am permisiunea să îți spun.

Fournier oftă.

— Nu ai permisiunea... Nu mă lua de fraier, Max. După cele întâmplate noaptea trecută, ospitalitatea mea e pe sfârșite. Ți-am cerut un lucru simplu. Ți-am spus că îl vreau pe Samir plecat imediat din țara mea.

Vega încuviință din cap.

— Dacă vrei ca relația noastră să meargă, trebuie să înțelegi anumite lucruri. Când îți spun că vreau să se întâmple ceva, și imediat, acel lucru trebuie să se întâmple.

— Înțeleg, dar există anumite complicații.

— Singura complicație pe care o văd eu este că Samir e încă în Franța. Poliția își extinde investigația. E doar o chestiune de timp până își vor da seama că a existat un al cincilea om. Samir a devenit un factor de risc. Nu îmi permit să îl las să umble de capul lui pe aici. Știe prea multe.

— Cred că îți faci prea multe griji. Samir este un om loial. Nu se va întâmpla nimic.

— Samir îți este loial ție și organizației tale. Pentru mine nu are pic de loialitate... de fapt, m-a amenințat.

Fournier dădu din cap, de parcă încă nu îi venea să creadă. El conducea Divizia de Operațiuni a DGSE, iar rahatul ăsta de arab îl amenințase chiar în țara sa. Și Vega încerca acum să îl convingă că nu fusese mare lucru. Stupiditatea situației îl împinse să ia o decizie pripită.

— Max, nu cred că mă iei în serios. Îmi pierd încrederea în tine și în oamenii tăi...

— Dar..., îl întrerupse Vega.

— Dar nimic, se răsti Fournier. Te-au amenințat vreodată oamenii mei?

— Nu.

— Nici măcar nu îți vorbesc, nu se bagă peste tine. Dar tu îi permiți cretinului incompetent de Samir să mă amenințe. Nu îmi confunda amabilitatea cu o ospitalitate fără margini. Am lucrat cu tine pentru că este în interesul amândurora, dar acum încep să cred că această colaborare nu mai este în interesul Franței.

— Nu sunt de acord...

— Nu mă întrerupe, spuse el cu răceală. Te plac, Max, dar îmi fac griji pentru discernământul tău. Dacă nu poți onora o simplă cerere, atunci nu mai pot lucra cu tine. Nu uita că suntem în Franța.

Fournier bătu cu degetul în masă și se aplecă spre Vega, ajungând la câțiva centimetri de el.

— Dacă Samir nu zboară din țară până mâine-dimineață, îmi vei forța mâna.

Vega își simți părul zburlindu-i-se pe ceafă. Își drese glasul și își împinse ușor scaunul în spate.

— A intervenit o complicație.

Fournier râse vag, așteptându-se la o scuză patetică.

— Te rog, explică-mi.

— Am fost informat că sunt pe listă.

— Pe listă?

Îi luă o clipă să înțeleagă la ce listă se referea spaniolul.

— Te referi la aceeași listă pe care era și Tarek?

— Da, spuse Vega, încuviințând ferm din cap.

Fournier asimilă noua informație, iar mintea lui sesiză imediat o potențială problemă.

— Ești sigur?

— Da.

— De unde?

— Tatăl meu mi-a transmis informația. Vrea ca Samir și Rafique să stea cu ochii pe mine, zise Vega, apoi tăcu pentru o clipă. Și va trimite mai mulți oameni să mă protejeze.

Fournier nu se deranjă să își ascundă nemulțumirea.

— Și când aveai de gând să îmi spui acest lucru?

— Tocmai ce am aflat în această după-amiază.

— Acum, la telefon? întrebă Fournier, arătând spre mobilul negru de pe masă.

Vega încuviință din cap, iar Fournier se înfioră.

— Ți-am mai spus și înainte, nu poți să ai încredere în dispozitivele astea. Le putem intercepta. La fel și rușii, britanicii și americanii.

— Avem și noi codurile noastre, spuse Vega, dând din cap. Pot să asculte cât vor. Tot ce vor auzi este un bărbat vorbind despre afaceri cu tatăl său.

Fournier nu era atât de convins. Cunoștea capacitățile propriei lui organizații și păleau în comparație cu ce puteau face americanii. Fără îndoială, această întâlnire luase o întorsătură urâtă. Fournier se gândi la opțiunile pe care le avea și tocmai era pe punctul de a-i spune lui Vega că e momentul să plece din Franța, când un musafir foarte nepoftit apăru lângă masă.

CAPITOLUL 23

Langley, Virginia

Stansfield încă încerca să descifreze vizita lui Cooke când Kennedy apăru, în sfârșit, însoțită de energicul Dr. Lewis. Lăsă problema aceasta deoparte și se pregăti să se confrunte cu alta. Kennedy refuzase să îi spună șefului gărzilor de corp al lui Stansfield de ce voia să îl vadă atât de urgent, dar acest lucru nu îl surprinse. Sediul CIA se afla la doar 5 minute de casa lui și era un lucru obișnuit să fie chemat în orice clipă, din simplul motiv că majoritatea conversațiilor sale trebuiau să aibă loc într-un mediu securizat.

Kennedy se așeză pe un scaun, iar Lewis pe celălalt. Stansfield se așeză pe canapea și o privi pe Irene.

— Care e problema?

Femeia se gândise mult cât anume să îi împărtășească lui Thomas, iar în intervalul de timp în care se îmbrăcase, îl luase pe Lewis de acasă și ajunsese la Langley, hotărâse că cel mai bine e să nu îi ascundă nimic.

— Rapp m-a sunat în dimineața asta.

— Vrei să spui că a sunat pe linia securizată și ți-a lăsat un mesaj, spuse el, îngrijorarea simțindu-i-se în glas.

Kennedy își drese glasul agitată și răspunse:

— M-a sunat acasă.

Thomas primi cu stoicism vestea.

— Deci trăiește.

— Da.

— Are o explicație pentru faptul că nu s-a prezentat la raport?

— Da. A fost împușcat.

Dacă Stansfield era panicat, nu o arătă deloc.

— Cât de grav?

— Nu sunt sigură. A spus că a fost nimerit în umăr, atât.

— Și ți-a spus asta pe linia personală, de acasă?

Glasul nu îi era critic, dar Kennedy simți totuși reproșul. Încuviință din cap cu ezitare.

Stansfield nu era deloc încântat. Rămase neclintit pentru câteva clipe, apoi spuse:

— Din câte știi, telefoanele tale sunt sigure?

— Au fost verificate în urmă cu două săptămâni.

— Îți înregistrezi apelurile? întrebă Stansfield doar ca măsură de precauție.

— Nu, răspunse ea sincer. Nu mi s-a părut necesar.

— Cât timp a durat apelul?

— Mai puțin de 2 minute.

Răspunsul păru să mai domolească încordarea lui Stansfield.

— Am nevoie să repeți tot ce s-a vorbit.

Kennedy îi relată aproape cu exactitate ceea ce îi spusese Rapp. Singurul lucru pe care îl omise fu avertismentul pe care i-l dăduse lui Mitch cu privire la Victor.

— Ai vorbit cu Ridley? întrebă Stansfield, referindu-se la Rob Ridley, liderul avangardei.

— Ieri. M-a asigurat că Tarek călătorea fără bodyguarzi.

— Deci avangarda i-a ratat, la fel și Rapp, zise Stansfield. Mi-e greu să cred că ambii ar rata ceva atât de evident.

— La fel și eu.

— Deci… avem patru morți în cameră despre care libienii pretind că erau bodyguarzii lui Tarek. Dar cea mai bună avangardă a noastră și unul dintre cei mai buni agenți ai noștri nu i-au văzut, zise el, scoțându-și ochelarii și punându-i pe genunchi. Nu are sens.

— Nu, nu are. Și partea asta despre al cincilea om… cel care l-a împușcat pe Rapp.

— Da.

— Nu m-am prins la început, dar acum pare evident. Rapp ne spune că nu a avut nicio legătură cu morțile celor doi oaspeți și a angajatului de pe alee. A spus clar că a respectat protocolul. Că a ieșit pe fereastră și că cel de-al cincilea om este responsabil pentru celelalte trei victime.

Stansfield înțelesese ceea ce încercase Rapp să transmită de prima dată când Kennedy îi repetase conversația. Mintea lui sărise deja la un alt detaliu.

— Am primit un raport de la șeful de stație noaptea trecută. A spus că cei patru bodyguarzi morți aveau toți MP5-uri cu amortizor.

Kennedy își țuguie buzele.

— Nu cred că înțeleg.

— Ai avut și tu bodyguarzi. I-ai văzut vreodată având arme cu amortizor?

Kennedy se gândi la cei care o protejau când călătorea în părți ale lumii mai puțin prietenoase.

— Nu, dacă stau să mă gândesc.

— Mai circulă zvonul și că poliția pariziană nu reușește să găsească martori care să îi fi văzut pe acești bodyguarzi cu Tarek.

— În zilele precedente atacului?

— Da.

— Nici asta nu are sens.

— Nu, zise Stansfield. Ai zis că Mitch a spus că a fost o capcană?

— Da.

Thomas se ridică și merse la biroul său. Privi pe fereastră, la peisajele rurale ale Virginiei. Începu să pună lucrurile cap la cap, iar după câteva secunde spuse:

— Cred că probabil are dreptate. Bodyguarzii nu poartă arme cu amortizor.

Se întoarse spre Kennedy și continuă:

— Bodyguarzii se asigură că sunt vizibili, pentru a-i intimida pe cei din jur, și nu trag cu arma la voia întâmplării, fără țintă… nu cei buni, cel puțin.

— Nu sunt sigur că înțeleg ultima parte, zise Lewis.

— Aparent, în camera aceea de hotel s-au tras peste 300 de gloanțe. Nu vi se pare puțin exagerat? zise Stansfield, dând din cap. Puneți-vă în locul lor. Sunteți însărcinați cu protecția unuia dintre cei mai importanți miniștri ai țării voastre. Credeți că o să dați pur și simplu buzna în cameră, trăgând la foc automat? Tarek și prostituata au fost fiecare împușcați de mai mult de zece ori. Ieri am studiat din nou dosarul lui Mitch. Modul lui de operare este cu unul sau două gloanțe în cap, atât.

— Așa l-a antrenat Hurley, spuse Lewis, încuviințând din cap. Calibrul armei și distanța față de țintă dictează numărul gloanțelor. Lui Rapp îi place să fie aproape pentru lovitura fatală… așa o numește Hurley.

Stansfield mai auzise toate aceste lucruri înainte. Rapp nu era prima persoană antrenată de Hurley.

— Apropie-te, nu te complica, unul sau două gloanțe în cap, apoi pleacă de la locul faptei.

— Așa le spune el recruților, zise Lewis.

— Deci crede vreunul dintre voi că Rapp a intrat în camera de hotel și l-a împușcat pe Tarek de mai mult de zece ori și apoi a ciuruit-o și pe prostituată?

— Doar dacă și-a pierdut mințile, răspunse Lewis.

— Nu este modul lui de operare, zise Kennedy încruntându-se. Rapp folosește un Beretta de 9 mm... 92 F. 18 gloanțe în încărcător, plus unul în camera cartușului. Două încărcătoare de rezervă și încă un pistol mic, de 9 mm.

— Nu, spuse Stansfield. În plus, trebuie să presupunem că a ucis patru dintre bodyguarzi.

— Cei doi oaspeți ai hotelului și angajatul au fost ciuruiți de gloanțe, zise Kennedy, uitându-se la șeful ei. Plăgi multiple în piept și față, într-unul dintre cazuri. Ar fi trebuit să îmi dau seama mai devreme, adăugă, dând din cap.

— La fel și eu.

Stansfield își puse mâinile în șolduri și încercă să se concentreze asupra a ceea ce îl deranja. Îi scăpa ceva în toată această desfășurare de fapte – ceva care era chiar în fața lui.

Kennedy îl cunoștea suficient de bine cât să știe că ceva se petrece cu el, așa că nu spuse nimic. Lewis nu era prea vorbăreț, astfel că doar observa.

Stansfield întoarse problema pe toate părțile și o privi din diverse perspective. Rapp spusese că i se întinsese o capcană. Cum atragi pe cineva ca Rapp într-o capcană? Îi oferi o țintă durdulie precum Tarek. Dar de unde știau ei că Tarek era pe lista CIA și de ce erau atât de dispuși să îl sacrifice? Ambele întrebări îl bântuiau pe Stansfield, dar în moduri complet diferite.

— Rapp crede că avem un turnător printre noi, o scurgere de informații, spuse el.

— Așa e.

— Câți oameni au văzut lista?

— Lista completă, spuse Kennedy. Din câte știu, tu, Stan, eu, Rapp și Ridley.

— Dar ar mai putea exista cineva?

— Întotdeauna ar mai putea exista cineva. Tu m-ai învățat asta.

Stansfield încuviință din cap.

— Așa este, dar cum rămâne cu lista ta?

— Am distrus copia mea. Păstrez lista aici, răspunse Kennedy și își atinse fruntea cu degetul.

Stansfield procedase la fel.

— Și Mitch?

— Am petrecut un weekend întreg revizuind lista împreună cu el și apoi am distrus tot dosarul.

— Ești sigură?

— Da.

— Dar ar fi putut să își ia apoi notițe, adăugă Lewis.

— Nu cred că este stilul lui, zise Kennedy. Are o memorie destul de bună.

— Și Ridley?

— Nu pot ști cu siguranță, dar și el este destul de meticulos.

— Unde este el acum?

— La Amsterdam.

— Vreau un interogatoriu complet și vreau să vă ocupați amândoi de asta. Mergeți acolo, va fi mai ușor așa.

Kennedy încuviință din cap și întrebă:

— Și cu Stan cum rămâne?

— Mă ocup eu de Stan.

Evident nerăbdătoare, Kennedy întrebă din nou:

— Cât de repede?

— Cred că voi fi la Paris mâine-dimineață.

— Serios? întrebe Irene, evident surprinsă.

— Cooke m-a rugat să merg cu el acolo. Să îl ajut să calmeze apele.

Stansfield își păstră pentru sine bănuielile în privința lui Cooke.

— Aș vrea să plec într-acolo cât mai curând posibil, zise Kennedy. În această după-amiază, sper.

— De ce?

— Pentru că am impresia că sunt singura în care Mitch are încredere cu adevărat. Eu ar trebui să-l aduc înapoi.

— Nu crezi că are încredere în Stan?

Kennedy îl privi pe Lewis, căutându-i ajutorul.

După cum îi era obiceiul, Lewis își ținea mâinile împreunate sub bărbie. Aruncându-i o privire lui Kennedy, spuse:

— Spune-i lui Thomas ce ți-a zis Mitch despre Stan.

— Mitch crede că dacă Stan va fi cel care îl va aduce înapoi, îl va arunca la carceră pentru o lună și va încerca să îl facă să vorbească.

Stansfield se gândi pentru o clipă la răspunsul ei. Probabil că Rapp nu era foarte departe de adevăr. Poate că nu ar fi o idee atât de rea să o trimită pe Kennedy după el. Iar pe Hurley l-ar putea pune să investigheze cu ce anume îi supărase Tarek pe libieni.

— Mi-e teamă că avem o problemă mai gravă aici, îi spuse Lewis lui Stansfield.

— Cum ar fi?

— Lucrez la un raport chiar acum. Vreau să mă asigur că trag concluziile corecte înainte de a face o recomandare finală. Dar, între timp, aș propune foarte ferm să îi ții pe Stan și Victor departe de Rapp. Las-o pe Irene să îl aducă înapoi, iar apoi mă pot ocupa împreună cu ea de interogatoriu.

Stansfield se gândi pentru o clipă la cuvintele lui, apoi încuviință din cap.

— Trebuie să îi ordoni lui Stan să stea departe de Mitch. Și nu trebuie să existe nicio urmă de îndoială în mintea lui că vrei să îți respecte ordinul întocmai.

— Asta are vreo legătură cu bănuiala lui Rapp că am avea un turnător? întrebă Stansfield.

— Posibil, dar grija mea cea mare este că, momentan, trebuie să evităm o confruntare. Și cred că suntem cu toții de acord că lui Stan și Victor le plac confruntările.

Stansfield merse din nou lângă canapea și se așeză.

— Îți faci griji pentru Mitch?

De când primise apelul de la Kennedy, Lewis încercase să își dea seama cum să dea glas propriilor gânduri fără să îl alarmeze pe Stansfield în asemenea măsură cât să facă ceva pripit. Își puse mâinile pe genunchi și spuse:

— Rapp este un individ unic… extrem de eficient. Dacă te uiți la ceea ce a făcut în ultimul an, cred că ar fi o prostie să îi punem la îndoială loialitatea. Dar… cred că s-au creat anumite resentimente.

— Cu Stan?

— Da… și cu alții. Mitch a devenit băiatul nostru minune. I-am oferit o libertate nemaiîntâlnită și, până acum, a avut rezultate uimitoare. Stan nu apreciază ce a făcut el, iar Victor pare să îl

urască doar de dragul de a-l urî. După cum bine știi, Stan are probleme cu controlul și nu îi place faptul că lui Mitch și Irene li s-a permis să opereze în afara ariei autorității sale directe. Imediat a decis să îl învinuiască pe Mitch pentru evenimentele din Paris și a făcut-o fără să aibă vreo dovadă. Acum, totul arată că Mitch nu poate fi tras la răspundere pentru ce s-a întâmplat acolo. De fapt, este de-a dreptul uimitor că a reușit să elimine ținta și să fugă de la locul faptei.

Stansfield încuviință din cap.

— După ce am auzit aceste noi informații, îți înțeleg punctul de vedere.

— În această dimineață, Rapp i-a spus lui Irene la telefon ceva ce cred că este foarte grăitor. Parafrazez acum, dar a spus ceva de genul: „Mă bucur că voi, șoareci de birou nenorociți, ați descifrat cazul. Parcă îl și aud pe unchiu-tău criticându-mi fiecare mișcare, deși habar nu are ce a mers prost”. Aceasta este o afirmație plină de resentimente.

— Față de Stan?

— Da, poate și față de alții. Sunt sigur că îți amintești anumite momente din cariere ta. Cu toții am trecut prin ele… aflați la mii de kilometri depărtare, simțindu-ne izolați și abandonați de șefi care dau ordine fără să aibă cea mai vagă idee despre care este cu adevărat situația pe teren.

Stansfield își amintea multe asemenea momente.

— Deci o trimit pe Irene să îl aducă înapoi, îl țin departe de Stan și apoi încercăm să descifrăm toată situația asta.

— În principiu, da, dar mă văd nevoit să îmi exprim încă o îngrijorare. Am înțeles destul de bine psihicul lui Rapp. Este mai puțin complicat decât ai crede. Este foarte liniar. Chiar în acest moment, are în minte faptul că cineva din grupul nostru l-a trădat, iar el aproape a fost ucis din cauza asta. Părerea mea este că Mitch nu se va opri până nu va afla cine este această persoană. Iar când o va găsi, o va ucide.

Stansfield se gândi pentru o clipă, apoi întrebă:

— Chiar dacă eu îi ordonez să stea deoparte?

— Pe tine te respectă foarte mult. Dacă îl poți convinge că te vei ocupa de această persoană, s-ar putea retrage, dar o să vrea dovezi că te-ai ocupat de problemă.

Stansfield încuviință din cap, se întoarse către Kennedy și spuse:

— Adu-l acasă. Îl voi chema înapoi pe Stan, iar apoi o să stăm de vorbă și o să pun capăt acestor conflicte interne. De acum înainte, când dau un ordin, mă aștept să fie respectat, iar oricine nu îl urmează nu va mai face parte din această echipă.

Lewis și Kennedy făcură un schimb rapid de priviri, apoi dădură aprobator din cap.

— Vorbesc serios, zise Stansfield, evident sătul de certuri. Și credeți-mă, sunt perfect conștient că am un punct slab când vine vorba de Stan.

Cei doi bărbați împărtășeau o istorie îndelungată, care se întindea de la Berlin la Budapesta, la Moscova, în Orientul Mijlociu și dincolo de el. Stansfield se gândi la propriile lui greșeli și dădu dezamăgit din cap.

— Prostia asta o să se termine. Chiar acum.

— Da, domnule, spuse Kennedy, ridicându-se și mulțumindu-i pentru timpul acordat. Este în regulă dacă îl interogăm pe Ridley la Paris?

— Da. Doar asigură-te că locația este sigură.

— Așa voi face. Mulțumesc. Vom reveni cu vești de îndată ce ajungem pe teren.

Stansfield îi privi ieșind din birou. Nu era sigur că ei înțelegeau cât de precară devenise situația. Dacă exista cu adevărat o scurgere de informații, trebuia oprită înainte ca ei toți să fie aruncați în fața comisiei Congresului și, în cele din urmă, în închisoare. Aveau dreptate în privința lui Rapp, de asta era convins. Stansfield înțelesese întotdeauna riscul faptului de a-i ordona unui individ talentat și motivat să ucidă pentru țara sa. Era mai simplu să anticipezi mișcările unui asasin detașat, cu sânge rece. Dar Rapp era departe de a fi obiectiv și detașat în privința slujbei sale. Parcă nu îi putea ucide suficient de repede pe ticăloșii ăștia. Ura lui pentru teroriști îl împingea să ucidă cu o asemenea eficiență. Cum ar reacționa el dacă ar fi adus înapoi și închis? Nu prea bine, bănuia Stansfield. Cum ar reacționa dacă ar afla că cineva de la Langley vinde secrete dușmanilor lor? Prin definiție, acel individ ar fi un trădător, iar Stansfield nu avea niciun dubiu că Rapp ar vrea să-i vină de hac unei asemenea persoane.

CAPITOLUL 24

Paris, Franța

Îi fusese destul de ușor să găsească plăcuțe de înmatriculare. La câteva străzi distanță de Turnul Eiffel exista o parcare subterană spațioasă. Rapp merse la cel de-al treilea nivel și găsi un sedan într-un colț întunecat. Deșurubă rapid plăcuțele din față și din spate, apoi porni spre cel de-al patrulea. Plăcuțele de înmatriculare ale mașinii particulare începeau cu patru cifre, urmate de două litere și alte două cifre. Dură câteva minute să găsească o mașină al cărei număr de înmatriculare să se potrivească cu primele două cifre de pe plăcuțele lui. Cei mai mulți oameni nu își știu numărul mașinii, dar, ca măsură de precauție, era mai bine ca primele cifre să fie aceleași. Oamenii au tendința de a ignora ceea ce arată familiar. Rapp deșurubă plăcuțele și le înlocui rapid cu cele luate de la prima mașină. Era o procedură standard în spionaj.

Proprietarul primei mașini avea să observe în curând lipsa plăcuțelor de înmatriculare, deoarece va vedea un spațiu gol în locul unde era obișnuit să își vadă numerele. Apoi va raporta furtul plăcuțelor. Parisul era un oraș mare, cu un nivel ridicat al infracționalității. Furtul unor plăcuțe de înmatriculare nu reprezenta o prioritate pe lista infracțiunilor, dar, chiar și așa, Rapp își lua măsuri de precauție, în caz că norocul s-ar fi întors împotriva lui. Ar putea trece luni întregi până ca proprietarul celei de-a doua mașini să fie tras pe dreapta pentru deținerea de plăcuțe furate. Omul și-ar da seama în acel moment că plăcuțele îi fuseseră furate și le-ar declara ca atare. Până atunci, Rapp și Greta ar fi de mult plecați. Problema nu era Audi-ul A4 argintiu al Gretei, ci plăcuțele de înmatriculare elvețiene, care atrăgeau prea mult atenția. Dacă ar fi fost nevoiți să fugă, nu voia ca Hurley să le ia urma.

Rapp se întoarse la hotel, mulțumit că erau pregătiți pentru seara care urma și simțindu-și umărul puțin mai bine. Greta îl aștepta în cameră și părea ușor agitată, în ciuda efortului de a părea calmă. Vru să știe de ce durase atât de mult, iar el îi

spuse despre plăcuțe și alte câteva sarcini aparent neînsemnate de care se ocupase. Înainte ca ea să se lanseze într-un întreg interogatoriu, Rapp întoarse situația în favoarea lui și începu să îi pună întrebări despre după-amiaza ei. În timp ce o asculta, golea conținutul uneia dintre plasele de cumpărături pe pat. O trusă de cusut, o pereche de blugi, o jachetă nouă și alte câteva obiecte. Rapp întinse blugii pe pat și își scoase pistolul Glock cu amortizor de la brâu. Greta tăcu la vederea lui. Rapp îl puse pe cracul stâng al pantalonilor, luă un marker și începu să îi traseze conturul.

— Ai probat peruca?

— Ce faci? spuse ea, ignorându-i întrebarea.

— Tocul de umăr este croit pentru un stângaci, iar mâna stângă nu mi-e de foarte mare folos acum. Îmi trebuie un toc pentru pistol. Nu e cea mai bună mișcare să îl țin la spate, în pantaloni.

— De ce… pentru că te poți împușca singur?

— Nu, nu este foarte confortabil și nici ușor de scos când ai nevoie de el.

Greta încuviință din cap în timp ce îl privi luând o foarfecă și revenind lângă blugii cei noi.

După ce Mitch își obținu peticul de material, întinse pe pat noua jachetă neagră din denim, expunând interiorul părții stângi din față. Puse pistolul peste ea, apoi îl acoperi cu peticul decupat din blugi. După ce îl fixă cât să acopere perfect arma, luă un ac și ață.

— Habar nu aveam că știi să coși.

— Unul dintre numeroasele mele talente, spuse Rapp, rânjind. Ți-e foame?

Ea dădu din cap.

— Sunt doar obosită.

Rapp împunse acul prin materiale, apoi îl trase înapoi la suprafață.

— De ce nu probezi peruca pentru mine? Nu vrem să avem parte de surprize astă-seară.

Greta vru să îl întrebe de ce era nevoie să ia pistolul cu el dacă nu exista niciun risc, dar știa că e o întrebare stupidă. Toată viața lui era un risc continuu, iar ea încercase să ignore acest lucru de când îl cunoscuse. Luă o pungă de cumpărături și merse la baie, închizând ușa în urma ei. Își răsuci părul prins în

coadă într-un coc, apoi îl acoperi încet cu peruca. După ce o aranjă, netezi ușor creștetul perucii și scutură din cap. Arăta bine, dar nu îi plăcea faptul că se uita la o străină.

Rapp auzi ușa deschizându-se și ridică privirea. Părul negru îi cădea câțiva centimetri peste umeri. Chipul ei perfect era încadrat de un breton negru, care se oprea la doi centimetri deasupra sprâncenelor. Mitch nu își dădu seama, dar rămăsese cu gura căscată.

— Ce părere ai? întrebă Greta.

— Cred că sunt excitat.

— Nu ești amuzant.

— Nu încerc să fiu.

Rapp lăsă jacheta pe pat și se ridică. Porni spre Greta, oprindu-se la jumătate de metru de ea. Greta îl privi o secundă, apoi își împreună protector brațele la piept și își feri privirea. Limbajul trupului ei era clar, dar Rapp nu se lăsă descurajat atât de ușor. Îi puse blând mâna pe bărbie și îi întoarse privirea către el.

— Îmi pare rău că te-am implicat în treaba asta. Poate ar fi mai bine dacă te-ai întoarce la Zürich. Eu fac ce am de făcut, iar când lucrurile se vor calma, vin să te văd.

— Și dacă nu se calmează?

Atunci probabil o să fiu mort, își spuse Rapp în sinea lui, dar nu îndrăzni să dea glas gândului.

— Se vor calma. Sunt bun la meseria mea, scumpo. Ai încredere când îți spun că tipii ăștia trebuie să se teamă mai mult decât mine.

Greta încuviință din cap, iar ochii începură să i se umple de lacrimi.

— Aproape ai fost ucis noaptea trecută. Dacă glonțul acela ar fi pătruns doar câțiva centimetri mai la dreapta, ai fi sângerat până ai fi murit. Oricum ai fost aproape de moarte. Pur și simplu, nu înțeleg de ce nu poți pleca împreună cu mine, chiar acum. Departe de toată nebunia asta.

— Nu e genul de slujbă de la care îți dai demisia și gata. Va trebui să ai încredere în mine, Greta. Dacă nu poți, ar trebui să te întorci la Zürich.

— Asta vrei să fac?

O lacrimă i se rostogoli pe obrazul stâng. Lui Rapp nu îi plăcea să o vadă astfel. Îi șterse lacrima cu degetul.

— Vreau să fii în siguranță, iar cel mai sigur loc pentru tine nu este lângă mine, asta e clar. Dar există o parte din mine... Glasul lui Mitch se stinse.

— Ce este?

— Există o parte din mine care nu poate suporta gândul de a nu te mai vedea niciodată.

Și mai multe lacrimi se prelinseră pe obrajii Gretei.

— Nu trebuie să fie așa. Tot ce trebuie să faci este să...

— Fug, spuse Rapp, dând din cap. Nu se va întâmpla, scumpo. Trebuie să duc misiunea asta până la capăt, apoi putem vorbi despre opțiuni.

Greta îi cuprinse chipul în mâini.

— Te iubesc.

— Și eu te iubesc, spuse el, zâmbind.

Se aplecă și o sărută. Mâna stângă îi coborî pe spatele ei, trăgând-o mai aproape. Sărutul deveni mai intens și mai pasional. Respirația lui Rapp deveni sacadată, iar el își coborî mâna pe fundul ei.

Greta gemu. Știa ce voia el; și ea își dorea același lucru la fel de mult. Îi fusese dor de el și nu își dorea nimic mai mult decât să petreacă întreg weekendul în pat, în brațele lui. Dar se retrase câțiva centimetri și întrebă:

— Cum rămâne cu umărul tău?

Trăgând-o din nou aproape, Rapp îi șopti la ureche:

— Va trebui să avem grijă.

Greta începu să îi descheie nasturii cămășii.

Rapp își strecură degetul pe sub puloverul ei, coborând pe șold. Găsi nasturele blugilor și îl descheie. Brusc, parcă se dădu startul unei curse. Începură să își smulgă hainele unul altuia. Cămăși, pantaloni, pulover, șosete și pantofi zburau în toate direcțiile, până când Rapp rămase în boxerii albi, iar Greta în lenjerie neagră. În afară de rana de glonț din umărul lui Rapp, cei doi erau perfecțiunea întruchipată. El avea mușchi încordați, de parcă ar fi fost sculptați. Ea era suplă și avea forme bine proporționate, iar pielea îi era cel mai catifelat lucru pe care îl atinsese Rapp vreodată.

Greta îl împinse spre pat, unde el se așeză și ridică privirea spre ea, ținându-i mâinile pe șolduri. Greta îi cuprinse chipul în mâini.

— Nu port peruca.

Rapp nu avea de gând să nege că peruca îl excita, dar Greta era atât de frumoasă, încât putea fi chelă și tot l-ar fi scos din minți.

— Nu trebuie să porți peruca.

Greta zâmbi, îl împinse pe spate și se așeză peste el. Cu o mână își scoase peruca, iar cu cealaltă își desprinse părul blond. Scutură ușor din cap, iar părul îi căzu pe umeri.

— Doar stai pe spate și relaxează-te. Am eu grijă de tot.

Rapp zâmbi, închise ochii și, pentru prima dată în zile întregi, mintea i se goli de gânduri de răzbunare și crimă.

CAPITOLUL 25

Paris, Franța

Bodyguardul își dădu toată silința, dar cavalerismul scoase la iveală ce era mai bun în el – plus faptul că femeia strigă numele șefului lui cu o asemenea intimitate, încât bărbatul fu dezarmat. Francine Neville trecu pe lângă masivul bodyguard DGSE și întinse obrazul drept spre Fournier. Știa că gestul avea să îl pună într-o situație imposibilă. O parte din imaginea atent clădită a lui Fournier transmitea că el era atât un afemeiat, cât și un gentleman. Neville știa că încă era o femeie atrăgătoare, iar în fața acestei mulțimi simandicoase, spionul nu avea de ales decât să o întâmpine cu un sărut pe obraz.

Fournier fu uimit, dar reuși să își ascundă surprinderea, prefăcându-se că o sărută pe Neville pe obrazul drept, apoi pe cel stâng.

— Francine, spuse el entuziasmat, cât mă bucur să te văd.

— Și eu pe tine, Paul.

Apucă spătarul unui scaun și întrebă suficient de tare, cât să poată fi auzită de un sfert din cei aflați în restaurant:

— Îmi permiți să iau loc?

— Mi-ar face mare plăcere să ni te alături, dar suntem în toiul unei chestiuni private, răspunse Fournier, abia șoptind.

Neville flutură din mână, parcă pentru a-i respinge îngrijorarea.

— Nu vă faceți griji, nu voi abuza de ospitalitatea voastră.

Trase scaunul și luă loc, apoi gesticulă spre ultimul scaun liber, invitându-l pe Simon să li se alăture.

— Paul, dânsul estre Martin Simon, unul dintre cei mai buni oameni ai mei.

Înainte ca Fournier să poată răspunde, Neville își întoarse ochii căprui asupra străinului care stătea în dreapta lui.

— Bună ziua, spuse ea, întinzând mâna peste masă, cu palma în jos. Eu sunt Francine.

Vega zâmbi călduros și îi strânse mâna.

— Sunt foarte încântat să te cunosc, Francine. Eu sunt Max, zise spaniolul, ignorându-l în mod intenționat pe bărbatul sfios care o însoțea.

— Sper că nu întrerup nimic important, zise Neville.

— Draga mea, treburile Direcției sunt întotdeauna importante, spuse Fournier, fără a se deranja să își ascundă iritarea. Dar este evident că securitatea Republicii nu este atât de importantă pentru tine.

— Din păcate, nu suntem cu toții de acord în privința celei mai bune metode de a proteja Republica.

Nevrând să îi ofere lui Fournier șansa la replică, Neville se întoarse spre Max.

— Detectez un ușor accent. Sunteți spaniol?

El încuviință din cap.

— CESID? spuse Neville, întrebându-se dacă bărbatul lucra pentru principala agenție de informații a Spaniei.

— Nu, sunt un simplu om de afaceri, spuse Vega, râzând.

Francine își întoarse privirea spre Fournier, fără să creadă niciun cuvânt din gura spaniolului. Zâmbetul îi dispăru în timp ce îi spuse:

— Mă gândeam că ți-ar plăcea să fii la curent cu investigația.

Incomodat, Fournier îi aruncă o privire fugară oaspetelui său, apoi atenția îi reveni asupra fostei lui cuceriri.

— Acum nu este un moment prea bun. Am putea vorbi mai târziu. Ce-ar fi să suni la biroul meu și să stabilești o întâlnire?

— Toată ziua am încercat să dau de tine. Biroul tău nu mi-a fost de prea mare ajutor.

Fournier se întrebă cum de îl găsise Neville.

— Dar nu îți face griji. Va dura doar câteva minute, apoi plec, spuse Neville, bucurându-se nespus să îi vadă expresia chinuită. Ieri te-ai oferit să ajuți cu investigația, iar superiorii mei au fost încântați. M-au rugat să te întreb dacă ne-ai putea ajuta cu o mică problemă.

— Dacă îmi stă în putere, mi-ar plăcea să fiu de ajutor.

— Bun. Mi s-a spus că ai o relație foarte prietenoasă cu libienii, spuse Neville și zâmbi modest. Făcând parte din forțele de ordine locale, noi nu avem asemenea contacte, așa că mă gândeam dacă nu cumva i-ai putea întreba de ce acești presupuși bodyguarzi nu au fost văzuți niciodată în public împreună cu ministrul libian al petrolului.

Fournier clipi de câteva ori înainte de a răspunde.

— Nu sunt sigur că îți înțeleg întrebarea.

— Cei patru bărbați morți la care tu te-ai referit drept bodyguarzii lui Tarek... Nu reușim să găsim niciun martor care să îi fi văzut. Tarek s-a cazat la hotel împreună cu asistentul său, care i-a spus unuia dintre ofițerii mei că nu călătoreau însoțiți de bodyguarzi.

— Asta pare puțin ciudat, zise Fournier.

— Ce pare ciudat? Faptul că tu mi-ai spus că erau bodyguarzii lui Tarek sau că asistentul lui Tarek i-a spus ofițerului meu că nu călătoreau cu protecție?

— Francine, draga mea, am presupus că erau bodyguarzii lui Tarek, la fel ca tine. Nu am nicio informație care să contrazică acest lucru.

Ea încuviință din cap.

— Ei bine, asistentul lui este acum la ambasada Libiei, iar cei de acolo nu ne permit să îl interogăm.

— O să văd dacă îi pot face să se răzgândească, se oferi Fournier pe un ton amabil, deși nu avea nici cea mai mică intenție să facă acest lucru.

— Mai există un detaliu interesant. Nu am reușit să localizăm cinci dintre oaspeții hotelului.

— Nu sunt foarte surprins. Locul era plin de polițiști și reporteri. Probabil că oamenii au plecat și s-au cazat la alte hoteluri.

— Nu, spuse Neville, dând din cap. Bagajele lor sunt încă în camere și nu o să îți vină să crezi ce coincidență, zise ea, prefăcându-se șocată. Patru dintre acei oaspeți se potrivesc descrierilor celor patru bodyguarzi morți.

— Serios?

— Da, și am găsit o cameră în capătul coridorului, la etajul unde era cazat Tarek, plină cu echipament de supraveghere.

— Credeam că e camera din care bodyguarzii lui Tarek supravegheau perimetrul.

— Așa am crezut și noi, dar conform asistentului lui Tarek, ministrul nu era însoțit de gărzi de corp.

Fournier își țuguie buzele într-o expresie gânditoare, apoi spuse pe un ton binevoitor:

— Probabil că ofițerul tău l-a speriat de moarte pe acest asistent, când l-a interogat. Poate că a omis acest detaliu important.

— Și cum rămâne cu personalul hotelului și oaspeții cu care am vorbit? Tarek a părăsit hotelul de cel puțin șapte ori și nimeni nu își amintește să îl și văzut însoțit de vreo gardă de corp.

— Ei bine, spuse Fournier, încercând să scornească o explicație logică. Poate că Tarek nu voia să fie însoțit de bodyguarzi în public. Poate prefera să nu iasă în evidență.

— Camera aceea cu tot echipamentul de supraveghere... computerele hotelului spun că era în renovare, deși fusese renovată în urmă cu doar un an.

— Asta nu are niciun sens, spuse încruntat Fournier.

— Nu, nu are, zise Neville, care își dădu seama că Paul juca teatru. Știi ce altceva nu are niciun sens?

Fournier avu senzația că nu îi va plăcea răspunsul la această întrebare.

— Nu.

— Ofițerii mei spun că, în timp ce tu erai cu mine în apartamentul lui Tarek, unul dintre oamenii tăi a făcut o scurtă vizită pe acoperiș.

— Am avut câțiva oameni cu mine. Nu știu unde erau în absolut fiecare moment. Le-am spus să se împrăștie și să vadă ce pot afla.

— Sunt convinsă că le-ai spus, zise Neville, tonul devenindu-i suspicios. A fost luată o frânghie de pe acoperiș. Ai idee ce s-a întâmplat cu ea?

Nu avea de gând să îi spună de unde știa acest detaliu.

— Sper că nu încerci să spui că unul dintre oamenii mei a sustras probe, zise Fournier, comportându-se de parcă ar fi fost jignit de acuzație.

Neville îl țintui cu privirea.

— Paul, te cunosc mai bine decât restul lumii. Știu că ești un om foarte înșelător, implicat în tot felul de lucruri necurate. Lucruri care, dacă ar ieși la iveală, ne-ar putea distruge țara, așa că nu te preface ofensat. Poți să negi cât vrei, dar știm amândoi că ești capabil de abateri mult mai grave decât să îți bagi nasul în investigația mea.

Vega își drese glasul și își luă telefonul.

— Eu am alte treburi de rezolvat, vă rog să mă scuzați.

Fournier puse mâna pe încheietura lui Vega, dar rămase cu privirea asupra lui Neville.

— Francine și cu mine avem o poveste lungă în spate. M-am îndrăgostit de ea, dar mi-a frânt inima. Niciodată nu ar trebui să amestecăm afacerile cu plăcerea. Mă tem că trecutul nostru complică lucrurile.

Neville își lăsă capul pe spate, izbucnind într-un hohot fals.

— De fapt, Max, am aflat că mă înșela și i-am spus că nu vreau să-l mai văd niciodată. Paul minte cu foarte mare ușurință, așa că trebuie să fii precaut când ai de-a face cu el.

— Haide, Francine, spuse el bosumflat, apoi rânji.

— Nu îți face griji, Paul, te-am uitat în urmă cu mult timp, dar am învățat lecții foarte valoroase. De exemplu… că ești un bărbat incredibil de egoist și înșelător, spuse ea, apoi se întoarse spre Simon. Cum ar numi psihologii noștri criminaliști asemenea persoane?

— Narcisiste.

— Da, mulțumesc. Acesta este cuvântul potrivit.

Fournier ridică mâinile, parcă predându-se.

— Ar fi trebuit să te tratez mai bine. Acesta este unul dintre marile mele regrete. Acum, te rog să ne scuzi, dar Max și cu mine avem treburi importante de rezolvat.

Neville se întoarse spre Simon.

— Se pare că am abuzat de ospitalitatea lui.

— Așa s-ar părea.

Neville se ridică și, privindu-l pe Fournier, spuse:

— Desigur, presupun că îmi vei permite să îți interoghez oamenii, nu?

— Orice ca să fiu de ajutor, spuse el cu un rânjet jucăuș.

Neville se îndepărtă cu un pas de masă, apoi se întoarse.

— Am uitat să menționez că îl căutăm pe cel de-al cincilea oaspete. Se potrivește descrierii generale a celorlalți patru bărbați care au fost uciși… presupușii bodyguarzi. Nu cumva știi unde l-am putea găsi? întrebă ea, zâmbind provocator.

Fournier își împinse paharul pe masă și se ridică. Ocoli masa și își puse mâna pe umărul lui Neville. Apropiindu-și gura la doar câțiva centimetri de urechea ei, spuse:

— Scumpo, nu știu ce pui la cale, dar ți-aș sugera să te întorci fuguța la soțul și copiii tăi. Joci un joc periculos, iar dacă ești atât

de deșteaptă pe cât te crezi, ar trebui să știi că nu sunt genul de persoană cu care să te joci.

Neville se smuci de lângă el, dându-i mâna de pe umărul său.

— Nu mă atinge! se răsti ea, suficient de tare cât să audă aproape întreg restaurantul. Dezastrul ăsta duhnește a tine de la o poștă. Și să nu crezi că ești mai presus de lege doar pentru că lucrezi pentru Direcție.

Bodyguardul lui Fournier interveni și o apucă pe braț. Ea reacționă scoțându-și insigna și împingându-i-o în față.

— Ia-ți mâinile de pe mine.

Întorcându-se spre Fournier, continuă:

— Am sunat deja la biroul inspectorului general. Avem o întâlnire mâine-dimineață, în care îl voi pune la curent cu investigația și cu temerile mele că departamentul tău este cumva implicat. De asemenea, îl voi informa că m-ai amenințat.

— Nu te-am amenințat, Francine, spuse Fournier oftând, de parcă ideea în sine era absurdă.

Neville se calmă.

— Sunt cu ochii pe tine, Paul. Apari la locul crimei practic în același timp cu mine, unul dintre oamenii tăi este văzut urcând pe acoperiș și acum ne lipsește o probă crucială. Lansezi ideea asta că cei patru oameni morți erau bodyguarzii lui Tarek, dar nu reușesc să găsesc pe nimeni care să spună că era însoțit de gărzi de corp. Întreg haosul ăsta începe să miroasă ca una dintre operațiunile tale murdare.

— Francine, ar trebui să ai grijă cum arunci cu asemenea acuzații grave.

— Poate că par grave pentru omul de rând, dar oricine îți cunoaște munca înțelege că situația asta este exact pe stilul tău. De fapt, zise Neville, dându-și seama de ceva, sunt dispusă să îmi pariez salariul pe un an că Tarek era pe statul tău de plată.

Simon fu cel care se întinse spre ea și o atinse pe braț.

— Francine, trebuie să plecăm.

Asistând din afară la schimbul de replici, Simon realizase că, cel mai probabil, Neville se apropiase incomod de mult de adevăr. Ar fi fost un coșmar juridic să încerce să pună DGSE-ul să deschidă dosarele pe care le aveau despre Tarek.

— Nu mă tem de tine, Paul. Știu că îți place să faci lucruri pe ascuns. Nu suporți să fii expus în public, ca acum. Ține minte ce îți spun, vei regreta decizia de a te implica în dezastrul ăsta.

Apoi îi întoarse spatele și ieși cu pași mari din restaurant, iar Simon o urmă.

— Ei bine, nu mă așteptam chiar la asta, îi spuse el când ajunseră în foaier.

— Nici eu, izbucni Neville.

— Șefa, știi ce făcea Tarek înainte de a deveni Ministrul Petrolului în Libia?

Neville se opri în mijlocul foaierului și se întoarse spre Simon. Îl privi, căutând un indiciu în expresia lui.

— Ce?

— Umblă vorba că lucra pentru Mukhabarat... serviciul de informații libian.

— Rahat, bâigui Neville în barbă.

Își trecu mâinile prin păr, dădu din cap și spuse pe un ton disperat:

— Situația devine din ce în ce mai urâtă.

— Trebuie să avem grijă.

— Asta vrea el să facem, spuse ea, privind înapoi spre restaurant. Vrea să ne fie teamă de umbrele noastre. Să ne mișcăm încet... de aceea am făcut scena aia acolo. Nu suportă gândul că secretele lui murdare ar putea fi făcute publice. Dacă vrem să rezolvăm cazul acesta, ultimul lucru pe care ar trebui să îl facem este să ne mișcăm cu precauție. Trebuie să îl expunem pe Fournier, și repede.

Simon strâmbă din nas.

— Francine, este foarte periculos. Nu avem nicio dovadă care să arate că are vreo legătură cu cazul.

— Crezi că a apărut înainte ca acele cadavre să apuce să se răcească doar pentru că ieșise la o plimbare? Omul lui ajunge din întâmplare pe acoperiș, în timp ce noi toți ne concentrăm asupra camerei? Nu cred o iotă din toate astea.

— Știu că nu arată bine, dar acestea nu sunt dovezi suficient de solide cât să îl lege de caz.

— Atunci va trebui să găsim ceva. Investigația la locul crimei ar trebui să se încheie până diseară. Vom avea suficientă forță de muncă disponibilă și vreau să aflu cine este omul acela... Max.

— Francine, spuse precaut Simon, cel mai probabil că este o sursă a Direcției. Ascultă-mă, treaba asta este periculoasă.

— Da, iar noi lucrăm pentru Poliția Națională. Direcția poate să joace ce jocuri vrea în străinătate, dar nu în Paris. Noi suntem legea.

Neville își dădu seama că raționalului Simon nu îi plăcea această nouă turnură a situației. Ca mulții alții, și el se temea de reputația DGSE-ului. Dar ea știa că singura lor speranță de a elucida misterul era să ignore teama și să meargă înainte. Orice pauză, oricât de mică, i-ar oferi lui Fournier timpul de care avea nevoie pentru a face presiuni asupra oamenilor care îi puteau lua cazul lui Francine.

— Ai încredere în mine, spuse ea. Trebuie să ne mișcăm repede. Nu îți face griji pentru Fournier. Și-a făcut-o cu mâna lui când a apărut la locul faptei și și-a trimis omul pe acoperiș. Vreau răspunsuri. Vreau să începi cu tipul ăsta, Max, și apoi fă-mi rost de numele celui care a fost pe acoperiș. Vreau să îl interoghez eu însămi.

Simon știa că e imposibil să o facă să se răzgândească, așa că încuviință din cap. Determinarea ei era unul dintre motivele pentru care era atât de bună la ceea ce făcea. Dacă un caz devenea personal, Neville era de-a dreptul îndârjită. Poate că într-o zi, două, Simon ar putea să o facă să gândească mai rațional – dacă aveau timpul ăsta la dispoziție. Fournier și cei de teapa lui nu jucau cinstit. În timp ce Simon și Neville ieșiră afară, în amiaza târzie, un presentiment rău puse stăpânire pe el. Oare Fournier și lacheii lui anonimi ar fi atât de imprudenți încât să îi facă rău șefei lui? Simon se cutremură la acel gând. Nu putea permite un asemenea lucru.

În timp ce deschise portiera din spate a sedanului pentru Neville, aruncă o privire rapidă pe stradă, în stânga și în dreapta. Vedea tot felul de bărbați în jur – asistenți, șoferi și bodyguarzi ai celor bogați dinăuntrul hotelului. Fără îndoială că unul sau mai mulți erau ai lui Paul Fournier. Simon studie fiecare chip, reținându-le. Era ofițer de poliție de 16 ani. Începuse patrulând pe străzile înguste ale cartierului Marais. Descoperise devreme că avea talentul de a recunoaște cu ușurință chipuri. Spera ca acel talent să nu îl și părăsit.

— Cred că ar fi un lucru înțelept ca tu și familia ta să fiți protejați până trece totul, spuse el după ce urcă lângă Neville pe bancheta din spate.

Știa că ei nu îi va plăcea, dar o spuse oricum, în principal pentru că acela era lucrul corect de făcut. Neville rămase tăcută pentru un moment, iar când vorbi, spuse exact lucrul la care se aștepta el.

— Nu mi-e frică de Paul Fournier.

Păi, ar trebui să-ți fie, gândi Simon, dar nu îndrăzni să o spună.

— Nu am spus că ți-ar fi. Acesta este un caz foarte mediatizat, care va atrage multă atenție. Cred că ar fi o măsură de precauție înțeleaptă.

— Bună încercare. De fapt, ești speriat de un spion al DGSE, zise Neville, dând din cap. Nu mi-e frică de individul ăsta. E un laș. Nu mă poate intimida și de aceea își folosește trucurile murdare la lumina zilei. Și sunt convinsă că nu ar răni un detectiv de la Poliția Judiciară.

Simon o cunoștea destul de bine cât să știe că, cel puțin pentru moment, nu avea sens să încerce să o convingă de contrariu. Dădu aprobator din cap, dar începu să exploreze în sinea lui diversele măsuri de precauție pe care le putea implementa el însuși. Atâta vreme cât Neville nu știa ce pune la cale, nu făcea nimănui niciun rău. Dar dacă ar afla, cine știe cum ar reacționa. Simon privi pe fereastră și își spuse că trebuie să fie precaut. Ar fi stupid din partea lui să ignore amenințarea lui Fournier.

CAPITOLUL 26

Făcură dragoste și adormiră îmbrățișați, atât cât le permitea umărul lui rănit. Când Rapp se trezi, peste o oră și patruzeci de minute, rămase cu privirea ațintită pe tavan. Vedea clar, nu avea ochii încețoșați și nici nu era confuz în privința locului unde se afla sau a timpului. Se simțea plin de viață, energic și relaxat în același timp. Greta avea efectul acesta asupra lui. Mitch nu știa exact de ce, dar bănuia că are legătură cu corpul ei gol lipit de al lui. Dormeau întotdeauna îmbrățișați – căldura și energia ei îl liniștea și îl făceau să se simtă viu.

Nu încăpea îndoială că ea îl făcea fericit, cum nu mai fusese de foarte multă vreme. Atât de fericit, încât, în timp ce stătea întins în pat, Mitch luă în considerare ideea de a lăsa totul baltă și de a se întoarce la Zürich împreună cu Greta. I-ar speria de moarte pe Kennedy și alți câțiva. Apelul telefonic ar fi simplu de dat. Doar ar suna pe linia privată și ar lăsa un mesaj. I-ar spune lui Irene că se săturase și că o terminase cu ei. Că își pusese fundul la bătaie, iar ei îl răsplătiseră trădându-l. Și apoi ar veni partea iremediabilă, care ar pune capăt definitiv colaborării lor. Rapp ar fi nevoit să o amenințe, explicându-i detaliat ce ar face oricui ar veni să îl caute. Iar dacă ar porni cineva pe urmele lui, Mitch s-ar întoarce în Statele Unite și ar lăsa o dâră de cadavre în urma sa. Poate chiar ar adăuga în mesaj ceva despre un colet cu informații pe care l-ar putea trimite FBI-ului sau Departamentului de Justiție. Sau, Doamne ferește, presei.

Rapp se încruntă la acea ultimă parte. Nu ar putea să o facă niciodată. Ar fi la fel ca toți politicienii aceia oportuniști și egoiști care tot încercau să lovească în CIA. Kennedy și Stansfield erau oameni buni, sau măcar încercau să facă ceea ce trebuie. Hurley… poate nu atât de mult. Indiferent de ordinele lui Stansfield, Hurley ar porni pe urmele lui Mitch. Omul era chiar caraghios în această privință. Dacă Rapp ar sări calul sau ar face lucrurile de capul lui, Hurley s-ar înfuria, dar nu s-ar deranja să își pună problema că nu exista o regulă pe care el însuși să nu o fi încălcat. Stansfield îi spusese cândva lui Rapp că problema lui și a lui Stan era că semănau prea mult. Rapp spera să nu fie

adevărat. Hurley putea uneori să fie un om meschin, sadic și foarte nedrept, iar Rapp îi spusese aceste lucruri lui Stansfield. Directorul Adjunct mai adăugase câteva adjective negative la lista lui Mitch, apoi spusese:

— Și, în cele din urmă, foarte priceput la ceea ce face. Prin tot rahatul, el vede cea mai simplă cale de a-și atinge obiectivul și profită de ea… exact ca tine.

— Dar este un ticălos, răspunsese Rapp.

Stansfield zâmbise în felul lui relaxat și spusese:

— Da, este, iar după ce vei lucra 30 de ani în domeniu, este posibil să devii și tu la fel.

Rapp spera din tot sufletul să nu se întâmple asta. O parte din el îl respecta pe Hurley pentru asprimea și tenacitatea sa, dar nu își putea închipui cum ar fi să îți trăiești viața ca un ticălos acru. Se întrebă dacă l-ar putea ucide. Existaseră multe momente în care își imaginase acel lucru, dar niciodată că o face într-un mod profesionist. În fanteziile sale, îl dădea cu capul de podea până când i se împrăștiau creierii pe jos. Rapp își dădu seama că exista o șansă foarte reală ca situația să ducă întocmai la necesitatea de a-l elimina pe Hurley. Dacă Mitch ar fugi și nu ar avea de ales, ar fi nevoit să îl ucidă pe Hurley sau pe oricine s-ar încumeta să îl vâneze pentru tot restul vieții lui.

Greta își odihnea capul pe pieptul său, iar brațul lui drept o îmbrățișa. Se cunoscuseră în urmă cu aproape un an la Zürich și fusese dragoste, sau cel puțin dorință, la prima vedere. Familia Gretei deținea o bancă importantă cu sedii în majoritatea centrelor financiare importante din lume. Bunicul ei și Thomas Stansfield fuseseră aliați în lupta împotriva comunismului, iar familia lui încă îl mai ajuta pe Stansfield cu unele dintre aspectele mai delicate ale operațiunilor. Până acum, cei doi tineri își ținuseră relația în secret. Greta știa, într-o oarecare măsură, cu ce se ocupă Rapp, dar rana din umărul lui îi amintea într-un mod dur că se îndrăgostise de un bărbat care activa într-un domeniu foarte periculos.

Rapp își coborî mâna pe talia ei zveltă, apoi pe șold. O sărută pe creștet și trase adânc aer în piept. Voia să își întipărească în minte acest moment. Pace deplină; bucurie în suflet, iar lângă el, o femeie pe care o iubea cu pasiune. Așa trăiau oamenii obișnuiți, dar nu și el. Antrenamentul lui fusese meticulos și foarte neașteptat pe alocuri. Hurley vorbise cu fiecare recrut în

parte despre femei. Politica lui era severă și la obiect. „Puteți să v-o trageți cu câte femei vreți, dar nu vă puteți îndrăgosti și, sub nicio formă, nu vă puteți căsători. Dacă vă îndrăgostiți sau vă căsătoriți, vă scot din prima linie sau vă omor”. Iar acesta era doar unul dintre nenumăratele motive pentru care Rapp îl considera un ticălos.

Era tentant să își petreacă restul vieții gol, în pat, împreună cu Greta, dar știa că e doar o fantezie romantică. Dacă voia să spere la acest lucru, avea multă treabă de făcut mai întâi. Probabil că existase o vreme când ar fi putut să o apuce pe un drum mai casnic, dar acele timpuri se duseseră. Adevărul era mai complicat decât faptul că Rapp era un asasin antrenat. Era bun la ceea ce făcea, îi plăcea și nu era pregătit să se retragă. Poate chiar va deveni ca Hurley dacă va trăi destul de mult. Acest gând îl deprimă.

În timp ce Rapp își trase cu grijă brațul de sub Greta, își promise în sinea lui să nu permită vreodată să se întâmple acest lucru. Intră în baie, închise ușa și se uită în oglindă. Cearcănele negre aproape îi dispăruseră de sub ochi. Era uimitor ce putea face corpul uman cu puțină mâncare și mult somn. Bandajul de pe umăr era curat, fără urmă de sânge, dar vânătaia de pe spate arăta destul de rău. Rapp își îndoi degetele de la mâna stângă, apoi își roti ușor brațul. Degetele nu îl mai dureau, dar umărul îl duru ca naiba când îl roti. Repetă mișcarea de câteva ori, apoi intră sub duș. Nevrând să își ude bandajele, se spălă de la mijloc în jos, se șterse cu prosopul și se gândi dacă să se bărbierească sau nu. Barba de două zile avea avantajele și dezavantajele ei, dar, în cele din urmă, argumentele contra câștigară, iar Mitch și-o rase. Oricum nu îi oferea o camuflare prea eficientă. În plus, exista un munte de dovezi despre cum îi trata poliția pe cei îmbrăcați decent și proaspăt bărbieriți față de cum îi trata pe cei care nu arătau îngrijit.

Greta încă dormea în timp ce el își îmbrăcă blugii și un tricou, ambele negre, și se încălță cu bocancii, tot negri. Din păcate, se trezi când Rapp își ajustă bretele cu arici ale vestei antiglonț. Își mai puse o pernă sub cap și își trase cearșaful până la gât.

— De ce porți vesta?

— Doar ca măsură de precauție, răspunse sincer Rapp.

Greta nu îl crezu.

— Mitch?

— Greta?

— Vorbesc serios.

— La fel și eu, de aceea o port.

Ea îl privi o clipă, cu ochii albaștri mai reci decât de obicei.

— Credeam că ai spus că o să fie ușor.

Rapp reuși să își prindă vesta exact cum voia, apoi spuse:

— Nu plănuiesc să fiu implicat într-un accident de fiecare dată când urc la volan, dar tot port centura de siguranță.

— Ce vrei să spui?

— Nu plănuiesc să fiu împușcat, dar din moment ce s-a întâmplat deja o dată săptămâna asta, te rog să mă scuzi dacă spun că e o idee bună să port vesta.

Greta se încruntă și rămase tăcută în pat, dar într-un final își dădu seama că nu mai era nimic de spus. Îl privi pe Rapp luându-și pe deasupra o cămașă neagră din bumbac, la care își încheie toți nasturii, în afară de cel de la gât. Vesta albă era acum ascunsă. Apoi Mitch veni și se așeză pe marginea patului.

— Ai două ore să fii gata și pe poziție, îi spuse el, cuprinzându-i obrazul în palmă. Dacă nu vrei să vii cu mine, este în regulă. Poți să aștepți aici sau să te întorci acasă.

— Vin cu tine, spuse ea, dând din cap.

— Bun. Și poți să fii gata și pe poziție în două ore?

— Nicio problemă, dar tu unde pleci?

— Trebuie să mai iau câteva lucruri și să arunc o privire prin împrejurimi.

— Nu poți sta să luăm micul dejun împreună?

— Mi-ar plăcea, dar nu e timp. Comandă ceva și când ești gata asigură-te că ți-ai împachetat toate lucrurile și le-ai pus în portbagaj.

— Știu, repetă ea asemenea unui elev conștiincios. Și să-mi iau rucsacul și să am grijă să nu eliberez camera la recepție, în caz că avem nevoie să ne întoarcem.

Rapp studie expresia încordată și îngrijorată de pe chipul ei. Se aplecă și o sărută pe frunte.

— Nu îți mai face atâtea griji. Treaba asta va fi doar o misiune de supraveghere de la o distanță sigură. Nimic nu va merge prost. Îți promit.

— Faimoasele ultime cuvinte.

Rapp zâmbi.

— Ești așa de optimistă.

CAPITOLUL 27

Washington, D.C.

Jim Talmage alese acea Toyota Camry de un gri metalizat, veche de patru ani, pentru că era cea mai întâlnită marcă de mașină din Washington și, totodată, avea cea mai comună culoare. În privința câinilor avea trei opțiuni, iar alegerea fu una ușoară. Ciobănescul german ar ieși prea mult în evidență, la fel și terrierul scoțian alb, așa că se bază pe potaia lui de încredere, Bert. Talmage îl luase de la un adăpost de animale în urmă cu trei ani. Pe atunci, Bert avea doar patru luni. Adăpostul nu avea niciun document despre ce rasă era, dar angajații de acolo aveau o mulțime de păreri cu privire la cine ar fi putut fi părinții lui. Pe măsură ce Bert crescuse, devenise evident pentru Talmage că e o corcitură între border collie și labrador. Dintre cei trei câini ai săi, Bert era de departe cel mai inteligent. Avea blana neagră, cu o pată albă pe piept, de mărimea unei palme. Iar singurul motiv pentru care avea nevoie de lesă era pentru a nu-i panica pe numeroșii fasciști care se plimbau pe străzile capitalei, căutând să urle la oricine nu își ținea câinele în lesă.

Bert stătea lângă portbagajul mașinii în timp ce Talmage, în vârstă de 61 de ani, își studia echipamentul. Bărbatul părea mai bătrân astăzi, deoarece își pudrase puțin părul, pentru a-i da un aspect grizonant. Tot echipamentul său era îndesat în patru valize negre, care puteau fi mutate cu ușurință dintr-un portbagaj în altul. Într-o valiză erau diverse aparate de fotografiat, de la DSLR-uri mari, cu lentile groase, la aparate minuscule, nu mai mari decât degetul unui om. Talmage alese aparatul pe care voia să îl folosească, dar nu îl luă din valiză. În schimb, deschise o geantă de voiaj de dimensiune medie, cu două fermoare. O fâșie de material sintetic unea fermoarele, pentru a putea fi deschise simultan. Talmage trase de ele, iar partea de sus a genții se deschise asemenea unei limbi. Înăuntru erau jachete împăturite cu grijă și o varietate de pălării. Talmage alese o beretă în carouri pentru început, apoi

îmbrăcă un trend cu două fețe, una neagră și una kaki. O alese pe cea kaki, apoi trecu la următoarea valiză neagră.

Înăuntru erau diverse transmițătoare, de la cele mari, cât un pachet de cărți de joc, la cele mai mici, cât o insectă. Se gândi la ținta lui înainte să aleagă, apoi scoase o pereche de mănuși subțiri, din piele maro, două transmițătoare și un receptor. Nu se deranjă să le verifice, deoarece o făcuse mai devreme în aceeași zi, în depozitul de la subsol. Puse receptorul în buzunarul stâng al trenciului, iar transmițătoarele în cel drept. Apoi alese un SLR de dimensiune medie. Un Canon, genul de aparat foto folosit de turiștii care luau în serios fotografiile de vacanță, dar nu genul de aparat-monstru cărat peste tot de profesioniști. Montă lentila de 135 mm și și-l agăță de gât. Închise ambele valize, apoi mâna îi zăbovi pentru câteva secunde asupra celei de-a treia. Era plină cu dispozitive de ascultare direcționale, dar el nu avea nevoie de așa ceva în următoarea oră. Mâna i se opri asupra celei de-a patra valize, iar Talmage ezită să o deschidă. Știa ce e înăuntru, dar nu era sigur că avea nevoie de armă.

Existase o vreme în cariera lui când nici măcar nu i-ar fi trecut prin cap să nu poarte armă, mai ales în D.C. Avea toate documentele necesare portului de armă, în caz că l-ar fi oprit poliția, dar nu de aceea umbla înarmat. O făcea pentru că mulți dintre subiecții lui erau sub o presiune extremă, care i-ar putea împinge pe unii oameni să facă lucruri stupide dacă ar descoperi că sunt urmăriți. Celălalt motiv pentru care purta armă era nivelul criminalității. Washington era în primele cinci orașe din SUA ca nivel al infracționalității, de mai bine de zece ani. Gândul la huligani și bătăuși fu cel care îl convinse să tasteze cifrul și să deschidă valiza. Înăuntru erau un pistol Browning 1911 de calibru .45, un Beretta de 9 mm și un pistol automat Colt, tot de calibru .45, cu pat pliabil și amortizor. Talmage luă Browningul. Acum se afla într-o parte drăguță a orașului – parte pe care criminalilor le plăcea să o viziteze pentru a comite crime violente.

Ultimele lucruri pe care le luă cu el erau ziarul *New York Times*, lesa lui Bert și o sacoșă de plastic. Închise portbagajul și își activă alarma. Bert rămase complet nemișcat în timp ce Talmage îi puse lesa. Încetă chiar să mai mănânce trotuarul cu coada. Omul și animalul începură apoi să traverseze parcarea,

spre copaci, spre aleile, pistele pentru biciclete și agitatul râu Potomac. Bert ținea pasul cu stăpânul său, fără să i se strecoare printre picioare și să îl împiedice. Când ajunseră la prima alee, câinele și stăpânul se opriră. Priviră în stânga și în dreapta la unison, apoi continuară.

Ajunseră la următoarea potecă și o traversară, ajungând pe iarba de dincolo de ea. Talmage inspectă râul cu privirea. La aproximativ 22 de metri distanță, un tânăr cuplu într-un caiac vâslea stângaci contra curentului, cei doi râzând de propria lor nepricepere. În mijlocul râului, un echipaj de șase membri vâslea la unison în aval. Aproape de malul opus și puțin spre nord, încă două caiace pluteau printre stânci. În această perioadă a anului nu era prea dificil, dar primăvara, acest sport nu era pentru cei slabi de inimă. În stânga lui, o barcă mică, de o persoană, își croia drum în amonte, împotriva curentului. Talmage își privi aparatul foto și selectă o opțiune cu ajutorul rotiței pentru setări, după care își aduse vizorul lângă ochiul drept. Îl îndreptă nonșalant spre stânga, dădu zoom pe vâslașul singuratic și făcu trei fotografii.

Apoi el și Bert porniră spre sud pe alee. În timp ce Talmage și subiectul lui înaintau paralel unul față de altul, Talmage își ținu privirea îndreptată înainte. Doar un amator ar încerca să arunce o privire fugară spre subiect și să riște să se expună. Timp de nouă minute, merse pe alee împreună cu câinele, văzându-și de treabă și zâmbind din când în când altor proprietari de câini, care voiau să își împărtășească pasiunea comună printr-un zâmbet și o încuviințare din cap. În cele din urmă, ajunseră la destinație, un loc mic și înghesuit, numit Debarcaderul lui Jack. Modelul de afacere era destul de simplu. Vâslitul și sporturile cu diferite ambarcațiuni erau populare pe Coasta de Est. Mai ales printre cei care frecventau anumite școli aristocrate și printre câțiva pentru care petrecerile sunt mai importante decât școala. Un număr mare dintre absolvenți veneau în D.C. după absolvire și, în loc să se comporte ca un hamster într-o roată la clubul lor local de fitness, veneau pe râul Potomac în lunile calde și aveau parte de cele mai eficiente exerciții fizice existente. Debarcaderul lui Jack satisfăcea nevoile acestor oameni, închiriind diverse bărci și caiace și oferind loc de depozitare pentru cei care nu aveau spațiu acasă pentru echipament sau care nu voiau să se plimbe de colo-colo cu el.

Talmage aflase deja două lucruri despre subiectul său: deținea propria barcă de o persoană și era prea zgârcit ca să închirieze un loc pentru ea, astfel că o plimba înainte și înapoi, legând-o pe plafonul camionetei sale, un Volvo albastru vechi de opt ani. Talmage vedea acum camioneta parcată în stânga lui, printre diversele vehicule aflate în parcarea supraaglomerată a debarcaderului. Se uită în amonte pentru a-și localiza din nou subiectul. Talmage estimă că bărbatul era prea departe pentru a observa ce voia el să facă. Și chiar dacă ar vedea atât de departe, ar fi mult prea obosit și concentrat pentru a-și da seama ce se petrece la aproape un kilometru și jumătate în aval.

Talmage începu să vorbească cu Bert, din niciun alt motiv decât pentru a câștiga timp. Filajul era o afacere complicată, mai ales în acest oraș. Nu știi niciodată cine ar mai putea sta la pândă, cu ochii pe ținta ta. După un minut în care probabil că păru nebun, stând de vorbă cu câinele lui, Talmage consideră că drumul e liber. Porni spre mașini, dar nu direct spre Volvo. Din când în când, îl mai împingea alene pe Bert spre locul unde voia să ajungă, iar când câinele ajunse într-o poziție aproape perfectă, Talmage dădu o comandă dintr-un singur cuvânt.

Bert se opri imediat și se lăsă pe vine, piciorul stâng din spate lovind pământul de parcă ar fi apăsat o pompă. Câteva secunde mai târziu, Bert își termină treaba, iar Talmage îi dădu pe furiș o recompensă și spuse:

— Bun băiat.

Bert luă biscuitul și flutură vesel din coadă, în timp ce stăpânul său se lăsă într-un genunchi și scoase punga de plastic, întorcând-o pe dos, Talmage luă excrementele și făcu un nod pungii. O mută în mâna stângă, iar înainte să se ridice, întinse mâna dreaptă și se sprijini de bara de protecție frontală a Volvo-ului. Chiar și unui profesionist i-ar fi fost greu să vadă ce făcuse el. Apoi Talmage merse la cel mai apropiat coș de gunoi și aruncă punga. Porniră înapoi spre nord, pe alee. În față, printre copaci, Talmage îl văzu pe bărbatul singuratic întorcând barca. Era doar un punct în depărtare. Talmage știa că e subiectul său doar pentru că făcuse inventarul tuturor celor de pe râu și de pe alei. Era destul de sigur că e singura persoană care îl urmărea pe Directorul Adjunct al CIA. La început nu fusese foarte încântat de această misiune. Dacă Gestapo-ul de la Langley sau

FBI-ul l-ar prinde, probabil că ar petrece câteva luni bune în spatele gratiilor, fiindu-i refuzat dreptul legal la consiliere juridică.

Cât despre motivul pentru care îl urmărea pe Cooke, Talmage nu avea idee, dar avea încredere în omul care îl însărcinase cu această misiune. Talmage îi era dator cu viața lui Thomas Stansfield. În urmă cu mult timp, ajunsese la concluzia că probabil nu va putea niciodată să îl răsplătească, dar era un început bun să își arate astfel recunoștința.

CAPITOLUL 28

Paris, Franța

Cu toate sarcinile de pe listă bifate, Rapp mergea acum prin cartier cu gulerul jachetei ridicat și bărbia în piept. Seara era umedă și răcoroasă. Mitch își acoperise părul negru cu o șapcă albastră, simplă, și purta ochelari de vedere cu ramă neagră și lentile fără dioptrii. Ținea mâinile îndesate în buzunare și scana ambele trotuare cu privirea. Cu o oră în urmă dăduse un tur de recunoaștere și observase două dubițe la o stradă distanță de apartament. Era clar în care dintre ele erau Victor și ceilalți. Singura grijă reală a lui Rapp în acest moment era dacă noul lui prieten, traficantul de droguri, avea să apară la întâlnirea stabilită sau nu. Dacă nu, Rapp s-ar fi văzut nevoit fie să bată la ușa dubiței, fie să se gândească la altceva. Până acum nu se ivise nicio oportunitate evidentă, dar mai era timp. Conversația cu Kennedy decursese bine, așa cum sperase Mitch. Știa că Irene avea să îi transmită lui Stansfield suspiciunile lui, așa cum știa că bătrânul veteran nu ar ignora niciodată o chestiune atât de serioasă. Dacă echipa Orion fusese compromisă, Stansfield se va mobiliza cu viteza luminii pentru a afla identitatea trădătorului.

Rapp ajunse la cafenea și aruncă o privire fugară mulțimii. Noaptea se lăsase peste oraș, iar clienții care veniseră să cineze erau animați. Temperatura era în jur de 15°C și doar câțiva stăteau afară, la micile mese verzi de pe trotuar. Rapp aruncă o privire înăuntru. Nici urmă de Luke, așa că ocupă una dintre mesele de afară, care îi oferea o perspectivă bună asupra intersecției și îl plasa cu spatele la clădire. Se uită la ceas; ajunsese cu cinci minute mai devreme. Se întrebă dacă traficanții de droguri erau punctuali și hotărî că cel mai probabil nu. Luă un ziar de pe masă, iar când chelnerița se apropie, comandă un pahar cu vin roșu. Apoi își puse mâna stângă pe genunchi și strânse pumnul. Un junghi de durere îi urcă din degete în braț, până în umăr, apoi înaintă spre gât. O parte din antrenamentul lui fusese dedicat riscurilor meseriei: cum să

supraviețuiască în caz că este împușcat sau cade pradă altor tipuri de atac menite să îl ucidă. Șocul electric care îi străbătu brațul îi spuse că îi fuseseră afectați câțiva nervi. Cel mai probabil aveau să se vindece, însă numai cu îngrijirea adecvată. Analgezicele erau o binecuvântare provizorie. Îi permiteau să își facă treaba fără să fie nevoit să se confrunte cu durerea, dar îi ofereau și falsa senzație de încredere, care i-ar putea agrava rana. Bănuiala lui era că brațul funcționa la 50 la sută din capacitate. Și-l putea folosi pentru ceva simplu, cum ar fi să dea pagina ziarului, dar dacă ar fi nevoit să lovească cu pumnul sau să tragă cu forță de ceva, pagubele s-ar extinde. Rana s-ar redeschide și ar începe din nou să sângereze.

Din acest motiv decisese să coasă noul toc pentru pistol pe partea stângă a jachetei căptușite de blugi. Astfel putea să își întindă cu ușurință brațul spre armă. Acum, mai mult ca niciodată, Rapp înțelegea de ce insistaseră atât de mult să învețe să tragă cu ambele mâini. Fiind stângaci, îi luase ceva timp și exerciții până să își aducă și mâna dreaptă într-o formă bună. De la o distanță de aproximativ 8 m, putea să tragă cu stânga toate cele 100 de gloanțe în centrul negru al țintei, dar cu dreapta rata câteva.

Rapp își plecă privirea și își descheie un nasture al jachetei, pentru a avea acces la pistol cu mai multă ușurință, în caz că noul lui prieten, traficantul, făcea ceva stupid. Mitch fusese antrenat să gândească câteva mișcări în avans și să acopere întotdeauna o gamă largă de posibilități. Luă o gură de vin și puse un pachet de țigări Gauloises pe masă. Era un obicei rău, pe care Rapp îl deprinsese fără prea multă tragere de inimă. Dar slujba lui necesita perioade lungi de așteptare și observare, timp în care trebuia să se comporte natural, nu ca și cum ar fi fost cu ochii pe ceva anume. Devenise acel pierde-vară care stătea în cafenele cu orele, bând, fumând, rezolvând rebusuri și citind cărți care abia dacă îi captau atenția. Dar dacă voiai să te integrezi în peisaj, dacă nu voiai să pari detectiv particular, polițist sau agent secret, era mai bine să adopți înfățișarea unui artist boem care încearcă să evite munca. Iar în Paris nu era deloc singurul.

Ora stabilită veni și trecu. Rapp bău tacticos din vin și își aprinse o țigară. Decise să mai aștepte o jumătate de oră, poate încă zece minute după aceea, dar apoi nu avea ce face: urma să

abandoneze planul, să se întâlnească cu Greta și să încerce să se gândească la o altă soluție. Cinci minute mai târziu, Luke se apropie dinspre vest, cu o țigară aprinsă în gură. Rapp fu încântat să observe din nou că aveau aproximativ aceeași statură. Luke nu se bărbierise de câteva zile și avea fața acoperită de o barbă neagră și deasă. Desigur, aveau mersul și gesturile diferite, dar, gândindu-se mai bine, Rapp își dădu seama că acesta era un lucru bun. Victor și oamenii lui vor presupune că Rapp încerca să se deghizeze schimbându-și mersul. Doar Rapp, Ridley, Kennedy și Hurley aveau acces la apartament. Când Luke avea să își facă apariția, gașca lui Victor va trage concluzia evidentă, iar Rapp le va urmări reacțiile.

Îl privi pe Luke oprindu-se la cea mai apropiată intersecție. Deși lumina semaforului se făcu verde, traficantul nu se mișcă. Rapp se întreba ce punea tipul la cale, când îl văzu pe Luke întorcându-se și salutând un alt bărbat. Era un individ masiv, de aproape 2 m înălțime, cu un cap mare și chel și brațe care îi atârnau aproape până la genunchi. Rapp învățase să recunoască acest detaliu pe terenul de lacrosse. El însuși avea brațe lungi, dar doar cu câțiva centimetri mai lungi decât majoritatea oamenilor. Era suficient pentru a-i oferi un avantaj la lucruri precum luptele sau mânuirea crosei. Totuși, acest munte de om semăna mai degrabă cu o gorilă, iar umerii cocârjați îi făceau brațele să pară mai lungi decât erau de fapt.

Rapp îi spusese clar lui Luke să vină singur, dar după zâmbetul traficantului, își dădu seama că individul decisese cu bună știință să nu-i respecte cerința.

Cu țigara legănându-i-se între dinți, Luke veni alene lângă masă și se așeză în dreapta lui Rapp. Matahala ezită un moment, apoi luă un scaun, îl întoarse cu spatele la masă și se așeză cu brațele încrucișate pe spătar, holbându-se amenințător la Rapp.

— Bună seara, spuse Luke. Aș vrea să îl cunoști pe prietenul meu Alfred.

Bărbatul masiv întinse o mână durdulie și plină de cicatrici. Rapp întinse și el mâna, dar ezitant. Alfred i-o prinse și începu să i-o zdrobească. Rapp își încordă mâna pentru a-l împiedica pe bărbat să îi rupă vreun os. Când termină cu acest joc juvenil, își întoarse atenția asupra lui Luke.

— Ți-am spus să vii singur.

— Nu îmi place să umblu singur pe stradă noaptea. Parisul poate să fie un oraș foarte periculos, zise el, ridicând din umeri și zâmbind. Am descoperit că Alfred are talentul de a-i descuraja pe cei care ar vrea să îmi facă rău.

Rapp îl privi mai atent pe Alfred. Gorila avea nasul rupt în cel puțin două locuri și avea țesut cicatrizat sub ambii ochi, dar și câteva tăieturi deasupra sprâncenelor și pe bărbia despicată. Mitch fu nevoit să se gândească la rana de glonț din umărul stâng. Era convins că îl poate doborî pe Alfred, dar dacă lucrurile nu mergeau bine și rapid, probabil că rana avea să i se deschidă și să sângereze din nou. Dacă s-ar ajunge la violență, ar trebui să lanseze o lovitură decisivă încă de la început. Decise să forțeze chestiunea. Își luă pachetul de țigări de pe masă și îl băgă în buzunar.

— Păcat că nu putem lucra împreună.

— Și de ce, mă rog?

— Ți-am spus deja.

Luke pufăi sfidător, de parcă cerința lui Rapp ar fi fost una minoră.

— Prietenul meu Alfred este de încredere. Nu trebuie să îți faci griji în privința lui.

— Prietenul tău Alfred va ieși în evidență de la o poștă, te-ai sinchisit să te gândești la asta? Ar putea la fel de bine să aibă scris pe frunte „sunt un criminal violent”. Dacă îl vede cineva în clădire, vor ști că nu este de-al locului și vor chema poliția. Tu, pe de altă parte, arăți exact ca mine și nimeni nu se va deranja să te analizeze cu prea mare atenție.

Luke îi făcu semn chelneriței, apoi spuse:

— Nu contează. Îl iau pe Alfred cu mine, pentru protecție.

Întorcându-se spre chelneriță, comandă un pahar cu vin pentru el și o bere pentru Alfred.

— Nu va funcționa, spuse Rapp după ce chelnerița se retrase. Va trebui să găsesc pe altcineva.

Mitch puse paharul pe masă și dădu să se ridice.

— Alfred, fu tot ce trebui să spună Luke.

Rapp simți presiunea în umăr când gorila îl apucă de braț și îl trase înapoi pe scaun. Își ascunse durerea și îi aruncă o privire rece lui Luke.

— Nu e nevoie să te pripești, spuse Luke. Nu s-a schimbat nimic. Pur și simplu voiam pe cineva de încredere care să mă însoțească în această misiune stranie pe care mi-ai propus-o.

Rapp își privi brațul, pe care Alfred încă i-l ținea strâns. Deja își studiase împrejurimile. Cu o voce care nu ar fi trebuit să lase vreo urmă de îndoială în privința seriozității și gravității lui, Mitch spuse:

— Luke, m-ai judecat greșit. Nu vrei să te joci cu mine. Spune-i omului tău să îmi dea drumul chiar acum, altfel vom avea o mare problemă.

Luke chicoti amuzat, iar bărbatul cel masiv se aplecă, ochii lui ușor sașii făcându-l să arate de parcă ar fi avut un IQ de 60.

— Îți dau drumul când vreau eu.

Rapp încuviință scurt din cap și își întoarse privirea spre Luke.

— Voi număra până la zece. Când voi termina, gorila ta fie îmi va elibera brațul, fie îi voi provoca foarte multă durere.

Alfred râse zgomotos, iar Luke spuse:

— Nu e nevoie de amenințări.

— Unu… doi…

Luke zâmbea.

— Voi americanii sunteți așa dramatici. Termină cu numărătoarea și ascultă-mă.

— Trei… patru…

Ochii lui Rapp erau fixați pe Luke, dar îl auzea pe uriașul din stânga lui râzând. Mitch decise să se oprească din numărat, iar brațul drept îi țâșni în sus. Avea degetele flexate, al doilea rând de articulații formând o margine zimțată din oase tari. Ochii lui luară în vizor pronunțatul măr al lui Adam din gâtul lui Alfred și ghidă cu precizie lovitura. Articulațiile rigide ale degetelor mâinii sale drepte se loviră de cartilajul tiroid moale și de laringele din spatele lui. Se auzi un sunet dureros, urmat de o răsuflare greoaie a lui Alfred.

Uriașul dădu imediat drumul brațului lui Rapp. Mâinile i se repeziră la propriul gât, iar ochii i se holbară din pricina șocului. Alfred se ridică și începu să se împleticească, lovindu-se de o masă.

Rapp își ignoră durerea din umăr și se încruntă la Luke.

— Ai terminat cu prostiile? Eu am venit la tine cu o propunere serioasă, iar tu, în loc să faci lucrul asupra căruia am căzut

amândoi de acord, decizi să îl implici pe netotul ăsta și apoi încerci să îmi forțezi mâna prin violență.

Rapp ridică pumnul, ca și cum ar fi fost pe punctul de a-l lovi.

Luke tresări, apoi încercă să își ascundă îngrijorarea pricinuită de faptul că Rapp îi răpusese omul cu atâta ușurință. Alfred dărâmă încă o masă și un scaun, apoi se ciocni de un felinar stradal, de care rămase acum sprijinit, ținându-și gâtul cu mâinile și icnind după aer.

— O să fie bine, spuse Rapp iritat. Nu l-am lovit atât de tare, adăugă după un moment, pentru a-i domoli îngrijorarea lui Luke.

Trecură câteva clipe în care amândoi îl priviră pe Alfred aplecându-se și trăgând lacom aer în piept.

— Puteai să-l omori.

— Da, dar nu am făcut-o. Acum, ai terminat cu prostiile?

Luke încuviință din cap, încă având ochii mari din pricina întorsăturii bruște de situație.

— Probabil a fost mai bine așa, spuse Rapp, luând o gură de vin. Te înțelegi ușor cu mine câtă vreme nu încerci să mi-o tragi.

Punându-și cotul drept pe masă, Rapp îl privi pe Luke în ochii bulbucați și spuse:

— Asta este o treabă serioasă și cel mai bine ar fi să știm chiar acum cum stăm. Tu nu te temi să recurgi la violență, nici eu.

Își deschise jacheta suficient cât să îi arate lui Luke o frântură din pistolul negru.

— Am făcut o înțelegere, continuă el, și mă aștept să o onorezi. Dacă ai de gând să mă tragi pe sfoară sau nu te crezi capabil să onorezi aranjamentul, ar trebui să te ridici și să pleci chiar acum, zise el, ascunzând din nou pistolul. Nu îmi pasă, voi găsi pe altcineva dacă trebuie.

Făcu o pauză pentru efect, apoi adăugă:

— Totuși, aș prefera să rezolv situația în seara asta. Totul este pus la punct. Întrebarea este: vei fi lacom sau inteligent?

Ignorând întrebarea, Luke întoarse capul și îl urmări cu privirea pe Alfred. Păru ușurat să observe că prietenul său respira mai regulat acum. Un cuplu trecu pe trotuar și, pentru o clipă, Luke avu impresia că cei doi se vor opri pentru a-l ajuta pe Alfred. Dar când îl priviră mai atent, hotărâră să grăbească pasul. Luke dădu din cap și se întoarse spre Rapp.

— Cine ești? îl întrebă bănuitor.

Pentru majoritatea oamenilor ar fi fost o întrebare destul de simplă. La urma urmei, ești cine ești, dar viața lui Rapp devenise mult mai complicată de atât. Existau momente când nici măcar el însuși nu mai știa exact cine este. Avea cinci identități distincte, pe care le folosea cu regularitate, și alte câteva care erau puse la păstrare într-un seif din Elveția. Existența lui devenise o minciună în altă minciună. Nici măcar propriul lui frate sau prietenii săi nu aveau idee despre ce făcea el. Pe parcursul ultimilor ani, Mitch se distanțase de toți cei dragi. Nu era un lucru complet neobișnuit pentru tineri după absolvirea facultății, dar motivele lui fuseseră diferite.

Puștiul care crescuse în Virginia și jucase lacrosse pentru Universitatea Syracuse nu mai exista. Un asasin îi luase locul. Nu existau melancolie sau regrete. Se afla pe drumul pe care el însuși îl alesese. Rapp își îmblânzi privirea dură și îi spuse lui Luke:

— Sunt o persoană care îți poate aduce mulți bani astă-seară. Tot ce trebuie să știu este dacă te bagi sau nu. Dacă te bagi, trebuie să joci după regulile mele.

Apoi se lăsă pe spate, își scoase o țigară și o aprinse. După ce suflă un nor de fum, întrebă:

— Deci, care este răspunsul tău?

Luke nu răspunse imediat. Rapp îl privi. Știa la ce se gândea traficantul și răspunse în locul lui la propria întrebare:

— Luke, dacă aș fi lucrat pentru poliție, de ce mi-aș fi bătut atât de mult capul, când am fi putut, pur și simplu, să te arestăm pentru trafic de droguri? Treaba asta este exact ce ți-am spus că este. Fie vrei să faci bani frumoși astă-seară, pentru o nimica toată, fie nu, dar am nevoie de un răspuns acum.

Luke îl privi pe Rapp un moment îndelungat, apoi dădu aprobator din cap.

— Mă bag. Dar te avertizez, am prieteni în poliție și un avocat foarte bun. Dacă ceva merge prost, tu vei fi cel care va încasa vina, nu eu.

— Nimic nu va merge prost, Luke. Ai încredere în mine.

— Faimoase ultime cuvinte.

Rapp își înclină capul, trădând o ușoară surprindere.

— Ești a doua persoană care îmi spune acest lucru astăzi.

— Poate că Dumnezeu încearcă să îți transmită un mesaj.

— Nu cred, spuse Rapp, scoțându-și șapca și dându-i-o lui Luke. Poftim, poartă asta. Dacă te vede cineva, va crede că sunt eu.

Rapp scoase din buzunar cheile, o bucată de hârtie cu instrucțiuni și cifrurile sistemului de securitate și seifului. Repetă toate detaliile cu Luke și îi răspunse la întrebări cât de răbdător putu. Alfred se întoarse la masă la un moment dat, iar Rapp îi arătă vag pistolul pentru a-l face să se retragă. Luke îi spuse că aveau să se vadă peste câteva ore. Când Rapp termină cu explicațiile, îi arătă ceasul de la mână și spuse:

— Ai o oră la dispoziție. Să vii la timp. Bine?

Luke încuviință din cap, iar Rapp se ridică și plecă.

CAPITOLUL 29

Existau zile când slujba lui era de-a dreptul groaznică, dar aceasta nu era una dintre ele. Astă-seară, Stan Hurley era un om fericit. Avea peste zece mii de dolari în buzunar și o femeie frumoasă și elegantă lângă el, cu care se întâmpla să aibă niște amintiri intime fantastice. Mâncarea era grozavă, iar somelierul le adusese două sticle cu un fenomenal vin de Bordeaux. Ea îmbătrânise puțin, la fel și el, dar ei îi stătea bine. Părul negru îi era mai scurt acum, puțin peste urechi, și câteva riduri îi apăruseră în jurul ochilor și gurii, dar, într-un mod straniu, o făceau și mai atrăgătoare. Faptul că o femeie putea îmbătrâni atât de elegant îl excita pe Hurley. Fie că era datorită geneticii, fie vreunui regim special, lui nu îi păsa. Îl interesa doar rezultatul final, iar acest rezultat era o superbă femeie de 44 de ani, care nu încercase niciodată să îi impună restricții. Nu existaseră niciodată jocuri stupide cu ea. Indiferent cât de mult timp petreceau fără să se vadă, atunci când se întâlneau reluau lucrurile exact de unde le lăsaseră. Ceea ce însemna cină, multe râsete și partide grozave de sex.

Paulette era o femeie rafinată, care emana încredere. Era cu aproape zece ani mai tânără decât necizelatul Hurley, dar avea o înțelepciune și o perspicacitate care lui Stan i se păreau extrem de neobișnuite pentru un reporter. Femeia își dăduse seama că Hurley e spion aproape din prima clipă în care se cunoscuseră la Moscova, în urmă cu aproximativ 20 de ani. Paulette LeFevre era reporter pe atunci, repartizată la Moscova, unde Hurley alerga de colo-colo, făcând tot felul de lucruri rele pentru CIA. Acum ea urcase pe poziția de redactor-șef al *Le Monde,* ziarul de stânga al francezilor. Deși era simplu să identifici înclinația politică a publicației, LeFevre era o persoană mai complexă. Era prea independentă pentru a se alătura vreunui partid politic și avea o fire încăpățânată, care, în funcție de starea ei, o făcea fie previzibilă, fie imprevizibilă. Era unicul copil a doi părinți comuniști devotați, care o îndoctrinaseră profund în legătură cu modurile utopice ale formei de guvernământ sovietice. Fusese crescută într-o comună aflată la

o oră de orașul Lyon, vorbind atât franceză, cât și rusă. Părinții ei o duseseră în nenumărate călătorii dincolo de Cortina de Fier, iar ea îi privise mințindu-se pe ei înșiși și pe prietenii lor despre cum viața era mult mai bună sub conducerea mănușii de catifea a Partidului Comunist. Când avea 11 ani, erau la un picnic în parcul Gorky din Moscova, împreună cu alte câteva familii din comună. Cu toții preaslăveau virtuțile sistemului centralizat și al sacrificiului comun, când mama lui Paulette anunță că trebuie să meargă la toaletă. Îi ceru cuiva dintre cei prezenți rola comună de hârtie igienică. Viitorul reporter își privi mama și spuse: „Dacă este atât de grozav comunismul, de ce trebuie să ne aducem propria hârtie igienică oriunde mergem?” Era una dintre poveștile preferate ale lui Hurley. El petrecuse weekenduri întregi în stare de ebrietate, contrându-se cu comuniști înverșunați fără să ajungă la vreun consens. Dar, cumva, o fată de 11 ani reușise să reducă dezbaterea la cel mai elementar nivel. Cum poate o formă de guvernământ să fie superioară alteia când nu poate nici măcar să doteze toaletele publice cu hârtie igienică?

Hurley îi zâmbi și își aminti prima lor întâlnire. Se întâmplase la o petrecere găzduită la Moscova de către ambasada Franței. LeFevre, care pe atunci avea părul negru până la umeri, era îmbrăcată într-o pereche de pantaloni negri, mulați, o bluză albă și purta cizme negre de călărie, din piele. Din locul unde stătea Hurley, femeia părea să aibă cel mai atrăgător posterior pe care îl văzuse el vreodată. Paulette era o combinație amețitoare de simplu și uluitor în același timp. Hurley nu putu rezista atracției și începu să își croiască drum prin mulțime. Într-o oră, o convinsese să plece împreună de la petrecere. Spre deosebire de alți străini, Stan cunoștea cele mai fierbinți atracții locale. Unul dintre secretele succesului său în branșă era faptul că înțelegea nevoia inerentă pentru o economie subterană în unitarul bloc estic. Hurley se specializase în cunoașterea oamenilor care conduceau aceste piețe negre. Făcuse acest lucru la Budapesta, Praga și apoi Moscova. Era o lume în care dolarul american era la putere, iar marjele de profit erau imense. Hurley îi ajutase pe acești indivizi să inaugureze noi linii de distribuție pentru bunuri, în special pentru cele americane, care erau la mare căutare, dar extrem de greu de obținut. Marfa lui acoperea o gamă variată, de la blugi la muzică, produse

farmaceutice, alcool, mașini și orice altceva. CIA-ul ezitase la început, dar după ce Hurley le explicase că această acțiune va genera profit și le va permite, totodată, să afle care dintre oficialii Partidului Comunist erau corupți, conducerea de la Langley nu îi stătuse în cale.

LeFevre fusese uimită de cluburile în care o dusese el. Nu se gândise niciodată că asemenea locuri există în afara Parisului sau New York-ului – în niciun caz în Moscova. După ce consumaseră cantități mari de vodcă, ajunseseră în apartamentul lui Hurley. Niciunul nu era foarte inhibat când venea vorba de sex, astfel că rămăseseră goi în câteva minute. În dimineața următoarea, reporterul din LeFevre ieși la iveală și începu să îl bombardeze cu întrebări pe Stan. El știa că apartamentul e împânzit cu microfoane, iar cei care le instalaseră acolo știau că el știa. Așa se juca acest joc. După ce îi făcu din mâini câteva semne, reuși să o facă să înțeleagă că acela nu era un loc sigur de discuție. Așa că ieșiră la plimbare și acela fusese începutul unei frumoase relații, care, spre marea surprindere a lui Hurley, sfârșise prin a fi mai mult decât sex.

LeFevre era ca un dinam intelectual, cu o sete neobosită de adevăr și o minte care putea diseca foarte rapid discordanțele dintr-o dezbatere, mișcare sau ideologie. Hurley își aminti că ea spusese în timpul acelei plimbări: „Dacă este atât de minunat comunismul, atunci de ce trebuie să îi forțeze pe oameni să participe la această mișcare? Dacă este atât de minunat, de ce controlează presa? De ce trebuie să își spioneze propriul popor?”

Hurley ar fi cerut-o în căsătorie pe loc, dar divorțase deja de două ori și ajunsese la concluzia că locul lui nu era într-o instituție precum căsnicia. Viața lui era plină de minciuni, de prea multe apeluri târzii în noapte, prea multe călătorii de afaceri apărute din senin, în care un weekend se transforma în luni întregi petrecute departe de familie. Și de mult prea multă moarte. LeFevre reușise cumva să își facă mariajul să funcționeze. Era căsătorită de 11 ani și părea fericită, lucru care uneori îl scotea din minți pe Hurley.

El își scoase încă o țigară din pachet și întrebă:

— Deci, ce face soțul tău?

LeFevre îl lovi în umăr.

— Ultima dată când te-am văzut, mi-ai promis că vei trimite gelozia la culcare.

— Am spus că vreau să mă culc cu tine. Nu am spus niciodată că o să trimit gelozia la culcare.

— Mereu vrei să te culci cu mine, asta nu e o noutate. Cât despre soțul meu, este bine.

— Și este acasă astă-seară...?

LeFevre își încrucișă brațele la piept și se lăsă pe spate.

— Nu e treaba ta unde este el. Ți-am mai spus, avem o relație deschisă. El are amantele lui, eu te am pe tine. Atâta vreme cât suntem discreți, nu există nicio problemă.

Hurley se străduia să pară rănit, iar ea râse.

— Mai există și alți bărbați de care ar trebui să știu?

— Le-am pierdut numărul, atât de mulți au fost. Dar, cu siguranță, tu ești în top 5.

Hurley își simți telefonul vibrând în buzunarul interior al sacoului. Îl scoase și se uită la apelant. Era privat. Exista o șansă bună să fie Stansfield. Închise telefonul și îl puse înapoi în buzunar. Nu voia ca cineva de la sediu să îi distrugă o seară care părea promițătoare. Privind-o din nou pe LeFevre, spuse:

— Îmi cer scuze, unde eram?

— Te pregăteai să îmi povestești despre toate femeile cu care te-ai culcat.

— Existi doar tu, iubito, spuse el râzând.

— Nu sunt atât de naivă, te cunosc prea bine. Ești un bărbat foarte însetat. Este imposibil să fii un sfânt în perioadele dintre întâlnirile noastre.

Hurley era pe punctul de a răspunde, când telefonul reîncepu să vibreze. Îl verifică și, din nou, apelantul era privat. Mormăi Iritat și îl opri și de data aceasta. Telefoanele astea noi aveau să îl ducă la pieire. Stan ura ideea că șefii lui puteau să dea de el oricând doreau. Era obișnuit să petreacă zile, săptămâni întregi, uneori chiar luni fără să ia legătura cu ei. Telefoanele acestea nu erau altceva decât o lesă, iar el știuse acest lucru de prima dată când îi dăduseră unul. Închise telefonul, îl îndesă în buzunar și se forță să zâmbească.

— Îmi pare rău, scumpo. Urăsc lucrurile astea.

— Ești un bărbat cu acoperire internațională, spuse ea, zâmbind ușor. Îmi închipui că ar putea fi un apel important.

— Nu la fel de important ca tine, spuse el, apoi se întinse și îi luă mâna într-a sa. Orice ar fi, poate să aștepte până mâine.

Telefonul începu să vibreze pentru a treia oară. Zâmbetul îi pieri, iar Hurley își plecă frustrat privirea.

— Nu vreau să te văd așa, zise Paulette. Răspunde la telefon, ca să nu mai fie un obstacol în calea noastră. Voi merge la toaletă, iar când mă voi întoarce, vei fi din nou relaxat.

Hurley încuviință din cap, știind că ea avea dreptate. Dacă telefonul ar continua să sune întreaga seară, el ar putea ucide pe cineva.

— Mulțumesc.

Scoase telefonul din buzunar și o privi pe Paulette ieșind din separeu. Ridicând clapa telefonului, apăsă pe butonul verde și spuse:

— Sper că arde.

— Nu fi așa dramatic, spuse glasul de la capătul celălalt. Nu te-am trimis acolo ca să îmi ignori apelurile.

Era Stansfield.

— Și m-am descurcat bine în toți anii ăștia, fără ca tu să mă tragi de lesă la fiecare adiere de vânt, spuse Stan, apoi, preț de cinci secunde lungi, nu auzi altceva decât tăcere.

Ura telefoane astea blestemate. Probabil că apelul se întrerupsese. Era pe punctul de a închide, când auzi un Stansfield neobișnuit de furios începând să vorbească.

— Lucrurile s-au schimbat, se răsti bătrânul războinic. Vin mâine-dimineață acolo. Vreau să îi retragi pe Victor și pe băieți imediat… cazează-i undeva și spune-le să nu se miște de acolo până nu spun eu. M-am făcut înțeles?

— Despre ce dracu’ vorbești? Am lucrurile sub control, nu am nevoie de ajutor.

— Iar eu nu vreau să îmi pui ordinele la îndoială. Sunt lucruri pe care nu le știi. Îți voi explica mâine-dimineață.

— Dar…

— Dar nimic, spuse Stansfield. Ia-l ca pe un ordin care trebuie urmat cu precizie, așa cum ar fi trebuit să faci și în Beirut, în urmă cu atâția ani. Dacă între acum și mâine-dimineață vei lua decizii care contravin ordinului meu, ești terminat. Ai înțeles?

Hurley privi în jur. Acoperindu-și gura și telefonul cu mâna liberă, îl întrebă pe Stansfield:

— De ce nu îmi spui acum ce naiba se petrece?

— Nu fi idiot. Vorbim față în față. Acum execută-mi ordinul și transmite-i salutările mele lui Paulette.

— De unde ai…

Legătura se întrerupse, iar Hurley își coborî telefonul de la ureche și se uită la ecran. De unde naiba știa Stansfield că era cu Paulette? Se holbă la telefon pentru un moment. Toate instinctele îi spuneau să nu dea apelul următor. Rapp nu era de încredere. Încălcase toate regulile din manual, iar dacă nu se preda de unul singur, atunci trebuia să fie târât cu forța înapoi. Dar Hurley rar îl auzise pe Stansfield mai ferm ca acum. Individualistul din el voia să ignore ordinul șefului său și să îi lase pe băieți la posturile lor pentru încă 12 ore. Dar Stansfield își declarase răspicat intențiile. După încă un moment de indecizie, Hurley spuse: „La dracu'". Apăsă tasta 2 și o ținu apăsată până când telefonul începu să formeze numărul.

— Alo.

— Ați fost retrași. Mergeți înapoi la hotel și stați acolo până la noi ordine.

— Ce dracu' spui acolo?

— Ascultă-mă, cretinule. Crezi că suntem la un club de dezbateri? Dacă aș fi vrut să scot rahat de la tine, aș fi venit acolo și ți-aș fi stors creierii. Strângeți tot și mișcați-vă cururile înapoi la hotel. Acum. Odihniți-vă și te sun eu mâine-dimineață.

— Dar…

— Dar nimic. Fă cum ți se spune. Am încheiat discuția.

Hurley apăsă ferm butonul roșu, închise clapa telefonului și trânti micul dispozitiv negru pe masă. După două guri lacome de vin, chemă chelnerul și comandă bourbon cu gheață. *De ce naiba ar zbura Stansfield până aici*? se întrebă în sinea lui. *Va atrage prea multă atenție. Este Directorul Adjunct de Operațiuni, pentru numele lui Dumnezeu. Treaba asta nu are niciun sens.* Bourbonul sosi înaintea lui Paulette, iar Hurley luă o gură zdravănă. Încerca să parcurgă în mintea lui toate posibilitățile, pentru ca apoi să se poată concentra pe Paulette pentru restul serii, când un bărbat se apropie de masă. Hurley ridică ochii, presupunând că era un angajat al restaurantului. Avea o mustață îngrijită și purta un costum scump. După cum îi era obiceiul, Stan îi studie sacoul, căutând cu privirea proeminențe care ar putea sugera prezența unei arme ascunse.

— Stan. A trecut mult timp, spuse bărbatul în engleză, cu accent franțuzesc.

Hurley îi studie chipul vag familiar. Nu știa de unde să îl ia. Sigur era din pricina mustății.

— Știu, spuse bărbatul, zâmbind ușor. A trecut multă vreme, iar reputația ta era mult peste a mea pe atunci.

— Am fost în multe locuri de-a lungul anilor. Va trebui să îmi dai mai multe indicii.

Chiar în acel moment, LeFevre se întoarse de la toaletă.

— Voi doi vă cunoașteți? Ar fi trebuit să îmi dau seama.

Intră în separeul semicircular și se așeză din nou lângă Hurley, apoi arătă spre capătul celălalt al separeului.

— Te rog să ni te alături la un pahar. Sunt convinsă că aveți multe de povestit.

— Nu am nici cea mai vagă idee cine este tipul ăsta, zise Hurley.

— A, spuse surprinsă LeFevre. Este Paul Fournier. El conduce Divizia de Operațiuni Speciale pentru DGSE. Aceleași chestii confidențiale pe care le faci și tu. Mă gândeam că sigur vă cunoașteți.

Hurley recunoscu instantaneu numele, iar asta îl ajută să îi recunoască și chipul.

— Rahat, îi spuse el lui Fournier, al dracu’ de mult timp a trecut. Vietnam, acum mai bine de 20 de ani. Erai virgin.

Fournier zâmbi.

— Cu toții trebuie să începem de undeva.

Hurley își amintea foarte bine interogatoriul brutal pe care îl condusese în urmă cu toți acei ani.

— Tu nu erai sperios, ca ceilalți fătălăi.

— Nu am avut niciodată problema asta. Scopurile justifică mijloacele aproape întotdeauna.

Hurley ridică paharul și îl salută cu mâna la frunte.

— Ia loc, îi spuse LeFevre lui Fournier.

După ce îi făcu semn chelnerului, mai ceru un pahar și comandă încă o sticlă cu vin.

— Paul, am senzația că vrei să discuți ceva cu prietenul meu, îi spuse ea lui Fournier, apoi își încrucișă brațul cu al lui Hurley.

— Bărbații ca noi găsesc mereu un subiect util de discuție.

— Sunt convinsă că așa este, dar te cunosc destul de bine și cred că este puțin probabil să fi venit întâmplător la acest restaurant exact în seara asta.

Fournier ridică din umeri, recunoscându-și vinovăția.

— Sunt foarte posesivă în privința lui Stan. Nu îl văd foarte des, așa că voi sta aici și voi asculta în tăcere cum împărtășiți secrete de stat. Vă dau cuvântul meu că nimic din ce aud nu va fi publicat până nu îmi voi scrie memoriile, peste 30 de ani. Dacă nu poți accepta acest lucru, sugerez să vă întâlniți mâine dimineață, la micul dejun. Ne-am înțeles cu toții?

— Da, ne-am înțeles, spuse râzând Fournier. Nu aș vrea să vă stric seara. Deși, Paulette, nu trebuie să mergi în America pentru a-ți găsi amanți. Există mulți bărbați aici, în Paris, care nu ar rata șansa de a te venera. De fapt, eu mă situez în fruntea listei.

Zâmbetul amabil dispăru de pe chipul lui Hurley.

— Ascultă aici, idiotule. Nu îmi pasă unde lucrezi. Dacă mai faci un comentariu ca ăsta, îți rup limba și ți-o îndes în cur.

Paulette îi strânse ușor piciorul sub masă.

— Dragule, nu ai niciun motiv să te înfurii. Paul doar încearcă să îți facă un compliment. Nu-i așa, Paul?

Fournier nu răspunse. El și Hurley rămaseră cu privirile încleștate. Știa că americanul e capabil de violență extremă, dar aici nu erau în junglele asiatice, ci în Paris. Erau în orașul lui.

— După cum îți pot spune prietenii mei, sunt excesiv de politicos. Totuși, dușmanii mei îți vor spune cu totul altceva, zise Fournier, aplecându-și ușor capul. Tu ești prietenul sau dușmanul meu, Stan?

Hurley nici măcar nu clipi.

— Nu mai primesc cereri de prietenie de mulți ani. Toate locurile sunt ocupate.

— Sigur mai ai loc pentru unul… sau măcar pentru o cunoștință profesională.

— Depinde.

— De ce anume?

— Dacă vei renunța la mica ta șarada și vei trece la subiect sau vei continua să mă pupi în fund.

— Corect, zâmbi Fournier.

Chelnerul sosi cu un pahar și o sticlă cu vin. Îi turnă lui Fournier puțin în pahar pentru degustare, iar după ce licoarea fu

aprobată, mai turnă în pahar câteva degete, puse sticla pe masă și se retrase. Fournier luă o gură de vin, apoi puse paharul pe fața de masă albă, ținându-i piciorul între degetul mare și arătătorul mâinii drepte. Privindu-l pe Hurley, întrebă:

— Și ce te aduce în frumosul meu oraș?

— Obiectivele turistice și Paulette, desigur.

Fournier râse.

— Te rog să mă ierți că sunt atât de direct, dar cred că tu ești cel care mă pupă în fund.

Hurley îi zâmbi, dar în sinea lui clocotea. Stansfield îl retrăsese pe Victor din misiune, îl anunțase că ajunge la Paris a doua zi dimineață, iar acum apăruse agentul ăsta de la DGSE. Luate individual, niciunul dintre aceste lucruri nu erau bune. Luate împreună, erau un dezastru, iar acum Hurley era nevoit să își piardă vremea cu idiotul ăsta pentru cine știe cât timp înainte să poată rămâne singur cu Paulette. O noapte care începuse foarte promițător părea să se ducă pe apa sâmbetei.

CAPITOLUL 30

Aleea era întunecată și îngustă, având doi metri lățime la un capăt și doar unu la celălalt. Era genul acela de cărare care avea sens înainte de inventarea motorului. În vremurile acelea, un cal putea trage un cărucior mic pe o alee pentru a colecta gunoiul și a face livrări. În ziua de astăzi, gunoierii conduc scutere cu trei roți pe alei pentru a colecta deșeurile.

Rapp îi urmărise făcând acest lucru și era fascinat de cât de bine se adaptaseră. Crescând în suburbiile din D.C., el văzuse doar greoaiele mașini de gunoi cu compresorul acela uriaș din oțel în spate, care înghițea și compacta deșeurile în timp ce se plimba prin cartiere. Conform standardelor americane, Parisul era un oraș mai vechi și mai aglomerat, dar în comparație cu alte bijuterii ale Europei era de-a dreptul spațios. Noaptea, aleea aceea era ca un tunel, dar Rapp nu își făcea griji. Acesta era un cartier modernizat, iar dacă ar da întâmplător peste un criminal, ar fi ghinionul individului, nu al lui.

Aruncă o ultimă privire în jur, apoi dispăru în întuneric. Mai fusese în apartament înainte, încălcând protocolul. Cel puțin faptul că nu raportase vizita la apartament fusese o încălcare a protocolului. Într-un singur an în domeniu, Rapp devenise sătul de aspectele plictisitoare ale slujbei sale. De asemenea, avea și o doză de scepticism sănătos în privința comunicării unidirecționale dintre el și supraveghetorii săi din Virginia. Cu toate că ei îi ascundeau multe lucruri, el trebuia să îi raporteze lui Kennedy fiecare detaliu al vieții lui relativ banale. Când era în misiune, la vânătoare, lucrurile stăteau diferit, desigur. Dar aici, în Paris, unde Rapp își trăgea sufletul între misiuni, viața lui era la fel de plictisitoare ca a omului de rând.

Kennedy voia rapoarte săptămânale care să conțină, printre altele, particularitățile fiecărei persoane cu care Rapp intra în contact. Teama ei era că o altă agenție de informații ar putea încerca să îl ia în vizor, posibil pentru a-l întoarce împotriva lor sau pentru a-l elimina. Mai exista o preocupare, dar, până recent, Rapp nu o crezuse întemeiată. Kennedy se temea că o organizație teroristă, probabil cu ajutorul unui serviciu de

securitate al unui stat prietenos, l-ar putea prinde într-o capcană, l-ar tortura și ar arăta lumii că mult urâtul Satana – CIA – angaja asasini. Clipul video arătat lumii s-ar încheia cu ei tăindu-i gâtul și cu Rapp înecându-se în propriul sânge.

Mitch ajunse la intrarea din spate și abia putu distinge silueta Gretei în lumina vagă a felinarelor stradale. Întinse mâna și îi atinse brațul.

— Ai avut vreo problemă?

— Nu. Am parcat exact unde mi-ai arătat, am așteptat ora stabilită și am venit direct aici.

— Bun.

Rapp scoase cheia și o introduse în broasca din bronz fără să ezite. Răsuci cheia, împinse ușa și intră pe un mic palier, care mirosea a gunoi și clor. Greta porni după el, iar ușa cu arc de amortizare se închise silențios în urma lor. Rapp se opri și ascultă cu atenție, fiind în alertă pentru orice zgomot care i-ar putea sugera că este cineva la etajele superioare.

Ușa următoare era din metal, cu o bucată de geam în jumătatea de sus. Fusese vopsită în aceeași culoare crem de nenumărate ori, pentru a ascunde zgârieturile și alte urme lăsate de piese de mobilier, bagaje, cărucioare de cumpărături, gunoi și orice altceva mai plimbau oamenii pe ușa de serviciu. Drept urmare, vopseaua era neuniformă, mai ales în partea de jos a ușii. Rapp se împinse în ea și ridică privirea spre scara în spirală. Mai exista o scară la intrarea din față și un mic lift. Totul era cufundat în tăcere, așa că Mitch îi făcu semn Gretei să îl urmeze și începu să urce scările acoperite de covor câte două deodată.

Exista un motiv simplu pentru care hotărâse să ignore ordinele lui Kennedy. Dacă ei puteau ține secrete față de el, și el putea să țină secrete față de ei. În plus, ceva îi spusese lui Rapp că locul acesta ar putea fi util într-o bună zi. Ajunse la etajul al doilea și traversă silențios și rapid coridorul, până la ultima ușă pe dreapta. Scoase cheia și o împinse în încuietoarea veche fără să stea pe gânduri. Cea mai mare grijă a lui în acest moment era ca nu cumva să îl vadă vreun vecin băgăcios. Știa că ușa se va deschide cu această cheie, deoarece o încercase înainte. Yala se deschise cu un clic silențios, iar Rapp răsuci mânerul și intră în apartament. Greta îl urma îndeaproape. Mitch închise încet ușa, fără să întindă mâna spre întrerupător. În schimb, rămase

în prag și ascultă cu atenție. Era aproape sigur că proprietarii nu erau acasă, dar voia să știe dacă era cineva pe coridor.

Rapp deja o pusese la curent pe Greta cu privire la proprietarii apartamentului, familia McMahon, Bob și Teresa. Mitch dăduse peste uriașul Bob McMahon la Le Ponte Café în urmă cu cinci luni. Un chelner francez snob se străduia din răsputeri să nu înțeleagă simpla comandă a lui McMahon. Rapp mai văzuse această strategie. Pentru că era fluent în franceză, nu era o problemă pentru el, dar nu era un lucru neobișnuit ca un chelner plictisit să pretindă că nu înțelege nimic din ce încearcă să spună un client american. La început, lui Mitch i se păruse amuzant, dar apoi se gândi la numărul de americani care treceau zilnic prin Paris și care, petrecând puțin timp în oraș – vizitând obiective și mâncând la restaurante – pompau milioane de dolari în economia pariziană.

Americanul masiv arăta de parcă era pe cale să-l înșface de guler pe chelner și să mătură tejgheaua cu el. Rapp interveni și îi traduse chelnerului comanda lui McMahon. Angajatul pufăi și plecă. McMahon se întoarse spre Mitch și întrebă:

— Ce naiba tocmai s-a întâmplat?

Rapp trecu pe engleză, răspunzând:

— Înțelege engleză, doar își bătea joc de tine. I-am spus să înceteze și să îți aducă rapid ce vrei, altfel nu îi mai las niciodată bacșiș.

McMahon râse, îi mulțumi lui Rapp, apoi îl întrebă de unde este. Mitch îi răspunse că din Orlando. Era parte din identitatea pe care Kennedy i-o pregătise foarte meticulos. Orlando era un oraș obișnuit și plictisitor. Oamenii merg în vizită, dar rar se întâmplă să cunoști pe cineva care chiar să fi crescut în orașul construit de Disney. Zona metropolitană se extinsese de la câteva sute de mii de oameni la peste un milion în doar două decenii, și încă era în plină extindere. Turismul și comunitățile de pensionari erau ancorele economiei locale și ambele atrăgeau numeroși muncitori din afara statului. Orașul era și reședința universității Central Florida, a doua cea mai mare universitate din America, după Arizona State University, care, conform poveștii inventate de Kennedy, era universitatea pe care o frecventase Rapp. Creșterea rapidă a populației și natura tranzitorie a forței de muncă îi ofereau lui Mitch o acoperire aproape ideală.

Cea mai bună cale de a proteja o acoperire este să nu stai cu mâinile în sân și să răspunzi la întrebări. Trebuie să întorci situația în favoarea ta și să fii tu cel care pune întrebările. Rapp aflase că Bob pusese umărul la transformarea companiei Target Corp în afacerea de succes care era astăzi și că acum era pensionar, cu o mulțime de acțiuni la bursă și o soție care își dorea să trăiască la Paris și să călătorească în întreaga Europă. Bob nu se dădea prea tare în vânt după această idee, dar soția lui crescuse copiii și ținuse familia unită în timp ce el extindea unul dintre cei mai mari retaileri din America.

În decursul următoarelor luni, Rapp se întâlnise întâmplător cu McMahon și soția lui, Teresa – sau Tibby, așa cum îi spuneau prietenii. Foarte des, Bob, plictisit, încerca să profite de orice șansă se ivea pentru a vorbi cu cineva normal, după cum spunea el însuși. Îl invitară la cină, iar Rapp încerca să găsească o modalitate pentru a se sustrage, când Bob ridică mâna și îi arătă unde era apartamentul lor. Era situat chiar vizavi de intrarea principală în clădirea în care era casa conspirativă. În acel moment, Rapp își dăduse seama că locul acela i-ar putea fi de folos. Restul fu destul de simplu. Merse la cină cu o sticlă cu vin și un buchet de flori, iar în timp ce soții McMahon erau ocupați cu pregătirea mesei, Rapp făcu un mulaj după cheia de la intrare.

El și Greta merseră pe întuneric până în camera de zi, spre fereastra care dădea spre terasa lui Rapp. Se opriră la câțiva pași de fereastră, iar Mitch o atenționă:

— Nu vrem să ne apropiem prea mult.

— Știu, mi-ai spus. Deși luminile sunt stinse, este posibil ca ei să ne poată vedea.

Rapp se mută mai spre stânga, pentru a cuprinde cu privirea întreaga stradă și a vedea unde este parcată dubița de supraveghere.

— De unde știi că proprietarii nu vor veni acasă?

Rapp rămase cu privirea asupra dubiței.

— Pentru că singurul lucru pe care Tibby îl iubește mai mult decât Parisul este primul lor nepot, care s-a născut săptămâna trecută. Au zburat acasă pentru două săptămâni. Bob speră că vor rămâne mai mult de atât.

— Mai mult? Cât?

— Pentru totdeauna, cred.

Greta merse în spatele lui Rapp și privi peste umărul lui.

— La ce te uiți?

— La dubița aceea, parcată la jumătatea străzii.

— Cea neagră?

— Da.

— Crezi că sunt oameni în ea?

— Sunt destul de sigur.

Ochii lui Rapp scanau linia acoperișurilor clădirilor de pe stradă.

— Și ce facem?

— Tu vei sta de partea cealaltă a ferestrei, ca să poți vedea dacă se apropie cineva dinspre est, și apoi așteptăm să înceapă spectacolul.

CAPITOLUL 31

Bramble era pe punctul de a-și îndesa pumnul în toate electronicele alea de zeci de mii de dolari. De ce naiba îl retrăgea Hurley de pe teren? Doar erau pe aceeași lungime de undă. Și el era la fel de încrâncenat ca Bramble să îl prindă pe ticălosul ăla mic. Rapp era un șmecheraș arogant și nesăbuit, Bramble ceruse permisiunea să îi vină de hac și Hurley i-o oferise. Aștepta de mai bine de un an această șansă și nici mort nu avea de gând să își strângă lucrurile și să stea în barul vreunui hotel, așteptând noi ordine.

Ce l-ar fi putut face pe Hurley să se răzgândească? se întrebă Bramble în sinea lui. Începu să înșire câteva posibilități și își dădu seama destul de repede că nu era o chestiune de „ce”, ci de „cine” îl făcuse să se răzgândească. Sigur era cineva din vârful lanțul trofic. De fapt, Bramble nu se putea gândi decât la un singur om care îi dădea ordine lui Hurley. Acesta era Thomas Stansfield, dar, din câte auzise Bramble, Stansfield era și el de acord cu scurtarea lesei lui Rapp.

Asta însemna că Stansfield primise informații la care ei nu aveau acces sau că cineva intervenise în numele lui Rapp. Bramble bătu cu degetele pline de cicatrici în micul raft din metal, care alcătuia baza consolei de supraveghere, și analiză posibilitățile. Gândul i se opri asupra unei singure persoane. Femeia era o adevărată pacoste, iar Bramble nu reușea deloc să înțeleagă de ce era implicată în unitatea lor. Auzise că Irene Kennedy era inteligentă, dar el nu văzuse încă nicio dovadă a acestui lucru. Ea era cea care îl găsise pe Rapp, îl recrutase și îl băgase pe gât celor din echipă. Bramble nu înțelegea de ce, iar într-un moment de frustrare, îl întrebase pe Hurley de ce o suportă pe târfă.

Reacția lui Hurley fusese rapidă și fermă. Bărbatul se repezise furios la el și îl lovise atât de tare în vintre, încât Bramble se prăbușise în poziție fetală și rămăsese așa cinci minute. După acel incident, nu o mai adusese niciodată în discuție pe Kennedy de față cu Hurley. Ea continua să se amestece în antrenamentul, selecția și repartizarea lor în misiuni, iar

Bramble urmărea din ce în ce mai iritat cum femeia părea să aibă un cuvânt de spus în toate deciziile majore. Singurul motiv pentru care o făcea era că lucra la Langley și avea parte de atenția lui Stansfield. După ce toți recruții fuseseră puși pe tușă, iar lui Rapp i se dăduse frâu liber să înceapă să elimine ținte, Bramble fusese pe punctul de a renunța. Ar fi preferat să fie liber profesionist sau să se mute la Hollywood și să și-o tragă cu femei, în timp ce se preface că protejează vreun superstar adolescent de criminali închipuiți. Auzise că se făceau bani frumoși din asta, dar mai bănuia și că va ucide pe cineva, într-un final. Una era să își facă de cap într-o văgăună din lumea a treia – era ca și cum ai merge în safari. Și alta era să facă același lucru în Statele Unite, unde era foarte probabil să sfârșească după gratii.

Din fericire, Hurley îl convinsese să se răzgândească. Îl asigurase că Rapp va călca strâmb. Mai mult decât atât, că o va face în stil mare, iar când se va întâmpla acest lucru, ei vor interveni și îi vor curăța mizeria. Iar prin a curăța mizeria, Bramble presupuse că Hurley vrea să spună că îi va permite să îl ucidă pe ticălos și să pună capăt acestui experiment idiot.

Bramble auzise certurile dintre Hurley, Kennedy și psihologul ăla poponar, Lewis. Kennedy crease această problemă, iar Lewis și Dumnezeu însuși, Thomas Stansfield, o susținuseră. Psihologul era inutil. Dacă vreunul dintre ei avea nevoie să vorbească despre propriile sentimente, atunci practicau meseria nepotrivită. Kennedy nu era nimic altceva decât un șoarece de birou ridicat în slăvi, cu o putere asupra lui Hurley pe care Bramble nu o înțelegea. Și petrecuse mult prea mult timp încercând să îi dea de cap. Singura explicație pe care fu în stare să o găsească era că Irene îl prinsese pe Hurley făcând ceva atât de rușinos, încât bătrânul nu avea de ales decât să bată în retragere de fiecare dată când se ivea o confruntare. În cele din urmă, totuși, marea problemă era Stansfield. Era o relicvă din antichitate. Circulau zvonuri cum că făcuse parte din OSS, Biroul de Servicii Strategice, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial și că se parașutase în Franța și Norvegia. Bramble nu era foarte impresionat. Deci individul practica schi fond, radioamatorism și știa să supraviețuiască doar cu ace de brad și scoarță de copac – mare lucru. Fosila trebuia să se retragă și să îi lase pe indivizii ca Hurley la conducere.

Nimic din toate aceste detalii nu avea sens pentru Bramble – nici atunci, nici acum. Având în vedere ce se întâmplase în ultimele 36 de ore, ordinul lui Hurley de a-i retrage pe băieți părea de-a dreptul stupid.

— Era Stan?

Bramble întoarse capul și îl privi pe Steve McGuirk.

— Taci din gură. Mă gândesc.

— Doare? întrebă McGuirk, zâmbind.

— Ce să doară? întrebă Bramble.

— Gânditul.

Bramble nu avea dispoziția necesară pentru atitudinea arogantă a lui McGuirk. Sări de pe scaun și îl împinse pe bărbatul mai scund în peretele dubiței.

— Ți-am dat cumva impresia că am chef să îți ascult porcăriile astăzi? Pentru că nu am.

McGuirk era ager și puternic, dar într-un spațiu atât de închis nu se putea măsura cu statura lui Victor. Își strecură brațul pe sub al lui Bramble și i-l împinse înapoi, suficient cât să poată respira.

— Trebuie să o iei mai ușor, Victor.

— Nu prea cred. Cred că m-am săturat de porcăriile tale. Cred că o să-i spun lui Stan să te pună pe liber. Ce părere ai de asta? Sau poate ar trebui să-ți rup gâtul chiar acum.

Bramble simți ceva dur împungându-l în spate.

Todd Borneman, cel de-al treilea membru din dubiță, îl amenința cu pistolul cu amortizor.

— Ia-ți mâinile de pe Steve, altfel îți trag un glonț în coloana vertebrală și îți vei petrece restul vieții purtând scutece.

Bramble se retrase ușor, ținând mâinile sus. Borneman era fost soldat Delta, genul de individ care își cântărea cu grijă cuvintele. Dacă el spunea că îl va împușca, Bramble îl credea pe cuvânt.

— Ești un ticălos, Victor, spuse McGuirk, îndreptându-și umerii. Suntem într-o misiune de supraveghere, ce dracu'. Nu știi de glumă?

Bramble se uită la McGuirk, apoi la Borneman, care încă îl amenința cu pistolul.

— Scuze… sunt frustrat. Lasă pistolul jos, îi spuse lui Borneman.

Todd îndreptă pistolul spre podea, dar nu îl băgă înapoi în toc.

— Cine era la telefon?

Bramble luă în calcul să mintă, dar hotărî că nu avea rost.

— Stan.

— Ce voia?

— Nimic.

— Deci erai furios pentru nimic, spuse McGuirk, dând din cap. Mănânci rahat.

Victor ar fi vrut ca Borneman să nu aibă pistolul la îndemână, pentru a-l snopi în bătaie pe McGuirk.

— Vrea să mai stăm pe aici vreo oră sau două și apoi să ne întoarcem la hotel și să așteptăm ordine.

— Și ce e așa rău în asta? întrebă Borneman.

— Asta este singura noastră pistă. Nemernicul ăla mic o să apară în cele din urmă și trebuie să fim aici. Nu să stăm cu mâinile în sân la hotel.

Borneman își înclină ușor capul spre dreapta, întrebând:

— De ce îl urăști atât de mult?

— Pe cine… pe Rapp? spuse Bramble.

— Despre cine altcineva ar putea să întrebe, retardatule? izbucni McGuirk.

De data aceasta era pregătit, stând pe marginea scaunului, gata să sară dacă Victor îl ataca a doua oară.

Bramble își înăbuși furia și îl ignoră pe Steve. Uitându-se la Borneman, spuse:

— E o poveste lungă. Sunt multe lucruri pe care voi doi nu le știți. Pe care Stan nu vi le-a împărtășit.

— Asta nu are legătură cu faptul că ți-a rupt brațul… nu?

Borneman nu fusese prezent în ziua aceea, dar auzise povestea. Victor era un adevărat ticălos, mai ales cu noii recruți. Hurley venise cu ideea să îl infiltreze pe Victor printre recruți pentru a le câștiga încrederea și apoi să îi prindă pe picior greșit. Se părea că Rapp se prinsese de acel plan, iar când i se oferise șansa, îl scosese pe Victor din ecuație. Din câte își dădea seama Borneman, Rapp doar făcuse ceea ce oricine altcineva visase să facă.

— Ar fi trebuit să fie trimis acasă din cauza asta. Chiar și Stan spune asta.

— A spus-o înainte sau după ce Rapp i-a salvat viața? întrebă McGuirk.

— Nu crede toate zvonurile pe care le auzi. Stan se descurca bine și de unul singur. Mai degrabă, el i-a salvat viața lui Rapp.

— Astea’s prostii, zise Borneman. Am făcut parte din echipa de extragere. Stan era atât de distrus, încât abia dacă se putea ține pe picioare. Rapp i-a salvat pielea, iar voi doi nu faceți altceva decât să vă plângeți de el.

— Vă spun eu, zise Victor aplecându-se în față, nemaipăsându-i că Todd avea pistolul în mână. Rapp a făcut multe prostii de care voi nu știți. Am ordin să îl ucid chiar și dacă îmi dă impresia că o să fugă.

— Și noi de ce nu am primit ordinul ăsta? întrebă McGuirk.

— Pentru că voi sunteți la fundul ierarhiei.

— Irene știe despre acest ordin? întrebă Borneman.

— De unde naiba să știu eu? Stan nu mă pune la curent cu toate detaliile ordinelor.

— Va fi interesant.

— Ce anume?

— Kennedy e în drum spre Paris, spuse Borneman, uitându-se la ceas. Trebuie să aterizeze într-o oră.

Simpla mențiune a numelui ei îi agravă lui Bramble proasta dispoziție. Probabil de aceea bătuse Hurley în retragere. Dacă ar putea găsi o cale de a-i ucide atât pe Kennedy, cât și pe Rapp… Bramble tocmai începea să dea curs acelei fantezii, când consola de supraveghere începu să scoată semnale sonore. Se întoarse în scaun, inima luându-i-o deja la goană. Ochii îi căzură pe beculețul care licărea pe panou. Senzorul de mișcare montat pe holul de la intrarea în apartament fusese declanșat. Victor își plimbă privirea de la un monitor la altul.

— Ce este? întrebă McGuirk.

— În timp ce voi, domnițelor, îmi puneați o mie de întrebări și îmi distrăgeați atenția, cineva a urcat treptele din față, apoi un etaj întreg, iar acum cotrobăie prin apartament.

— De unde știi că nu a intrat pe ușa din spate? întrebă McGuirk.

— Nu știu, așa că treceți aici și aflați cum a intrat.

McGuirk se ridică și merse la capătul opus al consolei, unde începu să tasteze comenzi. Câteva secunde mai târziu, urmăreau pe înregistrare un bărbat care urca treptele din față ale clădirii, spre intrare.

— El e, spuse Bramble.

— Ești sigur? întrebă Borneman.

— Pun pariu pe un milion de dolari.

Ochii lui Bramble dansau pe celelalte monitoare. McGuirk și Borneman schimbară priviri sceptice.

— Futu-i! spuse Bramble, luând un radioreceptor și o cască de ureche. Voi, rahaților, stați aici și nu mișcați până nu vă zic eu. Ați înțeles?

Ambii bărbați încuviințară, McGuirk cu mai puțin entuziasm decât Borneman.

— Bun, iar dacă o să am nevoie de dubiță, să fiți gata de plecare!

Brusc, în mintea lui Victor începu să se formeze un plan. Își prinse radioreceptorul la șold și ascunse firul unui microfon în interiorul gecii maronii din piele. După ce își prinse dispozitivul în spatele urechii, fixă și casca măruntă, de culoarea pielii. Dădu volumul mai tare și făcu rapid proba transmisiei radio. Ultimul lucru pe care îl făcu fu să le spună celor doi să îl țină constant la curent cu ce se întâmplă în apartament. Apoi ieși ca din pușcă pe ușa din spate a dubiței.

CAPITOLUL 32

Georgetown, Washington, D.C.

Doi agenți de la Serviciul Diplomatic de Securitate erau postați la intrarea în vila cu cinci etaje. Mașina lor, un Chevrolet Suburban negru, era parcată chiar în fața casei – între două conuri rutiere portocalii, menite să păstreze spațiul disponibil pentru bărbații și femeile care îl dădăceau pe Secretarul de Stat. Securitatea în această zonă a Statelor Unite nu era mare lucru. Cea mai mare amenințare săptămânală erau studenții din Georgetown, care umblau drogați până târziu în noapte, întotdeauna zgomotoși și obraznici, uneori credeau că este o idee bună să se oprească în fața casei lui Wilson și să încerce să îi întărâte pe agenții de securitate. Tipii din echipa de securitate erau profesioniști, dar, din când în când, erau nevoiți să recurgă la forță pentru a-i alunga.

Cooke le aruncă doar o privire pasageră celor doi bărbați când sosi cu mașina, căutând un loc de parcare. Dacă ar deveni Directorul CIA, ar avea propriile lui gărzi de corp. Ca Director Adjunct nu avea nimic, era pe cont propriu. În schimb Thomas Stansfield, care îi era subordonat, avea o întreagă echipă de securitate. Deși Cooke nu suflase nimănui o vorbă despre acest lucru, îl irita faptul că nu avea și el una. La urma urmelor era superiorul lui Stansfield. Sigur, Cooke auzise motivele. Echipa de securitate fusese instituită cu mult înainte ca el să devină Director Adjunct. Avea legătură cu numeroasele amenințări pe care le primise Stansfield și cu opinia generală conform căreia el știa mai multe secrete de stat decât orice altă persoană din Washington. Nu ar fi fost deloc bine pentru țară, dacă ar fi fost răpit și interogat.

Să ai o echipă de securitate în Washington era un adevărat simbol al statutului. Doar cei mai importanți pioni primeau protecție permanentă: Președintele și Vicepreședintele, desigur, Secretarul de Stat, Secretarul Apărării, Directorul FBI și Thomas Stansfield. Din când în când, și altor oameni din instituțiile respective li se asigura protecția, dar doar dacă primeau o

amenințare specifică. Cooke detesta faptul că Stansfield făcea parte din acest club exclusivist. Hotărî că, în momentul în care va deveni director, îi va retrage echipa de securitate lui Stansfield. Și apoi, cu ajutorul lui Wilson, îl va forța pe Thomas să se retragă și va aduce la conducerea Departamentului de Operațiuni pe unul dintre oamenii săi. Pe cineva pe care să îl poată controla și care să știe ce înseamnă loialitatea.

După ce se învârti de trei ori prin fața casei, renunță să mai caute un loc de parcare și hotărî să își înghesuie Volvo-ul pe aleea scurtă care ducea spre garajul cu ușă neagră, lăcuită al lui Wilson. Nu bloca strada, dar fundul mașinii făcea aproape imposibilă traversarea trotuarului. Nu era locul ideal, dar Cooke se grăbea. Trebuia să aibă această întâlnire cu Wilson, să se întoarcă la birou pentru a verifica anumite lucruri și apoi să își facă bagajul pentru Franța. Aveau un zbor foarte matinal. Cooke se uită prin parbriz la cei doi bodyguarzi de la intrare. Amândoi aveau păr castaniu, dar al unuia dintre ei era mai bogat. Ambii bărbați își descheiaseră nasturii sacourilor și își țineau mâinile pe pistoalele de la brâu. Cooke știa că ar fi trebuit să își anunțe venirea printr-un telefon, dar voia să îl surprindă pe Wilson.

Ieși din mașină. Purta pantaloni de trening și un hanorac cu glugă, pe care era inscripționat Harvard Crew. Ambele erau gri. Puse mâna dreaptă pe mica barcă roșie cu vâsle pe care o fixase pe plafonul mașinii, ridică privirea spre bodyguarzi și spuse:

— Băieți, eu sunt Directorul Adjunct Cooke. Trebuie să vorbesc rapid cu Secretarul de Stat. Este în regulă dacă îmi las mașina aici?

Cei doi bărbați se priviră scurt, iar unul dintre ei spuse:

— Îmi cer scuze… cine spuneați că sunteți?

— Directorul Adjunct Cooke.

Era evident după privirile pe care le schimbară că cei doi habar nu aveau cu cine vorbesc.

— Îmi pare rău, de la ce agenție, domnule?

Cred că glumești, își spuse în sinea lui Cooke.

— CIA, răspunse el cu o expresie nerăbdătoare. Vă rog să îi transmiteți domnului Secretar că este urgent.

Bodyguardul cu păr mai bogat dispăru în casă, iar celălalt rămase la postul său.

— Aveți vreun act de identitate asupra dumneavoastră, domnule?

Cooke dădu din cap și gândi: *Cum naiba se face că imbecilii ăștia nu știu cine sunt*?

— Scuze, nu îmi iau portofelul cu mine când vâslesc, răspunse el bătând cu palma în barcă, asemenea unui tată mândru. Și nu ar fi prea inteligent din partea mea să îl las în mașină, nu?

Bărbatul nu răspunse. Doar îl privi pe Cooke cu o expresie bănuitoare și se întrebă ce fel de om s-ar plimba prin D.C. fără niciun act de identitate. Un Director Adjunct al CIA ar trebui să aibă mai multă minte. Câteva clipe mai târziu, partenerul său scoase capul pe ușă, iar cei doi schimbară câteva cuvinte. Cel care pierdea concursul podoabelor capilare îi făcu semn lui Cooke să se apropie. Acesta ocoli mașina și urcă treptele. Erau cinci la număr, construite din aceeași cărămidă ca și casa. Apoi urma un palier, o cotitură la stânga și alte cinci trepte. Veranda de la intrarea în casă era suficient de spațioasă cât să încapă lejer cei trei bărbați. Sau cel puțin așa crezu Cooke până când domnul Început de Chelie îi spuse să ridice mâinile, pentru a-l percheziționa.

— Glumești, spuse Cooke, iritat de cerință. Sunt șeful CIA. Vorbesc în mod constant cu Secretarul de Stat.

Agentul nu fu tulburat de informația primită.

— Dacă sunteți șeful CIA, unde vă este echipa de securitate?

Asta chiar că-l enervă pe Cooke. Cine naiba se credea tipul ăsta, de își permitea să-i pună lui întrebări? Fixându-l cu o privire aspră, Cooke minți fără să clipească:

— Le-am dat liber astăzi.

Bodyguardul se gândi pentru o clipă la răspunsul lui. Nu avea prea mult sens. CIA era o agenție serioasă, care primea amenințări serioase. De ce și-ar pune un om sănătos la cap echipa de securitate pe liber pentru o zi?

— Cu tot respectul, domnule, dar nu vă cunosc, nu aveți o întâlnire programată și nu aveți niciun act de identitate asupra dumneavoastră. Treaba mea este să îl protejez pe Secretarul de Stat, punct. Dacă aș permite unui străin să intre în această casă, nu mi-aș face prea bine treaba, nu-i așa?

Nenumărate replici acide îi trecură lui Cooke prin cap, majoritatea având-l în prim-plan pe el însuși punându-l la punct pe bodyguard și insultându-i intelectul. Dar, într-un final, hotărî

că nu este foarte înțelept să facă o scenă în fața casei Secretarului de Stat. Prin urmare, ridică mâinile și îi permise tipului să îl percheziționeze.

După ce terminară de verificat fiecare părticică din corpul lui, cu excepția celor mai ascunse colțuri din zona inghinală, Cooke fu condus în casă. Cel de-al doilea bodyguard îi spuse că trebuie să aștepte în foaier. Rămaseră în liniște pe podeaua din marmură alb-negru pentru câteva minute, până când Wilson coborî la parter. Purta o pereche de pantaloni eleganți, de un gri-închis, și o cămașă albă. Schimbase cardiganul galben din ziua anterioară cu unul roșu.

— Paul… două zile la rând. Cred că este o chestiune foarte urgentă.

— Îmi cer scuze, Franklin, dar plec la Paris mâine-dimineață și m-am gândit că ar fi o idee bună să discutăm câteva lucruri înainte.

Wilson se opri în capătul opus al foaierului și își privi musafirul. Arăta de parcă tocmai se trezise dintr-un pui de somn.

— Paris… are vreo legătură cu discuția de ieri?

— Da.

Cooke îi aruncă o privire piezișă bodyguardului, iar Wilson înțelese aluzia.

— Ce-ar fi să mergem jos?

— Cred că este o idee bună, răspunse Cooke, traversând foaierul.

Cei doi bărbați porniră pe lungul hol spre bucătărie. Wilson deschise ușa spre subsol, apăsă un întrerupător și îi făcu semn lui Cooke să o ia înainte. Secretarul îl urmă și închise ușa în urma lui.

Cooke îl privi pe bătrân urmând aceeași rutină prin care trecuse și cu o zi înainte. Merse în spatele barului, deschise un panou și apăsă câteva butoane. Câteva secunde mai târziu, muzica unui cvartet de coarde începu să răsune din difuzoarele din tavan. Apoi, Wilson luă pahare joase, aruncă în ele câteva cuburi de gheață și le umplu cu scotch. Cooke fu pe punctul de a refuza. Avea treabă de făcut, iar o amiază de duminică nu era momentul potrivit pentru alcool. Dar Franklin Wilson nu era genul de om pe care să îl refuzi. Era mai bine să accepte băutura și tragă cât mai mult de ea.

Wilson ieși din spatele barului cu un pahar în fiecare mână și gesticulă spre două fotolii din piele, așezate de-o parte și de alta a șemineului. Se părea că astăzi nu era timp pentru biliard.

— Dacă aș fi știut că vii, aș fi aprins focul în șemineu.

Secretarul îi întinse paharul lui Cooke, iar după ce se așezară amândoi, întrebă:

— Deci, ce te frământă Paul?

— După cum am spus, plec la Paris mâine-dimineață.

— Da. Ce e cu călătoria asta?

— Am câteva lucruri de rezolvat. Vreau să îmi văd oamenii de la ambasada noastră, să văd care le este starea de spirit.

Cooke își privi paharul cu scotch și adăugă:

— De asemenea, am o întâlnire și cu câteva dintre contactele mele la DGSE.

— Serviciul francez de informații? întrebă Wilson, ridicând din sprâncene.

Cooke încuviință din cap.

— După cum îți poți închipui, nu sunt foarte încântați de situația actuală.

— Ți-au spus cine cred ei că este în spatele atacului?

— Nu, răspunse Cooke, dând din cap. Dar există anumite lucruri în munca mea despre care nu suntem dispuși să vorbim la telefon.

— Desigur.

Wilson luă o gură de scotch și oftă în timp ce îi încălzi gâtul.

— Totuși, ți-au dat impresia că ar putea avea o pistă?

— Se pare că Parisul s-a transformat într-o convenție a spionilor și toată lumea este suspectă.

— Și Stansfield?

— El merge cu mine.

Wilson îl privi lung pentru o clipă.

— A fost ideea ta sau a lui?

— A mea. M-am gândit că ar fi o idee bună să îl scot din elementul lui. Am câteva echipe de supraveghere pregătite să îl urmărească. Dacă face ceva neobișnuit sau se întâlnește cu vreo persoană de interes, vom ști.

— E o idee bună. Altceva?

— A apărut Hurley, spuse Cooke după ce luă o gură de scotch.

Wilson se aplecă înainte.

— Interesant. Unde este?

— La Paris… DGSE îl are sub supraveghere.

— Ești bun, spuse Wilson pe un ton admirativ. A făcut ceva stupid?

— Nu încă, dar cunoscându-i trecutul, există o șansă bună să le ofere francezilor un motiv să îl aresteze până la sfârșitul săptămânii.

Wilson zâmbi.

— Sper să ai dreptate. Ce mai e?

Cooke încuviință din cap, apoi făcu o pauză pentru a se pregăti pentru ceea ce urma. Mai luă o gură de scotch, apoi puse paharul pe un suport din plută de pe măsuță și se aplecă înainte, punându-și coatele pe genunchi și împreunându-și mâinile.

— Nu știu exact cum să spun asta, așa că voi fi direct. Există ceva între dumneavoastră și Stansfield, ceva ce nu mi-ați spus?

Wilson se gândi că Paul Cooke intrase în posesia unei informații care îl împinsese să pună acea întrebare. Fiind avocat de profesie, făcu ceea ce fac toți avocații buni. În loc să răspundă la întrebare, puse o alta.

— Ce vrei să spui?

— Adică vreo problemă… vreo rivalitate?

Wilson dădu din cap, își privi paharul pentru o clipă, apoi spuse:

— În afară de faptul că nu am încredere în el și că eu cred că ar trebui judecat și aruncat după gratii, nu… nu mă pot gândi la altceva.

— Nimic specific?

— Paul, spuse Wilson, tonul devenindu-i iritat, dacă deții vreo informație, termină cu ocolișurile și vorbește. Nu mă pot gândi la nimic special care să se fi întâmplat între mine și Thomas Stansfield. El este subordonatul meu și a fost întotdeauna. Când eram senator și eram în Comisia de Supraveghere a CIA, am avut neînțelegerile noastre, dar este cazul oricărui senator. Era treaba noastră să îl presăm și, având în vedere firea lui necooperantă, au existat multe momente încinse.

— Credeți-mă, știu.

— Iar acum că sunt Secretar de Stat și unul dintre cei mai apropiați consilieri ai Președintelui, el este mult sub nivelul meu și nici nu m-aș sinchisi să îi aloc vreun gând dacă nu m-aș teme

că ne distruge relația cu unul dintre cei mai apropiați aliați ai noștri.

Cooke încuviință din cap de parcă ar fi crezut doar parțial explicația lui Wilson.

— Poate că dumneavoastră nu vă gândiți prea mult la el, dar nu cred că și reciproca este valabilă.

— Ce vrei să spui?

Cooke ezită pentru un moment.

— Nu cred că vă place prea mult.

Wilson zâmbi de parcă ar fi fost mândru de acel lucru.

— Sunt mulți oameni în orașul acesta care sunt geloși pe mine. Nu m-am îndoit nici măcar o secundă că Thomas Stansfield se numără printre ei.

Cooke decise să forțeze puțin limita.

— Thomas Stansfield nu este un amator, iar dumneavoastră nu sunteți primul membru al cabinetului care îl vânează. A rezistat multor directori, președinți și comisii de supraveghere – nici nu îi putem număra pe degete.

Wilson se foi în fotoliu și își îndreptă umerii.

— Unde vrei să ajungi?

— Ar fi o nesăbuință din partea dumneavoastră să îl subestimați.

— Eu nu îmi subestimez niciodată dușmanii și am o strategie care va triumfa.

— Care este aceea?

— Voi câștiga pentru că voi refuza să îi fac jocurile lui Stansfield. Eu nu operez din umbră. Eu lucrez în lumina dură a zilei, unde adevărul poate prospera. Ceilalți care l-au vânat au fost destul de proști cât să creadă că îl pot învinge la propriul lui joc. Eu nu sunt atât de naiv.

— Bine, spuse Cooke, deși gândea exact opusul.

Singurul mod de a lupta cu Thomas Stansfield era să îți plănuiești cu grijă mișcările, să mergi pe vârful picioarelor, astfel încât el să nu te vadă venind până nu îi vei fi înfipt deja cuțitul în spate.

— Ei bine, spuse el, fie l-ați speriat, fie ați făcut ceva care l-a enervat, pentru că nu l-am mai văzut niciodată așa.

— Așa cum?

— Am trecut pe la biroul lui azi-dimineață, ca să îi pun câteva întrebări despre situația de la Paris.

— Și?

— A negat orice implicare, desigur… nu că m-aș fi așteptat la altceva.

— Deci a fost o întâlnire banală?

— Aș spune că da… cel puțin până în momentul în care a fost rostit numele dumneavoastră. După aceea, Stansfield s-a aprins neobișnuit de tare.

Lui Wilson îi plăcea ce aude. Nu îl văzuse vreodată pe Stansfield trădând vreo emoție.

— Ce a spus?

Cooke își drese glasul și spuse prima minciună:

— A spus că ar trebui să vă vedeți de diletanții dumneavoastră de la Departamentul de Stat și să ne lăsați pe noi să ne ocupăm de spionaj.

Wilson nici măcar nu tresări.

— Ce altceva a mai spus?

— Varianta cizelată sau cea brută?

— Brută.

Cooke încercase să găsească cea mai bună modalitate de a da glas următoarelor lucruri. Cu înfloriturile potrivite pentru propriile cuvinte ale lui Stansfield și câteva minciuni, Paul Cooke avea să lovească aproape de inima lui Wilson.

— A spus că v-ați transformat într-un om ursuz și furios.

Wilson râse ușor, se gândi la comentariu, apoi întrebă:

— De ce aș fi ursuz? Am avut o viață uimitoare. Sunt unul dintre cei mai puternici oameni din țară. Ce motive aș avea să fiu ursuz?

Cooke își dădu silința să pară stânjenit. Își coborî privirea pe proprii pantofi pentru o clipă, apoi îl privi pe Wilson în ochi. Când consideră că transmisese suficientă jenă, spuse:

— Din cauza soției.

Cuvintele părură să atârne în aer o eternitate. Cooke își dădu seama că se afla pe drumul cel bun. Simpla mențiune a soției sale îl irită pe Wilson.

— Ce e cu soția mea?

— Păi… Cooke dădu din cap. Nu îmi face plăcere să repet acest lucru, dar, după cum am spus, este atât de neobișnuit din partea lui Stansfield, încât m-am gândit că sigur ați făcut ceva să îl enervați.

Răbdarea lui Wilson ajungea la limită.

— Ce a spus?

Cooke își drese glasul.

— A spus că ați aruncat-o într-un azil în clipa în care a devenit un handicap politic. Că dacă ați fi iubit-o cu adevărat, așa cum le spuneți tuturor, ați fi ținut-o acasă.

Cooke se strădui să pară din nou jenat și adăugă:

— Îmi pare rău.

Atitudinea mândră a lui Wilson se nărui. Obrajii i se înroșiră, maxilarul i se încordă, nările i se umflară, iar el își întoarse privirea pe peretele din dreapta. Se simțea ofensat, iar acest lucru i se citi în glasul ușor furios.

— Cum îndrăznește!

Cooke era încântat de el însuși, dar își ascunse foarte bine mulțumirea.

— A fost o conversație privată, între Directorul Adjunct al CIA și Directorul Adjunct de Operațiuni. Dacă s-ar afla că am dezvăluit aceste informații, niște oameni de la Langley s-ar supăra foarte tare. Chiar și cu acest risc, m-am gândit că trebuie să știți. Eu însumi am fost șocat că Stansfield a fost capabil de un comentariu atât de insensibil. Habar nu aveam că îi sunteți atât de antipatic.

— Crede-mă, sentimentul este reciproc. Și înțeleg ce spui. Nu îi voi spune lui Stansfield nimic care să te pună într-o poziție compromițătoare. Nu așa vom câștiga lupta asta.

— Îmi pare rău, repetă Cooke, dând din cap pentru un efect mai dramatic, dar am simțit că trebuie să știți asta. Dacă cineva ar spune asemenea lucrurile despre mine și soția mea, aș vrea să știu.

Wilson încuviință din cap, dar nu spuse nimic. Doar privea în gol, părând jignit.

Cooke se ridică în picioare.

— Stansfield are o latură întunecată. Este un om foarte periculos.

Când Wilson nu răspunse, Cooke adăugă:

— Vă voi ține la curent cu ceea ce voi afla la Paris.

Neprimind nici de data aceasta un răspuns, porni spre ușă. Să îl lase pe Wilson să fiarbă din pricina cuvintelor lui nu putea decât să-l ajute pe Cooke. Când ajunse la trepte, Wilson îl strigă:

— Paul, nu îți face griji... nu voi împușca mesagerul. Îți apreciez sinceritatea.

Cooke încuviință din cap.

— Nu vă faceți griji. Va primi ceea ce merită, iar noi doi vom fi cei care îl vom răpune, în sfârșit.

Wilson păru să nu fi auzit nimic din ceea ce tocmai spusese Cooke.

— Asta urăsc cel mai mult la orașul ăsta. Ce este onorabil la a te lua de soția unui om?

— Nimic.

— Exact, nimic, dar nu voi permite acestui lucru să ne distragă de la obiectivul nostru. Thomas Stansfield este un om periculos și trebuie oprit înainte să distrugă agenția. Îți apreciez prietenia, Paul, dar trebuie să știu dacă ești devotat acestui scop.

— Sunt, domnule. Thomas Stansfield a otrăvit CIA-ul, iar singura cale de a readuce agenția pe drumul cel bun este să scăpăm de el. Odată ce nu ne va mai sta în cale, eu voi institui schimbările care vor garanta că agenția va urma politicile puterii executive și legile acestei țări.

CAPITOLUL 33

Paris, Franța

Rapp zâmbi. Luke își juca perfect rolul. Își ținea mâinile îndesate în buzunarele jachetei și, din cinci în cinci pași, scana strada pentru orice semn de pericol. Rapp nu s-ar fi purtat astfel, dar, la urma urmei, îi spusese lui Kennedy că fusese împușcat. Era bine ca băieților din dubiță să li se pară mai nesigur și mai precaut decât de obicei.

Mitch avea o idee destul de bună despre ce se petrecea în dubiță. Îi făcea plăcere să știe că probabil băieții se dădeau cap în cap, încercând să își dea seama ce să facă în continuare. Cât despre cine era în dubiță, Rapp habar nu avea, iar până acum nici nu se gândise prea mult la acest detaliu. Îi puteai număra pe degetele de la o mână pe oamenii care îl supravegheaseră suficient de atent cât să poată face diferența între el și un impostor. Cu toate acestea, strada era întunecată, iar Luke avea cam aceeași statură ca Mitch. În aceste situații, cei din dubiță vedeau ceea ce voiau să vadă: pe Rapp întorcându-se la casa conspirativă, probabil pentru că avea nevoie de ceva.

Dintre toți posibilii agenți din dubiță, Rob Ridley era probabil cel care cunoștea cel mai bine modul de operare al lui Rapp. Kennedy și Hurley îi cunoșteau mișcările destul de bine, dar niciunul dintre ei nu se ocupa de munca de supraveghere. Hurley era prea nerăbdător. El trebuia să fie în mișcare, sau măcar să aibă opțiunea de a se mișca, mai ales după ce fusese răpit în Beirut. Stan nu ar recunoaște niciodată, dar avea câteva traume care nu se vindecaseră. Cea mai probabilă opțiune era Ridley, care era specializat în supraveghere și avangardă. El și oamenii lui fuseseră avangarda în cazul lui Tarek, apoi părăsiseră orașul cu o zi înainte de misiunea lui Rapp. Mitch nu știa încotro o luaseră, dar Hurley ar fi avut la dispoziție o zi și jumătate să îi întoarcă din drum și să îi aducă înapoi la posturi. Era posibil, dar el avea senzația că altcineva era în dubiță.

Totul se reducea la telefonul pe care i-l dăduse lui Kennedy și la abilitatea ei de a-l convinge pe Stansfield că lui Rapp i se

întinsese o capcană. Dacă Irene dăduse greș, Mitch nu avea nicio îndoială cu privire la cine era acum în dubiță. Hurley ar fi fost omul cu decizia și, cu siguranță, îl pusese pe cățelușul său, idiotul ăla de Victor, la datorie. Rapp petrecuse foarte puțin timp la fermă în ultimul an, iar în anul anterior acestuia existase un efort general de a-i păstra identitatea secretă față de alți vizitatori. În acea perioadă, Rapp văzuse cam zece chipuri mari și late. Tipi care se întorseseră din operațiuni externe și indivizi care încercau să intre în echipă. Unul dintre acele chipuri dispăruse deja, ucis în Beirut. Lui Rapp nu îi plăcea să se gândească la ziua aceea. Reprezenta un avertisment dezolant, care îi amintea că viața lui putea lua aceeași turnură într-o secundă.

Kennedy îi spusese că va veni la Paris. Rezultatul era previzibil. Hurley se va enerva și îi va spune, într-un limbaj foarte colorat și insensibil, să se întoarcă la Langley și să stea cuminte în spatele biroului ei. Singurul mod în care ea ar putea avea un avantaj ar fi dacă Stansfield ar trage sforile. De asta depindea totul. El era singura persoană care îl putea stăpâni pe Hurley.

Din spatele Gretei, Rapp îl privi pe Luke apropiindu-se de treptele din față ale apartamentului. Făcu un pas înapoi și se mută de partea cealaltă a ferestrei. Dubița fu ușor de depistat. Era un model Mercedes-Benz Sprinter negru. Dreptunghiulară și înaltă, le oferea celor din interior spațiu să se miște în voie și era un model destul de comun în orașele mari, întrucât muncitorii le foloseau pentru a se strecura pe străzile înguste și aglomerate. Ce o făcea pe aceasta să iasă în evidență era portbagajul pentru plafon. Acesta avea o scară și câteva tuburi care arătau de parcă ar fi putut conține orice, de la suluri de tapet la covoare. Adevărul era că acele detalii făceau parte dintr-un sistem de supraveghere personalizat, care ascundea camere video, antene de recepție și microfoane direcționale.

Rapp ar fi pus pariu pe Victor, dar în afară de el nu știa cine altcineva ar mai putea fi la datorie. Mai mult ca sigur își chemaseră agenți din bazele răspândite prin Europa, deși cei mai mulți dintre ei probabil că erau atașați ai diverselor ambasade, cu acoperiri oficiale, și era un risc uriaș să îi expună în prezența lui Victor. Rapp se puse în locul în Hurley și își dădu seama că el nu ar face niciodată așa ceva. Hurley și-ar chema

câțiva foști agenți din Forțele Speciale, tipi care nu aveau stomacul sensibil și știau să își țină gura închisă.

— Greta, întrebă Rapp fără să își ia ochii de pe dubiță, ce vezi?

— Pe bărbatul cu șapcă. Atât.

Rapp făcu doi pași înapoi și merse lângă ea. Luke era la aproximativ 10 m de ușa din față. Mitch scană împrejurimile cu privirea, căutând orice urmă de mișcare. Nu găsi niciuna, așa că reveni la partea lui de fereastră și urmări din nou dubița. Avu impresia că o văzu legănându-se ușor, dar era greu de spus de la distanța aceea.

— Urcă treptele, spuse Greta.

Rapp nu se deranjă să se uite, era prea concentrat asupra dubiței.

— A intrat.

În acel moment, lui Rapp îi trecu prin minte că era posibil ca ei să aștepte în apartament. Ochii îi țâșniră de pe dubiță pe etajul al doilea de peste stradă. Numără trei ferestre dinspre colțul clădirii. Draperiile erau închise atât la a treia, cât și la a patra fereastră. Nu aveai cum să îți dai seama dacă este cineva înăuntru. Deveni ușor încordat. Dacă l-ar prinde și l-ar interoga pe Luke, ar putea ajunge la concluzia că Rapp era în apropiere, urmărindu-i.

— Greta, să nu uiți ce ți-am spus. Dacă îți zic să te duci la mașină, nu vreau să mă contrazici.

Ea își luă privirea de pe clădire.

— Dar nu înțeleg de ce nu vii cu mine.

— Nu ne vom certa pe tema asta, zise Rapp pe un ton ferm. Trebuie să știu că vei face exact ce vreau eu să faci, atunci când îți cer. Siguranța ta este prioritară pentru mine. Dacă nu ești dispusă să faci ce îți cer, atunci poți, la fel de bine, să pleci chiar acum.

Greta dădu din cap și se încruntă. Nu era punctul ei forte să accepte ordine.

Rapp își întoarse privirea asupra dubiței. Kennedy îi spusese că puseseră casa conspirativă sub supraveghere. Băieții fie dormeau în dubiță, fie aveau oameni în apartament. Dacă ar fi fost a doua variantă, atunci Rapp se aștepta ca luminile să se aprindă în orice secundă. Luke ar avea parte de o surpriză uriașă și, foarte probabil, de un interogatoriu de două-trei zile, în

care ar fi speriat de moarte. Mitch nu se simțea tocmai împăcat în această privință, dar Luke avea să supraviețuiască. Povestea lui va fi confirmată, deoarece Rapp plănuia să o sune pe Kennedy și să îi spună ce făcuse. Ei aveau să se enerveze la culme pentru că el expusese o casă conspirativă, dându-i cheile și codurile de siguranță unui traficant de droguri. Dar apărarea lui ar rămâne solidă și plauzibilă. Cineva din echipa lor îl trădase. I se întinsese o capcană, și până nu afla în cine poate avea încredere, vor fi nevoiți să îi scuze paranoia.

Rapp își verifică ceasul. Luke intrase în apartament în urmă cu aproximativ 40 de secunde. Privi din nou dubița și, într-un final, văzu mișcare. Mașina se legănă, iar după un moment, cineva începu să alerge aplecat pe trotuar. Rapp îl văzu vag trecând printre mașini, dar când se apropie de intrarea în clădire, reuși să îl vadă mai bine.

Era Victor. Chiar și în lumina palidă a felinarelor stradale, era ușor de identificat. Era pe jumătate om și pe jumătate gorilă, alergând de parcă ar fi putut să treacă printr-un zid de cărămidă dacă era nevoie. Rapp nu îl plăcea pe Hurley, dar îl respecta pe ticălos. Cu Victor era altă mâncare de pește. Mitch îl ura, nu înțelegea de ce nu fusese dat afară din echipă și petrecea destul de mult timp analizând toate modalitățile diferite în care l-ar ucide, dacă ar avea vreodată ocazia.

Rapp îl privi lipindu-se de zid în timp ce se apropia de intrare. Clădirea de vizavi era o imagine în oglindă a acesteia. Primul nivel era parterul, iar fiecare unitate avea propria intrare și o curte mică, aflată la 1 m mai jos față de nivelul trotuarului și împrejmuită de un gard negru din fier forjat, cu o mică poartă. Primul etaj se înălța deasupra trotuarului cu aproximativ 2,5 m, astfel că treptele de la intrare erau destul de abrupte și duceau la un set de uși duble. Victor se poziționă exact în locul unde se așteptase Rapp să o facă. Se ascunse în umbra produsă de veranda de la intrare. Mitch mijii ochii pentru a vedea mai bine, dar nu îi fu de prea mult folos. Victor era îmbrăcat în negru. Era o umbră printre umbre.

Rapp verifică luminile din apartament; încă erau stinse. Își privi ceasul. Luke era înăuntru de aproximativ două minute. Mitch știa cam cât ar trebui să dureze operațiunea, calculase în minte. Dacă Luke făcea totul așa cum îi spusese el, ar trebui să intre și să iasă în mai puțin de cinci minute. Cu toate acestea,

ceva îi spunea lui Mitch că traficantul avea să stea mai mult înăuntru, pentru a vedea ce ar mai putea lua de acolo.

— Cine e bărbatul acela? întrebă Greta.

— Cel în privința căruia te-am avertizat… Victor.

Lucrurile se desfășurau după un tipar lent, în timp ce Rapp continua să verifica dubița, poziția lui Victor și ferestrele apartamentului. Nu se întâmplă nimic timp de 4 minute și 27 de secunde, apoi, brusc, lucrurile se puseră în mișcare. Ușa din față a apartamentului se deschise, iar Luke ieși afară în noapte. Coborî grăbit treptele și o luă la dreapta, așa cum îl instruise Rapp. Victor se materializă din umbră și porni pe urmele lui Luke, ajungând la doar patru pași în spatele său. Ridică mâna dreaptă, iar Mitch recunoscu imediat oțelul negru ca fiind un pistol cu amortizor.

Rapp dădu din cap și mormăi în barbă:

— Ce imbecil.

Ceea ce se întâmplă în continuare fu de-a dreptul neașteptat. Urmă o străfulgerare, iar în secunda următoare, trupul lui Luke fu împins un pas înainte, după care se prăbuși cu fața la pământ.

Greta icni și își acoperi gura.

Rapp clipi o singură dată și duse mâna la pistol. În acea fracțiune de secundă, își dădu seama că tocmai fusese martor la ceea ce se presupunea că era propria lui asasinare. La o secundă după aceea, realiză că provocase moartea unui om complet nevinovat. Acest lucru îl făcu să se simtă rușinat și furios, după care fu absolut convins că îl va ucide pe Victor.

CAPITOLUL 34

Bramble luase deja locul în vizor. Așa funcționa creierul lui. Era un vânător, un ucigaș înnăscut și un dur până în măduva oaselor. Din aceste motive, Rapp nu avea nicio șansă, era doar o vomă de studențel ezitant. Un fătălău care fusese îndoctrinat în lumea corectitudinii politice. Creierul lui era plin de prea mult rahat, de lucruri care stăteau în calea a milioane de ani de evoluție a prădătorilor. Era pierderea lui și câștigul lui Bramble. Probabil că Rapp era genul de individ care vomită după ce ucide pe cineva. Bramble îl văzuse o dată pe un coleg făcând acest lucru după o misiune. Niciodată nu își pierduse mai repede respectul pentru cineva.

Alcovul de lângă treptele de la intrare era locul perfect. Inima lui Bramble gonea nebunește, iar el știa că nu din pricina faptului că alergase de la dubiță până acolo. Era nerăbdarea dinaintea loviturii finale, adrenalina care îi gonea prin vene. Era o reacție de amator, iar Victor se mustră pentru ea. Se forță să tragă adânc aer în piept de câteva ori. Nu avea de ce să fie agitat, poziția lui era ideală. Era complet ascuns de întuneric, într-un loc perfect pentru a-l ataca pe Rapp ca la carte, atunci când va ieși din apartament. Inima începu să i se calmeze, dar apoi Bramble își dădu seama că avea o problemă.

Două, de fapt. Ce avea să facă în privința lui McGuirk și Borneman? Ei tocmai urmau să îl vadă ucigându-l pe Rapp. Deși le putea explica foarte simplu că primise de la Hurley ordinul de a-l doborî, problemele aveau să apară mai târziu, când se vor întoarce în Statele Unite. Ar fi toți interogați, iar Kennedy și-ar ieși din minți când ar afla că el îi ucisese odorul. Poate că nici Hurley nu ar reacționa prea bine. Stan îl ura pe Rapp, dar nu ar privi cu ochi buni faptul că unul dintre oamenii săi ar iniția de capul lui un asasinat. Mai ales după ce i se spusese să se retragă. Bramble se străduia să găsească o soluție când auzi glasul lui McGuirk în cască.

— Se duce la seif.

Normal că acolo se duce, gândi Bramble, apoi își aminti un ordin primit de la Hurley. Se panică și întrebă:

— Ați golit seiful?

— De ce am fi făcut asta? întrebă McGuirk.

— Pentru că așa v-am spus eu, se răsti Bramble.

— Ne-ai spus pe dracu'. Todd, ne-a zis Victor să golim seiful?

Bramble ascultă monologul din cască, apoi McGuirk îi spuse că probabil trăsese lipici pe nas.

— Nu ne-ai spus niciodată să golim seiful.

Bramble înjură în sinea lui, se uită înapoi spre dubiță și întrebă:

— Ce face acum?

— A deschis seiful și pare că îl golește.

Hurley avea să își iasă din minți. Golirea seifului era primul lucru de care îi spusese să se ocupe. „Golește seiful și să nu-ți vină vreo idee idioată. Kennedy și cu mine știm exact ce este înăuntru", îi spusese Stan.

— Închide seiful acum, anunță McGuirk. Pare că își îndeasă o pungă în partea din față a pantalonilor.

— Rahat, bâigui Bramble. Ce altceva?

— Pare să se îndrepte spre ușă. Da, e în holul de la intrare, se duce direct spre ușă. Ce vrei să facem?

— Rămâneți ferm pe poziții.

Era prea concentrat pe rezolvarea propriei probleme. Era o ocazie pe care nu o putea rata. Dacă ar rata-o, ar regreta toată viața.

— Repetă ultimul ordin.

Bramble recunoscu glasul lui Borneman. El avea să fie problema; cu McGuirk se putea descurca.

— Am zis să stați pe poziții. Nu vrem să îl speriem. Fiți gata să trageți dubița aici și continuați să mă țineți la curent.

Bramble îl ascultă pe McGuirk raportându-i mișcările lui Rapp. Principala lui grijă în acest moment era dacă Rapp avea să iasă tot pe unde intrase. Câteva secunde mai târziu, Victor își primi confirmarea. Rămase la pândă în umbră, un zâmbet larg răsărindu-i pe față.

— Al meu ești, imbecilule.

Auzi ușa deschizându-se și începu să înainteze ușor, cu brațul drept întins, pregătit să tragă. McGuirk continua să îl țină la curent, iar Bramble îl vedea cu ochiul minții pe Rapp coborând treptele. De îndată ce i se spuse că Rapp virase la dreapta, Victor își părăsi ascunzătoarea. Știa că monitoarele din dubiță

nu ofereau o imagine foarte clară a ceea ce se întâmpla pe stradă și avea să se folosească de acest lucru în avantajul lui. Porni pe urmele prăzii în lumina palidă.

Rapp era chiar în fața lui, la câțiva metri distanță, și se mișca rapid. Bramble își potrivi pașii cu ai lui, întinse brațul, ținti pistolul spre capul lui Rapp, spuse „trage!” și apăsă pe trăgaci. Era cel mai frumos lucru pe care îl văzuse vreodată. Glonțul intră prin ceafă și ieși prin față, împroșcând sânge în jur. Rapp mai făcu un pas, apoi se prăbuși pe trotuar cu fața în jos.

— Aduceți dubița aici. Repejor, spuse jubilând, în timp ce stătea asupra cadavrului. Ding-dong, vrăjitoarea a murit, începu el să fredoneze celebrul cântec din „Vrăjitorul din Oz”.

În spatele lui, auzi motorul trezindu-se la viață și dubița înaintând în trombă. O secundă mai târziu, mașina se opri vizavi de câteva automobile parcate, iar portiera laterală se deschise.

Borneman sări din dubiță, iar primul lucru pe care îl observă Bramble fu că Todd avea pistolul în mână. Ignoră arma și arătă spre cadavru.

— Apucă-l de picioare. Trebuie să-l luăm de aici și s-o ștergem înainte să apară poliția.

— L-ai omorât! strigă Borneman.

— Ăsta era scopul. Scuze că nu v-am lăsat să participați, dar așa a vrut Stan.

Bramble se aplecă și îl apucă pe Rapp de spatele jachetei.

— Haide, ia-l de picioare. Trebuie să plecăm naibii de-aici.

Borneman ezită pentru o clipă, apoi își puse pistolul la brâu. Îl apucă pe Rapp de glezne, iar Bramble de jachetă, de parcă ar fi ridicat o valiză. Cadavrul se legănă ușor între ei. Bramble îl trase spre dubița parcată și îi împinse capul și trunchiul înăuntru.

— Prinde-l de brațe și trage-l înăuntru, îi ordonă el lui McGuirk, care stătea la volan.

În timp ce McGuirk sări de pe scaunul șoferului și începu să tragă de cadavru, Borneman îi împinse picioarele înăuntru. Mișcarea îl făcu să se aplece spre interiorul mașinii, iar Bramble profită de ocazie. Făcu un pas în spate, ridică pistolul și îl poziționă la câțiva centimetri de craniul lui Borneman, apoi apăsă pe trăgaci.

Todd se prăbuși înainte în dubiță. Bramble îl privi apoi pe McGuirk, care căscase ochi mari, și spuse: „Doamne, ce bun sunt”. Apoi îl împușcă în față. Viteza glonțului îl făcu pe McGuirk

să se ridice pentru o secundă, dar nu fu suficientă să îl arunce pe spate. Bărbatul rămase suspendat în aer pentru o clipă, apoi se prăbuși cu fața în jos peste primul cadavru.

Bramble rânjea cu gura până la urechi. Avea să primească o medalie pentru această ispravă. Rapp o luase razna și îi ucisese pe McGuirk și pe Borneman, dar el intervenise și îl doborâse pe ticălos. Iar apoi, pentru a demonstra ce superstar era, reușise să evite haosul îndesând toate trei cadavrele în dubiță, înainte de apariția poliției. El făcea parte din CIA, nu din FBI. Treaba lui era să distrugă dovezile, nu să le protejeze. Fără detectivi și anchetatori la locul crimei. Hurley avea să îl creadă pe cuvânt și să îi fie recunoscător că îndreptase situația.

Picioarele lui Borneman încă atârnau în afara dubiței. Victor era pe punctul de a le împinge înăuntru, când auzi o voce în stânga lui. Întoarse ușor capul și văzu doi bărbați în costume venind spre el. Erau la aproximativ 15-16 m de el și țineau pistoale în mâini. Bramble știa că se aflau la 15 m pentru că trăsese mai bine de 20 000 de gloanțe de la acea distanță. Era dispus să pună pariu că cei doi nu trăseseră nici măcar un sfert din acel număr.

Franceza lui nu era grozavă, dar Bramble avea impresia că îi cereau să ridice mâinile sus. Se supuse, ridicând mâna stângă cu puțin înaintea celei drepte. Când începu să o ridice pe cea dreaptă, își poziționă pistolul și trase două focuri rapide. Liniștea calmă a nopții fu spartă de unul dintre bărbați, care trase cu arma. Din moment ce pistolul său nu avea amortizor, glonțul bubui asemenea unui trăsnet. Bramble îl auzi șuierând în timp ce îi trecu pe lângă ureche, fără să îl atingă.

Ambii bărbați erau la pământ, iar Victor făcu ceea ce făcea adesea după o experiență aproape de moarte. Începu să râdă. Nu era un chicot sau un râset înfundat, ci un răcnet prin care se elibera de tensiune și îmbrățișa victoria cu o euforie absolută. Era cel mai tare din parcare, ultimul supraviețuitor, un bărbat printre copii. Cinci gloanțe și cinci cadavre.

— Rahat, zise Bramble. Ar trebui să se scrie un cântec despre mine.

Auzi un geamăt și se întoarse. Unul dintre cei doi bărbați în costum se mișca.

— La naiba.

Îi plăcea ideea celor cinci gloanțe pentru cinci oameni. Parcă era scoasă dintr-un film de Clint Eastwood. Șase gloanțe pentru cinci oameni nu suna deloc bine, nu avea simetrie. Bramble era destul de sigur că îl împușcase în față pe primul tip. Cu a doua lovitură se grăbise puțin. Dar era posibil și ca rana să fie fatală, iar tipul să fie, pur și simplu, în ultimele chinuri ale morții. Victor porni spre bărbat și își aminti că avea și cuțitul la el. Dacă era nevoie, putea economisi glonțul tăindu-i gâtul tipului. Tot ar fi cinci gloanțe pentru cinci oameni – într-un fel.

Avea dreptate în privința primului glonț. Îl nimerise pe individ chiar în centrul feței, între nas și buza de sus.

— Asta da lovitură.

Cel de-al doilea bărbat își strângea pieptul cu mâinile. Pistolul lui era la un metru distanță, dar putea să fie și la un kilometru, tot inutil ar fi fost. Din colțul gurii îi curgea sânge și îl privea cu ochi rugători pe Bramble. Victor îi zâmbi, îi luă pistolul de jos și era pe punctul de a apăsa pe trăgaci, când, pentru a doua oară în două minute, un glonț îi șuieră pe lângă ureche.

CAPITOLUL 35

Rămaseră în tăcere pentru ceea ce păru a fi o eternitate, dar în realitate fu doar un moment îndelungat. Dubița trase lângă apartament, iar Rapp văzu un bărbat coborând din ea. Era unul dintre foștii băieți ai lui Hurley de la Forțele Speciale, și după expresia lui, nu era prea fericit pentru cele întâmplate. Părea că țipă la Victor, iar Rapp își dădu seama după limbajul corpului său că era în alertă. Victor spuse ceva ce păru să îl calmeze pe tip, apoi luară împreună trupul lui Luke și îl duseră la dubiță. Dispărură amândoi pentru o clipă, apoi Victor apăru din nou în aria lui vizuală. Rapp îl văzu ridicând brațul drept și zâmbind, apoi se zări o strălucire scurtă, urmată de încă una după câteva secunde.

— Ce s-a întâmplat adineauri? întrebă Greta.

Rapp dădu din cap.

— Cred că tocmai i-a împușcat pe cei doi tipi.

— Pe cine?

— Pe cei doi cu care era.

— De ce?

— Bună întrebare. Mă duc să aflu, spuse Mitch, având deja pistolul în mâna dreaptă. Greta, nu uita planul. Ieși afară pe ușa din spate, urcă în mașina ta, dar nu porni motorul. Așteaptă cinci minute, nici măcar o secundă în plus. Dacă nu vin, pleacă. Te voi suna la hotel sau ne vom întâlni mâine-dimineață.

— Dar...

— Nu! o întrerupse Rapp. Mi-ai promis. Gata cu întrebările. Pot să am grijă de mine.

Greta își mușcă buza și încuviință din cap. Privi pe fereastră, iar Rapp își dădu seama după expresia ei că se petrece ceva. Se întoarse și el pentru a vedea la ce se uita. Doi bărbați veneau pe trotuar și aveau pistoale în mâini. Rapp știa ce urmează. Victor nu era tipul care să se predea.

— Vino, spuse el, luând-o pe Greta de braț și trăgând-o spre ușă. Te duci direct la mașină. Nu te oprești pentru nimic în lume, iar dacă nu primești vreun semn de la mine până mâine

dimineață, vreau să îi spui bunicului tău ce ai văzut. Spune-i că a fost Victor.

Mitch avu impresia că fata e în stare de șoc, așa că adăugă:

— Acum spune-mi ce trebuie să îi spui bunicului tău.

— A fost Victor. Victor i-a ucis pe toți.

— Bun.

Rapp deschise ușa și ieșiră în hol. Ea avea lacrimi în ochi.

— Nu e timp de asta, scumpo. Nu îți face griji, pot să-l ucid pe imbecilul ăla și să ajung la mașină în cinci minute. Și nici măcar nu am nevoie de mâna mea bună, spuse el, sărutând-o pe frunte. Ne vedem în cinci minute. Haide.

Rapp o împinse ușor, apoi se întoarse și coborî scările în fugă. Erau zece trepte, apoi un palier și alte zece trepte. Rapp dădu buzna prin prima ușă, iar prin geamul celei de-a doua îl văzu pe Victor îndreptând pistolul spre ceea ce el presupuse că era un bărbat la pământ. Și avea din nou rânjetul ăla idiot pe față. Rapp se întrebă ce țăcănit ar simți o asemenea bucurie perversă pentru uciderea altei persoane. Știa că nu avea timp să pună la cale o strategie, așa că ieși pe cea de-a doua ușă, ridică pistolul și trase. Glonțul amortizat șuieră prin aer, iar Rapp îl auzi înfigându-se în clădirea de peste drum.

— Victor, cretinule, strigă Rapp în timp ce coborî treptele de la intrare și mai trase un glonț, care nimeri fereastra laterală a mașinii din fața lui Victor. Ai ucis persoana greșită, idiotule.

Rapp ajunse pe trotuar și o luă la dreapta. Avea elementul surpriză de partea lui, dar trebuia să îl îndepărteze pe Victor de victimele sau victima pe care era pe cale să o execute. Bramble se feri și dispăru din aria vizuală, dar Rapp mai trase două focuri. Unul dintre ele lovi clădirea, celălalt ricoșă din portbagajul mașinii în spatele căreia se ascundea Victor. Mitch înaintă pe trotuar, îndepărtându-se de Victor și ținându-și gura închisă. Strategia funcționă. Bramble ridică pistolul peste portbagaj și trase trei gloanțe în direcția intrării în clădire. Rapp se ascunse în spatele unui sedan Mercedes și se întinse sub portbagaj.

Cu pistolul pregătit, se uită pe sub mașinile de peste drum și din dreapta lui, căutând orice mișcare. Zări o porțiune dintr-un picior lângă roata din spate a unui automobil. Își fixă ținta, trase două focuri și fu recompensat cu un țipăt de durere și o ploaie de înjurături. Rapp ieși de sub mașină, își ignoră durerea din

umăr și sări în picioare. Se uită peste portbagajul Mercedes-ului, apoi se mută o mașină mai la dreapta. Era regula de bază a unui schimb de focuri: trage și mișcă-te.

Apoi găsi adăpost între un Peugeot mic, cu două uși, și un Ford Fiesta și mai mic. Următoarea mișcare era cel mai mare pariu. Urma să se expună în spațiu deschis și habar nu avea ce fel de armă avea Victor. Nu era în avantajul lui să aștepte, așa că îl urmări cu privirea pe după bara de protecție a Peugeot-ului. Victor pornise spre dubiță și se mișca atât de repede cât îi permitea piciorul rănit. Parcursese deja două treimi din distanță și era destul de departe de Rapp, la aproximativ 25 m.

Mitch ieși din ascunzătoare și porni pe urmele lui. După zece pași, trecu pe lângă cei doi bărbați întinși pe trotuar și văzu că Victor avea să ajungă la dubiță cu mult înaintea lui. Ridică pistolul și începu să tragă foc după foc. Fuga sacadată a lui Victor îl făcea o țintă ușoară. Rapp trase ultimul glonț și tocmai schimba încărcătorul când Victor se aruncă prin portiera laterală deschisă a dubiței.

Mitch înjură în sinea lui, fixă încărcătorul și trase piedica. O rupse la fugă, dar se opri brusc atunci când zări țeava neagră a unui pistol-mitralieră ieșind din dubiță. Explozia asurzitoare a peste 20 de gloanțe trase la foc automat sparse liniștea nopții. Rapp fugi să se adăpostească în spatele unei mașini și se ghemui cât de mult putu. Victor mai trase câteva focuri, apoi Mitch auzi sunetul unui motor turându-se și al roților scârțâind pe trotuar. Rapp reacționă rapid și ieși în stradă. Ținti pistolul spre portiera dreaptă din spate a dubiței și începu să tragă glonț după glonț. Un cadavru căzu din mașină, iar în secunda următoare Mitch epuiză cartușele. Dubița viră la dreapta și dispăru. Rapp privi cadavrul, dar nu se deranjă să investigheze. Era unul dintre tipii lui Hurley, de la Forțele Speciale.

Alergă înapoi la cei doi bărbați de pe trotuar. Amândoi purtau costume. Cel din dreapta era împușcat în față și era evident că era mort, dar cel din stânga trăia și se chinuia să respire. La jumătate de metru de el, era pistolul lui FNP. Rapp îl luă și îl băgă în buzunar, apoi îngenunche lângă bărbat și începu să îi caute rana. O auzi înainte de a o găsi. O rană în piept produce un sunet tipic, de aspirație, pe care nu ai cum să îl uiți, odată ce l-ai auzit. Bărbatul purta cămașă neagră și un costum gri-închis. Rapp îi descheie grăbit cămașa. Rana era chiar pe partea

dreaptă a pieptului. Existau șanse ca omul să supraviețuiască, dar nu fără îngrijiri medicale imediate.

Rapp își aminti de mica trusă medicală pe care o avea cu el. Instinctul de a fugi era puternic, dar Mitch știa că tipul avea toate șansele să moară dacă nu îl ajută. Bombănind în sinea lui și luptându-se cu dorința de a o rupe la fugă, scoase pachetul pe care îl ținea la spate, îl puse lângă victimă și se apucă de treabă. Avea o singură fiolă de anticoagulant, marca Quicklot. O deschise și o ținu deasupra plăgii de intrare. Presără jumătate din pudră în jurul rănii și își folosi degetele pentru a împinge cât mai mult din praf în ea. Apoi îl întoarse pe bărbat pe burtă și îi ridică în sus jacheta și cămașa. Puse restul pudrei peste plaga de ieșire și luă un pansament adeziv. Îl așeză peste rană, îl întoarse din nou pe spate pe individ și bandajă și plaga de intrare. Rapp ascultă cu atenție pentru o clipă și fu ușurat când sunetul acela îngrozitor din pieptul bărbatului se domoli.

Brusc, auzi sirene răsunând în depărtare. Rapp se apropie de chipul omului și îl privi în ochi. Citi în ei o teamă pură.

— O să fii bine, îi spuse el în franceză. Mă înțelegi?

Bărbatul îl privi în ochi și încuviință vag din cap, în timp ce încerca să îl prindă de braț, fără prea multă putere.

— Nu renunța. Vor ajunge imediat.

Rapp coborî privirea și își văzu amprentele însângerate pe restul proviziilor medicale. Le strânse grăbit și le îndesă în pachet, apoi atenția îi fu atrasă de o legitimație în husă din piele care căzuse din jacheta bărbatului. O ridică de jos. Nu recunoscu sigla, dar firește că auzise de Direction Générale de la Securité Exterieure. DGSE era versiunea franceză a CIA.

— Victor, bombăni Rapp, ce dracu’ ai făcut?

— Nu pleca, îi spuse agentul, agățându-se de brațul lui.

Rapp băgă legitimația în buzunar. Sirenele se auzeau din ce în ce mai aproape.

— Vei fi bine, spuse el, deși nu era convins. Nu renunța. Vor ajunge la tine imediat. Și nu uita… ticălosul care ți-a făcut asta… numele lui e Victor.

Rapp ridică privirea. La aproximativ 10 m de ei stăteau doi bărbați. Cel din dreapta era scund și îndesat, cu păr negru des și barbă. Celălalt era înalt și slab, cu păr de culoarea nisipului. Se holbau la el. Mitch nu îi putea împușca, așa că făcu unicul lucru care părea normal.

— Veniți aici! le strigă el. Grăbiți-vă! Am nevoie de ajutor.

Bărbatul cel înalt rămase pe loc, dar cel scund porni grăbit spre el.

— Treci aici, spuse Rapp, și apasă pe bandajul acesta. Ține-l de mână și vorbește cu el.

Bărbatul îngenunche și îi respectă instrucțiunile. Cel înalt încă stătea la o distanță sigură de ei.

— Vino aici! țipă Mitch de data aceasta. Dă-ți jos eșarfa aia și pune-i-o sub cap. Acoperă-i stomacul cu jacheta ta. Grăbește-te! Eu fug să aduc ajutor.

Rapp se ridică și o rupse la fugă, sperând că cei doi bărbați nu aveau o memorie vizuală prea bună. Chiar înainte de prima intersecție, traversă strada și continuă să alerge. Sirenele se apropiau, dar erau încă suficient de departe, așa că el nu slăbi deloc ritmul. Luase pistolul agentului pentru că i-ar fi de folos o armă în plus, dar știa că ar putea fi nevoit să scape de el mai devreme decât i-ar conveni. Același lucru era valabil și pentru legitimație, dar mai întâi trebuia să o curețe. Nu își putea lăsa amprentele pe el.

Mașina Gretei era parcată la trei străzi distanță, iar în fața lui păreau să se adune mulți oameni. Probabil ieșiseră să vadă ce era cu totul zgomotul acela. Rapp se opri din alergare. Nu exista o cale mai rapidă de a atrage atenția decât să alergi noaptea pe stradă, după ce se trăseseră focuri de armă. Sirenele erau mult mai aproape acum. La următoarea intersecție, o mașină de poliție dădu colțul. Pregătirea lui Rapp interveni aproape instantaneu. Se opri și îi privi direct pe cei doi polițiști de pe locurile din față. Asta fac oamenii nevinovați. Cei vinovați își feresc privirea, își ascund chipul și chiar o iau la fugă.

Zări Audi-ul Gretei, dar nu știa dacă cele cinci minute trecuseră sau nu. Rapp avea senzația că trecuseră, dar știa că Greta ar fi în stare să stea acolo chiar și o oră. Ar ignora tot ce îi spusese el și nu și-ar pierde speranța. Străbătu ultima stradă cu pași repezi și încercă portiera pasagerului, dar era încuiată. Greta practic sări de pe scaunul șoferului de teamă. Descuie portiera, iar Rapp intră în mașină.

— Să mergem, spuse el gâfâind. Condu sub limita de viteză și poartă-te normal.

În timp ce porneau de pe loc, încă o mașină de poliție și o ambulanță trecură în goană pe lângă ei, îndreptându-se în

direcția opusă. Rapp se gândi la agentul DGSE și speră ca bărbatul să supraviețuiască. Alte două mașini de poliție trecură spre locul faptei.

Greta își ținu ochii ațintiți asupra drumului până trecură mașinile, apoi îl privi pe Rapp.

— Sângerezi.

Mitch își privi mâinile. Erau murdare de sânge – atât la propriu, cât și la figurat.

— Nu e sângele meu.

— Ai… ucis pe cineva?

El dădu din cap.

— Nu cred.

— Atunci, al cui e sângele?

— Al unui om pe care am încercat să îl salvez, spuse Rapp, ținându-și privirea înainte. Putem să vorbim mai târziu despre asta. Acum trebuie să mă gândesc.

— Încotro să o iau?

— Continuă spre est. O să găsim un alt hotel ca să petrecem noaptea și să ne dăm seama ce e de făcut în continuare.

Mitch se cufundă în scaun. Kennedy îl avertizase să stea departe de apartament. Ea încercase să îl salveze, dar altcineva comandase moartea lui. *Ce adunătură de ticăloși nerecunoscători,* își spuse el. *Habar nu au cu cine se pun.*

CAPITOLUL 36

Spre est, orizontul era portocaliu datorită răsăritului de soare. Kennedy stătea pe pista din beton, privind avionul privat pregătindu-se pentru aterizare, în timp ce soarele sclipea pe fuzelaj. Purta un costum cu pantaloni de un maroniu-închis și o cămașă de culoare crem. Aerul dimineții era ușor răcoros, dar nu o deranja. Era prea preocupată de ceea ce se întâmplase cu o seară în urmă. Fusese un dezastru absolut, care putea degenera într-o situație suficient de serioasă cât să coste CIA-ul zece ani de evoluție. Ar provoca audieri la clădirea Capitoliului și apoi procese prin tribunalele federale. Oameni buni și-ar pierde slujbele și, foarte probabil, ar mai muri câțiva.

În timp ce Kennedy urmărea avionul aterizând, în mintea ei se învolburau detalii, insinuări și Dumnezeu mai știe câte minciuni. Stansfield va vrea răspunsuri și, din păcate, ea nu prea avea așa ceva. Era în țară de doar câteva ore când Hurley o sunase și îi dăduse vestea compromiterii casei conspirative. Și, mai rău, existaseră victime. Apoi Stan rostise cuvintele pe care ei încă îi era imposibil să le creadă.

— A fost puștiul tău. I-a luat prin surprindere.

— Credeam că ți-ai retras oamenii, ripostase Kennedy.

— Da, dar apoi a lovit jucăria ta stricată. Te-am avertizat că asta se va întâmpla.

Apoi, în stilul lui tipic, Hurley îi închisese telefonul în nas, înainte ca ea ceară mai multe detalii.

Kennedy habar nu avea cine murise sau câți și, după o oră în care încercase să găsească răspunsuri, renunțase și mersese la casa conspirativă.

Poliția izolase întreaga stradă. La fiecare capăt al străzii, vecini curioși și reporteri se împingeau în baricade. Era ușor să distingi reporterii de localnici, aceștia având reportofoane sau carnețele, iar unii dintre ei erau însoțiți de cameramani. Spre deosebire de localnici, reporterii strigau întrebări spre polițiști. Kennedy se ținu departe de presă și începu să investigheze printre localnici. Franceza ei era impecabilă, astfel că nimeni nu o privi bănuitor. Poveștile variau de la o persoană la alta, dar

predomina o idee comună: cel puțin doi oameni muriseră și un al treilea fusese dus la spital. Bomba căzu mai târziu, când îi auzi pe doi ofițeri de poliție spunând că bărbatul care fusese dus la spital era agent DGSE. Dacă era adevărat, implicațiile erau grave, iar ea știu instantaneu acest lucru. Era foarte puțin probabil ca un agent al Direcției să fi nimerit întâmplător în toiul unui schimb de focuri în acest micuț cartier parizian. Îi veneau în minte doar două motive pentru care DGSE-ul era pe această stradă. Fie agenții descoperiseră casa conspirativă, fie îi urmăriseră pe oamenii lui Hurley. În ambele cazuri, drumurile duceau la CIA.

Kennedy se întorsese la ambasadă, îl sunase pe Stansfield pe o linie sigură și îi spusese tot ce știa. El ascultă răbdător, apoi îi spuse că își va devansa planurile de călătorie. Stansfield înțelese imediat că, dacă nu mușamalizează rapid situația, relațiile SUA-Franța vor suferi pagube iremediabile. Apoi Kennedy îl căută pe Hurley și începură să sară scântei. În următoarele ore, Stan își ieșise din minți la fiecare 30 de minute. Era captiv la ambasadă, știind că, dacă pleacă, există toate șansele ca noul lui prieten, Paul Fournier, să îl înhațe de pe stradă și să îl supună unui interogatoriu nu foarte blând. După cea de-a șasea sau a șaptea lui criză de nervi, Kennedy ajunsese la capătul răbdării.

— Te-am ascultat vorbind în ultimele două ore, fără să spun nimic, îi zise ea. Dar permite-mi să îți dau un mic sfat. Investești foarte multă încredere într-un om care are probleme serioase. Chet Bramble nu este un sfânt. Este un narcisist și un mincinos dovedit. Eu nu cred nimic din ce spune el, așa că uite cum facem. Dacă tu ai dreptate… atunci eu am terminat-o aici. Îmi dau demisia și nu vei mai fi nevoit să ai vreodată de-a face cu mine. Dar dacă te înșeli, tu ai terminat-o. Gata cu toată vorbăria și rahaturile tale. Îți dai demisia, te dai frumos la o parte și recunoști față de mine și de toți cei implicați că a fost vina ta, pentru că nu l-ai supravegheat pe huliganul ăla idiot al tău.

Kennedy nu așteptă răspunsul lui. Ieși din biroul de la subsolul ambasadei și plecă în căutarea unui pat prin camerele rezervate agenților CIA. Găsi unul, dar nu dormi. Tot ce putu să facă fu să închidă ochii și să își repete aceleași întrebări la nesfârșit. În cele din urmă, își dădu seama că exista o singură cale prin care

să obțină răspunsuri satisfăcătoare. Trebuia să stea față în față cu Rapp și să audă și partea lui de poveste.

În dimineața următoare, după ce dormise doar câteva ore, stătea pe pistă, sperând că Stansfield îl va pune la punct pe Hurley de data aceasta. Trei Range Rover-uri negre înaintau alene, bară la bară. Avionul Gulfstream IV se opri la aproximativ 45 m de vehicule. Scările fură coborâte, iar un agent vamal veni în întâmpinarea avionului. Șeful echipei de securitate a lui Stansfield îi prezentă toate documentele. Agentul studie toate formularele și pașapoartele, apoi aplică ștampilele necesare. I se prezentară două valize diplomat, iar bărbatul dădu aprobator din cap. Kennedy se tot uita peste umăr, să vadă dacă prietenii lor de la DGSE își făcuseră apariția.

Într-un final, Stansfield apăru urmat de un bodyguard. Purta costum, cravată și un trenci de culoare gri. Cabina din spatele avionului fu deschisă, iar patru trolere mici și câteva valize negre fură descărcate de echipaj. Un al patrulea bărbat ieși din avion, iar Kennedy încercă să își dea seama de unde i se părea familiar. Stansfield schimbă câteva cuvinte cu el, apoi porni spre ea.

Irene deschise portiera din spate a SUV-ului din mijloc.

— Bună dimineața, domnule.

Stansfield încuviință din cap, urcă în mașină și închise portiera. Kennedy urcă pe partea cealaltă, iar șeful echipei de securitate urcă în față. Celălalt bodyguard urcă în primul vehicul, iar cel de-al patrulea bărbat în ultimul SUV, cu bagajele. Convoiul porni apoi spre poartă.

Directorul Adjunct de Operațiuni se aplecă și privi prin parbriz.

— Vreo consecință negativă până acum?

— E greu de spus. Mulți oameni dormeau în acest timp și se vor trezi cu niște vești foarte urâte. DGSE se va înfuria, și e de înțeles.

— Așa aș spune și eu… Și Stan?

Kennedy decise să omită toată melodrama certei târzii de noaptea trecută și să se limiteze la fapte.

— Este în siguranță, dar doar pentru moment. Era cu Paulette. La câteva minute după ce a plecat, au dat buzna în apartamentul ei, căutându-l.

Stansfield încuviință din cap.

— Vehiculele astea sunt sigure și curate?

— Ambasada pretinde că sunt verificate zilnic, răspunse ea, ridicând din umeri.

Stansfield se încruntă și scoase un carnețel și un stilou. Erau nevoiți să lucreze după metodele clasice. Puse o brichetă în suportul pentru pahare, în caz că trebuia să acționeze rapid și să distrugă notițele.

— Unde este Rob?

Kennedy știa că se referă la Rob Ridley, unul dintre cei mai buni agenți de teren ai lor.

— E în oraș.

— Trebuie să discut cu el în dimineața asta. Cum arată lucrurile la ambasadă? întrebă Stansfield, apoi începu să scrie.

— DGSE-ul a pus sub supraveghere intrările din față și din spate.

— Va trebui să găsim o soluție. Vreau ca Rob să verifice personal totul și am o mică misiune pentru el.

Stansfield îi întinse carnețelul lui Kennedy, arătându-i ce scrisese. „MITCH?”

— Nimic deocamdată, zise ea, dând din cap.

Stansfield scrise: „Linia privată de mesagerie?”

— Am tot verificat-o, spuse Kennedy, dând din nou din cap.

„VICTOR?”, scrise el.

Ea ridică din umeri. Nu credea nici măcar un cuvânt din gura acelui individ, dar Thomas urma să audă povestea lui de la Hurley. Se gândi că ar putea să îi spună ultimele vești. Dădu să vorbească, dar apoi luă stiloul și hârtia și începu să scrie cu litere de tipar. „PRETINDE CĂ MITCH A TRIMIS O MOMEALĂ LA CASA CONSPIRATIVĂ ȘI APOI I-A ATACAT. ZICE CĂ I-A UCIS PE MCGUIRK, BORNEMAN ȘI PE DOI AGENȚI DGSE”.

Stansfield citea în timp ce ea scria.

— Dumnezeule.

Kennedy continuă să scrie. „V-A DISTRUS DUBIȚA DE SUPRAVEGHERE ȘI CELELALTE DOVEZI INCRIMINATORII. PRETINDE CĂ A FOST NEVOIT SĂ FUGĂ PENTRU A-ȘI SALVA VIAȚA, IAR CADAVRUL LUI BORNEMAN A FOST LĂSAT LA LOCUL CRIMEI”.

Directorul Adjunct de Operațiuni își păstră cumpătul, în ciuda faptului că situația tocmai se înrăutățise drastic. Luă carnețelul de la Kennedy. Ținu gânditor stiloul pentru o clipă, apoi scrise: „TU ÎL CREZI?”

Kennedy scutură ferm din cap.

— E căutat? întrebă el.

— Din câte știm noi, nu.

Stansfield scrise o altă întrebare: „L-AU IDENTIFICAT PE BORNEMAN?”

— Nu știm. Poliția se ocupă de investigație, iar Direcția nu este tocmai renumită ca fiind cooperantă.

— Doar dacă nu cumva este în avantajul lor, spuse Stansfield, apoi scrise. „CE CĂUTA DGSE ACOLO?”

— Nu sunt sigură, dar dacă ar fi să ghicesc, aș spune că i-au urmărit pe V. și pe oamenii lui acolo.

— De ce spui asta? Se poate să fi știut dinainte că erau acolo.

— Stan și Paulette au luat cina împreună seara trecută, spuse Kennedy, apoi luă stiloul. „PAUL FOURNIER A APĂRUT NEANUNȚAT ȘI LI S-A ALĂTURAT LA O STICLĂ DE VIN”.

— Crezi că îl aveau pe Stan pus sub urmărire?

— Da. Eu am fost urmărită tot drumul de la aeroport la ambasadă noaptea trecută.

— Și în dimineața asta?

— Am văzut o mașină. Probabil că este în urma noastră chiar acum.

Stansfield încuviință din cap.

— Directorul Adjunct Cooke are idee ce se petrece?

— Nu.

— I-ați spus că plecați?

— Nu, am comandat un alt avion. Al lui îl va aștepta când va ajunge la aeroport, peste alte șase ore.

— Și când va întreba unde sunteți?

— L-am lăsat pe Waldvogel să zboare împreună cu el. Îi va spune că am fost nevoit să fac alte aranjamente de călătorie.

— Și dacă investighează?

— I se va spune că englezii au vrut să mă vadă cu privire la o chestiune.

— Și dacă verifică cu englezii?

— Va afla că am luat micul dejun la ambasada britanică în această dimineață.

Kennedy miji ochii, riduri mici formându-se în jurul lor.

— Probabil că ar putea să verifice și acest detaliu, dacă ar vrea.

— Și poate să o facă.

— Luăm prânzul la ambasada britanică?

— Corect.

— Pot să întreb de ce?

— Vei afla când ajungem acolo.

Călătoriră în tăcere pentru o vreme, apoi Stansfield scrise: „TREBUIE SĂ ÎL CONVINGI PE MITCH SĂ VORBEASCĂ CU MINE”.

— Nu pot nici măcar să îl fac să vorbească cu mine.

Stansfield bătu insistent cu stiloul pe cuvintele deja scrise.

— Știu, spuse Irene. Am încercat să găsesc o soluție, dar nu are prea multă încredere în noi în acest moment.

— Va trebui să înceapă să aibă, Irene, altfel nu voi avea de ales.

Kennedy înțelese la ce se referea: se vedea nevoit să emită un ordin de eliminare. Îl mai văzuse făcând-o înainte. S-ar alcătui un dosar, s-ar stabili un preț și apoi ar fi contactați suspecții de serviciu. Ar putea fi folosiți și agenți de la Langley, dar în general acest gen de lucruri era rezolvat cu ajutorul contractorilor externi. Rapp era bun. Probabil că ar rezista un an sau doi, chiar mai mult, dacă ar fi dispus să se supună unor operații estetice. Și existau șanse mari ca el să îi elimine pe primii oameni trimiși pe urmele lui. Irene își aminti brusc ceea ce îi spusese Dr. Lewis cu doar câteva zile în urmă. *Dacă va veni, la un moment dat, vremea să-l neutralizăm, am face bine să nu ratăm. Pentru că dacă supraviețuiește, ne va ucide în chinuri, până la ultimul om.*

Gândul îi dădu fiori lui Kennedy. Dacă pierduse deja controlul asupra lui Rapp? Dacă Victor spunea adevărul? Ea refuza să creadă, îl cunoștea mai bine decât oricine altcineva. Mitch nu era vreun asasin cu sânge rece din gașca lui Hurley. Avea nevoie de timp și trebuia să îl convingă pe Stansfield. Lewis o putea ajuta cu a doua chestiune. Privindu-și mentorul, Kennedy spuse:

— Vreau să vorbiți cu doctorul nostru în dimineața asta. Are câteva observații pe care ar trebui să le auziți.

— Cu privire la ce?

— La cine.

Kennedy scrise numele lui Victor pe hârtie.

— Bine, spuse Stansfield.

Știa ce se petrece. Cei doi adjuncți ai lui aveau de gând să își apere fiecare omul. Thomas nu ar fi trebuit niciodată să permită

să se ajungă atât de departe. Era prea multă dușmănie între Rapp și Bramble. Ar fi trebuit să renunțe la unul dintre ei în urmă cu mult timp. În ciuda dovezilor actuale împotriva lui Mitch, Stansfield ar fi renunțat la Bramble. Dar era omul lui Stan, iar el obținea aproape întotdeauna ceea ce își dorea. Din păcate, Stan și-l dorea acum pe Rapp mort.

Stansfield întinse picioarele și se sprijini de cotiera portierei. Nu putea permite să se lase influențat de prejudecățile personale. Rapp era mult mai agreabil. Bramble era o brută încuiată la minte, dar se ținea de scopurile sale. Dacă Rapp nu își făcea apariția și nu îi spunea exact ce făcuse, Stansfield nu avea de ales. Se vedea nevoit să comande execuția celui care probabil era cel mai bun agent al său.

CAPITOLUL 37

Macaraua mută magnetul greoi în poziția potrivită, apoi discul ruginit de oțel fu coborât cu ajutorul cablului până ajunse la câțiva centimetri de dubiță. Magnetul era pornit, iar roțile din spate ale mașinii levitară ușor, până când plafonul se lipi de discul metalic. Puterea de tracțiune fu mărită și, treptat, partea din față a dubiței, îngreunată de motor, începu să se ridice. Când plafonul fu ferm imobilizat sub partea inferioară a magnetului, motorul diesel uriaș al macaralei se tură și scoase fum negru. Apoi cablul gros din oțel gemu și ridică dubița la aproximativ 6 m de pământ, legănând-o spre compresorul industrial.

Bramble privi cum mașina fu pusă fără prea multă blândețe în cutia din metal cu trei laturi. După ce se decuplă de dubiță, magnetul se îndepărtă. Fălci din oțel coborâră deasupra cutiei, apoi începu zdrobirea. Mai întâi de sus în jos, apoi din laterale, continuând preț de câteva minute. Când dubița se transformă într-un cub de 1,5 pe 1,5 m, Bramble observă un lichid roșu prelingându-se din el. Era de așteptat. La urma urmei, erau două cadavre înăuntru. Ar fi trebuit să fie trei, dar îl pierduse pe drum pe Borneman.

Bărbatul de lângă Bramble întinse mâna și spuse ceva în grosolana lui limbă nativă, sârba. Victor nu înțelegea o boabă din limbile slave, dar nu avea nevoie. Aveau o înțelegere, iar omul voia să fie plătit. Bramble deja numărase banii, 2 500 de dolari în avans și 2 500 la final. În schimbul acestor bani, omul avea să îi dea lui Victor și un Renault rablagit, cu două uși, cu care să se întoarcă la Paris.

Bramble șterse amprentele de pe pistolul său și îl lăsase în dubiță, să fie zdrobit împreună cu celelalte dovezi, cu cadavrele și cu echipamentul de supraveghere. Și, cel mai important, cu înregistrarea care îl înfățișa împușcându-l pe individul despre care crezuse că era Rapp. Totul păruse să meargă perfect. Rapp era mort, iar el se ocupase de McGuirk și Borneman. Îi putea explica lui Hurley toate aceste lucruri. Plănuia să spună că ei tocmai se retrăgeau când Rapp îi atacase. Îi ucisese pe

Borneman și McGuirk, iar Bramble intervenise și îi trăsese un glonț în țeastă. Sfârșitul poveștii. Dar apoi apăruseră francezii ăia doi. Bramble încă nu avea idee cine erau. Cel mai probabil polițiști sau poate agenți ai serviciului de informații francez. Oricum ar fi fost, nu era de bine. Dar el tot era mândru de opera lui. Ar fi pus pariu că nu existau pe planeta aceasta mai mult de zece oameni care să îl poată împușca pe acel tip direct în față, așa cum o făcuse el. Cei doi fuseseră proști când veniseră astfel după Bramble, fără acoperire. Și mai stăteau și mult prea aproape unul de celălalt. În mintea lui Victor, indivizii primiseră ceea ce meritau.

Îi dădu omului restul banilor, iar acesta îi dădu cheile Renault-ului. În franceza lui stâlcită, Victor își dădu silința să îi transmită că avea să se întoarcă peste două zile. Dacă ceea ce mai rămăsese din dubiță nu era deja topit, avea să arunce câțiva oameni în compresor. Desigur că nu avea de gând să se mai întoarcă vreodată, dar acela era singurul mod în care știa el să facă afaceri – prin amenințări.

Șchiopătând, traversă curtea plină de vechituri și ajunse la rabla lui. Se înghesui în spatele volanului, introduse cheia în contact și tură motorul cu patru cilindri. Mașina avea cutie de viteze manuală. În circumstanțe obișnuite, Bramble nu ar fi luat-o în calcul, dar avea o gaură de glonț în piciorul drept și un glonț înfipt în tricepsul drept, nu își permitea să fie pretențios. Era imposibil să conducă cu o singură mână, așa că apăsă ambreiajul și mută schimbătorul în viteza întâi. Anvelopele tocite patinară pe pietriș, apoi își găsiră aderența, iar mașina țâșni în față. Bramble simțea toate hârtoapele și denivelările.

Îl dureau și câteva coaste, grație bunăvoinței fătălăului de Rapp, care îi înfipsese patru gloanțe în spatele vestei antiglonț. Dacă idiotul ar fi folosit muniție de calibrul .45, ca Bramble, poate ar fi reușit să îl ucidă, dar gloanțele lui de 9 mm nu își făcuseră datoria. Victor băgă mașina în viteza a doua, dar apăsă puțin prea devreme ambreiajul. Zdruncinătura îl făcu să se întrebe dacă nu cumva avea una sau două coaste rupte. Totul era bine, decise el. Cu cât era mai șifonat, cu atât mai credibilă îi era povestea.

După ce fugise pentru a-și salva viața, Bramble se oprise după vreo cinci străzi și închisese portiera laterală a dubiței. Îl întoarse cu fața în sus pe individul pe care îl luase drept Rapp și

dădu din cap, dezamăgit de propria lui prostie. Un săculeț din pânză se zărea ieșind din pantalonii lui. Bramble îl luă și se uită înăuntru. Banii și diamantele i-ar putea fi de folos. Pașapoartele false ale lui Rapp erau inutile. Victor nu era prea încântat că îl pierduse pe drum pe Borneman, dar totul avea să îi fie pus în cârca lui Rapp, așa că nu prea conta. Problema lui imediată în acest moment era să părăsească zona. Rănile nu îi puneau viața în pericol, dar Rapp da. Trebuia să își pună rapid la punct povestea și apoi să îl găsească pe Hurley. În timp ce se îndepărta de opera sa, Bramble începu să își cizeleze minciuna. Până ieși din oraș, era încrezător că lucrurile nu puteau fi mai bune de atât. Îl sună pe Hurley pe mobil de cinci ori, dar fără răspuns. După ultimul apel, îi lăsă un mesaj codat, cu suficiente aluzii cât să prindă Hurley ideea despre ce anume mersese prost.

Nu cunoștea locația exactă a cimitirului de mașini, dar Stan îl menționase în prezentarea succintă a misiunii. Se părea că îl cunoștea pe sârbul ăla hidos dintr-o misiune în Iugoslavia, pe vremea când era un singur stat. Hurley îl ajutase pe bărbat să emigreze în Franța, unde devenise foarte implicat în crima organizată. Hurley spusese că sârbul era de încredere, pentru suma potrivită. Era trecut de ora zece seara când Hurley îl sună înapoi, într-un final. Pe o linie nesecurizată îi era imposibil să îi dea toate detaliile celor întâmplate, dar Stan prinse ideea. Bramble îi spuse că dubița era o rablă și că trebuia să o ducă la fier vechi. Hurley prinse aluzia și îi explică unde să meargă, după care îi spuse să își verifice mesageria privată pentru instrucțiuni.

Victor se dusese glonț la cimitirul de mașini. Era la doar o oră în afara Parisului. Partea din spate a dubiței era ciuruită de gloanțe, iar el nu știa dacă poliția are semnalmentele mașinii, așa că luă precauta decizie de a ieși de pe șosea cât mai curând posibil. Existau doar două probleme: cimitirul era închis, iar în dubiță erau două cadavre. A doua parte nu îl deranja atât de mult. Mai stătuse lângă cadavre și nu erau rele, cel puțin până nu începeau să miroasă. Problema era să nu fii prins cu ele, în caz că apărea poliția.

Trase mașina cu spatele cât mai aproape de poartă, pentru ca găurile de gloanțe să nu fie evidente, apoi acoperi cadavrele cu o prelată – în caz că voia vreun polițist să își bage nasul. Își

șterse Colt-ul de 45 mm și îl puse în mâna lipsită de viață a lui McGuirk, pentru a avea amprentele lui. Apoi îndesă arma sub cadavrul agentului și luă jucăria aia de 9 mm, Beretta 92 F, a lui McGuirk. Bramble ura porcăria aceea italienească, dar era mai bună decât nimic. Era aceeași armă pe care o folosea și Rapp.

Apoi scoase un magnet din componența consolei de supraveghere și îl plimbă cu mișcări circulare peste casetele video. Era procedura standard în situații precum aceasta: distruge toate dovezile care te-ar putea lega de crimă. Întâmplarea făcea ca distrugerea lor să se potrivească și cu nevoile lui. Nu ar fi prea bine să existe o înregistrare cu el furișându-se în spatele presupusului Rapp și împușcându-l în cap.

După ce termină, scoase trusa de prim ajutor și își îngriji rănile. Fusese simplu în cazul gambei, dar nu la fel de ușor cu tricepsul. Iar în privința coastelor, singurul lucru pe care îl putea face era să încerce să se relaxeze și să nu se miște. Bramble se lăsă pe spate scaunul șoferului, ignoră durerea și se gândi la Rapp: cum ar reacționa el, ce poveste ar încerca să spună și cui ar încerca să o spună. Oricum ar fi privit situația, Victor era convins că Rapp era terminat. El era cel care nu se prezentase la raport după ce o dăduse în bară cu misiunea inițială. El era cel care trimisese o momeală la apartament, pentru a-i putea ataca. Hurley avea să se ocupe de tot. Kennedy putea să se smiorcăie cât voia, dar micul ei băiat de aur avea să fie vânat și eliminat.

Bramble adormi cu acele gânduri fericite în minte. Mai târziu se trezi când un bărbat murdar, căruia îi lipseau cel puțin jumătate din dinți, îi bătu în geam. Victor se ridică prea repede și regretă imediat. Coastele îl dureau îngrozitor, iar razele răsăritului îi băteau direct în ochi. Coborî pe jumătate fereastra și încercă să înțeleagă ce spunea bărbatul. Cumva, franceza lui era mai rea decât a lui Bramble, ceea ce era o mare realizare. În cele din urmă, Victor își dădu seama că acesta era formidabilul prieten mafiot al lui Hurley.

Bramble trase mașina în cimitirul de vechituri, iar poarta fu închisă în urma lui. Privi în jur și își dădu seama imediat că era în locul potrivit. De îndată ce sârbul avea să pornească instalațiile, dubița urma să fie comprimată și aruncată lângă celelalte vehicule zdrobite. Totuși, negocierea se dovedi a fi mai

dificilă. Sârbul voia să se uite în dubiță, iar Bramble evident că nu voia acest lucru. Înăuntru erau echipamente de supraveghere secrete, două cadavre, câteva pistoale și o pușcă pe care el le voia distruse.

Într-un final, Victor știu că fusese fraierit, dar nu prea îi păsa. Banii la care se înțeleseseră nu erau ai lui, și nici măcar nu erau responsabilitatea lui. Plăti pentru distrugerea mașinii și a dovezilor din ea cu banii lui Rapp. Se bucură de ironia situației, dar nu avea timp să o savureze pe îndelete. Trebuia să își limpezească bine capul și avea nevoie de îngrijire medicală. Stabilirea poveștii era prioritară. Cei de la CIA puteau fi foarte meticuloși. Deși Bramble distrusese toate dovezile, ei i-ar întoarce povestea pe toate părțile. L-ar supune unui interogatoriu în care ar fi implicate detectoare de minciuni umane și mecanice, menite să îl încurce. Înainte să ajungă la acel moment, Bramble trebuia mai întâi să își creadă propriile rahaturi.

La câțiva kilometri de-a lungul drumului găsi un telefon public. Parcă și coborî din mașină de parcă ar fi fost un bătrân de 80 de ani. Gemea și mormăia în timp ce mergea greoi spre cabina telefonică. Băgă câteva monede în fantă. După ce auzi tonul în receptor, formă un număr lung și codul lui personal. Glasul lui Hurley îi recita un mesaj codat. Bramble ascultă cu atenție și răsuflă ușurat când își dădu seama că ei îl voiau înapoi. Iar „înapoi” însemna ambasada SUA din Paris, unde avea să fie tratat de un doctor adevărat. Apoi accesă a doua linie de mesagerie, formă iar un număr lung și un cod diferit. În mesajul auzit de data aceasta nu exista nicio semnificație codată, doar un ordin răspicat. Bramble se uită la ceas. În funcție de ce avea să se întâmple la ambasadă, el ar putea îndeplini ordinul, dar asta depindea de Hurley.

Își târî picioarele înapoi la mașină. Trebuia să fie bandajat și apoi să îl convingă pe Hurley să îl trimită înapoi pe teren, pentru a-l vâna pe Rapp și termina treaba. Mitch îl luase prin surprindere cu o noapte în urmă, dar fusese noroc chior. Victor nu avea să o permită a doua oară. Când îl va vedea pe Rapp data următoare, îl va elimina. Iar cu puțin noroc, ar putea să scape și de Kennedy în același timp.

CAPITOLUL 38

Neville era îmbrăcată pentru camerele de filmat: pantofi negri cu toc, ciorapi de un gri-închis, fustă neagră și o bluză din mătase azurie. Convocase ședința cu superiorii ei la o zi după confruntarea cu Fournier. Întâlnirea îi dăduse o stare atât de proastă, încât îi spusese lui Martin Simon că nu vrea să fie deranjată pentru restul zilei. Se întorsese acasă și găsise apartamentul pustiu, după care își amintise că soțul ei îi dusese pe copii în vizită la părinții lui. Apartamentul gol reuși doar să îi înrăutățească starea. Până când Neville își dădu seama că trebuie să profite de singurătate. Cu un fiu de 2 ani și jumătate și o fiică de 9 luni, nu avea prea des luxul ăsta. Își umplu cada cu apă, aprinse niște lumânări, puse muzică jazz, intră în cadă și începu să plănuiască distrugerea lui Paul Fournier.

Neville era ofițer de poliție de 16 ani și își dezvoltase un radar foarte bun pentru minciuni. Fournier era unul dintre cei mai abili mincinoși pe care îi cunoscuse vreodată. Nu trăda niciun semn sau gest care să îl dea de gol. Putea să mintă fără să clipească, dacă minciuna servea scopului său, și putea să mintă chiar și atunci când se încrunta sau zâmbea, sau cu o expresie complet pasivă. Singurul lucru pe care îl puteai presupune fără prea multe dubii era că Fournier nu deschidea gura fără să spună o minciună. Oricât de sigură era Neville de acest lucru, o simplă bănuială nu era suficientă pentru a-i face pe superiorii ei să acționeze. Trebuia să prezinte niște dovezi. Până la sfârșitul lungii băi, se răzgândise. Ce trebuia să demonstreze era că DGSE-ul nu avea ce căuta într-o investigație a poliției. Apoi, cu ajutorul lui Simon, trebuia să își prezinte părerea conform căreia cineva de la Direcție manipulase probe la locul crimei. Dacă Neville și-ar putea convinge superiorii că Fournier și acoliții lui își bagă nasul în investigația ei, ar putea declanșa o luptă pentru teritoriu, și era posibil ca ei să riposteze.

Era genul de bârfă guvernamentală picantă pentru care presa s-ar fi dat peste cap. DGSE-ul nu ar trebui să își joace jocurile în interiorul granițelor Franței. Misiunea lor era să se ocupe de chestiunile externe. În Franța, autoritatea supremă era Poliția

Națională. Adunarea Națională și Senatul erau pline de politicieni care ar fi furioși la simplul gând că Direcția revenise la vechile ei jocuri. Neville știa că acolo trebuie să ducă această bătălie. Fournier era ca un vampir, putea să opereze doar pe întuneric. Dacă l-ar expune și ar asmuți presa și politicienii asupra lui, Paul Fournier ar fi terminat.

Neville ajunse devreme la birou, vrând să se pregătească pentru întâlnirea stabilită și pentru prima conferință de presă, programată pentru a discuta despre masacrul de la hotel, petrecut sâmbătă dimineața. Îl găsi pe adjunctul ei, Martin Simon, stând la biroul lui și arătând de parcă nu ar mai fi dat pe acasă de două zile. Se dovedi că exact așa era.

— Cum adică ai stat aici noaptea trecută? Ce putea să se întâmple în cursul investigației, cât să nu poți să te duci acasă?

Simon își trecu mâna prin părul roșcat.

— Au avut loc două crime noaptea trecută, iar una dintre victime este un agent al DGSE. A fost, de fapt.

Lui Neville nu îi venea să creadă.

— De ce nu m-ai sunat?

— Pentru că mi-ai spus că nu vrei să fii deranjată. Ai spus că ai nevoie să fii lăsată în pace, ca să îți dai seama cum să îi vii de hac fostului tău iubit.

Neville ridică mâna, parcă pentru a-l plesni pe Simon.

— Ți-am zis... nu îi mai spune așa. Dacă o mai faci, o să te rănesc.

— Nu mai fi atât de sensibilă. Nu am dormit prea mult noaptea trecută, așa că nu îmi amintesc cărora dintre foștii tăi iubiți le pot spune foști și cărora trebuie să le spun pe nume. Totul este foarte derutant.

— Ce altceva mai știi despre caz?

— Un al doilea agent DGSE este la spital, în stare critică. Și o victimă neidentificată, caucazian.

Simon deschise dosarul de pe birou și îi arătă fotografiile de la locul crimei. Neville le aruncă o privire rapidă.

— Deci tipul ăsta i-a împușcat pe cei doi agenți DGSE, iar agentul rănit ripostează și îl ucide.

— Măcar de-ar fi atât de simplu. Tipul acesta, zise Simon și arătă spre cadavrul întinse pe stradă, a fost împușcat cu precizie în cap, din spate... de la mai puțin de jumătate de

metru. Au fost găsite reziduuri de praf de pușcă pe tot capul lui, dar mâinile îi erau curate. Iar cu pistolul lui nu s-a tras.

— Deci nu el i-a împușcat pe agenți.

— Aceasta este ipoteza momentan.

— Ai vorbit cu agentul rănit?

— Ce crezi? zise Simon, râzând trist.

Neville se gândi pentru o clipă, apoi răspunse:

— Nu te lasă să te apropii de el.

— Corect.

— Sunt sătulă de rahatul ăsta. Fournier a fost acolo noaptea trecută?

— Pentru scurt timp, pentru a emite niște ordine, apoi a dispărut.

Neville își încrucișă brațele la piept și studie fotografiile de la locul crimei. Arătă spre fotografia bărbatului din stradă.

— Nu are portofel… niciun act de identitate. Nimic.

— Nu, dar am plecat de la morgă acum o oră, iar oamenii noștri au descoperit ceva foarte interesant. Sunt de părere că lucrarea lui dentară pare americană, dar marea descoperire a apărut când i-au inspectat corpul. Au folosit lampa cu ultraviolete pentru a căuta reziduuri de praf de armă și au găsit urme vagi ale unui tatuaj care i-a fost îndepărtat.

Simon găsi fotografia respectivă și i-o arătă. Neville citi cuvintele cu voce tare.

— Rangers Lead. Ce înseamnă?

— Ranger-ii fac parte din Forțele Speciale ale Armatei SUA. Rangers Lead, adică „Ranger-ii conduc”, este mottoul lor.

— Rezultatele balistice?

— Aici devine de-a dreptul interesant. Am găsit cartușe provenind de la patru arme diferite, dintre care doar una a fost recuperată de la locul crimei. Îi aparținea agentului DGSE decedat, iar el a tras un singur glonț. Totalul cartușelor găsite este de 62.

— 62, repetă Neville, nevenindu-i a crede.

— Și am găsit cinci tipuri diferite de sânge la locul faptei.

— Trei victime și cinci tipuri de sânge.

— Deci putem presupune că au fost implicați cel puțin cinci oameni, iar bănuiala mea este că au fost chiar mai mulți.

— Iar DGSE nu ne spune nimic.

— Exact.

Neville dădu din cap, scârbită.

— Altceva?

Simon aruncă o privire fugară dosarului.

— Mai este o informație ușor stranie. Primii doi martori la locul crimei au fost americani. Deja i-am verificat. Unul dintre ei este reporter la un canal de televiziune, iar celălalt, cameramanul său. Când au apărut ei, un bărbat îi acorda primul ajutor agentului rănit. A strigat la ei să îl ajute și apoi a plecat după ajutor.

— Și nu s-a mai întors?

— Nu.

— Era francez?

— Americanii așa cred.

— Ți l-au descris?

— Da, dar este o descriere destul de generală.

— Poate că nu e nimic, spuse Neville, ridicând din umeri.

— Sau poate că este cheia către rezolvarea cazului.

— Cheia este să vorbim cu agentul rănit înainte ca Fournier să îl trimită pachet în Polinezia.

— Mult noroc cu asta.

Gândul de a fi nevoită să îl înfrunte iar pe Fournier fu suficient pentru ca Neville să decidă să repartizeze cazul altcuiva. Erau prea ocupați.

— Trebuie să mergem la etaj, pentru întâlnirea cu Mutz, îi spuse lui Simon.

El și-l închipui pe Michael Mutz, nou-numitul Prefect al Poliției. Bărbatul avea fruntea lată, nasul coroiat și un corp robust, pufos în toate locurile nepotrivite.

— Și de ce aș vrea să merg cu tine la întâlnirea cu Mutz?

— Vrutul nu are nicio legătură. E un ordin.

Simon se ridică și o urmă spre scări. Biroul șefului poliției era cu două etaje mai sus. Simon continuă să o urmeze în tăcere, gândindu-se cât de bine ar fi să nu fie nevoit să vorbească la această întâlnire. Mutz era o creatură politică, căruia îi păsa mai mult de fastul și formalitățile muncii de birou decât de natura uneori murdară a meseriei de polițist. Când ajunseră la recepție, Simon primi primul indiciu că nu avea să fie o întâlnire ușoară. Secretara Prefectului le aruncă o privire agitată și le spuse că pot intra. Neville era atât de concentrată, încât rată privirea femeii.

Era un birou mare, pe colț, potrivit atât pentru titulatura, cât și pentru orgoliului omului care îl ocupa. Avea patru ferestre înalte, de la podea la tavan, câte două pe fiecare dintre pereții exteriori, și rafturi înalte, de aproximativ 3,5 m. Erau încărcate cu volume prăfuite, antichități și zeci de fotografii înfățișându-l pe Prefectul Mutz în compania celor bogați și faimoși. Simon identifică alte două indicii în clipa în care intră în birou. Unul era absența cafelei și produselor de patiserie. Mutz le adora pe ambele, iar Simon nu fusese niciodată în acest birou fără să i se ofere cafea și croasant. Celălalt indiciu fu mai evident.

Nu doar Prefectul Mutz îi aștepta, ci și șeful lui, Directorul General Jacques Gisquet, și șeful șefului său, Ministrul de Interne Pierre Blot. Neville luă acest comitet de primire drept un semn bun – luau în serios acuzațiile ei. Simon îl luă ca pe un semn pentru ceva complet diferit, dar înainte să o poată opri pe șefa lui, ea începu să vorbească.

— Domnule Ministru Blot, mă bucur să vă văd. Domnule Director Gisquet, mulțumesc pentru prezență. Domnule Prefect Mutz, vă mulțumesc pentru că v-ați făcut timp să mă ascultați.

Simon nu scoase un cuvânt. O privi pe Neville aruncându-se cu capul înainte, inconștientă de faptul că atmosfera din încăpere era oricum, numai primitoare nu. Începu să își prezinte cazul, explicându-le celor trei superiori comportamentul straniu al lui Paul Fournier și firea lui necooperantă. Se pregătea să le spună despre probele alterate, când Directorul General Gisquet îi făcu semn să se oprească.

— Comandant Neville, mă tem că sunt nevoit să te opresc aici. Domnul Ministru Blot a primit un apel destul de serios noaptea trecută, din partea Premierului.

— Premierului, repetă Neville, neînțelegând ce legătură avea omul cu faptul că Paul Fournier își bagă nasul în investigația ei.

— Da. Se pare că a primit o plângere foarte serioasă de la Ministrul Apărării. Spune că i-ai hărțuit unul dintre oamenii de bază.

— I-am hărțuit un om, spuse Neville, nevenindu-i să creadă.

— Da.

— Pe cine?

— Paul Fournier, spuse Blot.

— Doar nu vorbiți serios?

— Din păcate, ba da. Fournier pretinde că ați avut o relație scurtă în urmă cu câțiva ani și că, atunci când el a decis să îi pună capăt, tu ai căzut pradă depresiei și ai amenințat cu sinuciderea.

— Sinucidere, repetă Neville, uluită. L-am prins înșelându-mă. Eu am fost cea care a pus capăt relației și am fost fericită că am făcut-o. Este un ticălos egoist, dar deja mă abat de la subiect.

— El pretinde că îl urmărești de câțiva ani.

— Nu l-am văzut de cinci ani.

Blot își drese glasul.

— Are mărturii depuse sub jurământ de trei femei care pretind că le-ai intimidat și hărțuit pentru că se întâlneau cu Fournier.

Neville era pe punctul de a-și pierde cumpătul, dar, din fericire, Simon întrebă:

— Putem vedea dosarul?

Toți cei trei bărbați îl priviră dezamăgiți. Urmă o lungă perioadă de tăcere, apoi Blot spuse:

— Am văzut dosarul noaptea trecută, dar nu mi s-a permis să îl iau cu mine. Arăta autentic. Foarte incriminator.

— Și de ce credeți că nu vi s-a dat o copie? întrebă Neville. Pentru că este inventat. Este fals. Fournier însuși este cel care intervine în investigația noastră. Nu vi se pare puțin straniu că, în noaptea dinainte ca eu să vă prezint o plângere formală, apare ca prin magie un dosar care spune că eu sunt problema?

Îi privi pe fiecare dintre superiorii ei și întrebă:

— Nu vi se pare nimic putred la mijloc?

Directorul General Gisquet fu cel care îi răspunse la întrebare:

— Nu îmi place nimic din situația asta. Nu am încredere în Fournier, nu cred că dosarul ăsta a apărut prin magie, dar nu putem face prea multe în acest moment.

— Le puteți cere să aducă dosarul și pe acuzatori aici, chiar acum. Să completeze o plângere formală.

Blot își drese glasul.

— DGSE ar prefera să țină secret treaba asta. Nu vor să îți afecteze cariera. Tot ce ne cer este să ți se aloce un alt caz și să stai departe de Directorul Adjunct Fournier.

— Și de ce credeți că vor să mi se ia cazul masacrului de la hotel? Vă spun eu de ce. Pentru că l-am prins pe Fournier și pe oamenii lui alterând probele. Vă spun tuturor, DGSE-ul a fost

implicat în ceea ce s-a întâmplat în noaptea aceea. Nu știu cât de mult sau în cel fel, dar au fost implicați.

— Ai fost la hotelul Balzac ieri după-amiază? o întrebă Blot, răsucindu-și verigheta pe deget.

Neville avu senzație că mica lor confruntare fusese exagerată pentru a servi scopurilor lui Fournier.

— Da, am fost.

— Directorul Adjunct Fournier are mărturii sub jurământ de la cinci persoane că l-ai acostat.

— L-am acostat?! l-am întrebat de ce se bagă în investigația mea.

— Dosarul spune că ai țipat la el și ai făcut o scenă. Pentru ca situația să fie și mai gravă, în acel moment el avea o întâlnire cu un spion străin.

Neville era de-a dreptul șocată.

— Sunt singura persoană care vede ce se petrece aici? Ministrul libian al petrolului a fost asasinat în orașul nostru acum două nopți. O prostituată zace moartă lângă el, doi oaspeți ai hotelului sunt uciși, împreună cu un angajat și cei patru bodyguarzi ai ministrului. Există o singură problemă. Ministrul călătorea fără protecție. Nu reușim să găsim nici măcar un singur martor care să îl fi văzut venind sau plecând de la hotel însoțit de bodyguarzi. Cu toate acestea, acești patru bărbați apar ca prin magie în toiul nopții, și cu arme cu amortizor.

Îl fixă cu privirea pe Ministrul de Interne.

— Dumneavoastră călătoriți însoțit de bodyguarzi. Când a fost ultima dată când aceștia au avut asupra lor arme cu amortizor?

Blot oftă greoi.

— Toate acestea sunt argumente interesante și sunt convins că cineva le va da de cap, dar nu vei fi tu acea persoană, Comandant Neville. Te retragem din investigație. Prefectul Mutz îți va aloca un alt caz în această dimineață. Dacă accepți cu eleganță și demnitate, îți promit că nimic din toate acuzațiile acestea nu va apărea în dosarul tău și nu va exista o investigație formală. Cariera ta va continua să progreseze în funcție de meritele muncii tale.

Neville rămase tăcută pentru un moment îndelungat, apoi Prefectul Mutz sparse tăcerea:

— Francine, așa este cel mai bine. Îți dau o săptămână liberă. Ia-i pe copii și mergeți în vizită la părinții tăi. Când vei reveni, totul se va fi terminat.

Două lucruri îi răsunau în minte lui Neville. Primul era că situația nu avea să se încheie într-o săptămână, iar al doilea, că Fournier era foarte nervos din moment ce apelase la o asemenea mișcare. Gândul acesta îi dădu puterea de a li se adresa superiorilor ei într-un mod la care nu ar fi visat înainte de această zi.

— Deci așa facem lucrurile acum. O agenție mică și vicleană, precum DGSE, care nu ar trebui să desfășoare misiuni în interiorul țării, poate să apeleze la favoruri ale unor politicieni sus-puși, să facă acuzații grave și complet nefondate, iar Poliția Națională a Franței să se predea.

Prefectul Mutz îi aruncă o privire fermă.

— Francine, sari calul.

— Ba nu, bombăni Directorul General Gisquet. Toată situația asta pute. Paul Fournier este o hienă și se joacă cu noi. Nu îmi place absolut deloc… dar…

— Dar ce? întrebă Neville, sperând că avea măcar o șansă.

Gisquet o privi în ochi și spuse:

— Pentru moment, trebuie să jucăm acest joc. Dar îți promit, Francine, că situația asta nu te va afecta. Trebuie să dăm curs acestei cerințe doar pentru că a venit de la niște oameni foarte influenți, dar în câteva săptămâni, când se vor mai liniști apele, vom analiza îndeaproape faptele.

— În câteva săptămâni, spuse Neville, trădându-și nerăbdarea. Adică după ce Fournier și gorilele lui vor fi distrus toate probele și eliminat orice martori care ne-ar putea ajuta să rezolvăm cazul.

— Îmi pare rău, Francine, dar atât putem face în acest moment.

— Și mie îmi pare rău.

Neville îi privi pe fiecare dintre șefii ei, oprindu-se asupra Ministrului de Interne Blot.

— Îmi pare rău că voi, bărbații, nu aveți tupeul să vă ridicați împotriva unei agenții care nu are nicio jurisdicție în Paris. De ce să ne batem capul cu legile? Sunt convinsă că locuitorii Parisului vor aprecia faptul că poliția lor se teme de un imbecil ca Paul Fournier.

Le întoarse spatele și porni spre ușă. În ultima secundă, îi privi din nou și spuse:

— Voi doi sunteți conștienți că doi agenți DGSE au fost împușcați noaptea trecută? Unul dintre ei este mort. Celălalt este în spital, dar domnul Fournier nu permite poliției să îl interogheze.

Neville își dădu seama după expresiile lor că era prima dată când auzeau vestea.

— S-au tras peste 60 de focuri de armă. Pe lângă agenții DGSE, avem și un american neidentificat, cu un tatuaj „Rangers”. Presa se va năpusti asupra subiectului și sper, pentru binele vostru, să nu afle că ați fost complici la mușamalizarea a orice naiba pune la cale Paul Fournier.

Apoi părăsi încăperea, iar Simon aproape că nu putu să țină pasul cu ea. Ajuns pe la jumătatea scării, spuse:

— Ei bine, mă bucur că am venit cu tine pentru asta. Chiar cred că este un beneficiu pentru cariera mea. Mersi pentru că m-ai luat și pe mine.

— Scuze, încercă ea să spună sincer, în ciuda furiei care îi gonea prin vene.

Simon o urmă în tăcere pentru o vreme, apoi spuse:

— Știi, se poate să îți fi făcut o favoare… dacă ceea ce ai spus acolo este adevărat.

— Cum așa?

— Tocmai te-au retras din linia întâi a unei lupte care pare că se va sfârși rău. Presa îi va devora pe toți cei implicați în asta.

— Presa?

— Da, oamenii care scriu reportaje pentru ziare și reviste. Fac emisiuni de știri pentru o chestie numită televiziune. Când formează un grup, sunt adesea cunoscuți sub numele de „presă”.

Neville era obișnuită cu personalitatea lui uneori arogantă, așa că îl ignoră.

— Conferința de presă, spuse ea, verificându-și ceasul. Ar trebui să înceapă în 20 de minute.

— Cred că va fi anulată, cel mai probabil.

— Poate.

Neville se opri la etajul unde avea biroul și se uită la scările care duceau mai jos.

— Pun pariu că sunt toți adunați acolo. Așteptând să înceapă.

— Sunt convins că Mutz o va anula. Sau înlocuitorul tău va ieși la înaintare și va citi o scurtă declarație.

— Și eu?

— Probabil vor spune că ai fost nevoită să îți iei concediu. Ai niște crampe insuportabile luna asta. Știi tu, ceva drăguț și misogin.

— Măcar pentru o secundă, nu mai face pe deșteptul. Cred că ar trebui să dau o declarație.

— Nu cred că ai putea avea o idee mai proastă.

— Este ideea perfectă, spuse Neville, îndreptându-se spre biroul ei. Trebuie să îmi iau lucrurile.

— Da, trebuie, pentru că probabil te vor concedia și te vor da afară din clădire.

— Nu mă pot concedia pentru că spun adevărul, Martin.

— Sigur că pot. Oamenii fac asta tot timpul. Mai ales poliția.

Neville se hotărâse deja. Își luă haina și geanta, ieși din birou și încuie ușa.

— Poți veni cu mine dacă vrei, îi spuse lui Simon. Dar nu te voi învinui dacă rămâi aici și te ascunzi sub birou.

— Nu aș rata asta pentru nimic în lume. Șansa de a vedea una dintre cele mai strălucite minți din poliție distrugându-și cariera în fața unei întregi națiuni. O să fie bucurie pură.

CAPITOLUL 39

Picioarele lui Rapp parcă pluteau pe trotuar în timp ce el alerga cu un ritm constant de 18 km/oră. Umărul îi zvâcnea, dar Mitch încerca din răsputeri să îl ignore. Când nu reușea să îl ignore, își spunea în sinea lui că merită mai rău decât atât. Un om murise. Luke Auclair, un om nevinovat, care își vedea de treaba lui, își trăia viața, până când Rapp îl căutase și îl inclusese în calculul lui complet eronat.

Fusese o noapte grea. Conduseseră până la periferia Parisului, unde opriseră la o benzinărie, iar Rapp își curățase mâinile de sângele uscat al agentului DGSE. Încă nu știa dacă omul supraviețuise. Poate că o viață fusese salvată din tot dezastrul acesta. Apoi mai conduseră puțin spre nord și se cazaseră la unul dintre marile lanțuri hoteliere din preajma aeroportului Charles de Gaulle. Locul era dărăpănat – o cameră uriașă destinată celor care călătoresc în interes de afaceri și care sunt dispuși să sacrifice service-ul și curățenia pentru a fi aproape de aeroport. Hotelul avea nevoie cruntă de renovări, dar Rapp abia dacă observă. Nu era în stare de șoc; mai degrabă ușor derutat în urma unei seri pline de evenimente neașteptate.

El și Greta luară o cină târzie într-o tăcere aproape deplină, apoi urcară în camera lor. Ea fu suficient de grijulie cât să nu îi pună prea multe întrebări. Greta își dăduse seama că Mitch încearcă să găsească răspunsuri la întrebări foarte grele. În jurul miezului nopții, când amândoi tot continuau să se foiască în pat, fără somn, Rapp începu să vorbească. Partea despre Luke apăsa cel mai greu pe umerii lui. Era un om nevinovat, un civil, iar prima regulă a meseriei lui Mitch era să nu rănească niciodată civili necombatanți.

— Dar nu știai că ei vor acționa așa cum au făcut-o, spuse Greta. Îi puneai la încercare.

— Nu contează. Nu ar fi trebuit să îl implic de la bun început.

Greta rămase tăcută pentru o clipă, apoi spuse:

— Dar dacă nu ai fi făcut-o, ai fi fost tu pe stradă.

— Nu, spuse Rapp, în glas simțindu-i-se disprețul față de sine. Știam că nu e sigur să intru în apartament. Și chiar dacă aș fi

intrat, aș fi ieșit pe ușa din spate, aș fi avut pistolul pregătit și aș fi fost în alertă. Nimeni nu s-ar fi putut furișa așa în spatele meu.

Vorbiră pentru o vreme, apoi Rapp o sărută pe frunte. După ce îi spuse că o iubește, adăugă:

— Hai să încercăm să dormim puțin.

O îmbrățișă cu brațul sănătos și fu recunoscător când îi auzi respirația calmându-i-se după puțin timp – Greta adormise. Rapp continuă să stea cu ochii ațintiți pe tavan, retrăind evenimentele la care fusese martor din apartamentul lui Bob și Tibby McMahon, de parcă ar fi stat într-o lojă la teatru. Ațipi de câteva ori, dar nu pentru mult timp. Rar se întâmpla să îi fie greu să adoarmă, dar acum, cu cât somnul îl ocolea mai mult, cu atât mai neliniștit devenea. Analiză fiecare scenariu posibil, încercând să își dea seama cine l-ar fi putut trăda. Își imagină chipurile tuturor, apoi luă în calcul posibilitatea că toți conspiraseră împreună pentru a-l ucide. Oare hotărâseră să îl elimine bazându-se pe informații false sau pe informații de care el nu era conștient? Își retrase ușor brațul de sub Greta și hotărî că trebuia să aibă încredere în Kennedy. Îl avertizase să stea departe de casa conspirativă. Ea știa că Victor era acolo, dar știa că i se ordonase să îl ucidă pe Rapp?

În cele din urmă, adormi pentru câteva ore și se trezi chiar înainte de ora 7 dimineața. Mai neliniștit ca niciodată, se dădu jos din pat și cotrobăi după pantofii de alergare și pantalonii de trening.

— Unde pleci? întrebă somnoroasă Greta.

— Să alerg puțin. Trebuie să îmi limpezesc mintea.

Rapp își dădu seama că nu era prea încântată de ideea plecării lui, dar ea nu spuse nimic.

— Nu îți face griji, zise el, mă întorc într-o oră. Putem să luăm micul dejun atunci și câteva decizii.

— Ce fel de decizii?

— Nu sunt sigur.

Acea întrebare îl bântuise întreaga noapte, dar Rapp avea senzația că o alergare zdravănă avea să îi ofere claritatea de a vedea cea mai bună cale.

Întrebă la recepție dacă exista vreun loc decent pentru alergare în zonă și fu îndrumat spre un parc aflat la un kilometru de hotel. Alergând în pas ușor, găsi parcul fără prea mare greutate, apoi se forță, mărind ritmul. Privind retrospectiv,

situația era brutal de limpede. Atitudinea lui orgolioasă și egoistă provocase moartea unui om nevinovat. Dar acum, o voce interioară pe care nu o recunoștea îi spunea că Luke era un traficant de droguri. Că lumea avea să fie un loc mai bun fără el. Că Rapp trebuia să accepte și meargă mai departe. Ultima parte era corectă, dar primele două nu. Se împotrivi instinctului de a-și explica logic greșelile și prostia. Aceasta era o lecție pe care trebuia să și-o întipărească bine în minte și să nu o uite niciodată. Știa că dacă ar da greș în această privință și ar uita, ar ajunge pe un drum fără întoarcere spre a deveni Stan Hurley II. Mai degrabă ar sări de pe un pod decât să permită acest lucru.

În timp ce dădu o tură de parc, forțându-se din ce în ce mai tare, claritatea pe care o căuta începu să iasă la iveală din tot acel haos. Kennedy era singura persoană în care putea avea încredere și pe care nu ar răni-o. Victor era ca și mort. Lui Rapp nu îi păsa unde avea să îl vadă data viitoare, dar spera să fie o întâlnire față în față. Voia să îl privească în ochi când va apăsa pe trăgaci. Îi trecu prin minte că era puțin probabil ca Victor să ia o asemenea decizie îndrăzneață de unul singur. Nu era destul de deștept, iar asta însemna că Hurley era cel care lua hotărârile. Marele semn de întrebare era Stansfield. Dintre cei trei oameni care îi erau superiori direcți, pe Stansfield îl cunoștea cel mai puțin.

În mare parte, motivul se datora slujbei omului. Ca Director Adjunct de Operațiuni, avea mai mult de o mie de oameni în subordine. Primea sute de apeluri și telegrame în fiecare zi de la șefii de stație din toate colțurile lumii. La Langley erau pretutindeni agenți care nu mișcau fără îndrumarea lui, iar Rapp era doar o rotiță într-o mașinărie foarte complexă – deși era o rotiță foarte importantă. Rapp avea senzația că Stansfield era adânc implicat în decizia de a-i da libertate, astfel că avea sens să fie la fel de implicat în decizia de a-l elimina.

Cu toate acestea, toată autoritatea lui Stansfield putea fi ignorată cu nonșalanță de cel mai încăpățânat om pe care îl cunoscuse Mitch vreodată. Hurley era problema. Și da, Rapp era subiectiv când venea vorba de el, dar acea subiectivitate se baza în totalitate pe modul în care se comportase Stan încă de când îl cunoscuse, în urmă cu doi ani. Hurley era tot ce îl acuza el însuși pe Rapp că este, și chiar mai mult. Tipul era un egoist

nesăbuit, nerespectuos, tiranic și meschin. Mitch ajunse la concluzia că Hurley era mai mult decât capabil să emită ordinul de a fi eliminat fără știrea lui Stansfield. Dar de ce să îl pună pe Victor să îi ucidă și pe ceilalți doi băieți din echipă? Ei ce vină aveau?

Rapp își cunoștea prea bine ritmul, astfel că, după aproximativ 5 km, se forță să alerge 1,5 km în cinci minute. După alți 3 km, umărul îl înțepa, plămânii îi ardeau, iar un gând îl izbi asemenea unui fulger. Picioarele îi încetiniră, iar în cele din urmă, Rapp se opri. Gâfâia, iar pieptul îi urca și cobora, în timp ce plămânii munceau din greu pentru a inspira oxigenul. Își îndreptă spatele cât de mult putu și privi în depărtare, spre trei turnuri de răcire ale unei centrale nucleare. Întoarse ideea pe toate părțile, și cu cât o analiza mai mult, cu atât deveni singurul scenariu care avea sens. Victor crezuse că îl ucisese, apoi își îndreptase arma asupra celor doi colegi de echipă nebănuitori. De ce ar face cineva așa ceva? Existau doar două motive posibile. Fie cei doi făcuseră ceva complet greșit și fuseseră luați în vizor pentru eliminare, fie fuseseră uciși din cauza a ceea ce văzuseră.

În acel moment, parcă o fotografie neclară se limpezi. Dacă ceilalți doi membri ai echipei greșiseră cu ceva, existau modalități mai bune și mai silențioase de a scăpa de ei. Brusc, Rapp fu convins că băieții fuseseră uciși pentru că îl văzuseră pe Victor împușcând în cap un bărbat pe care îl crezuse Rapp. Victor și Hurley își arătaseră foarte clar dezaprobarea față de el. Oare erau dispuși să îi însceneze ceva pentru a scăpa de el? Victor era incapabil să accepte vina, ceea ce însemna că era nevoit să învinuiască pe altcineva pentru morțile survenite. Iar acel altcineva urma să fie Rapp.

Începu să alerge înapoi spre hotel. Trebuia să dea de Kennedy, iar pentru acest lucru trebuia să se pună în mișcare. Și, dacă era posibil, să îl țină pe Hurley la distanță.

CAPITOLUL 40

Kennedy îl însoți pe Stansfield înăuntrul ambasadei, în timp ce toți ceilalți rămaseră în mașini. Rollie Smith îi aștepta și îi trecu de sistemul de securitate cu un singur cuvânt. Kennedy auzise multe povești despre Smith de-a lungul anilor. Avea o mustață stufoasă, pe care și-o tundea impecabil și o îngrijea cu ceară. Și-o lăsase să crească pe când avea 20 de ani, pentru a-i acoperi ocluzia dentară, iar de-a lungul anilor devenise semnătura lui, împreună cu papioanele. Smith se mândrea cu faptul era un gentleman britanic desăvârșit. Era de-o viață membru al serviciului britanic de informații, cunoscut drept MI6. Tatăl lui fusese diplomat de nivel mediu în Ministerul de Externe britanic, iar tânărul Smith și cele două surori ale lui își petrecuseră aproape întreaga adolescență pe continent. Cea mai îndelungată detașare a tatălui lor fusese în Franța, dar mai petrecuse ceva timp și în Belgia, Austria și Germania.

Smith avea 18 ani și locuia în Belgia pe vremea când Hitler invadase Polonia și declanșase cel de-al Doilea Război Mondial. În primăvara următoare, naziștii trecuseră de faimoasa Linie Maginot și invadaseră Belgia, iar familia lui fusese rechemată la Londra. Tatăl lui își dăduse seama că tânărul Roland avea de gând să se alăture eforturilor de război cu sau fără permisiunea sa, astfel că trăsese câteva sfori și îl introdusese în MI6. Patru ani mai târziu, Rollie cunoscuse un american care își petrecuse mare parte din ultimul an al războiului în spatele liniilor naziste.

De-a lungul următoarelor decenii, pe măsură ce Războiul Rece se încingea, Thomas Stansfield și Rollie Smith împărtășiseră o pasiune comună – dorința de a distruge Uniunea Sovietică. Uneori erau detașați în aceleași orașe, ambasadele lor aflându-se la câteva străzi distanță una de cealaltă. Alteori erau despărțiți de continente, dar distanța nu contase niciodată. Rămăseseră prieteni apropiați și confidenți.

Cei doi bărbați se salutară printr-o strângere solidă de mână și zâmbete calde. Făceau parte dintr-o generație în care bărbații nu îmbrățișau alți bărbați, sub nicio formă și circumstanță.

Smith își folosi farmecul asupra lui Kennedy.

— Ce surpriză plăcută să te văd, Dr. Kennedy.

Irene zâmbi.

— Și eu pe dumneavoastră, Sir Roland.

Dintr-un anume motiv, de fiecare dată când îl întâlnea pe Smith, Kennedy nu se putea abține să nu se gândească la personajul hilar Flashman, din romanul omonim al lui George MacDonald Fraser.

Smith fie era grăbit, fie, cel mai probabil, avea aceeași teamă comună ca toți agenții de informații din întreaga lume. Să porți discuții în locuri nesigure nu era niciodată o idee bună, doar dacă nu cumva voiai să fii auzit. La fel ca ambasada Statelor Unite din Paris, sediul securizat al MI6 era localizat la nivelul al doilea al subsolului. Coborâră scările, iar când ajunseră la o ușă masivă din oțel, cu o cameră de supraveghere deasupra, Smith tastă un cifru și intrară înăuntru. Salută un bărbat din spatele unui birou, dar nu se deranjă să facă prezentările. Continuară de-a lungul unui coridor cu pereți urâți, de culoare crem, și podele acoperite cu linoleum. Spre deosebire de restul ambasadei, această zonă nu fusese renovată.

Smith deschise o ușă din dreapta și le făcu semn lui Kennedy și Stansfield să intre. Lui Kennedy i se păru imediat familiară încăperea. Podeaua era din cauciuc, iar pereții și tavanul erau acoperiți cu burete antifonic de culoare gri. Aici își țineau cei de la MI6 cele mai delicate întâlniri. Masa avea patru scaune pe fiecare parte și câte unul în fiecare capăt. Pe scaunul din capătul opus stătea un bărbat foarte scund, îmbrăcat în negru, și îi zâmbea. Ea îi zâmbi înapoi și estimă că avea în jur de 90 de ani.

Kennedy observă bucata albă de material pe partea din față a gulerului său. Merse lângă el, întinse mâna și se prezentă.

Bărbatul continuă să zâmbească, apoi spuse în franceză:

— Sunt foarte încântat să vă cunosc, domnișoară Kennedy. Eu sunt Monsenior Peter de Fleury.

— Doar nu trebuie să îți sărut mâna acum, nu? întrebă Stansfield.

— Ba da, spuse preotul. Și fundul alb și sfrijit, dacă tot suntem la capitolul ăsta.

Kennedy fu luată complet prin surprindere. Șeful ei nu glumea niciodată. Stansfield și Smith râdeau acum ca doi școlari.

— Eminență, spuse Stansfield, este o onoare să fiu în preasfânta dumneavoastră prezență.

— Ar trebui să te excomunic, spuse zâmbind de Fleury.

— Probabil că da, iar apoi o să mă alătur Bisericii Anglicane, ca Rollie aici de față.

— Și vei arde în iad cu Rollie și toți ceilalți păgâni.

Acum râdeau toți trei. Continuară să se șicaneze pentru alte câteva minute, apoi se liniștiră. De Fleury o privi pe Kennedy și spuse:

— Îmi pare rău că trebuie să suportați un asemenea comportament copilăresc, dar ar fi trebuit să îi vedeți pe aceștia doi după sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial.

Monseniorul își întoarse ochii încețoșați spre Smith și Stansfield.

— Mai știți când a trebuit să vă salvez din bordelul acela, când…

— Hei, hei, strigă Stansfield. Nu începe cu minciunile, altfel mă văd nevoit să dau Vaticanului dosarele mele secrete. Ai fi deposedat de titlul ăsta pompos și ți-ai trăi ultimii ani în dizgrație.

— Fă-o, ripostă de Fleury. Cocoșii ăia bătrâni n-au mai citit ceva atât de interesant de ani întregi.

Urmă încă o rundă de râsete și mai multe povești. Kennedy nu îl mai văzuse niciodată pe șeful ei într-o asemenea ipostază, ceea ce o făcu să îl privească într-o lumină nouă. Cu vârsta lui relativ tânără și cu mintea ageră, era ușor să uiți că Stansfield servise în Al Doilea Război Mondial. Când cei trei bărbați încetară cu șicanele, într-un final, lucrurile căpătară o notă mai serioasă.

— Aș vrea ca lucrurile să fi stat altfel acum, îi spuse Smith lui Stansfield. Nimic nu mi-ar face mai multă plăcere decât să petrec o seară împreună cu voi și să spunem minciuni unul despre celălalt. Dar mă tem că, în lumina evenimentelor nopții trecute, nu se va întâmpla acest lucru. DGSE-ul vă va hărțui, fără îndoială.

Stansfield rămase calm.

— După ce ai condus o stație la Moscova, DGSE nu mai este atât de intimidant.

— Corect, spuse gânditor Rollie, dar nu e de glumit cu omul ăsta nou pe care l-au pus în fruntea Diviziei de Operațiuni Speciale.

— Așa am auzit.

— Peter te va pune la curent cu ceva foarte important într-o clipă. Dar mai întâi am și eu ceva destul de important de împărtășit.

Stansfield nu fu surprins. Primise un apel de la Rollie sâmbătă, în timp ce era acasă. Câteva cuvinte codate fuseseră incluse în conversație, iar când Stansfield ajunsese la birou, îl aștepta o telegramă secretizată de la șeful stației lor din Londra. Era o cerere pentru o întâlnire față în față. Subiectul supus discuției era asasinarea ministrului libian al petrolului.

— Apreciez că m-ai contactat, Rollie.

— Așa facem noi doi lucrurile. Ne păzim spatele unul altuia.

Smith bătu cu degetele în masă pentru o clipă, apoi continuă:

— Ministrul libian al petrolului, Tarek al-Magariha... era pe statul nostru de plată.

Stansfield nu păru surprins.

— M-am gândit eu că despre asta ar putea fi vorba.

— Dar există o mică problemă, totuși. Era și pe statul DGSE-ului.

De data aceasta, Stansfield fu luat prin surprindere.

— Cine a pus primul mâna pe el?

— Ei, DGSE-ul.

— Iar tu l-ai interceptat.

— Nu eu personal, dar da, oamenii mei.

Stansfield își luă un moment pentru a cântări ceea ce aflase, apoi rosti cea mai evidentă întrebare:

— Direcția știa?

— Probabil, răspunse Smith, ridicând din umeri.

— „Probabil” e tot ce poți să îmi spui?

— Nu avem nimic concret, dar supraveghetorul lui Tarek a spus că omul devenise foarte neliniștit. Voia ca noi să îl retragem, să îl chemăm înapoi. Credea că Direcția intrase la bănuieli, iar apoi a fost trimis în străinătate fără protecție. I-a spus supraveghetorului său că aveau de gând să îl ucidă.

— Cine?

— Aparent se temea mai mult de partenerii săi islamici decât de DGSE.

Inima lui Kennedy începu să bată puțin mai repede, în timp ce ea se gândea la cuvintele lui Mitch. Că fusese o capcană. Că îl așteptaseră.

— Ați spus că l-au trimis în străinătate fără protecție?

— Da.

— Credeam că în ziare se menționează că patru dintre bodyguarzii lui au fost uciși.

Smith își întoarse atenția de la Kennedy la Stansfield și îi aruncă o privire dură. Stansfield își drese glasul.

— Rollie știe, Irene.

— Ce știe Rollie?

— Știe despre Mitch. Știe că a fost acolo în noaptea aceea.

Kennedy nici măcar nu clipi, dar își simți chipul înroșindu-i-se. Înainte să poată vorbi, Stansfield îi oferi o explicație.

— Nu avem aliați mai buni decât Rollie și MI6. Ei au acces la zone în care noi nu avem și viceversa. Am încredere în Rollie mai mult decât în multe persoane de la sediul nostru.

Kennedy încuviință din cap.

— Nu sunt în postură să judec, domnule. Nu îmi datorați nicio explicație. Doar m-ați luat prin surprindere.

— În meseria asta, spuse Rollie, există tendința de a strânge informații. Știm cu toții de ce. Nu vrem ca anumiți oameni să intre în posesia acelor informații, dar, după cum vei afla în dimineața asta, când ai încredere în alți anumiți oameni, ei te pot ajuta să umpli goluri pe care altfel nu ai reușit să le umpli de unul singur.

Smith se întoarse spre de Fleury.

— Nu-i așa, Peter?

— Este foarte adevărat.

Revenind asupra lui Kennedy, Smith continuă:

— Monsenior de Fleury a fost foarte activ în rezistența franceză în timpul războiului. A fost atât de eficient, încât după război Generalul Charles de Gaulle i-a oferit medalia Legiunii de Onoare într-o ceremonie privată. În următoarele decenii, el a ajutat serviciile secrete franceze, dar și pe ale noastre, de câte ori a putut.

— Nu îl asculta, spuse de Fleury. Am îmbătrânit și am devenit inutil, dar a existat o vreme când mi-am făcut datoria cu onoare.

— Și încă îți faci datoria, după cum vor afla în curând, spuse Smith, îndemnându-l să vorbească. Spune-le la ce ai fost martor sâmbătă-noaptea.

— Parohia mea este la Bazilica Sacré-Coeur… ați auzit de ea? o întrebă de Fleury pe Kennedy, zâmbindu-i.

— Desigur.

— Este un loc foarte aglomerat, vizitat de o mulțime de turiști. Mulți oameni vin și pleacă. Întâmplarea face ca locul să fie perfect și pentru anumite întâlniri ale Direcției. O asemenea întâlnire a avut loc sâmbătă-noaptea.

De Fleury cotrobăi prin interiorul hainei sale pentru o clipă, apoi scoase câteva foi albe de hârtie, împăturite. Le puse în fața lui Kennedy.

— Am luat notițe, continuă el. Nu mai am mintea atât de ageră precum era odată. Un bărbat pe nume Paul Fournier, care lucrează pentru DGSE, a stabilit această întâlnire despre care vorbim. Ceilalți bărbați erau foarte răi. Sau cel puțin doi dintre ei. Am mai fost în prezența răului înainte, iar aceștia doi erau diabolici. Erau asasini. Musulmani și foarte nepoliticoși. S-au plâns că locul de întâlnire era biserica.

Kennedy încuviință din cap.

— Cel de-al treilea bărbat era politicos. Avea tenul închis la culoare, dar franceza lui era mult mai bună decât a celorlalți doi. Îl cheamă Max. Au început să vorbească despre crimele de la hotel. Fournier i-a spus unuia dintre indivizii furioși… nu îmi amintesc numele lui, dar scrie în notițe. I-a spus: „Ai venit aici să ucizi un om, iar eu trebuie să mă ocup acum de nouă cadavre”. Fournier i-a mai spus: „Ți l-am servit pe asasinul ăsta pe o tavă de argint, iar tu ai dat-o în bară atât de tare, încât am petrecut toată ziua încercând să îți curăț mizeria”.

— Ați fost de față când au vorbit despre asta? întrebă Kennedy.

— Nu, răspunse zâmbind de Fleury. Ei erau în criptă, iar eu eram deasupra lor, în biserică. Există o gură de aerisire care poartă vocile din criptă, clare ca lumina zilei, până într-unul dintre confesionale.

Kennedy încuviință.

— Vă rog, continuați.

— Lucrurile s-au încins, teroriștii învinuindu-l pe Fournier că le-a întins o capcană, iar Fournier învinuindu-i pe ei că își rataseră cea mai bună șansă de a-l elimina pe acest asasin. Fournier dădea vina pe acest Samir, așa îl chema, pentru că ucisese trei civili nevinovați când plecase de la hotel.

Kennedy și Stansfield făcură un schimb rapid de priviri, apoi își întoarseră atenția asupra lui de Fleury.

— L-au amenințat pe Fournier, iar el i-a amenințat că îi aruncă în ocean. Atunci ei au spus că Libia ar putea să își ofere petrolul altor state și că poate ar trebui să detoneze din nou bombe în Franța. Fournier le-a râs în față și le-a spus că va da dosarele lor asasinului, ca să îi vâneze. Ei l-au amenințat că îl vor informa pe șeful lui. Fournier le-a spus că superiorii lui știu totul despre aranjamentul lor. Au continuat să se atace astfel până când a intervenit acel Max. Apoi au mai vorbit puțin despre asasin și locul crimei.

Ochii lui de Fleury deveniră distanți în timp ce privi gânditor spre peretele opus.

— După aceea… nu prea îmi amintesc ce au zis. Dar este totul în raportul meu. L-am verificat de câteva ori și este totul acolo, spuse el, încuviințând. Doar că nu mai este totul aici.

Își atinse ușor capul cu un deget aproape străveziu.

Kennedy nu își dădu seama, dar stătea cu gura căscată, nevenindu-i să creadă. Clipi de câteva ori, apoi privi hârtiile din mâinile ei și le răsfoi rapid. Erau opt pagini scrise de mână, cu o caligrafie îngrijită și cursivă. Parcă erau cel mai mare dar pe care îl primise vreodată. Tot ce spusese Rapp era adevărat.

— Vă mulțumesc, monsenior.

— Și de aceea, spuse vesel Rollie Smith, împărtășim informații.

CAPITOLUL 41

Paul Fournier stătea întins pe canapeaua din biroul său, ținându-și o compresă rece pe frunte. Avea nasturele de la gât al cămășii descheiat, cravata slăbită, își dezbrăcase jacheta și se descălțase de pantofi. Paul rar avea dureri de cap, dar această dimineață era o excepție, așa că luase trei pastile de Tylenol Extra Forte și îi spusese secundului său, Pierre Mermet, că nu vrea să fie deranjat. Fournier muncise întreaga noapte, încercând să gestioneze daunele. Un agent mort și unul în stare critică la spital nu erau vești bune. Superiorii lui aveau să fie furioși. Dacă un agent DGSE era ucis în afara granițelor țării, nimeni nu reacționa. Dar dacă era împușcat în Paris, într-o sâmbătă noapte, situația devenea jenantă pentru mulți oameni.

Presa avea să pună o mulțime de întrebări, iar lui Fournier nu îi plăcea să stea de vorbă cu reporterii, mai ales când veneau în grup. Erau prea dezordonați și prea dificil de manipulat când erau cuprinși de frenezia ospățului. Metoda lui preferată era aceea de unu la unu, pentru că astfel i se păreau incredibil de simplu de manipulat. Foarte mulți dintre ei erau nesiguri și aveau o nevoie constantă de validare. Paul se culcase cu destule ziariste în Paris și rămăsese în relații bune cu ele.

Fournier se gândi la toate scenariile posibile. Soluția ar fi să îi deruteze în continuare pe cei din poliție, iar micul lui joc cu Ministrul Apărării avea să își atingă scopul și să încetinească investigația poliției. Faptul că Neville urma să fie retrasă din caz va transmite celorlalți anchetatori mesajul că trebuiau să aibă mare grijă pe unde pășesc. Cazul va căpăta aura de distrugător de cariere. Paul era uimit de Neville și naivitatea ei. Sperase că femeia va fi mai inteligentă, dar, în cele din urmă, o căutase cu lumânarea.

Cel puțin în acea privință, Fournier era mândru de sine. Problema mai mare avea să fie CIA-ul. Echipa lui de supraveghere îl fotografiase pe Hurley – și gorilele lui – intrând în țară și trecând cu mașina chiar pe strada unde avusese loc schimbul de focuri. Faptul că Fournier le ordonase oamenilor săi să îi urmărească era în limitele activității DGSE. Nu monitorizau

cetățeni francezi, ci supravegheau agenți străini care intraseră în țară la douăsprezece ore după masacrul de la hotel.

Pentru Fournier, partea delicată era să ascundă acea informație, pentru a o putea folosi drept avantaj cu CIA-ul. Ar fi o risipă să dea poliției fotografia cu agentul american mort. Dacă ar reuși să o țină secret, ar putea forța CIA-ul să facă anumite concesii și chiar un transfer de bani substanțial. Americanii nu ar avea de ales, odată ce li s-ar prezenta fotografiile cu Hurley și oamenii săi. Agenții DGSE nu fuseseră împușcați de criminali locali. Asasinii pregătiți de Hurley fuseseră implicați în schimbul de focuri. Fournier mai avea și alte curiozități. Ce căutau oamenii lui Hurley pe strada aceea? Pe cine căutau? Oare pe asasinul american? Paul muncise din greu în ultimul an pentru a afla identitatea reală a individului. Tot ce obținuse era o listă cu ținte. Sursa lui fie nu cunoștea identitatea asasinului, fie încerca să obțină ceva mai mult. Faptul că cei doi oameni ai săi fuseseră împușcați avea să schimbe situația.

Fournier și sursa lui împărtășeau aceeași părere pragmatică: nu era bine nici pentru America, nici pentru Franța ca un asasin să zgândăre cuiburile nestatornice ale teroriștilor care împrejmuiau Mediterana. Paul gestionase toanele și credințele fanatice ale diverselor grupări cu un singur scop în minte – să țină carnagiul departe de Franța. Superiorii lui, până la Președinte, își dăduseră aprobarea tacită sau verbală pentru acest plan. Cât despre sumele frumușele pe care le colectase de-a lungul timpului, nimeni din guvern nu i-ar reproșa acest lucru. Până și câțiva oameni din presă ar înțelege, dar oricum nu avea să afle nimeni acest detaliu. Fournier era convins că își șterse urmele. Nimeni nu va putea vreodată să dea de urma banilor săi.

Paul se gândea la următoarea sa mișcare, când secundul său dădu buzna pe ușă, fără să bată înainte.

— Vei vrea să vezi asta, spuse Mermet, apoi merse direct la televizor și îl aprinse. După câteva secunde, ecranul arătă o sală plină de reporteri punând întrebări.

Fournier își luă compresa rece de pe frunte și își întoarse atenția spre televizor. Pe ecran apăru chipul fermecător al lui Francine Neville. Din spatele sălii erau strigate întrebări, iar Neville încuviința din cap.

— Da, așa este, spuse ea. Am fost retrasă din cazul care mi se repartizase în urmă cu doar 48 de ore.

— Vorbiți despre crimele de la Hotel Balzac.

— Corect. La scurt timp după ce anchetatorii mei au sosit la locul crimei, câțiva angajați DGSE și-au făcut apariția. Unul dintre ei este Paul Fournier, care conduce Divizia de Operațiuni Speciale a Direcției. Ar fi bine să notați acest nume... Paul Fournier. Mi s-a părut stranie prezența dumnealui acolo, dar dânsul m-a informat că decesul ministrului libian al petrolului era treaba Direcției. El și câțiva dintre oamenii săi au avut acces la locul faptei pentru mai mult de o oră. În ziua următoare, am descoperit că anumite probe-cheie lipsesc de la fața locului. Am avut motive să credem că unul dintre oamenii dumnealui a luat probele. L-am informat pe domnul Fournier că vreau să discut cu acest angajat și cu alți câțiva oameni asociați cu cazul.

Neville făcu o pauză, apoi adăugă:

— Până în prezent, domnul Fournier s-a dovedit a fi foarte necooperant. Ieri l-am informat pe superiorul meu, domnul Prefect Mutz, că este urgent să avem o întâlnire în această dimineață, pentru a discuta despre faptul că DGSE intervine într-o anchetă a poliției. Când am sosit la biroul dumnealui în urmă cu puțin timp, Directorul General al Poliției, Jacques Gisquet, și Ministrul de Interne, Pierre Blot, erau prezenți acolo. Eu am luat acest detaliu drept un semn pozitiv, că îmi luau acuzațiile în serios. Dar foarte curând am descoperit că erau acolo dintr-un cu totul alt motiv. Ministrul de Interne Blot a primit un apel noaptea trecută de la Ministrul Apărării. Dânsul i-a spus că se află în posesia unui dosar foarte detaliat, care pretinde că eu l-am urmărit și hărțuit sexual pe Paul Fournier vreme de câțiva ani.

Neville mai făcu încă o pauză și privi în jur, dându-le reporterilor un răgaz, pentru a ține pasul cu povestea ei, apoi continuă:

— Vă voi face o dezvăluire completă. În urmă cu patru ani, eu și domnul Fournier am avut o relație de scurtă durată și ne-am despărțit amiabil. În anii în care au trecut de atunci, eu m-am căsătorit și am doi copii minunați. Nu l-am văzut, nici nu am vorbit cu domnul Fournier în acest timp. Cumva, totuși, acest dosar conține declarațiile a trei femei, care pretind că eu m-am simțit amenințată de relațiile lor cu Fournier și că le-am hărțuit.

Când am cerut să văd acest dosar, domnul Ministru Blot m-a informat că dânsul nu l-a văzut. Cu toate acestea, dumnealui și Ministrul Apărării au luat decizia că ar fi bine, pe termen scurt, să mi se ia cazul. În toți anii în care am lucrat în cadrul poliției, nu am fost niciodată retrasă dintr-un caz. Nu am primit nici măcar o singură obiecție împotriva mea. Sunt constant clasată printre cei mai buni comandanți, conform voturilor colegilor mei, și îmi sunt repartizate foarte des cazuri importante. Am cerut să văd acest dosar și mi s-a spus că nu se va întâmpla. Că cel mai bun lucru pentru cariera mea ar fi să mă dau la o parte și să las pe altcineva să se ocupe de investigație. Nu mi s-a dat de ales în această chestiune, așa că mă voi da la o parte, dar nu o voi face în tăcere. Voi completa o plângere oficială și vreau să văd acest dosar contrafăcut pe care domnul Fournier l-a folosit pentru a-l înșela pe Ministrul Apărării. De asemenea, vă rog și pe voi să cercetați implicarea DGSE-ului în acest caz. Datoria lor este să opereze în afara granițelor Franței, nu să manipuleze și să intervină în anchetele poliției în Paris.

— Puteți confirma că doi agenți DGSE au fost implicați într-un schimb de focuri în Montparnasse noaptea trecută? strigă un reporter.

Neville ezită o clipă, apoi răspunse:

— Da, pot confirma. Unul dintre agenți a fost ucis, iar despre celălalt mi s-a spus că este în stare critică, dar stabilă, la un spital local.

În sală începură să curgă întrebări de la zecile de reporteri. După aproximativ zece secunde, Neville ridică mâinile și îi liniști.

— Vă sugerez să îl căutați pe domnul Fournier și să îi adresați lui întrebările voastre. Probabil că este la biroului dânsului de la sediul DGSE, pe Bulevardul Mortrier 141, plănuindu-și următoarea înșelătorie.

Acum Fournier stătea în capul oaselor pe marginea canapelei. Ochii îi erau fixați pe televizor, în timp ce Neville coborî de pe platformă și părăsi sala. Paul își auzea telefonul sunând din capătul opus al biroului, dar nu se deranjă să vadă cine era. Mintea lui se străduia cu disperare să găsească o cale de a diminua pagubele produse de cățeaua asta proastă. Dacă Neville și-ar fi acceptat cu grație exilul, ar fi scutit-o de rușinea publică la care se vedea acum nevoit să o supună. Hotărî rapid că poate trece cu bine de această furtună minoră. Avea să fie

cuvântul lui împotriva cuvântului ei, iar Paul putea scorni dovezi false la nesfârșit. Neville făcuse o gravă eroare de calcul.

O femeie roșie în obraji și agitată băgă capul pe ușă și spuse:

— Domnule, Ministrul Apărării este pe linia unu, iar Directorul pe linia doi. Amândoi vor să vă vorbească imediat. Par foarte supărați.

Fournier se uită la Mermet, care doar ridică din umeri. Se întoarse spre secretara lui și spuse:

— Voi vorbi mai întâi cu ministrul. Spune-i directorului că îl voi suna înapoi de îndată ce voi putea.

Se ridică de pe canapea, simțind cum durerea de cap îi străpunge tâmplele. Ridică receptorul de pe birou, apăsă tasta pentru linia unu și începu să își înșiruie minciunile.

CAPITOLUL 42

Camera de interogatoriu era adesea folosită pentru raportările agenților, dar ocazional fusese utilizată și pentru chestii mai dure. Pereții erau vopsiți în alb, iar podeaua era din beton. O masă din metal era fixată cu holșuruburi în centrul încăperii. Hurley stătea de o parte a ei, iar Victor de cealaltă. Oricât de tentat ar fi fost Stansfield să autorizeze ca Victor să fie strâns cu ușa, se gândise că exista o cale mai bună de a proceda. Drept urmare, acum privea calm prin geamul din oglindă semitransparentă și îl urmărea pe Hurley ghidându-l pe Victor prin evenimentele ultimelor 14 ore.

Kennedy se apropie de geam.

— Domnule, cred că ar trebui să auziți ce are Thomas de spus.

Stansfield se uită la Irene și încuviință din cap. Dr. Lewis li se alătură lângă geam.

— Mi-ați citit toate rapoartele? îl întrebă el pe Stansfield.

— Aproape.

În cazul unui om meticulos precum Stansfield, acest lucru însemna fie că rapoartele lui încetaseră să mai fie importante, fie că era ocupat până peste cap cu altceva. Lewis reformulă cu calm:

— Mi-ați citit cele mai recente rapoarte despre Victor?

— Nu.

Stansfield îi urmărea chipul lui Victor și îl asculta, glasul lui auzindu-se prin difuzoarele din tavan.

— Bramble, sau Victor, cum îi spun majoritatea colegilor, a devenit foarte greu de manevrat.

— Majoritatea oamenilor din domeniul ăsta sunt greu de manevrat, spuse Stansfield fără vreo urmă de umor. Dar continuă, te rog.

— Nu prea îl place lumea.

— Presupun că te referi la Mitch.

— Da, și la aproape toți colegii lui.

— Nu este adevărat, interveni Stansfield. Stan și Victor se înțeleg bine.

— Asta pentru că Victor este cățelușul lui dresat, spuse Kennedy.

— Stan ar spune același lucru despre tine și Mitch.

— Victor și Mitch sunt oameni foarte diferiți. Explică-i, spuse ea după ce se uită la Lewis.

Doctorul încuviință din cap și își întoarse atenția asupra lui Stansfield.

— În ultimul raport, am evidențiat câteva motive serioase de îngrijorare în privința lui Victor. Am observat o sfidare extensivă și abuz la adresa drepturilor celorlalți. Este viclean și își minte cu ușurință colegii, mai ales dacă astfel obține câștiguri personale. Este extrem de iritabil și agresiv și este predispus la certuri și încăierări la cel mai mic semn. Prezintă o indiferență nesăbuită față de siguranța celorlalți, adesea manifestându-se în farse pe care doar el le consideră amuzante. Nu prezintă aproape deloc remușcări atunci când rănește un recrut… de fapt, cred că simte o bucurie perversă atunci când le provoacă durere celorlalți.

Stansfield bătea cu degetele pe pervazul geamului.

— Tocmai ai descris o bună parte din oamenii cu care am lucrat de-a lungul anilor, se plânse el.

Lewis își drese glasul.

— Poate că așa sună, și fără îndoială că ați lucrat cu mulți oameni duri, care prezentau una sau două dintre aceste trăsături, Stan fiind la loc de frunte printre ei. Dar vă asigur că există șapte trăsături care anunță prezența unor tulburări grave de personalitate, de tip sociopat. Iar Victor le are pe toate șapte.

Stansfield își luă privirea de pe interogatoriul care se desfășura dincolo de sticlă și se întoarse spre doctor.

— Stan câte are?

— Trei… poate patru.

— Și eu? întrebă Stansfield foarte serios.

— Doar una, spuse Lewis, apoi adăugă cu un zâmbet vag: dar aș avea nevoie de mai mult timp ca să vă studiez corespunzător. Totuși, nu mi-aș face griji. Ca regulă generală, trebuie să ai cel puțin patru dintre trăsături pentru a fi diagnosticat cu boala.

— Și Mitch câte are?

— Doar una sau două.

— Evaluarea asta a ta… cât de serioasă este?

— Foarte.

— Și ai încredere că, dacă aduc pe altcineva pentru a-i cere o a doua părere, acea persoană va ajunge la aceleași concluzii?

— Foarte mare încredere.

— Problema asta poate fi rezolvată cu tratament?

Lewis ezită pentru o clipă, apoi neagă din cap.

— Ne-ar costa foarte mult timp și efort, iar pacientul ar trebui să fie dispus să coopereze.

Privind din nou prin geam, Stansfield întrebă:

— Și crezi că Victor ar fi dispus să se supună tratamentului?

— Nu.

— Lui Stan n-o să-i placă asta.

— Nu, dar el nu vede realitatea problemei. Situația asta este mai importantă decât pe cine place sau nu Stan. Am trecut toate detaliile acestea în raportul meu. Oamenii ca Victor sunt foarte volatili. De obicei sfârșesc în închisoare, în sapă de lemn sau ambele variante.

Stansfield se îndepărtă de geam.

— Nu recrutăm cercetași pentru meseria asta. Amândoi știți acest lucru. Cercetașii sunt dincolo, la FBI. Noi avem nevoie de tipi dispuși să încalce regulile... să facă anumite lucruri pe care indivizii tăi stabili psihic nu le-ar lua niciodată în calcul.

Lewis încuviință din cap.

— Iar dumneavoastră m-ați angajat ca să supraveghez procesul... să mă asigur că avem tipi care știu că nu este permisă depășirea anumitor limite, zise el. Și vă spun că Victor va depăși orice limită, atâta vreme cât îl ajută să obțină ceea ce dorește.

— Ești la curent cu faptul că l-am sunat pe Stan noaptea trecută și i-am spus să îi retragă pe Victor și echipa lui?

Lewis încuviință.

— Victor pretinde că își strângeau lucrurile când Rapp a trimis o momeală.

— Sunt la curent cu faptele.

— Îl crezi?

Lewis își cântări răspunsul.

— Nu cred că am încredere în nimic din ce spune Victor.

— Altceva?

— Una este să fie la fermă și să brutalizeze recruți… dar să îl lăsăm liber prin Paris… A fost o idee proastă, spuse Lewis, dând din cap.

— Și de ce nu mi-ai adus la cunoștință aceste lucruri mai devreme?

— Am inclus toate aceste lucruri în ultimul raport.

Stansfield își întoarse ochi gri, reci și calculați, spre doctor.

— Primesc o mulțime de rapoarte. De ce nu ai venit la mine?

— Nu am fost prezent când a fost recrutat, spuse oftând Lewis, dar, în ultimul an, Victor m-a îngrijorat foarte mult. Și apoi mai este și Stan de luat în calcul.

— Ce e cu el?

— Voi doi sunteți foarte loiali unul altuia.

— Avem un trecut împreună, Tom, dar știu cum gândește Stan.

— Îmi permiteți să fiu brutal de sincer, domnule?

Stansfield știa că acum ieșea la iveală fostul membru al Beretelor Verzi și mai știa și că, dacă doctorul îi cerea permisiunea, urma să spună ceva foarte critic la adresa lui Stansfield. Dar cum nu se temuse niciodată de adevăr, spuse:

— Da.

— Aveți un punct slab când vine vorba de Stan. Am încercat în repetate rânduri să vă aduc anumite lucruri la cunoștință, la fel și Irene, dar dumneavoastră ne expediați, pur și simplu. Înțeleg că omul are o carieră glorioasă și că, fără îndoială, are calitățile lui. Dar mă tem că a fost o mare greșeală să îl faceți responsabil cu recrutarea și antrenarea acestor tipi. Iar Victor este dovada clară. Omul ar fi trebuit dat afară în urmă cu mulți ani.

Privind prin oglinda semitransparentă, Stansfield întrebă:

— Și ce recomanzi să fac în privința acestei probleme?

— Să îl puneți pe Victor să își facă bagajele, cât mai repede posibil.

— Și dacă nu vrea să renunțe?

Psihologul cu ochi albaștri, fost membru al Beretelor Verzi, ezită pentru o secundă, apoi răspunse:

— Ar trebui eliminat.

Situația era mult mai serioasă decât se așteptase Stansfield. Îl știa pe Lewis drept o persoană chibzuită, foarte meticuloasă atunci când făcea recomandări. Aceasta era prima dată în trei ani când sugerase o asemenea soluție. Stansfield nu își făcea

nicio iluzie față de propria persoană. Mai ucisese oameni înainte și dăduse ordine de eliminare. Acest lucru făcea parte din fișa postului său.

— Voi lua toate aceste aspecte în considerare, spuse el.

Stansfield plecă de lângă oglindă, apoi se opri și se întoarse din nou spre Lewis.

— Și ce m-ai sfătui să fac cu Stan?

Lewis avea păreri foarte ferme în privința acestui subiect, dar nu era atât de impertinent cât să creadă că i le poate împărtăși lui Stansfield.

— Dumneavoastră îl cunoașteți mai bine decât oricare dintre noi. Cred că sunteți mai mult decât capabil să luați această decizie pe cont propriu.

Cel mai vag zâmbet apăru pe buzele lui Stansfield.

— Ești un om inteligent, Tom. Îți apreciez sinceritatea.

CAPITOLUL 43

Jim Talmage își instală echipamentul în camera de observație. De aici îl putea monitoriza pe Bramble cu ajutorul camerelor de filmat și al senzorilor, care erau atașați de diverse părți ale corpului subiectului pentru a-i măsura tensiunea arterială, pulsul, conductivitatea țesutului și respirația. Talmage știa că individul poate păcăli poligraful oricând, la fel și Hurley, pentru că exersaseră unul pe celălalt. Fiind nevoiți să opereze în teritoriu ostil pentru o bună parte din carierele lor, aceasta era o cerință obligatorie, în caz că erau capturați de o altă agenție sau, mai rău, de o grupare teroristă. Abilitatea de a păcăli poligraful putea adesea însemna diferența dintre viață și moarte.

Stansfield apăru lângă Talmage.

— Cum merge?

— Nu bine, răspunse Talmage, dând din cap.

— Minte?

— Nu sunt sigur… asta e problema.

— Este evaziv? întrebă Stansfield.

— Da, dar este mai mult de-atât. Știe să învingă aparatul, și nu ne ajută nici faptul că Stan face o treabă de rahat.

— Cum așa?

— L-am văzut insistând mai ferm de atât. De obicei îi anticipez următoarea întrebare. Trebuie să îl faci pe subiect să se gândească la un lucru, să îl îndrumi în direcția respectivă și apoi să îl pocnești în față cu o acuzație, să încerci să îl prinzi pe picior greșit și să vezi cum reacționează.

— Iar el nu face asta.

— Nu. Îl lasă pe tip să își spună povestea. Din când în când, mai revine asupra unor detalii… mai cere clarificări.

Stansfield nu era începător când venea vorba de poligraf. Fusese supus la numeroase teste cu detectorul de minciuni și ordonase efectuarea lor asupra a mii de persoane. Existau multe tehnici diferite. Talmage tocmai descrisese o tehnică pe care ei o numeau „dă-i subiectului frânghie ca să se spânzure”.

— Nu pare ceva neobișnuit.

Talmage dădu din cap și se încruntă.

— Unii oameni abordează tehnica asta, dar nici măcar nu îmi amintesc de câte ori am efectuat teste cu Stan. Nu este stilul lui. El este ca un luptător de stradă, nimic nu este interzis. Odată ce începe, atacă și continuă să o facă până când îl tulbură atât de tare pe individ, încât acesta nu ar îndrăzni să îl mintă.

Stansfield se gândi la situație, apoi întrebă:

— Crezi că ar trebui să îl scot de acolo?

Acum Talmage deveni vizibil stânjenit.

— Asta depinde de tine, șefu'. Dar dacă e să fie criticat, mai bine să vină din partea ta. Nu am chef să-mi zboare capul.

— Am înțeles.

Stansfield nu își trădă sentimentele, dar era extrem de supărat pentru că îi permisese lui Hurley să creeze o atmosferă și un mediu în care toată lumea se temea să își exprime părerea. Se întoarse spre Kennedy și Lewis.

— Ce-ar fi să mergeți să vă verificați mesageria? Trebuie să am o discuție cu Stan.

Apoi îl bătu pe Talmage pe umăr.

— Spune-i să ia o pauză.

Talmage se aplecă în față și apăsă butonul Transmisie.

— Băieți, haideți să luăm o pauză. Victor, îți aducem ceva?

Victor ceru o cafea neagră. Talmage se uită prin geam la bolovanul mare și prost. Ar fi trebuit să știe regulile.

— Știi că nu putem să îți dăm cafea.

— Bine, se auzi vocea lui în difuzoare. Aduceți-mi apă.

Hurley se ridică și ieși din cameră. O clipă mai târziu, ajunse lângă Stansfield și Talmage. Îl privi pe Talmage și spuse:

— Cred că merge destul de bine. Cum arată indicatorii?

— Ca dracu'.

Înainte ca Hurley să poată răspunde, Stansfield spuse:

— Vrei să îmi spui ce faci?

— Despre ce vorbești? Încerc să scot adevărul de la el.

— Eu nu cred, zise Stansfield, fără să trădeze vreo emoție.

Chipul lui Hurley se schimonosi într-o încruntare iritată.

— Ascultă, ăsta nu e primul meu rodeo. Eu nu îmi bag nasul în ce se petrece în aerul rarefiat de la etajul 7 la Langley. Lasă-mă să-mi fac treaba, așa cum eu te las și eu să ți-o faci pe a ta.

— Să te las? spuse Stansfield, glasul trădându-i vag furia. Pari să fii foarte confuz într-o privință, Stanley. Eu sunt șeful tău,

superiorul tău. Eu sunt cel care dă ordinele. Eu nu *te las* să îți faci treaba. Eu *te controlez.* Tu nu mă lași pe mine să fac nimic. Ești subordonatul meu. Înțelegi asta?

— Nu înțeleg care dracu' e problema. De doi ani te tot avertizez că Rapp o să ne explodeze în față și, ce să vezi, se întâmplă! Iar acum toată lumea e furioasă pe mine. N-am nevoie de rahatul ăsta. Victor spune adevărul. Este evident, iar voi ați face bine să vă treziți și să vă băgați mințile în cap.

— Nu știm dacă Victor spune adevărul, pentru că tu îl iei atât de ușor, încât Jim nu obține nicio citire care să fie bună de ceva.

— Ce știi tu despre interogarea cuiva?

Stansfield îl privi fix, dar parcă nici nu îl văzu. Nu vorbi preț de cel puțin zece secunde, apoi spuse:

— Uite ce-o să faci, Stan. O să ieși afară, la aer curat, o să fumezi o țigară și apoi o să ajungi la una din două concluzii. Fie ai dreptate, noi toți ne înșelăm și tu deții toate răspunsurile, fie îți vei da seama că ai devenit un ticălos nesuferit, cu care nu mai poate lucra nimeni.

Hurley ridică arogant bărbia.

— Știi că n-am nevoie de rahaturile astea.

— Te înșeli din nou. Cu toții suntem sătui de rahaturile tale. Ne-am săturat de atitudinea ta, așa că nu uita, eu sunt șeful tău. Dacă ieși afară, iar după 15 sau 30 de minute încă vei mai crede că suntem toți niște idioți și tu ești singurul deștept de aici, atunci vreau să ieși pe ușa din față a acestei ambasade și să nu te mai întorci. Nu-mi pasă unde te duci, atâta vreme cât stai dracului departe de Virginia. Dar dacă, printr-o minune, îți trece prin țeasta aia încăpățânată că nu deții toate răspunsurile și hotărăști să nu mai zbori capul oamenilor pe aici, atunci poți să cobori aici și să luăm în serios interogatoriul ăsta.

Hurley îl cunoștea pe Stansfield de mai bine de 30 de ani. Niciodată nu își văzuse prietenul atât de supărat, iar acest lucru îl deranja. Făcu un pas înapoi și rosti cuvintele care rar îi ieșeau din gură:

— Îmi pare rău. Cred că sunt cu nervii la pământ.

Stansfield încuviință din cap.

— Ieși până afară. Limpezește-ți mintea, apoi ia o decizie.

Hurley ieși îmbufnat și abătut din cameră, dar, pentru prima dată, lui Stansfield nu îi păsa. Se uită prin geam la Chet Bramble și se gândi la dosarul lui. Îl citise în urmă cu câțiva ani, dar încă

îl mai avea viu în memorie. O mare parte din ceea ce dedusese Lewis se găsea deja în acel dosar. Bramble avea probleme majore cu autoritatea și respectarea regulilor, lucru care îi atrăsese excluderea din armată. Stansfield era de părere că indivizii echilibrați, de o moralitate exemplară, nu și-ar câștiga niciodată existența prin meseria pe care o făcea echipa lui. Din acest motiv, Thomas era dispus să închidă ochii în fața anumitor defecte de personalitate. Acum se temea că își coborâse prea mult standardele. Sau că îi oferise lui Hurley prea multă libertate. Oricum ar fi, vina îi aparținea în întregime.

Lewis și Kennedy erau oameni buni. Aveau o judecată sănătoasă și își controlau emoțiile. La Bramble, mai mult ca sigur, nu se aplicau aceste lucruri. El era un bătăuș, ca Hurley. Ei erau genul de bărbați cărora le puteai încredința misiunile foarte murdare. Rezultatele nu erau întotdeauna drăguțe, dar duceau treaba la bun sfârșit. Rapp, pe de altă parte, era calculat și precis. Toate asasinatele lui de până atunci fuseseră minimaliste, în cel mai bun sens. Stansfield era pe punctul să se lanseze într-o comparație a celor doi agenți ai săi, când Kennedy dădu buzna în încăpere.

— Domnule, trebuie să ascultați asta.

Irene ridică receptorul unui telefon securizat și începu să tasteze un număr lung.

— Tocmai am primit un mesaj pe serviciul intern de mesagerie, spuse ea, dându-i receptorul. Este Mitch.

Stansfield îl luă și ascultă.

> „Trebuie să ne întâlnim. Mi-am dat seama în sfârșit că pot avea încredere în tine. Să nu crezi nimic din ce spune Victor. Am trimis pe cineva în locul meu noaptea trecută. Voiam să văd cum aș fi tratat. Habar nu aveam că primirea va fi atât de rea. M-am gândit că, cel mult, omul va mânca bătaie. Neprovocat, Victor l-a împușcat, apoi a făcut același lucru cu băieții cu care lucra. Au apărut doi localnici și i-a împușcat și pe ei. Bănuiala mea este că acum îmi pune mie totul în cârcă. Cuvântul lui împotriva cuvântului meu… ei bine, există o singură problemă. Eu am un martor. O persoană pe care șeful tău o cunoaște și are încredere în ea. Vreau să mă întorc, dar nu vreau să văd pe

altcineva în afară de tine. Lasă-mi un număr de mobil la care să te pot suna și asigură-te că șeful e pregătit să mă asculte. Și asta este singura mea ofertă. Dacă îi văd pe Stan sau Victor undeva, am terminat-o. Și dacă încearcă cineva să mă găsească, mulți oameni vor fi răniți”.

Stansfield îi dădu receptorul înapoi lui Irene.

— Unde e Ridley?

— În oraș, spuse ea, verificându-și ceasul. El și echipa lui pregătesc mașina și hotelul pentru sosirea lui Cooke.

— A fost aici noaptea trecută?

— Da.

Stansfield se gândi la mesajul lui Rapp.

— Probabil la el se referă.

— Martorul?

Stansfield încuviință din cap și își întoarse atenția asupra lui Victor, care stătea rezemat de spătarul scaunului și bea apă dintr-o sticlă.

— Lasă-i un număr lui Mitch prin serviciul privat de mesagerie. Folosește codul tău de supraveghetor. Stabilește întâlnirea cât mai repede, apoi sună-l pe Ridley și află ce știe.

Kennedy începu să tasteze cifre pe voluminosul telefon securizat.

Stansfield se gândi la imaginea de ansamblu a situației și adăugă:

— Și spune-i lui Rapp că vin cu tine.

Kennedy mai formă două numere, apoi își dădu seama ce spusese șeful ei.

— Sunteți sigur că este o idee bună?

Thomas Stansfield nu voia să creadă că Stan Hurley îl trădase, dar era o posibilitate pe care trebuia să o ia în calcul. După câte s-ar părea, cineva îi dăduse lui Fournier lista țintelor luate în vizor. Era posibil să fi fost interceptată în mod electronic, dar, din câte știa Stansfield, lista nu fusese niciodată trimisă prin serviciul de telegrafiere securizat, internet, telefon sau orice altă formă cunoscută. Fusese alcătuită de Stansfield, împreună cu Kennedy și Hurley. Apoi fusese distrusă. Stansfield avea memorie fotografică, la fel și Kennedy. Hurley nu avea o asemenea memorie și existaseră câteva situații în carierele lor

timpurii când Thomas fusese nevoit să îl mustre pe Stan pentru că scrisese pe hârtie chestii care nu ar fi trebuit scrise vreodată.

Stansfield îl studie pe Victor prin oglinda semitransparentă. Individul părea relaxat, chiar încrezător. Fie avea dreptate, fie era convins că avea să scape basma curată cu ceea ce făcuse. După cum subliniase Lewis, Victor era un tip care ar face orice ar fi în interesul lui. Rapp, pe de altă parte, le oferise doar muncă grea și rezultate.

Stansfield privi peste umăr și spuse:

— Da, cred că este o idee bună. Cred că este cea mai bună decizie pe care o iau după foarte mult timp.

Kennedy îi lăsă lui Rapp un număr de contact, apoi îl sună pe Ridley pe telefonul mobil.

— Rămâi pe fir, Thomas vrea să îți vorbească, îi spuse ea când bărbatul răspunse.

Stansfield luă receptorul.

— Rob, ai fost în oraș noaptea trecută?

— Da. Am ajuns cam pe la patru după-amiaza.

— Te-ai întâlnit întâmplător cu un prieten comun?

— Nu sunt sigur că înțeleg ce vrei să spui.

— Ai fost cu unul dintre colegii noștri azi-noapte… ai fost martor la ceva anume?

Urmă o pauză prelungită, iar Ridley spuse într-un final:

— Nu înțeleg, domnule.

— Nu contează, spuse Stansfield. Ai totul pregătit pentru oaspetele nostru?

— Aproape. În vreo treizeci de minute ar trebui să fie gata.

— Bun. Sună-mă când apare.

Închise telefonul și se întoarse spre Kennedy.

— Nu e Ridley.

— Atunci, cine naiba ar putea fi?

— Nu știu, dar hai să nu ne batem capul cu asta. Avem probleme mai mari. Roagă-i pe cei de la departamentul de acte să creeze un pașaport diplomatic pentru Mitch. Nu vreau erori sau portițe de scăpare, în caz că suntem opriți de DGSE. Și ce mașini să luăm?

— Presupun că Range Rover-urile sunt prea țipătoare?

El încuviință din cap.

— Fără bodyguarzi. Doar noi doi. Hai să folosim ceva din parcul nostru auto care să se piardă în trafic. Vom trimite întâi

Rover-ele. Dr. Lewis ar putea să plece la o plimbare prin Paris, cu DGSE-ul pe urmele lui.

— Bună idee, spuse Kennedy. Mai bine aș urca, mobilul meu nu are semnal aici.

— Vin cu tine, spuse el, apoi se întoarse spre Talmage. Voi instaura carantina la etajul acesta. Nimeni nu intră sau pleacă fără știrea mea.

— Înțeles.

Hurley dădu buzna în încăpere, ținându-și în mână mobilul cu clapetă.

— Telefonul meu nu funcționează aici jos, spuse el, gâfâind ușor.

— Știu. Irene tocmai a spus același lucru.

— Păi, începu el, dând din cap, uitasem complet că am trimis două dintre activele noastre să îi retragă pe Victor și echipa lui noaptea trecută. Îi mai știți pe Bernstein și Jones?

— Reporterul și cameramanul, răspunse Stansfield.

— Da, ei.

Stansfield se încruntă, arătându-și dezaprobarea.

— Nu par cea mai bună alegere.

— Este o poveste mai lungă decât timpul pe care îl avem acum la dispoziție. Pe scurt, i-am rugat să vadă ce pot afla despre crima de la hotel, cu ajutorul contactelor lor din poliție. În plus, Victor și echipa lui munciseră toată ziua, fără pauză, așa că le-am zis să stea ei în dubiță în locul lor, să le dea un răgaz de câteva ore.

Stansfield nu era de părere că fusese cea mai strălucită idee, dar avea senzația că Hurley încerca să ajungă la o concluzie mai importantă.

— Eu am fost aici toată noaptea și toată dimineața, iar când am urcat la etaj, telefonul a început să îmi bipăie în neștire. Bernstein îmi lăsase patru mesaje, așa că l-am sunat înapoi. Mi-a spus că, atunci când au ajuns ei la fața locului aseară, doi bărbați fuseseră împușcați. Se pare că erau doi agenți DGSE. Unul mort și celălalt rănit. Mi-a spus că un tip îi dădea primul ajutor agentului rănit. I-am cerut să mi-l descrie pe individ. Mi-a spus că avea undeva în jur de 25 de ani, păr negru și des, era zvelt și, cel mai probabil, francez.

— De ce? întrebă Kennedy.

— A spus că vorbea franceză ca un nativ. A început să le dea ordine lui Bernstein și Jones, strigând în gura mare. Le-a spus să stea cu agentul cât se duce el să aducă ajutoare.

— Și? întrebă Stansfield.

— Nu s-a mai întors. Bernstein, care a fost în aproape la fel de multe zone de conflict ca mine, a spus că acest bărbat misterios a folosit anticoagulant Quicklot pe rană și bandajele pe care le folosim noi pe teren, pentru a opri hemoragia.

— Crezi că era Mitch? întrebă Kennedy.

Pentru o clipă, Hurley nu putu vorbi. Își plecă privirea în podea și dădu ușor din cap.

— Nu știu ce dracu' se petrece. Pare că ar fi el, dar de ce naiba ar împușca un agent DGSE și apoi l-ar bandaja?

Kennedy și Stansfield făcură un schimb rapid de priviri, iar Stansfield spuse:

— Pentru că nu el i-a împușcat pe agenți. Altcineva a făcut-o.

Toți ochii se întoarseră spre individul din camera de interogatoriu. Urmă o tăcere îndelungată, dar Stansfield spuse în cele din urmă:

— Vreau să rămân singur cu Stan un moment. Irene, ne vedem sus. Jim și Tom, stați pe-aproape, nu va dura mult.

— Am nevoie de un răspuns sincer de la tine, spuse Stansfield după ce plecară toți.

Hurley încuviință din cap.

— Am nevoie de un angajament verbal. Vreau să mă privești în ochi și să juri că vei răspunde sincer la următoarea întrebare.

Hurley ura să fie încolțit astfel.

— Bine, zise el, privindu-și vechiul prieten în ochi. N-o să te mint. Întreabă-mă și o să-ți spun adevărul.

— Mai știi când am alcătuit lista cu țintele vizate?

— Da.

— Și apoi am memorat-o cu toții, iar eu am făcut lista bucăți și i-am dat foc?

— Da.

După felul în care se foia Hurley, Stansfield își dădu seama că Stan făcuse ceva rău. Pentru străini sau adversari, el era un artist al înșelătoriilor și minciunilor, dar în fața celor mai apropiați prieteni ai săi, era jalnic.

— Când ai ajuns înapoi la fermă, ai recreat cumva lista aceea?

— Cum adică? spuse Hurley, făcând un pas înapoi și încrucișându-și brațele la piept.

— Scriind din nou numele pe o hârtie?

Hurley oftă.

— Ascultă, eu nu am creierul tău, care funcționează ca un computer. Punctele mele tari sunt altele.

— Câte liste ai făcut?

— Una… dar era mai mult ca un dosar. Trebuia să țin evidența tipilor ăstora. Să le găsesc punctele slabe, să îmi dau seama ce pun la cale, unde vor fi săptămâna viitoare și apoi următoarea.

Stansfield fu ușurat și iritat în același timp.

— Și cunoscându-te pe tine, dosarul ăsta a fost păstrat într-un sertar neîncuiat, nu într-un seif securizat.

— Ascultă, nimeni nu mișcă un deget la ferma aia fără să știu eu. Locul este la fel de sigur ca Fort Knox.

— Cum crezi că a pus Fournier mâna pe lista noastră?

— Habar n-am.

— În mod sigur eu nu i-am zis și mă îndoiesc că Irene ar fi făcut-o, spuse Stansfield, apoi se întoarse și privi prin geam. Dar el? Avea acces nerestricționat.

— La fel și Rapp.

— Chiar crezi că Mitch a dat lista aia cuiva, pentru ca apoi să intre direct într-o capcană și să fie împușcat? E absurd.

— Nu știu, spuse Hurley, frustrarea fiindu-i evidentă. Nu reușesc să dau de cap situației ăsteia.

— Asta pentru că nu vrei să vezi adevărul.

— Și care ar fi adevărul?

— Că te-ai înșelat, și în privința lui Rapp, și în privința lui.

Hurley îl studie pe Victor, încercând să identifice un adevăr pe care nu avea să îl afle stând de partea aceasta a geamului. Își frecă barba măruntă și spuse:

— Bernstein și Jones sunt pe drum, vin aici. Le voi arăta o fotografie a lui Rapp. Dacă îl vor identifica, lui Victor îi va fi greu să explice de ce Mitch i-ar împușca pe agenți și apoi ar încerca să îl salveze pe unul dintre ei.

— Riscând și să se expună în acest proces.

— La dracu', mormăi Hurley, gândindu-se că nu îi plăcea deloc încotro se îndrepta situația.

— I-am spus lui Jim că etajul ăsta intră în carantină, spuse Stansfield. Victor va fi tratat ca potențial ostil până hotărăsc eu

altceva. Nu am încredere în nimeni care să intre în camera aceea cu el, în afară de tine. Știi la ce mă refer?

— Mda. Nu vrei să rupă gâtul vreunui funcționăraș de birou.

— Exact. Victor este creația ta. Crezi că încă îl mai poți controla?

Hurley încuviință din cap.

— Dacă se dovedește că a mințit cu privire la toată situația asta, îi rup gâtul ăla afurisit.

CAPITOLUL 44

Rapp ura întâlnirile de genul acesta. Deși era susținut de resurse importante ale CIA-ului, exista întotdeauna factorul necunoscut, posibilitatea ca cineva să își încalce cuvântul și să te ucidă. Mitch se convinsese într-un final că poate avea încredere în Kennedy, dar acum fusese aruncat și Stansfield în ecuație. La început, Rapp refuzase când ea îi spusese că va veni însoțită de Directorul Adjunct. Stansfield avea gărzi de corp și Dumnezeu știe câți agenți francezi pe urmele lui. Apoi Kennedy îi spusese că erau pregătiți pentru orice eventualitate. Lui Mitch tot nu îi surâdea ideea și era pe punctul de a anula întâlnirea, dar Greta îl convinse.

— Îl cunosc de când eram mică. Este unul dintre cei mai apropiați prieteni ai bunicului meu. Dacă pot avea încredere în cineva în situația aceasta, el este acea persoană.

Se mutau de la o cabină telefonică la alta, cu mașina Gretei, învârtind-o pe Kennedy dintr-o parte în cealaltă, pentru a se asigura că nu sunt urmăriți sau că nu vor intra într-un ambuteiaj armat. Rapp îi ceruse lui Kennedy să îi descrie mașina în care se aflau ea și Stansfield, iar Irene trecuse la aproximativ 10 m de el de două ori într-o jumătate de oră. Rapp nu putea vedea bancheta din spate și, evident, habar nu avea dacă era cineva în portbagaj, dar nu exista niciun dubiu că cel din dreapta șoferului era Thomas Stansfield.

După o oră în care îi tot plimbase prin oraș, Mitch era pregătit. Cumpărase două telefoane mobile foarte scumpe, dar le păstra pentru mai târziu. Penultimul punct de oprire era un loc pe care el și Kennedy îl vizitaseră împreună. Era locul de veci al dramaturgului irlandez Samuel Beckett, al ofițerului francez acuzat pe nedrept, Alfred Dreyfus, și al multor altor personalități. Kennedy citise câteva cărți despre erorile judiciare comise în cazul lui Dreyfus și scandalul național ulterior. Rapp nu știuse nimic despre Afacerea Dreyfus, așa cum ajunsese să fie cunoscut cazul, dar, cu o iarnă în urmă, Rapp și Kennedy stătuseră în fața mormântului său pentru aproape jumătate de

oră. În acel timp, Irene îi explicase tragedia și criza națională care urmase condamnării false și încarcerării lui Dreyfus.

Rapp o sună pe mobil de la o cabină telefonică și spuse:

— Ne apropiem. Îl mai știi pe ofițerul armatei franceze pe care l-am vizitat în urmă cu 10 luni?

— Evreul?

— Exact. Mergi acolo și așteaptă următorul apel.

Rapp puse receptorul înapoi în furcă și se întoarse la mașină. Urcă la volan și îi spuse Gretei:

— Nu e prea târziu să te retragi.

— Taci, îi spuse ea fără să îl privească. Ți-am spus să nu mai repeți asta. Thomas Stansfield nu m-ar răni niciodată.

— Nu în privința lui îmi fac griji. Mă gândesc la Hurley și la tipul pe care l-am văzut noaptea trecută. Nu te vreau în preajma lor.

— Mi-e greu să cred că Stan este atât de rău pe cât spui tu. Mereu a fost drăguț cu mine.

— Ei bine, probabil îi plac blondele, pentru că mereu s-a purtat ca un ticălos cu mine.

Rapp mai conduse pentru câteva minute, croindu-și drum pe străzile înguste. Parcă mașina la o stradă distanță de locul de întâlnire și coborâră din ea.

— Ai pistolul? o întrebă pe Greta după ce o sărută.

— Da.

— Să nu-ți fie teamă să-l folosești.

— Îți faci prea multe griji.

Greta îl sărută și ea, apoi plecă. Rapp o privi îndepărtându-se, apoi merse la o cabină telefonică. Cronometrase cât timp i-ar lua lui Kennedy să ajungă de la cimitir la locul de întâlnire final. Rapp o sună și stătu cu ea la telefon, spunându-i exact ce rută să urmeze. O văzu intrând pe bulevardul Raspail, la două străzi distanță de poziția lui. Îi spuse să parcheze și să iasă afară. Din unghiul lui ascuns, îi văzu pe Kennedy și Stansfield coborând din mașină.

— La aproximativ 30 m în față, pe dreapta, e o alee. Ia-o pe acolo și oprește-te la a patra ușă pe stânga ta.

Rapp puse receptorul în furcă și scoase din buzunar unul dintre telefoanele mobile. Se uită la ceas, apoi porni în direcția opusă. După 30 de secunde, tastă numărul lui Kennedy. Ea răspunse la al doilea apel.

— Suntem la ușă.

— Bine. Am dezactivat încuietoarea. Uite ce vreau să faci.

Rapp o ghidă prin următorii pași, care fură destul de simpli.

— În regulă, spuse Kennedy, urmându-i instrucțiunile. Sunt la etajul al doilea. Ce fac acum?

— Traversează holul. Ultima ușă pe dreapta, e descuiată.

Rapp intră pe alee din capătul opus și merse la ușa din spate. Verifică pentru ultima dată ca nu cumva să fie urmărit, apoi intră în clădire. Începu să urce silențios treptele, câte două odată.

— Sunt în fața ușii. Presupun că vrei să intrăm.

— Am spus că ușa este descuiată. Bate de două ori și intră. Dacă aveți arme, ați face bine să nu le aveți la vedere, altfel vă zbor creierii.

Rapp se opri la mijlocul scării spre al doilea etaj și privi în sus, prin spațiul dintre etaje. Îi zări pe Kennedy și Stansfield. Niciunul nu avea armă la vedere. Stansfield intră primul în apartament, urmat de Irene.

— Mergi în sufragerie și fa stânga, zise Rapp. Du-te la fereastră, pune telefonul pe speaker și zi-mi ce vezi.

— Știi ce văd, spuse Kennedy după câteva secunde.

Rapp traversă grăbit holul.

— Chiar în acest moment, stați amândoi în locul unde am stat eu noaptea trecută.

Ajunse la ușă, dar trecu de ea și merse să verifice scările din față. Totul părea în regulă.

— Nu am încredere în Stan, așa că am găsit pe cineva care să se potrivească descrierii mele generale și l-am trimis la apartament ca să îmi aducă ceva… Am vrut să văd cât de dur ar fi Stan cu el. L-am văzut pe cretinul de Victor ieșind din dubiță și ascunzându-se în partea dreaptă a verandei. Iar când un om complet nevinovat a ieșit din clădire, el s-a furișat în spatele lui și l-a împușcat în cap. A crezut că mă ucide pe mine.

Rapp răsuci încet mânerul și se strecură în apartamentul lui Bob și Tibby McMahon fără să scoată vreun sunet. Închise și încuie ușa într-o tăcere deplină. Traversă micul hol cu pistolul pregătit și apoi dădu colțul, spre dreapta. Kennedy și Stansfield stăteau exact unde se aștepta să îi vadă. Mitch închise telefonul și îl băgă în buzunar, apoi spuse:

— Ce vreau să știu este cine a dat ordinul de eliminare.

Kennedy tresări și scăpă telefonul. Stansfield, întotdeauna calm și imperturbabil, nici măcar nu clipi. Amândoi se întoarseră spre asasinul la formarea căruia ajutaseră. Stansfield privi pistolul din mâna lui Mitch.

— Presupun că nu te pot convinge să lași jos chestia aia?

— Nu până nu îmi dați niște explicații.

— Ce ai vrea să știi?

— Cine a autorizat asasinarea? întrebă Rapp.

— Niciunul dintre noi doi, și nici Stan nu cred că a făcut-o.

— Deci vă așteptați să cred că Victor a acționat pe cont propriu.

— Aceasta este o posibilitate, dar am descoperit recent și că se poate ca cineva să fi furnizat informații DGSE-ului.

— Ce fel de informații? întrebă Rapp.

— Lista țintelor. Pe cine aveam în vizor și în ce ordine.

Rapp se gândi pentru o clipă.

— Deci ei știau că Tarek era următorul pe lista mea?

— Posibil.

— Asta ar explica multe.

Stansfield i-ar fi putut oferi mai multe detalii, dar Rapp trebuia să răspundă la câteva întrebări mai întâi.

— Victor pretinde că i-ai atacat pe el și oamenii lui noaptea trecută. I-ai ucis pe Borneman și McGuirk, iar el abia a scăpat cu viață. A spus că nu știe nimic despre agenții DGSE. Că probabil i-ai împușcat după ce a fugit el.

Rapp dădu din cap.

— Victor nu e prea deștept. E tupeist, e nesăbuit, dar nu foarte deștept.

— Cum așa? întrebă Kennedy.

Rapp făcu un pas în față.

— Întoarceți-vă, spuse el, rămânând în spatele lor.

Pe trotuarul opus, marcajele erau încă vizibile la locul crimei.

— Peste drum, la vreo 60 m de acel BMW roșu. Acolo era parcată dubița noaptea trecută. Dacă i-aș fi atacat, nu s-ar fi văzut acolo semnele?

— Nu dacă ai folosit o momeală, cum spune Victor, zise Stansfield, arătând spre veranda din față. I-ai făcut să plece de la posturi și apoi i-ai atacat.

Rapp dădu din cap.

— Victor a ieșit singur din mașină. A alergat pe trotuar și s-a ascuns acolo, spuse el, indicând locația cu vârful amortizorului. Luke a ieșit din clădire, a coborât treptele, a luat-o la dreapta, iar Victor a pornit pe urmele lui. A ridicat pistolul la aproximativ 30 cm de capul lui Luke și apoi a tras. Luke s-a prăbușit imediat, iar Victor mai că ar fi vrut să danseze de bucurie. După vreo cinci secunde, dubița a tras lângă el. Unul dintre tipii lui Stan de la Forțele Speciale a coborât... nu îmi amintesc numele lui, dar a părut să se certe cu Victor pentru un moment, apoi l-a apucat pe Luke de picioare. Victor a apucat cadavrul de spatele jachetei și l-au ridicat. Victor i-a împins trunchiul în dubiță, iar tipul celălalt se lupta cu picioarele cadavrului. Victor i-a pus pistolul la ceafă și a tras.

— Tu încă stăteai aici? întrebă Kennedy.

— Da. Apoi am văzut încă o străfulgerare. Presupun că Victor l-a împușcat și pe celălalt tip cu care erau. A crezut că scăpase basma curată. Că eu eram mort și că mă poate învinui pe mine pentru uciderea celorlalți doi tipi.

— Și de ce ar vrea să facă asta? întrebă Stansfield, cunoscând deja motivul.

— Nu știu. Poate pentru că tu sau Stan i-ați ordonat să o facă.

— Dar dacă a făcut-o pentru că nu avea autorizație să te ucidă? Trebuia să facă totul să pară de parcă ai fi scăpat de sub control. Dacă tu i-ai fi ucis pe McGuirk și Borneman, asta l-ar fi îndreptățit pe el să te ucidă, era legitimă apărare.

— Sau varianta mea, Stan a ordonat toate astea.

Stansfield avu impresia că începe, în sfârșit, să recapete controlul asupra situației.

— Ce s-a întâmplat după aceea? îl întrebă el.

— Au apărut doi tipi, chiar acolo. Aveau pistoalele pregătite. Nu puteam să aud ce spun, dar păreau să îi strige lui Victor să lase arma. Victor a dat să ridice mâna, de parcă s-ar fi predat, dar apoi i-a împușcat pe amândoi. Unul dintre ei a apucat să tragă cu arma, dar a ratat. Erau amândoi prăbușiți când l-am văzut pe Victor mergând spre ei. În acel moment, am alergat la parter.

— Și apoi? întrebă Kennedy.

— Nu știam încă cine erau tipii ăia, dar m-am gândit că erau forțe de ordine. Noi avem niște reguli destul de stricte cu privire la împușcarea polițiștilor, așa că voiam să îl opresc pe Victor.

Am ieșit pe ușa din față și l-am văzut pregătindu-se să îi termine. Am început să strig la el. Am rămas pe partea aceasta a străzii și m-am mutat mai la dreapta, ca să încerc să îl pun pe fugă, să se întoarcă la dubiță. Am găsit un loc sub o mașină și atunci am reușit să îl împușc în gambă. Apoi am traversat strada, am tras câteva focuri, iar Victor a fugit înapoi la dubă. Am tras spre el de câteva ori, dar a reușit să sară în mașină, prin portiera laterală deschisă. L-am urmărit, dar apoi el a deschis focul cu un pistol-mitralieră destul de zgomotos.

— Și apoi și-a luat tălpășița, spuse Stansfield. Ce s-a întâmplat în continuare?

Thomas spera să audă ceea ce știa deja.

— M-am întors la cei doi tipi să le iau pulsul. Se pare că erau agenți DGSE. Unul dintre ei fusese împușcat în față și era mort. Celălalt era rănit grav, așa că mi-am scos trusa medicală și l-am bandajat cât de bine am putut. Apoi am părăsit zona.

În mintea lui Stansfield, balanța tocmai se înclinase în favoarea lui Rapp. Răsuflă ușurat în sinea lui și era pe punctul de a-i pune o întrebare, dar Kennedy i-o luă înainte.

— Ai spus că Victor a fost prost. Cum așa?

— Cred că el e prost în general. Dar problema e mai gravă de atât. Este periculos. Cred că tipul e nebun și nu îmi dau seama cum de nu l-ați dat afară până acum. Eu abia ce-am trecut de începători și tot puteam să văd de la o poștă că e dus cu pluta. Cum naiba ați ratat asta?

— Aceasta este o discuție pentru o altă zi, răspunse Kennedy. De ce spuneai că a fost prost?

— Nu vă va fi greu să puneți mâna pe raportul poliției. Balistica va confirma tot ce tocmai am spus. Victor folosește armă de calibrul .45, eu folosesc una de 9 mm, iar tipii de la DGSE aveau pistoale FNP SIG de calibru 357. Povestea lui nu va ține. Poliția a recuperat cadavrul unuia dintre băieții noștri și veți descoperi că a fost împușcat de la mică distanță cu un pistol de .45. De asemenea, veți afla că ambii agenți DGSE au fost împușcați cu un .45... Pistolul de .45 al lui Victor. Iar dacă vă veți deranja să întrebați cine l-a găurit pe Victor, ei vă vor spune că idiotul a fost împușcat cu armă de 9 mm. Arma mea de 9 mm. El a crezut că sunt mort și a făcut o greșeală imensă.

Așa părea, cu siguranță. Stansfield luă în considerare toate aceste detalii. Rapp avea dreptate, puteau obține raportul

poliției, iar informațiile cuprinse în el ar susține o versiune sau alta a poveștii. Dar ar putea dura câteva zile bune, iar el voia să îngroape chestiunea aceasta mult mai repede.

— Ai spus că ai un martor. Cineva în care putem avea încredere. Vom avea șansa de a vorbi cu această persoană?

— Nu v-a urmărit nimeni?

— Nu, răspunse Stansfield.

— Nu purtați microfoane sau transmițătoare? întrebă Rapp fără prea multă tragere de inimă, din moment ce nu avea capacitatea sau tehnologia necesare de a le verifica răspunsul.

Trecu pe lângă Kennedy și mai scană o dată strada cu privirea, pentru a se asigura că nu stă nicio gorilă la pândă. Nu se zărea nimeni. Se îndepărtă de fereastră, merse în centrul camerei și strigă:

— E liber. Poți să ieși acum.

Rapp privi ușa unuia dintre dormitoare deschizându-se. Greta ieși în hol, iar Rapp se întoarse pentru a-i vedea expresia lui Stansfield. Bărbatul părea să fie ușurat și șocat în același timp.

— Greta, spuse Stansfield, nevenindu-i să creadă.

Gura lui întrebă „cum naiba ai ajuns implicată în asta?”, în timp ce creierul i se întreba cum să îi explice situația dragului său prieten, Herr Ohlmeyer.

— Bună, Thomas, spuse Greta, oprindu-se lângă Rapp. Tot ce a spus el este adevărat. Am stat chiar la fereastra aceea noaptea trecută și l-am văzut pe acest Victor, care lucrează pentru tine, împușcând cinci oameni. Este un animal. Un câine turbat.

Kennedy era complet uluită. Se presupunea că ea trebuia să știe tot ce mișcă în viața lui Rapp. Cu toate acestea, nu avea nici cea mai vagă idee cine era blonda aceasta drăguță. Se întoarse spre Stansfield.

— Cine este femeia aceasta?

— Este nepoata bunului meu prieten Herr Carl Ohlmeyer.

Stansfield își întoarse privirea spre Rapp și Greta. Nu îi scăpă faptul că Greta întinsese mâna și o pusese pe brațul lui Rapp. Erau un cuplu. Mai mult decât atât, erau îndrăgostiți. Unuia dintre cei mai buni prieteni ai săi, unuia dintre cei mai puternici și civilizați oameni pe care îi cunoștea Stansfield, trebuia să i se spună că prețioasa lui nepoată avea o relație cu unul dintre cei mai periculoși bărbați de pe planetă. Un bărbat la crearea căruia

Stansfield pusese umărul. Pe care Stansfield îl dusese în casa lui Ohlmeyer. Vestea nu avea să fie primită prea bine.

CAPITOLUL 45

Se întoarseră la ambasadă în Mercedes-ul negru pe care îl condusese Kennedy. Avusese loc un schimb de replici scurt și încins cu privire la cine ar trebui să conducă, dar Rapp câștigase după intervenția lui Stansfield. El era antrenat să conducă foarte agresiv la nevoie. Rapp nu se dădea în vânt după ideea de a o duce pe Greta la ambasadă, dar Stansfield nici nu voia să audă altceva. Bărbatul fusese neobișnuit de zdruncinat de revelația relației lor. Rapp și Greta spuseseră amândoi că ea poate conduce fără probleme până în Elveția, dar Stansfield refuzase vehement.

— Voi avea multe explicații de dat bunicului tău. N-o să fie prea fericit. Nu m-ar ierta niciodată dacă ți s-ar întâmpla ceva, și nici eu nu m-aș ierta. Cel mai sigur loc pentru tine este ambasada. Când lucrurile se vor liniști, eu însumi te voi duce înapoi la Zürich.

Opriră la mașina Gretei, luară bagajele și porniră la drum. Cu câteva minute înainte să ajungă la ambasadă, Kennedy sună la recepție, le transmise timpul de sosire estimat și le spuse să aibă poarta deschisă. Parisul nu era Moscova, dar având în vedere cât de des fusese menționat numele lui Paul Fournier, meritau luate câteva măsuri de precauție. Intrară fără incidente pe poarta mare și apoi în parcarea subterană a ambasadei.

După ce Rapp și Greta își luară bagajele din portbagaj, Stansfield spuse:

— Irene, o duci, te rog, pe Greta la Gene? Spune-i că am zis eu să o facă să se simtă confortabil. Este posibil să petreacă noaptea aici.

Gene era șeful stației CIA în Paris.

Când intrară în foaierul îngust al parcării, Greta se opri și îl întrebă pe Mitch:

— Când o să te mai văd?

— Avem ceva treabă de făcut, dar sunt sigur că ne vom vedea diseară, dacă nu mai curând, răspunse el, după ce îi aruncă o privire lui Stansfield.

Greta se ridică pe vârfuri și îl sărută pe obraz.

— Ai grijă.

Apoi, întorcându-se spre Stansfield, adăugă:

— Dacă i se întâmplă ceva, voi fi foarte supărată.

Stansfield încuviință din cap cu indiferență.

— Domnul Rapp este perfect capabil să își poarte de grijă.

Mitch și Stansfield le priviră pe cele două femei intrând în lift, Kennedy ducând geanta lui Rapp. Când ușile se închiseră, Thomas spuse:

— Urmează-mă.

— Unde mergem?

— La subsol. De cât timp te vezi cu ea? întrebă Stansfield când intrară amândoi în casa scării.

Rapp cobora treptele în urma lui.

— De aproape un an.

— O iubești?

— Treaba asta e cam personală, șefu'.

Stansfield se opri pe palier și se întoarse spre Rapp.

— Pe planeta asta există, la propriu, miliarde de femei, iar tu ai ales să te îndrăgostești de ea.

— Nu am spus niciodată că sunt îndrăgostit de ea.

— Ei bine, ea sigur este îndrăgostită de tine. E evident.

— Domnule, aș vrea ca viața mea personală să rămână personală.

— Măcar de-ar fi atât de simplu, bombăni Stansfield și începu să coboare următorul etaj. Habar nu ai câte probleme mi-ai provocat.

Rapp îl urmă în tăcere, nedorind să își mai exploreze viața personală. Treptele dădeau într-un hol îngust, cu un singur lift și o ușă securizată. Stansfield apăsă butonul de lângă ușă și întoarse capul spre camera de supraveghere. Se auzi un bâzâit electronic, iar el puse mâna pe mânerul ușii și o deschise. În fața lor se întindea un coridor lung. Stansfield merse direct la a doua ușă pe dreapta. Înăuntru erau trei bărbați. Doi dintre ei erau dr. Lewis și Rob Ridley, pe care Rapp îi cunoștea destul de bine. Pe cel de-al treilea nu îl întâlnise niciodată.

— Cum merge? întrebă Stansfield.

Bărbatul pe care Rapp nu îl cunoștea ridică privirea din echipament și răspunse:

— Mult mai bine. Stan l-a băgat în corzi. Victor începe să deraieze puțin, dar se ține de povestea lui.

— Cum sunt indicatorii? întrebă Stansfield, arătând spre detectorul de minciuni.

— Își ține răspunsurile în parametri, dar detectorul meu personal de rahaturi spune că minte cu nerușinare.

Rapp privi prin geamul imens și îi văzu pe Victor și Hurley. Corpul i se încordă imediat. Primul lucru care îi trecu prin minte fu cât de mult își dorea să îl ucidă pe Victor. Al doilea fu că nu l-ar deranja nici să îl elimine pe Hurley în același timp.

Amândoi fumau. Victor purta o pereche de blugi și un tricou alb, din bumbac, care i se mula pe brațele musculoase. Se lăsase pe spate în scaun, încercând să pară cât mai relaxat posibil.

— Știu că suntem nevoiți să jucăm jocul ăsta, Stan. Îmi dau seama că nici ție nu îți face mai multă plăcere decât mine. Știm amândoi că Rapp e un rahat. Să terminăm odată cu asta, ca să mergem după el și să-l scutim de suferință.

Toate privirile din camera de observație se întoarseră spre Rapp.

— Cred că știm amândoi cine trebuie scutit de suferință, spuse Mitch, privindu-l pe Stansfield.

— La momentul potrivit.

Lewis veni lângă Rapp.

— Știu că nu este ușor să auzi asta, dar trebuie să…

— Gura, doctore, spuse Mitch fără să își ia ochii de pe Victor. Fără supărare, dar nu vreau să îți ascult tâmpeniile chiar acum.

Hurley își stinse țigara.

— Știi ce cred eu… cred că mănânci rahat. Cred că minți de îngheață apele. Noaptea trecută ți-am spus să vă retrageți. Să vă întoarceți la hotel și să vă odihniți, iar tu mi-ai ignorat ordinul.

— Nu am ignorat nimic. Ne pregăteam să plecăm, când el și-a trimis momeala. McGuirk și Borneman au mers să acopere ușa din față, și atunci i-a atacat Rapp.

— Și unde era această momeală?

— Nu știu. Nu l-am mai văzut apoi.

— Mănânci rahat, spuse Hurley, lăsându-se pe spate și dând din cap. Cu polonicul.

— Știu că doar încerci să îți faci treaba, dar e o pierdere de vreme, îi spuse zâmbind Victor. Hai să terminăm aici și să

mergem să-l ucidem pe gunoiul ăla mic. Știu că îl urăști la fel de mult ca mine.

— Doar pentru că nu îl plac nu înseamnă că vreau să-l ucid. Sunt mulți oameni pe care nu îi plac.

— Mulți dintre oamenii ăștia îți împușcă doi agenți de teren și compromit o casă conspirativă? Distrug o misiune în mijlocul Parisului și o transformă într-o rușine internațională? Nouă cadavre nenorocite!

Victor lovi cu degetele în masă, apoi arătă spre Hurley și adăugă:

— Și nu uita de cei doi agenți DGSE pe care i-a ciuruit.

Hurley dădu din cap de parcă ar fi fost de acord cu el.

— Că veni vorba de cei doi agenți DGSE… am auzit o poveste interesantă. Am doi martori care au ajuns la fața locului la scurt timp după ce tu i-ai lăsat cadavrul lui Borneman în stradă, în graba de a-ți salva curu'.

— Ți-am spus deja că Borneman a căzut din dubiță. Nu puteam să fac nimic în privința asta.

Hurley îl ignoră.

— Acești doi martori l-au identificat pe Rapp.

— Ei, poftim. Îl plasează la locul crimei.

— Ghicește ce făcea Rapp când au dat peste el.

— Nu știu… fugea?

— Nu… acela erai tu. Tu fugeai.

Victor se aplecă peste masă.

— Ai fi făcut exact același lucru, spuse el.

— Habar nu ai ce aș fi făcut eu, așa că taci dracului din gură înainte să ți-o rup. Acum, înapoi la subiect. Ce crezi că făcea Rapp când au dat tipii ăștia doi peste el?

Victor se lăsă pe spate și își încrucișă sfidător brațele.

— Nu știu.

— Îi dădea primul ajutor unuia dintre agenți. Unul a fost împușcat în față, celălalt în piept. Acești doi martori, cu care lucrez de aproape două decenii, spun că Rapp îl peticea pe tipul cu rana în piept.

Victor ridică din umeri, de parcă acel detaliu nu însemna nimic.

— Spune-mi de ce dracu' ar împușca Rapp un tip, doar pentru ca apoi să încerce să îl salveze.

— Nu știu. E nebun de legat, iar când îl vom prinde, îl vom putea întreba toate astea. Dar ce faci tu acum, spuse Victor, aruncându-și mâinile în aer, e un rahat și știi asta.

Unul dintre telefoanele din camera de observație sună, iar Ridley răspunse. Ascultă preț de 30 de secunde, apoi spuse:

— Bună treabă. Ține-te de plan. Te sun de îndată ce ne punem în mișcare.

Ridley puse receptorul înapoi în furcă și îl privi pe Stansfield cu un rânjet larg pe față.

— Waldvogel a terminat. Avem microfoane instalate, sunetul funcționează, avem și semnal. Ghiciți cine l-a așteptat pe Cooke la aeroport?

Stansfield era prea concentrat asupra lui Victor pentru a schimba atât de rapid vitezele.

— Habar n-am.

— Paul Fournier.

— Numele lui pare să fie rostit foarte des zilele astea.

— Waldvogel spune că se vor opri să ia prânzul și apoi au o întâlnire. Fournier a spus, citez: „Sunt foarte încântați să te cunoască, dar așteaptă și restul listei. Și vor să știe numele asasinului”.

— Ce a spus Cooke?

— A spus că nu a bătut atâta cale până la Paris doar ca să ia prânzul.

Stansfield privi prin geam și îl bătu pe Talmage pe umăr.

— Spune-i lui Stan să ia o pauză. Trebuie să vorbesc cu el.

Rapp merse lângă Stansfield și îi spuse în șoaptă:

— Dă-mi cinci minute cu el. Sunt ultimul om pe care se așteaptă să îl vadă.

Stansfield tocmai se gândea la propunere, când Hurley intră în cameră de parcă ar fi vrut să lovească pe cineva. Încremeni în loc la vederea lui Rapp stând lângă șeful său.

— Ce dracu’ caută el aici?

— Ușurel, îl avertiză Stansfield. Povestea lui e verificată. Nu el este problema, spuse Thomas, încuviințând din cap spre Rapp. El este, zise apoi, arătând spre Victor, care părea destul de arogant, având în vedere situația în care se băgase. Vino aici, îi ordonă Stansfield lui Hurley.

Cei doi se retraseră în colț, unde Thomas îi povesti tot ce aflase în ultimele câteva ore.

— Greta? întrebă Hurley șocat la un moment dat.

Stansfield îi făcu semn să tacă și termină povestea, apoi se întoarseră împreună lângă ceilalți.

— Tom, Mitch ar vrea să intre acolo și să-i pună lui Victor câteva întrebări, îi spuse Stansfield lui Lewis. Intrăm în criză de timp. Se pare că directorul nostru adjunct este pe cale să comită un act de trădare, dar mi-ar plăcea să am mai multe dovezi înainte să pot face ceva în această privință.

— Poți să îți păstrezi cumpătul? îl întrebă Lewis pe Rapp.

Mitch se încruntă.

— Nu cred că asta o să ne ducă undeva în acest moment. L-am văzut pe cretinul ăsta ucigând patru oameni noaptea trecută. Niciunul nu era terorist. Pe doi dintre ei i-ai cunoscut destul de bine. E un gunoi… un câine turbat, iar voi ar fi trebuit să îi curmați suferința în urmă cu mult timp. Acum nu e momentul să ni se înmoaie genunchii.

Ultima persoană la care s-ar fi așteptat Rapp să îl susțină era Hurley.

— Are dreptate. Victor crede că ne-a păcălit, că e mai inteligent decât noi. Cea mai bună cale de a-l bate la propriul joc este să îl trimitem pe Rapp acolo.

— Dacă Mitch intră în camera aia, spuse Lewis, se va lăsa cu violență.

Rapp își scoase Glock-ul cu amortizor.

— Poți să pui pariu pe asta, zise el.

Lewis se uită rugător la Stansfield.

— Nu asta este soluția. Dacă îl ucide înainte să obținem răspunsurile de care avem nevoie?

— Promit că nu-l ucid, doctore. Cel puțin nu înainte să obținem răspunsurile alea.

Rapp nu voia să aștepte permisiunea, așa că porni spre ușă. Hurley îl prinse din urmă pe coridor și îl apucă de braț. Mitch se întoarse spre el cu o expresie de furie pură.

— Ține-ți mâinile alea nenorocite departe de mine.

Hurley ridică mâinile în aer, spunând:

— Nu mi-e ușor să fac asta, dar vreau să îți spun că m-am înșelat și că îmi pare rău.

Rapp îi acceptă scuzele încuviințând din cap.

— Bine. Acum, dacă vrei să mă ajuți, asigură-te că nu lași pe nimeni să intre în camera de interogatoriu până nu termin cu el. Nu-mi pasă ce auzi, ții ușa aia închisă. Poți să faci asta?

— Da, pot.

CAPITOLUL 46

Bramble era de părere că dimineața decurge bine. Înțelesese că Hurley nu prea își dă silința. Stan îl ura pe Rapp la fel de mult ca el, poate chiar mai mult. Ultima rundă de întrebări fusese puțin mai intensă, dar presupuse că Hurley trebuia să joace teatru pentru oamenii de dincolo de geam. Probabil că scârba aia de Kennedy îl bătea la cap. Vestea bună era că nici ea nu avea să mai fie prin preajmă prea mult timp. Eșecul grandios al lui Rapp urma să provoace o curățenie generală la Langley, iar Kennedy avea să fie prima persoană concediată.

Stansfield, fosila aceea, era și el pe picior de ducă, și nici Hurley nu întinerea. În următorii zece ani, Bramble avea să conducă ostilitățile, iar atunci chiar putea începe să își umple buzunarele. Slujba aceasta îți oferea, practic, autorizația de a fura. Bramble își împinse scaunul în spate, îndreptându-l spre geamul de observație. Îi simțea prezența acriturii de Kennedy dincolo de el, sâcâindu-l pe Stan și pe oricine nu era de părere că băiatul ei minune reprezenta a doua venire a lui Hristos.

Bramble auzi ușa deschizându-se și spuse fără să se întoarcă:

— Stan, hai să nu ne mai irosim timpul reciproc. Cu cât ne prostim mai mult aici, cu atât mai greu va fi să îl prindem pe ticălosul ăla mic.

— Ticălos mic? spuse Rapp.

Bramble sări în picioare, dărâmându-și scaunul.

— Ce dracu' cauți tu aici? spuse el, văzând pistolul din mâna lui Rapp. Pune chestia aia jos chiar acum.

— Ridică scaunul ăla și stai jos.

— Du-te-n pizda mă-tii. Nu primesc ordine de la tine. Cum ai intrat aici?

— N-o să repet. Ridică scaunul și stai jos.

Bramble tocmai începea să rostească înjurătura lui preferată, când un glonț îi străpunse genunchiul sănătos. Probabil că îi spulberase rotula, pentru că piciorul i se îndoi complet, iar el se prăbuși la podea. Bramble își apucă piciorul cu mâinile și începu să urle.

Rapp veni lângă el și își îndreptă pistolul spre fața lui.

— Gura, Victor. Toată lumea știe ce s-a întâmplat noaptea trecută. Există martori care au văzut ce ai făcut. Ești un gunoi nenorocit.

— Eu n-am făcut nimic. Tu ai fost.

Rapp îndreptă pistolul spre piciorul stâng al lui Bramble și trase. Așteptă câteva secunde, pentru ca țipetele lui să se domolească, apoi spuse:

— Uite cum vor decurge lucrurile. Eu o să te umplu de gloanțe până ne vei spune ceea ce știm deja.

— Dacă știi deja, atunci de ce mai întrebi?

— Nu ești prea deștept, nu-i așa? Avem nevoie de confirmare. Ai dat informații cui nu trebuia. Le-ai spus despre Tarek și le-ai descris metodele mele. I-ai ajutat să îmi întindă o capcană.

— Du-te dracu'!

— Răspuns greșit.

Rapp îi mai trase un glonț în piciorul drept. Urmară mai multe gemete și amenințări, iar Mitch le ignoră. Când Victor rămase fără combustibil, Rapp spuse:

— Stansfield mi-a dat undă verde să te ucid. Singurul mod în care îți poți salva fundul este să ne spui cu cine ai lucrat.

— Habar n-am despre ce dracu' vorbești.

— Deci mai vrei un glonț. O să te las să alegi de data asta. Mâna dreaptă sau cea stângă?

Victor își puse ambele mâini peste inimă.

— Vrei să te ucid? întrebă Rapp.

— Du-te dracu'.

— Chiar trebuie să mai lucrezi la replicile astea, spuse Mitch, scanându-l cu privirea. Ce zici de coate? Cred că ar durea ca dracu'. Multe oase și nervi. Care să fie… stângul sau dreptul?

Victor se zbătu pe podea, încercând să se târască mai departe de Rapp, dar sângele care îi curgea din picioare făcuse podeaua destul de alunecoasă.

— Nu mai trage. N-am făcut nimic greșit.

— Ai făcut multe rahaturi greșite, Victor. Iar dacă vrei să trăiești, ai face bine să începi să spui adevărul. Deci, cui îi dădeai informații?

— Lui Stan.

Rapp dădu din cap.

— Asta e patetic, Victor. Stan știe deja totul, ce informații i-ai putea da' tu lui Stan? Sigur este vorba de altcineva. Cineva din afara grupului. Am nevoie de un nume. Haide.

— Nu știu despre ce vorbești.

— O să număr până la cinci de data asta și apoi trag.

Rapp începu să numere.

— Nu știu despre ce vorbești.

— Patru… cinci.

Rapp ținti cotul stâng și trase.

Victor se zvârcoli de durere și urlă vreo jumătate de minut. Rapp așteptă răbdător, apoi întrebă:

— Cui i-ai spus, Victor? Cine e omul tău?

Victor mormăia ceva acum. Rapp avu impresia că auzi un nume, dar nu reuși să îl deslușească. Se aplecă și îndreptă amortizorul spre zona inghinală a lui Victor.

— Nu am înțeles numele ăla. Va trebui să îl repeți, puțin mai tare.

Victor se zbătea de durere. Din nas i se prelingeau mucozități, iar el continuă să bâiguie ceva.

Rapp îl împunse cu pistolul în vintre.

— O să număr din nou până la cinci. Mai știi cum a fost data trecută? Unu… doi… trei… patru.

— Paul Cooke! strigă Victor.

Rapp se ridică, se uită spre geam și încuviință din cap, apoi îl privi din nou pe Victor.

— Dacă ar fi după mine, Victor, ți-aș trage un glonț în cap chiar acum, spuse el, și se întoarse spre ușă.

Victor începu să râdă. La început încet, apoi din ce în ce mai zgomotos.

Rapp se opri și se întoarse spre el.

— Ce e așa de amuzant, Victor?

Bramble își stăpâni râsul și spuse:

— Știam că n-ai coaie pentru meseria asta.

Rapp îl scană cu privirea, luă în calcul toate opțiunile, apoi ridică pistolul și îi trase două gloanțe între picioare.

— Ei bine, presupun că acum suntem doi care n-au.

Bătu de trei ori în ușă, iar Hurley o deschise după câteva secunde.

— Cum a mers?

— L-a turnat pe Cooke, deci cred că trebuie să ne ocupăm de încă un șobolan.

— Corect.

Hurley privi în spatele lui Rapp și văzu podeaua plină de sânge.

— Ce dracu’ i-ai făcut?

— I-am dat mai multe șanse să spună adevărul. Doar că i-a luat mai mult timp să își dea seama că e spre binele lui să nu mă mai mintă.

— Și eu ce să fac cu el?

Rapp ridică din umeri.

— I-am promis doctorului că n-o să-l ucid, așa că e decizia ta. Trecu pe lângă Hurley și traversă holul spre camera de observație. Ușa se deschise înainte ca el să ajungă la ea, iar Dr. Lewis ieși pe hol. Cu o expresie neliniștită, îl întrebă pe Rapp:

— Cum te simți?

Mitch se opri, se gândi pentru o secundă la întrebarea lui și răspunse:

— Al dracu’ de grozav, doctore. Niciodată nu m-am simțit mai bine. Tu?

CAPITOLUL 47

Fournier pregătise un salon privat la restaurantul Les Enfants Terribles. Îl cunoștea bine pe managerul de acolo și avea încredere că va fi discret. Avusese o dimineață groaznică. Fusese obligat să se apere, efectiv, în fața fiecărui birocrat și politician, de la cei mai mici la cei mai mari pe scara ierarhică. Directorul General al Poliției Naționale îi voia capul, iar feministele îi voiau testiculele. El voia doar ca toată situația asta absurdă să dispară. Ce contau sentimentele unei femei când el se lupta cu securitatea națională a republicii?

Din fericire, Cooke habar nu avea de conferința de presă care avusese loc în acea dimineață. Bărbatul coborî din avionul privat cu pași vioi, nerăbdător să încheie afacerea. Fournier îl plăcea pe Cooke din simplul motiv că acesta era o imagine în oglindă a lui însuși. Era inteligent și pragmatic. Nu se lăsa niciodată prins în detaliile emoționale ale lucrurilor – reprezentau sărutul morții în domeniul lor. Nu era loc de compasiune sau sentimente. Era o meserie brutală, în care doar cei mai buni și mai inteligenți supraviețuiau.

Parțial, acesta era și motivul pentru care îi respecta atât de mult pe Stansfield și Hurley. Ei făcuseră o echipă foarte bună de-a lungul anilor. Mintea ageră a lui Stansfield și atitudinea nemiloasă a lui Hurley, decis să distrugă inamicii cu orice preț, fusese o combinație foarte puternică. Dar ei îmbătrâneau, iar faptul că permiseseră unei persoane precum Cooke să se strecoare pe la spatele lor era dovada vie că venise timpul să se dea la o parte. Acest lucru îl îngrijora pe Fournier. Oare el va ști când să se dea la o parte? Petrecuse mult timp gândindu-se la asta și plănuindu-și retragerea. De aceea își pusese frumușel banii deoparte. Când ar veni momentul, ar putea să dispară, pur și simplu, dacă va fi nevoie.

— Deci, ce poți să îmi spui despre oamenii aceștia? întrebă Cooke.

Fournier luă o gură de vin și răspunse:

— Plătesc frumușel pentru informații. Acesta este cel mai important lucru.

— Te-au amenințat vreodată?

Fournier zâmbi.

— Au câțiva indivizi mai necivilizați, dar Max îi ține în frâu. Îți va plăcea de Max, e un om bun. Nu ca demenții ăia radicalizați care amenință mereu că aruncă lucruri în aer.

Cooke râse.

— Ei bine, câtă vreme Max îi poate ține în frâu, totul ar trebui să meargă bine.

Fournier se uită la ceas, își dădu vinul pe gât și spuse:

— Ar trebui să mergem. Îmi place să îi las să aștepte, dar nu prea mult.

— La ce oră trebuia să ne întâlnim cu ei?

— La unu.

Cooke se uită și el la ceas și se încruntă. Era 1:38. Ambii bărbați se ridicară. Câțiva clienți încercară să îi atragă atenția lui Fournier, iar mulți alții se holbau la el și șușoteau. El îi ignoră pe toți. La ieșire îi aștepta garda lui de corp și Mermet, care părea pe punctul de a avea un atac de panică. Fournier îl trase deoparte.

— Alte vești proaste?

— Da. Au sunat de la cabinetul Președintelui. Vor să vadă dosarul.

Fournier trase aer în piept.

— Ticăloasa aia mi-a făcut ceva probleme, spuse el, scoțându-și o țigară din pachet. Spune-le că sunt prins cu interogarea unui agent secret important și că le vom trimite dosarul diseară.

Mermet încuviință din cap și începură să traverseze strada. Fournier îi oferi lui Cooke o țigară, dar el refuză, spunându-i prietenului său că vâslea în timpul liber și că nu i-ar face bine la plămâni. Fournier pretinse că nu auzi absolut nimic.

Hotelul Balzac era chiar peste drum. Urcară treptele acoperite cu un covor roșu și se opriră sub porticul circular. Fournier se întoarse spre Mermet.

— Așteaptă aici. Ar trebui să dureze aproximativ jumătate de oră.

Adevărul era că nu își dorea prea mulți ochi și urechi prin preajma a ceea ce urma să se întâmple. O sumă considerabilă de bani urma să treacă dintr-o mână în alta și, în funcție de cum avea să decurgă întâlnirea, Fournier ar putea fi tentat să urce în mașină și să plece direct în Elveția la sfârșitul ei.

El și Cooke traversară foaierul, până la lift. Mai multe priviri erau ațintite asupra lor, iar o persoană încercă să îl abordeze, dar Fournier își ținu privirea înainte și continuă să avanseze prin mulțime. Din fericire, liftul din mijloc era disponibil. Fournier apăsă un buton, iar în mai puțin de un minut ajunseră la etajul șase – ultimul – al hotelului. În capătul opus al coridorului, bodyguardul lui Max stătea de pază în fața celui mai luxos apartament din hotel.

— Salut, Omar, strigă Fournier. Scuze că am întârziat.

Omar nu zâmbi. Păși în față și spuse, într-o franceză foarte stâlcită:

— Deschideți-vă jachetele.

— Chiar trebuie să facem asta de fiecare dată, Omar? Suntem în țara mea, la urma urmei.

— Reguli, fu tot ce spuse bodyguardul.

După ce se asigură că cei doi nu aveau arme asupra lor, Omar scoase o cheie și deschise ușa. Fournier intră primul, Cooke urmându-l îndeaproape. Intrară în spațioasă cameră de zi, unde Max stătea întins pe una dintre cele trei canapele.

— Max, spuse entuziasmat Fournier. Mă bucur să te văd.

— Da, spuse Max, făcându-i cu ochiul și încuviințând din cap spre televizor. Văd că ai avut o zi foarte grea.

Fournier ignoră comentariul cu un pufăit.

— În meseria asta am îndurat altele mai rele.

— Da, sunt convins, spuse Max, apoi se întoarse spre Cooke și întinse mâna. Așteptam de ceva vreme să vă cunosc.

— La fel și eu, răspunse Cooke.

— Vă rog, luați loc. Vă pot servi cu ceva?

— Nu, mulțumim, răspunse Fournier în numele amândurora. Tocmai am luat prânzul și avem un program destul de strict.

Se așeză pe una dintre canapele, iar Cooke îl urmă.

— Am înțeles, spuse Max, ignorând insulta și așezându-se vizavi de ei. Deci ați vrea să trecem la afaceri.

— Ar fi grozav. După cum știi, datorită prietenului tău Samir, aici de față, am alte probleme pe care încerc să le rezolv.

Până în acel moment, Cooke nu îl observase pe bărbatul cu pansament pe față. Îi zâmbi, dar nu i se răspunse în niciun fel.

— Unde este Rafique? întrebă Fournier.

— Vei fi foarte încântat să afli că pregătește avionul. De îndată ce vom încheia afacerea, vom pleca din țară.

— Mă bucur foarte mult să aud asta. Mulțumesc.

— Deci, spuse Max, privindu-l pe Cooke. Aveți ceva pentru mine.

— Da, am, dar aș vrea să văd banii mai întâi.

— Desigur, spuse spaniolul, privind peste umăr. Samir, adu banii.

— Presupun că ai mei vor fi virați ca de obicei, conform instrucțiunilor mele, spuse Fournier.

— Bineînțeles. Secretara mea personală se va ocupa de tot de îndată ce o voi suna.

— Bun.

Samir aduse o servietă mare și o puse pe masa dintre cele două canapele. O deschise și îi arătă banii lui Cooke.

— Un milion de dolari și încă un milion într-un cont bancar din Elveția, spuse Max. Acum am nevoie de informația pe care mi-ai promis-o.

Cooke zâmbi și scoase un plic împăturit din buzunarul jachetei.

— Numele lui este Mitch Rapp. Găsești o fotografie a lui înăuntru, împreună cu toate adresele cunoscute. Are o mamă care este bolnavă într-un stagiu terminal, dar și un frate care ar putea fi folosit ca momeală.

CAPITOLUL 48

Rapp și Hurley parcaseră la 400 m distanță de Hotel Balzac. Hurley era la volan, iar Rapp pe locul din dreapta. Rapp îi văzuse de nenumărate ori pe Kennedy și Hurley certându-se, dar niciodată nu văzuse pe nimeni ridicând măcar tonul la Stansfield, darămite să se contrazică deschis cu el, așa cum o făcuseră Irene și Stan. Și pentru ca situația să fie și mai ciudată, pentru prima dată de când lucra Mitch cu ei, Hurley și Kennedy erau de aceeași parte a baricadei. Stansfield era hotărât să meargă cu ei la Hotel Balzac, dar Hurley amenințase cu demisia dacă șeful lui punea piciorul în afara incintei ambasadei. Exista posibilitatea ca aceasta să nu fie nimic mai mult decât o simplă misiune de supraveghere, dar putea fi și ceva mult mai periculos și complicat. Stansfield nu avea ce căuta în preajma pericolului. Era destul de grav că afurisitul de Director Adjunct al CIA își vindea țara, nu aveau nevoie să adauge pe listă și arestarea Directorului Adjunct de Operațiuni. În cele din urmă, Stansfield cedă și le dădu lui Rapp și Hurley permisiunea de a pleca fără el.

Amândoi purtau costum și cravată, iar Rapp avea pașaport și card de credit noi, împreună cu legitimația și pistolul pe care le luase de la agentul DGSE rănit.

De asemenea, Rapp își pusese lentile de contact albastre și își adăugase un cioc pe bărbie, în încercarea de a se apropia de înfățișarea agentului DGSE. Dacă cineva s-ar uita cu atenție, și-ar da seama că nu e bărbatul din fotografia de pe legitimație. Dar dacă era nevoit să o folosească, nu avea de gând să permită cuiva să se uite cu atenție.

Ridley și oamenii lui erau la aproximativ 300 m distanță, în spatele hotelului, într-o dubiță de supraveghere. Rapp și Hurley aveau o transmisiune live cu ajutorul dispozitivelor pe care le plantaseră asupra lui Cooke. Planul era să înregistreze tot ceea ce se spunea în cameră, să îl lase pe Cooke să se incrimineze singur și apoi să îl înșface în tăcere, când ajungea în camera lui de hotel.

Cooke și Fournier luaseră un prânz îndelungat, astfel că Rapp și Hurley erau deja la posturile lor când cei doi sosiseră la Hotel Balzac. Auziseră conversația din fața restaurantului, iar acum ascultau cum se făceau prezentările în camera de hotel. Rapp asculta într-o doară, până când își auzi numele. El și Hurley se priviră chiar în momentul în care îl auziră pe Cooke spunând: „A absolvit Universitatea Syracuse și a fost recrutat de Irene Kennedy. Întâmplarea face că ea este o confidentă apropiată a lui Thomas Stansfield. Și pe ea o puteți folosi drept momeală”.

— Ticălosul! strigă Hurley.

Rapp trecuse deja de etapa furiei. Își închipuia fiecare persoană din camera de hotel. Cooke era un trădător, Fournier era un șarpe viclean, trădător și el. Și, bazându-se pe informațiile și numele furnizate de Monsenior de Fleury, Kennedy îi identificase și pe ceilalți doi. Samir Fadi era un locotenent de nivel mediu al Jihadului Islamic și, cel mai probabil, era imbecilul care îl împușcase pe Rapp în umăr. Cel de-al doilea bărbat ocupa o poziție mai înaltă. Max Vega era un afacerist spaniol bogat, cu un tată saudit radicalizat. De-a lungul ultimilor ani, devenise un jucător-cheie în finanțarea diverselor grupări musulmane radicalizate. Rapp știa totul despre el, pentru că era următorul nume pe lista lui de eliminări autorizate.

Decizia fu simplă pentru Mitch. Puse mâna pe mânerul portierei și spuse:

— Stan, poți să mă împuști dacă vrei, dar eu mă duc acolo. Sunt ca și mort dacă nu îi ucid pe toți ticăloșii ăștia chiar acum.

Hurley nu se clinti și nu scoase o vorbă pentru ceea ce păru o eternitate, apoi băgă mașina în viteză.

— Există o intrare laterală pentru angajați și livrări, pe Rue Lord Byron.

— Știu unde este.

— Chiar cum intri, în stânga ta, sunt treptele care duc la etajele superioare. Ei sunt la ultimul etaj. Îți sugerez să lași banii în urmă. Va părea mai murdară treaba așa.

— Bună idee.

Douăzeci de secunde mai târziu, trecură pe lângă intrarea principală. La cinci secunde după aceea, Hurley opri în fața intrării de serviciu.

Rapp deschise portiera.

— Mersi, Stan. Chiar apreciez ce faci.

— Nu-ți face griji. Doar ai grijă să nu fii ucis și să nu lași amprente.

— Niciodată nu las.

— Și, ca să știi, nu mi-a plăcut niciodată planul lui Thomas. Treaba noastră este să îi ucidem pe imbecilii ăștia, nu să încercăm să îi predăm autorităților.

— N-o să auzi nicio plângere din partea mea.

— Te voi aștepta în capătul străzii, spuse Hurley, indicându-i locul prin parbriz. Ai cinci minute. Ai face bine să-ți miști fundul.

Rapp trânti portiera, ocoli în fugă portbagajul și ajunse pe trotuar. Intrarea de serviciu era o ușă îngustă, care era descuiată. Rapp își scoase legitimația DGSE și intră. Un chelner abia dacă îi aruncă o privire fugară. Rapp zâmbi, flutură legitimația și spuse: „Poliția”.

Treptele erau chiar acolo unde spusese Hurley că vor fi. Începu să urce câte două deodată, cât de repede putea. Când ajunse la ultimul etaj, inima îi bătea să-i spargă pieptul, dar știa că avea să își revină în câteva secunde. Se opri în pragul ieșirii de incendiu și trase adânc aer în piept de două ori. Apoi se împinse cu șoldul în ușă pentru a nu lăsa amprente. Acolo, în capătul opus al coridorului, stătea Omar, în toată splendoarea lui de 2 m. Sigur avea în jur de 140 de kilograme.

Rapp porni direct spre el cu un ritm alert. Rosti câteva scuze în franceză, apoi, exact așa cum sperase, Omar începu să vină spre el. I se părea puțin probabil ca omul să fie înarmat, dar era nevoit să presupună că da. Când ajunseră la aproximativ 10 m unul de celălalt, Mitch spuse:

— Lucrez pentru Directorul Fournier.

Scoase legitimația din buzunarul de la piept și adăugă:

— Trebuie să îi vorbesc.

Omar se opri în mijlocul coridorului, așteptând să verifice legitimația. Rapp trebuia să se sincronizeze perfect cu mișcările lui. Dacă ar fi prea aproape, Omar l-ar putea înșfăca. Prea departe, și Omar s-ar putea prăbuși pe podea atât de zgomotos, încât ar dărâmă toată mobila din jur. Mitch ținea legitimația în mâna stângă și întinse brațul complet, părând că vrea să îi prezinte documentul bodyguardului. Mâna dreaptă i se strecură printre faldurile sacoului și se încordă pe FNP. Scoase pistolul, întinse brațul și își roti încheietura astfel încât vârful

amortizorului să fie îndreptat direct spre inima lui Omar. În mod normal, Rapp ar folosi un singur glonț, dar nu puteai fi niciodată sigur cu un tip de statura lui Omar. Prin urmare, trase trei gloanțe și se repezi înainte, să îi susțină greutatea.

Reacția lui Omar fu normală. Își strânse pieptul cu ambele mâini, iar picioarele începură să i se împleticească. Rapp băgă legitimația în buzunar și se strădui din răsputeri să îl întindă cu blândețe pe Omar pe podea. Bărbatul căzu mai întâi în genunchi, astfel că Mitch mai trebuia doar să îi lase ușor trunchiul pe spate. Apoi îi puse capul pe podea și căută cheia. Fusese cazat la Balzac și știa că hotelul încă folosea cheile clasice, greoaie. O găsi în buzunarul drept al sacoului. Își acoperi mâinile cu o pereche de mănuși din latex, luă cheia și străbătu grăbit coridorul. Să îl mute pe Omar din drum nu era o opțiune, așa că trebuia să se miște rapid.

Cu pistolul pregătit, băgă silențios cheia în yală. O răsuci, o lăsă în yală și împinse ușa. Cooke și Fournier stăteau chiar în fața lui, puțin spre dreapta. Rapp ridică un deget în dreptul gurii, făcându-le semn să tacă. Gestul fu suficient cât să îi încremenească pe cei doi în loc, în timp ce el înaintă în cameră, găsindu-i pe ceilalți doi bărbați pe canapeaua din stânga. Cel înalt era pe punctul de a deschide gura când Rapp îl împușcă în frunte. În timp ce își îndreptă pistolul spre celălalt bărbat de pe canapea, cu mâna dreaptă apucă Glock-ul cu amortizor din interiorul sacoului. Mai trase un glonț cu FNP-ul, nimerindu-l și pe al doilea terorist în frunte.

Oricât de mult ar fi vrut Rapp să le spună ceva lui Cooke și Fournier, știa că Ridley și ceilalți ascultau. Își ținu gura, îndreptă Glock-ul spre ei și îi împușcă pe amândoi în piept. Patru gloanțe pentru Fournier și trei pentru Cooke. Pe primele le trase în inimă, iar pe restul la întâmplare, pentru ca asasinatele să pară opera cuiva fără prea multă experiență. Trecând la Samir, Rapp îi puse Glock-ul în mână și trase două gloanțe în canapeaua opusă. Lăsă pistolul să cadă pe podea, la picioarele lui Samir, apoi luă hârtiile și plicul de pe genunchii lui Max.

Rapp se uită la fotografiile cu el însuși și la informațiile biografice. Le împături și le îndesă în buzunarul drept de la piept. Scoase o batistă din buzunarul de la spate, șterse rapid pistolul FNP și îl puse în mâna lui Fournier, îndreptându-l spre Max și trăgându-i două gloanțe în trunchi. Mai trase trei gloanțe

în Samir și lăsă pistolul în mâna lui Fournier. Poliția avea să fie intrigată de descoperirea faptului că ambele arme fuseseră folosite în atacul armat asupra celor doi agenți DGSE. Judecând după reputația lui Fournier, nu foarte mulți oameni din Paris aveau să îi deplângă moartea. Rapp trecu la Cooke și cotrobăi prin interiorul jachetei sale, ca nu cumva să existe cópii ale informațiilor pe care i le dăduse lui Max. Găsi un alt plic și îl îndesă în buzunar.

Se dădu un pas înapoi și făcu o evaluare rapidă a scenei, asigurându-se că nu ratează nimic, apoi porni spre ușă. Luă cheia și lăsă ușa să se închidă în urma lui. Alergă la Omar, îi puse cheia înapoi în buzunar și fugi spre scări. Coborî la fel cum urcase, câte două trepte deodată, doar că de data aceasta nu era la fel de obosit. Își scoase mănușile de latex chiar înainte să dea nas în nas cu doi angajați care fumau lângă ușa din spate. Rapp îi ignoră și se împinse în ușă, ieșind în soarele sclipitor al după amiezii. O luă la stânga cu pași alerți, dar nu suficient de repede cât să atragă atenția. Era doar un tip obișnuit, grăbindu-se să ajungă înapoi la birou după pauza de prânz.

Ajuns în capătul străzii, privi în jur, dar nici urmă de Hurley. Rapp nu așteptă. Continuă să meargă pe Rue Lord Byron, întrebându-se ce îl făcuse pe Hurley să îl tragă în piept. Probabil că se răzgândise de teama reacției lui Stansfield. Existau toate șansele să fie pus un preț pe capul lui Rapp, dar el nu putea face nimic în această privință acum. Trebuia să ajungă la cea mai apropiată stație de metrou și să meargă oricât de departe îl putea duce un tren.

Gândurile îi fugiră la Greta. Stansfield va avea grijă de ea și, de asemenea, se va asigura că Rapp nu o va mai vedea vreodată. Bunicul ei era bancherul lor clandestin. El le permitea să circule fonduri operaționale fără să atragă atenția persoanelor nepotrivite. Rolul lui în grupul lor era crucial. Bătrânul avea să fie negru de furie la aflarea veștii că nepoata lui fusese pusă în pericol de unul dintre asasinii lui Stansfield. Dar Rapp știa că trebuie să riște să o mai vadă măcar o dată. Nu s-ar putea ierta niciodată dacă nu ar face-o.

Mercedesul negru ajunse în dreptul lui. Hurley scoase capul pe geamul coborât.

— Vrei să te duc undeva?

Rapp se opri și dădu din cap.

— Unde dracu’ ai fost?

— Un polițist rutier m-a pus să plec de acolo. A trebuit să ocolesc clădirea.

Rapp urcă în mașină, iar Hurley tură motorul. Adrenalina începea să i se stingă, iar Mitch coborî geamul pentru o gură de aer curat.

— Cum a mers? întrebă Hurley.

— Destul de bine.

Rapp scoase din buzunar cele două plicuri. Îl deschise pe cel de-al doilea, pe care nu îl verificase, și găsi mutra urâtă a Hurley privindu-l dintr-o fotografie.

— Uită-te la asta. Voia să-ți vândă și ție fundul.

Hurley se uită la documente.

— Ce imbecil. Eu eram partea cea mai interesantă.

Străbătură următoarea stradă în tăcere, apoi Rapp întrebă:

— Cât de mare e beleaua în care am intrat?

— Nu sunt sigur. Am încercat să îmi dau seama, dar cred că ar fi o idee bună să te dai la fund o vreme.

— Da… probabil ai dreptate.

— Unde vrei să te las?

— E o stație de metrou două străzi mai în față. Mă descurc de acolo.

Hurley încuviință din cap.

— Nu am fost foarte corect cu tine. Îmi cer scuze pentru asta.

După ce trase mașina într-un spațiu deschis, adăugă:

— Caută-mă în câteva săptămâni. Să vedem dacă reușesc să calmez puțin situația.

Rapp îi dădu lui Hurley dosarul lui.

— Apreciez.

— Ai grijă de tine.

— Și tu, zise Mitch, ieșind din mașină, dar apoi întorcându-se spre Stan. Patru nenorociți morți. N-a fost o după-amiază rea.

— Aș spune că a fost una destul de bună.

— Baftă.

— Și ție, puștiule.

Rapp închise portiera și îl privi pe Hurley îndepărtându-se. Într-un mod straniu, pentru prima dată în doi ani, simțea că este propriul lui stăpân. Nu trebuia să dea nimănui socoteală și nu trebuia să fie într-un loc anume în viitorul apropiat. Avea să urce

într-un tren, apoi să ia un avion și să dispară pentru câteva luni. Să vadă cum este să încerce să ducă o viață normală.

Coborî treptele spre subteran, împreună cu toți ceilalți oameni. Până să ajungă pe peron, știa deja că erau vise deșarte. Avea să se întoarcă, dacă îl vor primi. Mitch nu era ca ceilalți oameni și nu va mai fi niciodată. Ei îl schimbaseră pentru totdeauna.

MULȚUMIRI

De ceva vreme, îmi place să spun că vreau să trec prin viață cu un singur agent, un singur redactor, o singură editură și o singură soție. Îmi place să lucrez cu oameni pe care îi admir și în care am încredere și îmi place stabilitatea. Când afli că ai cancer, această filosofie de viață capătă un sens mult mai profund. În loc să înfrunți de unul singur cel mai înspăimântător moment din viața ta, te trezești înconjurat de oameni la care ții și care, la rândul lor, țin sincer la tine. Agentului meu, Sloan Harris, care nu este străin de această luptă; ai arătat aceeași concentrare și preocupare pentru problemele mele de sănătate ca și pentru franciza Rapp, pe care ai gestionat-o cu succes. Părerile și intuiția ta continuă să îmi aducă o mare consolare. Lui Kristyn Keene de la ICM, zâmbetul tău la este întotdeauna binevenit. Lui Chris Silbermann, mulțumesc pentru că străbați în continuare câmpul minat al Hollywood-ului.

Redactorului și editorului meu, Emily Bestler, îți mulțumesc pentru calmul și blândețea pe care mi le-ai arătat într-un an greu, plin de încercări; faci ca totul să fie mult mai ușor. Lui Kate Centrulo și Caroline Porter de la Emily Bestler Books, mulțumesc pentru că ați făcut ca totul să meargă strună. Lui Jeanne Lee pentru încă o copertă grozavă. Lui Al Madocs, scuze că te-am chinuit din nou. Lui David Brown, mulțumesc pentru profesionalismul tău extraordinar și pentru simțul umorului fenomenal. Lui Ariele Predman, pentru că l-ai ținut pe domnul Brown departe de belele și pentru inteligența ta atât de necesară. Lui Judith Curr și Louise Burke, pentru stilurile voastre originale și eficiente de a publica o carte. Lui Anthony Ziccardi, Michael Selleck și minunatului personal de vânzări de la Simon & Schuster, lui Carolyn Reidy, una dintre cele mai inteligente persoane din domeniul editorial. Cu toții mă faceți să simt că sunt parte din familia S&S, iar pentru acest lucru vă sunt extrem de recunoscător.

Pe frontul medical am o listă lungă de oameni cărora trebuie să le mulțumesc. Doctorului Jason Reed, pentru preocuparea și perseverența sa. Doctorului Bill Utz, care mi-a pus diagnosticul și a continuat să îmi poarte de grijă în ultimul an.

Profesionalismul și încrederea sa mă ajută să dorm mai bine în fiecare noapte. Și celorlalți membri ai personalului de la Urology Associates, în special lui Jim și Adriane. Doctorului Badrinath Konety de la University of Minnesota Center for Prostate Cancer, pentru că a fost prima persoană care mi-a dat speranță. Nu cred că voi putea vreodată să îmi exprim îndeajuns recunoștința pentru darul pe care ni l-ați făcut mie și soției mele când aveam cea mai mare nevoie. Doctorului Eugene Kwon, de la Mayo Clinic: sunteți un rockstar. Pe lângă faptul că sunteți probabil cea mai inteligentă persoană pe care am cunoscut-o vreodată, se prea poate să fiți și una dintre cele mai amuzante. Știind că sunteți în Rochester, în linia întâi în lupta cu acest cancer, pot să fac lucruri diverse, cum ar fi să scriu această carte. Doctorului Douglas Olson de la Fairview Southdale Radiation Therapy Center și Doctorului Richard Diaz și personalului său fenomenal, pentru că ați făcut ca opt săptămâni de radiații să pară o nimica toată.

Am primit nenumărate rugăciuni și urări de bine din partea fanilor și prietenilor, care au însemnat enorm pentru mine și familia mea. Lupta aceasta poate fi destul de solitară uneori, iar faptul că știu că sunteți alături de mine o face mai puțin înspăimântătoare. Sunt binecuvântat că am crescut într-o familie numeroasă și într-un oraș în care oamenii țin cu adevărat unii la alții. Lui Tom Tracy, care cred că a fost afectat mai mult decât mine de veste, sunt norocos să te numesc cel mai bun prieten al meu, chiar și după 31 de ani. Îți mulțumesc că ai pus bazele echipei Mitch Rapp & The Killer Moustaches pentru fundația Movember, strângând fonduri pentru cercetarea cancerului de prostată. Lui Mike Dougherty, căruia i s-a spus că va muri de cancer de prostată în urmă cu mai bine de 15 ani. Îți mulțumesc că mi-ai arătat ce se poate întâmpla când un irlandez încăpățânat refuză să se predea. Lui Gary Petrucci, care este un computer ambulant. Îți mulțumesc că m-ai ținut la curent cu toate noutățile în lupta pentru a găsi leacul acestei boli. Lui Eric și Kathy Schneeman, pentru toate momentele minunate la Pub. Ați fost un dar de la Dumnezeu pentru familia mea în ultimul an. Lui Jodi Bakkegard și Dennis Gudim, pentru că m-au ținut cât mai sănătos posibil. Și doctorului Mike Nanne, pentru că mi-a arătat cum să înfrunt cancerul cu credință și curaj.

Lui Ed Kocourek, mentorul meu spiritual neoficial. Îți mulțumesc că m-ai împins de la spate atunci când am avut nevoie. Capela Adoration Chapel de la biserica St. Joseph a devenit un loc de o minunată frumusețe și liniște în viața mea. Părintelui John Malone, părintelui Peter Laird și Arhiepiscopului emerit Harry Flynn, pentru rugăciunile și îndrumarea voastră. Sunt un om cu frica lui Dumnezeu și mereu am fost așa. Aleg să cred, iar vouă, tuturor celor care îmi trimiteți rugăciuni și urări de bine, vă mulțumesc.

Nu în ultimul rând, soției mele Lysa. Nu știu cum trec oameni singuri prin așa ceva. Eu sunt binecuvântat în multe feluri, dar niciunul nu se compară cu a te avea pe tine ca soție. Îți mulțumesc că ești lângă mine la fiecare pas, cu blândețea și dragostea ta. Ești cea mai bună.

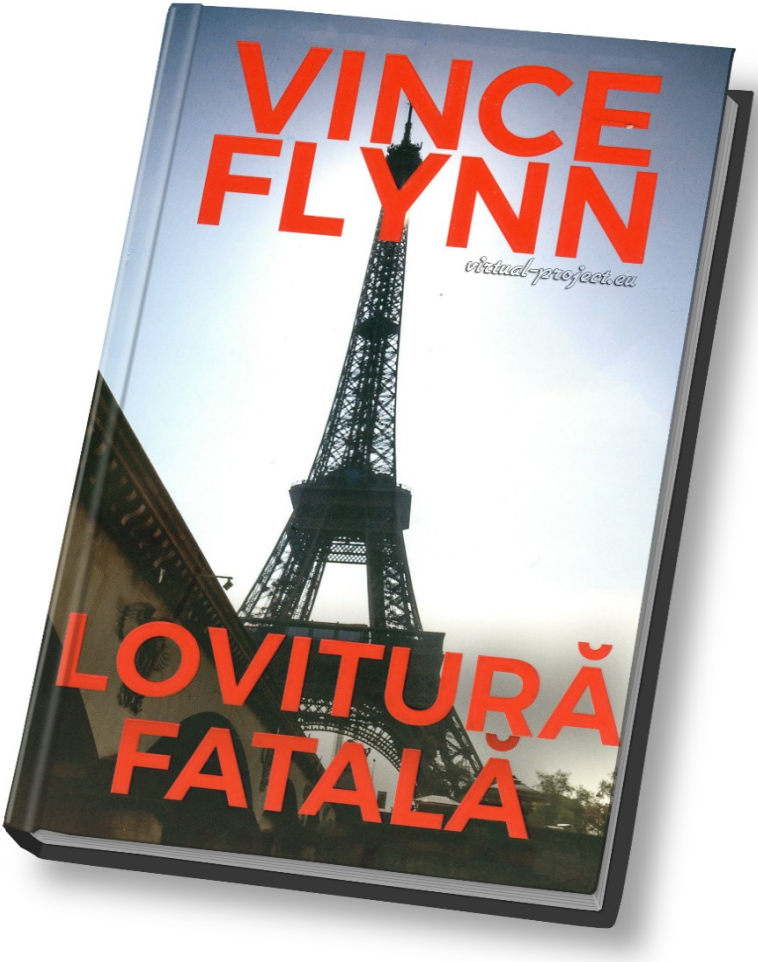

virtual-project.eu